LISA GARDNER

SEVDİĞİNİ KURTARMAK İÇİN NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?

KIZIM İÇİN SON KEZ

"Gerilim romanlarının Mozart'ından yürek burkan bir aile dramı daha... Sayfaları merakla çevirmekten kendinizi alamayacaksınız."
Tess Gerritsen

Kızım İçin Son Kez

Detective D.D. Warren Serisi [5]

Lisa Gardner

(2014)

Etiketler: Polisiye, Gerilim

LISA GARDNER

KIZIM İÇİN SON KEZ

Detective D.D. Warren Serisi-5

KIZIM İÇİN SON KEZ

Tessa Leoni'nin evinde karşılaştığı manzara korkunçtur: gözlerinin önünde eşinin kanlar içinde yerde yatan cesedi ve hiç tanımadığı yabancı bir adam... Bir süre konuşamaz, öylece donup kalır... Kendine geldiğinde ise en sevdiği varlığı olan kızı Sophie'nin kaybolduğunu fark eder.

Akıl almaz bir cinayetten sıyrılmaya çalışan yalnız bir kadının küçük kızını ararken gösterdiği olağanüstü çaba muhteşem bir dille anlatılıyor. Kızım İçin Son Kez, Lisa Gardner'ın deneyimli kalemiyle polisiye severleri yeni bir heyecan dalgasına sürüklüyor.

GİRİŞ

Kimi seviyorsun?

Herkesin cevap verebileceği türden bir soruydu bu. Hayata ışık tutan, geleceği şekillendiren, insanın geçirdiği günlere yön veren cinsten. Gayet basit, zarif, herkesi etkisi altına alan bir soru.

Kimi seviyorsun?

O sürekli bu soruyu sorup dururken ben cevabın belime takılı olan polis kemerimde, bedenimi sımsıkı saran zırhlı yeleğimin güven duygusunda, kaşlarımın üzerine kadar indirdiğim polis şapkamın siperliğinde gizli olduğunu biliyordum. Yavaşça ellerimi aşağı kaydırıp kalçamın üzerindeki tabanca kılıfında gizlediğim silahıma uzandım.

"Kimi seviyorsun? " diye bağırdı bir kez daha. Bu kez daha sert, daha sabırsızdı sesi.

Parmaklarım silahı teğet geçip silah kemerimin belime tutunmasını sağlayan siyah deri muhafazayı buldu. Sırasıyla birinci, ikinci, üçüncü, dördüncü şeritleri açarken cırt cırtlı kemer sinir bozucu bir ses çıkarıyordu. Kemerimin metal tokasını açtım ve dokuz kiloluk polis kemerimi üzerindeki ateşli

tabanca, şok tabancası ve katlanabilen çelik copumla birlikte söküp ikimizin arasındaki boşlukta havada asılı bıraktım.

"Bunu yapma, " diyefısıldayarak şansımı bir kez daha denedim.

O ise sadece gülümsedi. "Artık çok geç. "

"Sophie nerede? Ne yaptın ona? "

"Kemerini masanın üzerine bırak. Hemen şimdi. " "Hayır."

"Sana SİLAHINI masanın üzerine bırak, dedim. ŞİMDİ!"

Bunun üzerine hâlâ sol elimde tuttuğum polis kemerim/e daha güçlü bir duruş sergilemeye çalıştım. Mutfağın tam orta yerinde ona gözdağı vermekti amacım. Ne de olsa dört yılımı Massachusetfs 'in otobanlarında devriye gezerek, insan/ara güven ve huzur vaat ederek geçirmiştim. Bunun içinyeterince eğitimim ve deneyimim vardı.

Pekâlâ, silahıma uzanabilirdim. Harekete geçip, Sig S a-uer 'imi kapıp ateş edebiHrdim.

Ama silahım şu anda öylesine garip bir açıyla duruyordu ki, ona ulaşmak çok değerli birkaç saniyeme mal olabilirdi. Tüm bunlar aklımdan geçerken, o her an yapacağım ani bir hareketi kolluyordu. Her türlü başarısızlığım affedilmeden, korkunç bir şekilde cezalandırılabilirdi.

Kimi seviyorsun?

Haklıydı. En sonunda geldiğimiz nokta tam da bu sorudan geçiyordu. Kimi seviyorsun ve sevdiklerin için ne kadar risk alabilirsin?

"SİLAHIN!" diyerek adeta kükredi. "Hemen şimdi dedim sana, lanet olası!"

O an altı yaşındaki kızımı, saçlarının kokusunu, boynuma doladığı o incecik kollarını, her gece onu yatağına ya-tırırkenki sesini düşündüm. Her zaman, "Seni seviyorum, anneciğim, " diyefısıldardı.

Ben de seni seviyorum, bebeğim, ben de seni seviyorum.

O an kararsız bir tavırla polis kemerime uzanıp, kılıftaki tabancama davrandı.

Son bir şans daha...

Kocamın gözlerinin içine baktım. O an bir saniyeliğine de olsa kalbimin çarptığını hissettim. Kimi seviyorsun?

Kararımı vermiştim. Polis kemerimi mutfak masasının üzerine bıraktım.

Zaman kaybetmeden Sig Sauer marka tabancama uzanıp ateş etti.

1. Bölüm

Çavuş D.D. Warren soruşturma yürütme becerisiyle her zaman övünürdü. Boston Polis Teşkilatı'na çok uzun yıllardan beri hizmet vermiş, bir cinayet soruşturmasının gidip olay yerini görmek ve klasik konuşmaları yapmanın çok daha ötesinde duyusal bir güdü gerektirdiğini tecrübeyle sabit kılmıştı. Duvarda henüz açılan kusursuz bir deliğin varlığını hemen hissedebilirdi. İncecik duvarların ardında dedikodu yapan komşuların seslerini dinlemeye çalışırdı. Çünkü eğer kendisi komşuları duyabilirse, komşuların da pekâlâ burada yaşanan tatsız olayları duymuş olacaklarını düşünürdü.

D.D. her zaman bir cesedin yere nasıl düştüğüne dikkat ederdi; öne doğru mu, sırtüstü mü, yoksa tek tarafına mı düşmüş? Onun için önemliydi. Havada asılı kalan keskin barut kokusunun izini sürerdi çünkü barut kokusu silahın ateşlendiği son andan itibaren yirmi, otuz dakika sonrasına dek dağılmazdı. D.D.'nin birkaç kez de kan kokusundan yola çıkarak tahmini ölüm zamanını belirlemişliği vardı. Kan kokusu da tıpkı et kokusu gibi geçen her saatle birlikte havada ağırlaşırdı.Oysaki bugün, D.D. tüm bunlardan uzak bir gün geçirecekti. Bugün, tüm gününü gri renkli eşofmanı ve Alex'in ona birkaç beden büyük gelen kırmızı pamuklu gömleğiyle, pazar tembelliği yaparak geçirecekti. Elindeki seramik kahve kupasıyla yavaşça yirmiye kadar sayalken Alex'in mutfak masasına adeta mıhlanıp kalmıştı.

Tam on üçe gelmişti ki, Alex nihayet kapının önünde gölündü. Şimdi de durmuş boynuna lacivert bir atkı sanyordu.

D.D. on beşe gelmişti.

Alex atkısını sarmayı bitirdiğinde bu kez siyah yün şapkasına ve astarlı deri eldivenlerine yöneldi. Dışarıda hava yaklaşık eksi altı dereceydi. Yerde yirmi santimlik bir kar vardı ve hafta sonuna doğru on beş santimlik bir yağışm daha beklendiği duyurulmuştu. Martın gelişi New England için hiç de bahann müjdecisi sayılmazdı.

Alex, Polis Akademisi'nde pek çok dersin yam sıra, olay yeri inceleme dersleri veriyordu. Bugün yeni sınıflarıyla tanışacaktı. Yann hem D. D. hem de Alex için tatil günüydü. Çalışmadıkları ortak bir gün yakalamak aslmda epey zordu, bu nedenle de yarın yapacak eğlenceli bir şeyler bulmalılardı. Belki Boston Commons'a buz pateni yapmaya giderlerdi ya da Isabella Stewart Gardner Müzesi'ni ziyaret ederlerdi. Ya da belki de tüm günü sadece ellerindeki tereyağlı mısır patlaklarıyla kanepede uzanıp eski filmleri izleyerek geçirirlerdi.

D.D. parmaklarını avuçlarınm arasındaki kupaya daha sıkı sardı. Pekâlâ, mısır olmasa da olurdu.

D.D. saymaya devam etti; on sekiz, on dokuz, yirm...

Alex eldivenlerini giyip siyah deri çantasım alarak D. D.'ye doğru yürüdü.

"Sakın beni çok özleme," dedi.

D.D.'nin alnına bir öpücük kondurdu. D.D. gözlerini kapadı. Yirmiye kadar saymıştı, şimdi artık yirmiden geriye sayma vaktiydi.

"Sana gün boyunca, i harflerinin noktasımn yerine küçük kalpler çizeceğim aşk mektupları yazacağım," dedi D.D.

"Lisedeki klasöründen mi çıkaracaksın?"

"Eh, öyle de denebilir."

Alex bir adım geri çekildi. D.D. geri sayımda on dörde gelmişti. Elindeki kupa hafiften titremeye başladıysa da, Alex farkına varmış gibi görünmüyordu. D.D. derin bir nefes alıp renk vermemeye devam etti. *On üç, on iki, on bir...*

D.D. ve Alex birlikteliklerinde altı ayı geride bırakmışlardı. Artık D.D.'nin Alex'in küçük evinde kendine ait bir çekmecesi, Alex'in de

D.D.'nin North End'deki dairesinde dolabının bir köşesinde yeri vardı. Alex'in akademide ders verdiği zamanlarda burada kalmak ikisi için de daha kolay oluyordu. D.D. çalışırken de, Boston'da olmak daha rahattı. Uymak zorunda oldukları belirli bir takvim yoktu. Öylesi daha sıkı bir planlama ve ilişkilerinde henüz hazır olmadıkları bir ciddileşmenin temellerini atmak anlamına gelirdi.

Birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorlardı. Alex, D.D.' nin bir cinayet dedektifi olarak baş döndüren programına saygı duyuyordu. D.D. de Alex'in üçüncü kuşak bir İtalyan olarak mutfaktaki becerilerine hayrandı. Beraber geçirebildikleri her geceyi iple çekiyorlardı ama beraber olmadıkları gecelerde de yalnızlığı göğüsley ebilm ek zor olm uy ordu. Ne de olsa ikisi de farklı fikirlere sahip birer yetişkindiler. D.D. çoktan kırkına merdiven dayamış, Alex ise o merdiveni çıkalı birkaç yıl olmuştu. Birbirlerinin hayaliyle uykularından uyanan utangaç ergenler değillerdi. Alex daha önce bir evlilik yaşamıştı. D.D. de görmüş geçirmiş biriydi nasılsa.

D.D. çalışmak için var olanlardandı. Her ne kadar etrafındaki insanlar bunu sağlıksız bulsalar da, ne fark ederdi ki? Nasılsa bu yaşa kadar gelmeyi başarabilmişti.

Dokuz, sekiz, yedi...

Alex ön kapıyı açıp omuzlannı sabahın acı soğuğuna karşı daha da dikleştirdi. Antreye dalan buz gibi hava D.D.' nin yanaklanna çarpmıştı. D.D. titreyerek elindeki kahve kupasına biraz daha sıkı sarıldı.

Alex verandaya çıkıp, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Alex'in kapıyı kapatmasıyla, D.D. koridordan tam vaktinde hızla geçerek kusmaya koştu.

On dakika sonra, D.D. banyonun zemininde sere serpe uzanıyordu. Banyonun dekorasyonunda kullanılan fayanslar yetmişli yıllardan kalma gibiydi. Düzinelerce küçük bej ve başak sarısı renginde kare fayans... Gördüğü bu manzarayla D.D.'nin midesi yeniden ağzına geldi. Ama fayansları saymanın insanı rahatlatan bir etkisi olduğu da ortadaydı.

D.D. alev alev yanan yanaklarının eski haline dönmesini, altüst olmuş midesinin yatışmasını beklerken gözünün önündeki fayansları saymaya devam etti.

O sırada telefonu çalmaya başladı. D.D. bu şartlar altında dikkatini çok fazla veremese de, telefonunun yerde olduğunu fark etmişti. Ancak bir süre sonra arayanın kimliğini gördüğünde, ona acıyarak telefonu açmaya karar verdi.

Her zaman yaptığı gibi, eski sevgilisi ve şimdilerde evli olan Massachusetts Eyalet Polisi Teşkilatı'ndan Dedektif Bobby Dodge'un telefonuna, "Ne var?" diyerek yanıt verdi.

"Çok fazla vaktim yok. Kulaklarını aç, beni iyi dinle."

D.D. elinde olmadan, "Tatil günümdeyim," dedi. "Yeni dosyalara Jim Dunwell bakıyor. Git onun başına ekşi." Sonra D.D. bir an donup kaldı. Bobby onu bir dosya için arıyor olamazdı. Çünkü D.D. bir şehir polisi olduğuna göre, emirlerini Boston merkezden almalıydı, eyaletin polis dedektiflerinden değil.

Bobby, D.D.'nin söylediklerine hiç kulak asmadan sözlerini sürdürdü: "Ortada çok büyük bir mesele var ve eminim ki bu mesele ikimizi birden ilgilendiriyor. Bu yüzden beni dikkatli dirileşen iyi edersin. Birleşik Devlet Kuvvetleri hemen yanda, medya ise çoktan caddenin karşısına konuşlanmış bile. Bu yüzden arka taraftan gel. Acele etme, gözünü *dört* aç. Etrafi kollamak benim için artık pek mümkün değil, inan bana D.D. gözümüzden en ufacık bir şeyi dahi kaçırma lüksümüz yok."

D.D.'nin endişesi giderek daha da artıyordu. "Ne haltlar dönüyor böyle, Bobby? Neden bahsettiğini anlamıyorum. Kaldı ki bugün benim tatil günüm."

"Artık değil. Boston Polis T eşkilatı birazdan bu dosyaya bakması için bir kadın görevlendirecektir. Eyalet de bu işin kendi içlerinden biri tarafından çözülmesini isteyecektir. Muhtemelen de eski polislerden biri tercih edilecektir. Görevi veren amirlerken, yükü çeken biz olacağız."

D.D. o an yatak odasmdan başka bir sesin daha geldiğini duydu. Çalan çağn cihazıydı. Kahretsin! Teşkilattan arıyor olmalılardı. Bu da Bobby’nin

ağzında geveleyip durduğu şeyin boş olmadığının ispaüydı. D. D. güçlükle doğrulmaya çalıştı. Bacakları öylesine titriyordu ki, midesinin yemden bulandığını hissetti. Tüm gücüyle ilk adımını attıktan sonra, diğerleri de peşi sıra gelmişti. Şu ana dek pek çok kez yapıldığı üzere yine tatilinin içine edilmiş bir dedektif olarak yatak odasımn yolunu tuttu.

Telefonunu omzuna yerleştirip, daha kendinden emin bir ses tonuyla "Bilmem gereken ne?" diye sordu.

'Kar," dedi Bobby. "Yerde, ağaçlarda, pencerelerde, her yerde kar var... lanet olsun ki her yer polis kaynıyor."

"Hemen hepsini dışarı çıkar! Orası benim lanet olası olay mahallim, hepsini sepetle."

Çağn cihazı tahmin ettiği üzere yatağının başucundaki komodinin üzerindeydi. Çağrıyı atan da beklediği gibi Boston Operasyon Merkezi'ydi. D.D. hızla üzerindeki gri eşofman altım çıkarmaya başladı.

"Hepsini evden çıkardım. İnan bana, hiç iş bilmeyen bir polis bile, bir cinayetin olay mahallinin bozulmaması gerektiğini bilir. Gerçi o ana kadar hiç kimse kızın kayıp olduğundan haberdar değildi. Polisler evi tecrit altma aldılar ama samnm bahçeyi atladılar. Şimdi tüm bahçe ayak izi dolu... Bu durumda kendimi tüm bölgeye hakim bir yere konuşlandırmam mümkün değil. Bir şeyler bulmamız lazım."

D.D. eşofman altım ve Alex'in gömleğini üzerinden çıkardı.

"Ölen kim?"

"Kırk iki yaşında beyaz bir erkek."

"Kaybolan kim?"

"Altı yaşında beyaz bir kız çocuğu."

"Elimizde şüpheli var mı?"

Uzun süren bir sessizlik oldu.

Bobby ters bir ses tonuyla, "Buraya gel," dedi. "Sen ve ben D.D. bu bizim davamız. Bu olaya hemen el koymak durumundayız. "

Sonrasında Bobby telefonu kapattı. D.D. telefona sert bir bakış atıp tüm gücüyle yatağın üzerine fırlattı. Ardından da beyaz gömleğini geçirdi üzerine.

Pekâlâ. Oltada bir cinayetle birlikte bir de kayıp bir çocuk vardı. Eyalet polis birimleri çoktan olay yerine gelmişken Boston teşkilatı yetki alanında görev almakta neden bu kadar gecikmişti? Eyalet polisi ne diye...

Sonraki an gözünün önündeki sis perdesi birden açılmış, D.D. nihayet tüm noktaları birleştirmeyi başarmıştı.

"Tanrım, kahretsin!"

D.D.'nin mide bulantısı o an bir bıçak gibi kesildi. Artık tek hissettiği canının fena halde sıkıldığıydı.

Hızla çağrı cihazını, kimliğini ve kışlık ceketini yanına aldı. Kafasında Bobby'nin sözleri yankılanıp dururken olay yerine el atmak üzere yola düşmüştü bile.

2. Bölüm

Kimi seviyorsun?

Brian ile 4 Temmuz günü bir barbekü partisinde tanışmıştık. Shane'in evindeydik. Aslında pek sıcak bakmadığım sosyal davetlerden biriydi ama son zamanlarda bu tür davetleri biraz daha düşünmem gerektiğini fark ediyordum. Kendim için olmasa da Sophie için yapmalıydım bunu.

Parti çok kalabalık sayılmazdı. Yaklaşık otuz kişilik bir gruptuk. Gelenlerin hepsi Shane'in civardaki polis arkadaşları ve onların aileleriydi. Bir ara Yarbay, Shane'i telaşlandırıp partide göründüyse de gelenlerin büyük bir kısmı sadece üniformalı polislerdi. Mangalın önünde merkezden gelen dört polis olduğunu gördüm. Orada durmuş bir yandan biralarını yudumluyor, bir yandan da son gelen yaramaz veletlerin gözlerinin içine bakan Shane'i süzüyorlardı. Önlerinde iki piknik masası vardı ve masa çoktan bir düzine çocuğun arasında margaritalannı hazırlamaya çalışan şen kahkahalı eşleriyle dolmuştu bile.

Partinin diğer misafirleri ise evin içinde makama salatası hazırlayıp oyunun son dakikalarını yakalamaya çalışıyorlardı. Bir şeyler atıştırırlarken havadan sudan sohbet ediyorlardı. İnsanlar klasik bir cumartesi günü neler yaparsa onları yapıyorlardı.

Bahçedeki ulu meşe ağacımn gölgesine sığınıp öylece durdum. Sophie'nin ısrarlarını kıramayıp bugün için çiçek desenli askılı turuncu bir elbise ve tek şatafatlı ayakkabılarım olan altın yaldızlı parmak arası terliklerimi giymiştim. Ama halen ayaklarım birbirinden nizami bir arayla aynk, kollarım silahsız vücuduma yapışık ve sırtım ağaca dönük bir biçimde duruyordum. Can çıksa da huy çıkmaz dedikleri gibi, bu mesleğin gerekleri üzerime yapışıp kalmıştı adeta.

Kalabalığa karışabilirdim belki, ama nereden başlayacağımı bir türlü bilemiyordum. Hiç tanımadığım kadınların yanma bir sandalye çekip oturmalı mıydım yoksa kendimi yanlarında daha rahat hissettiğim erkeklerin yanına mı uğra-malıydım? Kadınların yanına yakışmadığım kesindi, erkeklerin yamnda keyfim yerindeymiş gibi görünmek de işime gelmemişti. Öyle olsa eminim ki tüm kadınlar ağızlanndan eksik etmedikleri kahkahaları[A]bıçak gibi kesip ters ters beni süzmeye başlayacaklardı.

Böyle her iki gruptan da ayn durmak en iyisiydi. Elimdeki hiç yudumlamadığım bira bardağımla sessizce partiden ayrılmak için doğru zamanın gelmesini beklemeye koyuldum.

Gözlerim daha çok kızımın üzerindeydi. Yaklaşık yüz metre ileride küçük bir tepenin üzerinde yarımdaki bir düzine arkadaşıyla birlikte kıkırdaşarak aşağı yuvarlanıyordu. Üzerindeki şeker pembesi elbise çoktan çimen lekesi olmuştu bile ve yanakları damla çikolatalı kurabiye artıklarıyla doluydu. Tepeden aşağı yuvarlanır yuvarlanmaz hemen yanındaki küçük kızın elini tutup, üç yaşındaki bacaklarının onlan götürebildiği bir hızla yeniden tepeyi tırmanmaya başladılar.

Sophie çok çabuk arkadaş edinebilen bir çocuktu. Dış görünüşü bana benziyordu. Kişiliğine bakılırsa kesinlikle kendine özgü biriydi. Girişken, cesur, maceraperestti. Annesi bıraksa, Sophie uyanık olduğu her anı çevresine topladığı bir dünya insanla geçirirdi. Belki de cazibe dedikleri şu şey, genlerden gelen bir özellikti. Bu genini kesinlikle babasmdan almış olsa gerekti; benden almadığı öylesine gün gibi meydandaydı ki.

Sophie ve elinden tuttuğu diğer küçük kız nihayet tepenin en üstüne çıkmayı başarmışlardı. İlk yuvarlanan Sophie olacaktı. Kısa siyah saçları bir demet sarı hindiba çiçeğinin üzerinde nasıl da tezat görünüyordu. Sonrasında kendini tepeden aşağı yuvarladığında, bir çift tombul kol ve sağa sola savrulan bir çift bacak gökyüzünün uçsuz bucaksız maviliğinde yankılanan kahkahalarına kanşıyordu.

Tepenin sonuna geldiğinde sersemlemiş bir halde ayağa kalkmış ve benim onu izlediğimi faik etmişti.

"Seni seviyorum anne," diye bağırıp yeniden tepeye koşturmuştu.

Arkasından onu izlerken içimden keşke benim gibi bir kadı m n bilmesi gereken her şeyi bilmeseydim diye geçiriyordum ki bu ne ilk ne de sondu.

"Merhaba."

Kalabalığın içinden sıyrılan bir adam doğruca yanıma geldi. Otuzlu yaşlarında, bir yetmiş yedi boylarında, seksen kilo ağırlığında, san saçlarım kazıtmış, kaslı omuzları olan biriydi. Ortama bakılırsa, o da polis olmalıydı ama ben tanımıyordum.

Bana elini uzattı. Bir süre öylece kalakaldıktan sonra ben de aym şekilde karşılık verdim.

"Adım Brian," dedi. "Brian Darby." Başım eve doğru kaldırıp, "Caddenin aşağısmda oturuyorum. Ya sen?"

"Hımm. Adım Tessa. Tessa Leoni. Shane'i merkezden tanıyorum."

Aslında o an bir erkeğin, kadın bir polis gördüğünde bir türlü yapmaktan kendim alamadığı yorumlan duymayı bekliyordum. *Demek polissin? O halde uslu bir çocuk olsam hiç fena olmaz.* Ya *da, Ah, silahına bir bakabilir miyim?* Tarzında cümleler.

Erkekler bunları söylerken gerçekten çok hoş görünüyorlardı.

Oysaki Brian sadece sessizce kafasını salladı. Elinde bir Bud Light bira şişesi vardı. Diğer elini ise ten rengi şortunun cebine sokmuştu. Cebinin üzerinde altın renkli amblem olan bir gömlek giymişti ama amblemin ne işareti olduğu bu açıdan pek de seçilemiyordu.

"Bir itirafta bulunayım mı?" dedi.

Kendimi hazırladım.

"Shane bana kim olduğunu söyledi. Ama konuyu ilk açanın ben olduğumu söylemeliyim. Şurada tek başına duran güzel kadın kim? dedim. Biraz araştırsam hiç fena olmaz diye düşündüm."

"Shane ne dedi?"

"Kesinlikle aynı kulvarlarda olmadığımızdan bahsetti. Ben de zokayı hemen yuttum tabii."

"Sen Shane'e aldırma," dedim.

"Aldırmıyorum zaten. Görüyorum ki biram içmiyorsun. "

Başımı eğip elimdeki şişeye sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktım.

"Yaptığım keşiflerden biri de bu," diyerek sözlerine devam etti Brian. "Elinde bir şişe bira taşıyor ama içmiyorsun. Yoksa margaritayı mı tercih ederdin? İstersen getirebilirim. Gerçi..." Dönüp üçüncü şişe margaritalarım içen gürültücü kadm grubuna bir göz attı. "Bundan biraz korkuyorum desem yalan olmaz."

"Önemli değil." Kaskatı kesilmiş vücudumu biraz gevşetip kollarımı oynattım. "İçkiyle pek aram yoktur zaten."

"Görevde misin?"

"Bugün değil."

"Ben polis değilim, o yüzden de hayatının nasıl olduğunu biliyormuş gibi davranacak değilim ama Shane'i beş yıldır tanırım. Yani işinizi ana hatlarıyla biliyorum. Bir eyalet polisinin, otoban devriye polisinden ya da ceza kesen polislerden farklı olduğunun farkındayım. Haksız mıyım, Shane?" Brian bahçedeki her polise sesini duyurmak için bunu bağırarak sormuştu. Shane ise mangalın başında sağ elini havaya dikip ortaparmağmı kaldırarak cevaplamıştı onu.

Bende sesimi yükselterek, "Shane tam bir mızmızdır," dedim.

Shane bu cümleye de aynı hareketle karşılık verince bahçede gülüşmeler oldu.

"Ne zamandır çalışıyorsun onunla?" diye sordu Brian.

"Bir yıl oldu. Meslekteki ilk yılım."

"Ciddi misin? Polis olmayı neden seçtin?"

Omuzlarımı silktim. Kendimi yine huzursuz hissetmeye başlamıştım. Sorulan sorulardan biri de hep bu oluyordu ve ben bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiç bilemiyordum. "O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Ben denizciyim," dedi Brian. "Petrol tankerlerinde çalışıyorum. Birkaç ay boyunca denize açılır, sonraki birkaç ayı evde geçirir, sonra yine denize

dönerim. Zor bir hayat olduğunun farkındayım, düzeni yok ama işimi seviyorum. Sıkıcı bir işim yok en azından."

"Denizci mi? Tam olarak ne yapıyorsun? Gemiyi korsanlardan falan mı koruyorsun?"

"Pek sayılmaz. Puget Sound'dan Alaska'ya gidip sonra aynı rotayı tekrar izliyoruz. O güzergâhta çok fazla Somalili korsan olduğunu söyleyemem. Hem ben bir mühendisim. Işını geminin sorunsuz ilerlemesini sağlamak. Kabloları, alet edevatı ve çarkları seviyorum. Silahlardan ise ödüm kopuyor desem yeridir."

"Silahlardan benim de pek haz ettiğim söylenemez."

"Bir polis memuruna göre ilginç bir yorum oldu bu."

"Pek sayılmaz aslında."

O sırada bakışlarım istemeden de olsa ne yaptığım görmek için Sophie'ye kaymıştı. Brian bakışlanmı takip ettiğinde "Shane üç yaşında bir kızın olduğunu söyledi. Tannm, tıpkı sana benziyor. Bu partide karıştırıp da eve yanlış çocuk götürme ihtimalin sıfır."

"Shane sana bir çocuğum olduğunu söyledi ama sen yine de şansını denemek istedin öyle mi?"

Brian omuzlannı silkti. "Çocuklar çok güzel varlıklar. Benim çocuğum yok ama bu, bu fikre karşı olduğum anlamına gelmiyor. Babanız da buralarda mı?" diye ekledi.

"Hayır."

Brian bu cevaptan çok da hoşnut kalmış gibi görünmüyordu, daha çok düşünceli gibiydi. "Zor olmalı. Tam gün çalışan bir polis olup, bir de çocuk yetiştirmek..."

"İdare ediyoruz."

"Bundan hiç şüphem yok. Ben de küçükken babamı kaybettim. Annem beş çocuğunu kendisi büyütmek zorunda kaldı. Biz de idare ettik ve ben şimdi annemle ne kadar gurur duysam azdır."

"Babana ne oldu?"

"Kalp krizi." Başıyla, elim sende oynayan Sophie'yi işaret ederek "Kızının babasına ne oldu?" diye sordu.

"Daha iyisini buldu."

"Şu erkekler ne kadar da aptallar," diye söylenirken bu derece içten oluşu nihayet beni güldürmüştü. Brian kıpkırmızı kesildi. "Dört kız kardeşim olduğunu söylemiş miydim? Dört kız kardeşin varsa, bu tür şeyleri çok sık duyuyorsun. Sanırım bu durumda anneme bir kez daha hayranlık duymalıyım. Hem dul hem de dört kız çocuğu sahibi bir anne olmayı başardığı için. Bunca sıkıntı içinde annemin hiçbir *zaman* bitki çayından daha sat bir şey içtiğini de görmedim. Peki, buna ne dersin?"

"Sabır taşı olmalıymış," diyerek ona hak verdim.

"İçki içmediğine göre, belki soı de teselliyi bitki çaylarında arayanlardansın?"

"Kahveyi tercih ederim."

"Ah, benim de kişisel yatıştırıcı tercihim odur." Gözlerini gözlerime dikti. "Belki bir gün, sana bir fincan kahve ıs-m arl ay ab il irim. Senin oralarda ya da bizim buralarda nerede istersen."

Brian Darby'yi yeniden dikkatle süzdüm. İnşamn içini ısıtan kahverengi gözleri, dostça bir tebessümü ve güçlü kaslı omuzlan vardı.

O an dudaklarınmdan, "Olur," kelimesinin çıktığım duydum. "Çok isterim."

İlk görüşte aşka inanır mısınız? Ben inanmam. Sanırım bm bu tür saçmalıklar için biraz fazla ihtiyatlı, fazla dersini alınış biriyim. Ya da belki de yaşadıklanmdan öğrendiklerim var.

Brian ile kahve içmek için buluştuk. Gemide olmadığı zamanlar, kendine ayıracak bolca vakti olduğunu öğrendim. Hu nedenle öğleden sonraları yürüyüş yapmak, gece vardiyasından çıktığım günlerde ve saat beşte Sophie'yi kreşten almadan önce bir araya gelmek bizim için pek de zor olmamıştı. Hatta bir gece Rex Sox'un maçmı izlemeye bile çıktık. Daha ne olduğunu anlamadan Sophie ve benimle pikniğe bile gelmişti.

Sophie, Brian'ı gördüğü daha ilk an adeta çarpılmıştı. Birkaç saniye içinde Brian’ın sırtına atlayıp, atçılık oynamaya başlamıştı bile. Brian da uysal bir at gibi sırtına çıkıp saçlarım sanki bir yeleymişçesine çekiştiren bu küçük kızın isteğini kırmamış, parkın dört bir yanında dörtnala koşturmuştu. Geri dönüp geldiklerinde Brian nefes nefese kendini yerdeki battaniyenin üzerine bırakırken, Sophie karahindiba çiçeği toplamak için uzaklaşmıştı. Sophie'nin topladığı çiçeklerin benim için olmasını beklerken, beni yanıltarak çiçekleri Brian'a vermişti.

Brian ilk başta çiçeklere çekinerek yaklaştıysa da, tüm bu solmuş buketin onun için olduğunu faik ettiğinde yüzünde güller açmıştı.

Ondan sonraki günlerde hafta sonlarını benim daracık tek göz apartman dairem yerine, Brian'ın devasa bahçeli evinde geçirmek hepimiz için daha kolay olmuştu. Sophie, Brian'ın Alman kurt köpeği Duke'la bahçede koşuştururken biz Brian'la içeride yemekler yapıyorduk. Brian balkona plastik bir şişme havuz koymuş, ulu meşe ağacına da bir salıncak kurmuştu.

Çok yoğun olduğum bir hafta eve gelip, buzdolabını Sophie ve bana bir hafta yetecek yiyecekle doldurmuştu. Bir öğleden sonra da, üç çocuğun can verdiği bir trafik kazasından eve döndüğümde Sophie'ye benim yerime kitap okumuştu. O kitabım okurken ben de gözlerimi duvara dikip, başımı dik tutmaya çalışıyordum.

Ardından kanepede başımı ona yaslamış uzanırken, bana dört kız kardeşinden bahsetmişti. Kanepede uyuyup kaldığı bir gün kardeşleri nasıl da yüzünü makyajla boyamışlardı. Her şeyden habersiz olan Brian o gün gözlerindeki mavi göz farı ve dudaklarmdaki şeker pembesi rujla tam iki saat bisiklet sürmüş, halini ancak bir pencereye yansıyan aksini gördüğünde fark etmişti. Buna önce kahkahalarla güldüm, ardındansa gözyaşlarına boğuldum. Brian bana daha sıkı sarıldı ve ondan sonra ikimiz de tek kelime etmedik.

Yaz böylece geçip gitmiş, sonbahar gelip çatmıştı. Artık Brian için denizlere açılma vakti gelmişti. Sekiz hafta yanımızda olmayacaktı ama Şükran Günü'nde yammızda olacağına söz vermişti. Yokluğunda köpeği Duke'la ilgilenen yakın bir arkadaşı vardı ama eğer istersek...

Bana kalmamız için evinin anahtarını verdi. Hatta istersek eve kadınsı bir dokunuş bile yapabileceğimizi söyledi.

Mesela Sophie için diğer yatak odasını pekâlâ pembeye boyayabilirdik.Duvara çıkartmalar yapıştırabilirdik. Banyoya plastik prenses ördekler yerleştirebilirdik. Yani Brian kendimizi evimizde hissetmemizi sağlayacak tüm değişiklikleri yapmamıza razıydı.

Brian'm yanağma bir öpücük kondurup evinin anahtarım yeniden avucuna bıraktım.Sophie ve beni merak etmesine gerek yoktu. Şimdiye kadar iyiydik, bundan sonra da olurduk. Ona sekiz hafta sonra görüşeceğimizi söyledim.Sophie içinse bu ayrılık hayli zor olmuş; hiç durmadan ağlamış, ağlamış, ağlamıştı.Ona, sadece iki ay demeye çalıştım. Çok da uzun bir süre sayılmazdı ne de olsa. Sadece birkaç hafta o kadar.

Brian'ın gidişiyle hayat sıkıcı bir hal almıştı. Yine kısır bir döngü içine girm iştik. Her gün öğleden sonra saat birde kalkıyor, saat beşte Sophie'yi okuldan alıyor, saat dokuzda yatıncaya dek onunla oyunlar oynuyor, sonra da gece saat on birden sabah saat yediye kadar devriye gezebilmek için onu, saat onda gelen Bayan Ennis'e emanet ediyordum. Tek başına yaşayıp, çalışan bir annenin hayatı bundan ibaretti işte. Hiç durmadan alnımın teriyle paramı kazanmaya çalışıyor, zaten oldukça yüklü olan günüme durmaksızın yeni işler ekliyor, küçük kızımı ihmal etmemeye çalışırken bir yandan da patronlanmı hoşnut kılmak için didinip duruyordum.

Kendime sürekli bunu başarabileceğimi hatırlatıyordum. Zorluklara alışkındım. Tüm hamileliğimi tek başıma yaşamış, doğumumu bir başıma yapmıştım. Polis Akademisinde aldığım her nefeste kızımın hasretiyle yandığım yirmi beş yalmz hafta geçirmiş ama yine de vazgeçmemiştim. Biliyordum ki polis olmak kızımın geleceğini güvence altına almak için yapabileceğim en iyi şeydi. Her cuma gecesi Sop-hie'yi görmek için evci çıkar, her pazartesi sabahı da kızımı gözyaşları içinde arkamdan ağlarken Bayan Ennis'e bırakmak zorunda kalırdım. Bu haftalarca böyle sürüp gitmişti, ta ki artık bu acıya dayanamayacak hale gelene kadar. Ama yine de başarmıştım. Her şey Sophie içindi. Hep de onun için olacaktı.

Brian'ın gidişiyle e-postal arımı daha sık kontrol eder olmuştum. Çünkü eğer bir limandaysa bize birkaç saür yazabiliyor ya da Alaska caddelerinde

dolaşan Amerikan geyiklerinin aptal fotoğraflannı gönderebiliyordu. Altıncı haftanın sonunda fark ettim ki, Brian’ın e-posta gönderdiği günler daha mutlu; göndermediği günler ise düpedüz gergindim. Sophie de tıpkı benim gibiydi.Her gece bilgisayarın başına oturup, evlerinin erkeğinden haber bekleyen iki kızdık artık.

En nihayetinde bir gün beklenen telefon geldi. Brian'ın gemisi Washington Femdale'da limana gelmişti. Öbür gün artık gemiden ayrılacak ve Boston'a gelen gece uçuşuna yetişecekti. Bizi o gece yemeğe çıkarabilir miydi acaba?

Sophie o gece için en sevdiği lacivert elbisesini seçmişti. Bense yine 4 Temmuz!da giydiğim turuncu askılı elbiseyi tercih etmiş ama kasım ayımn soğuğuna ayak uydurmak için de üzerime bir hırka almıştım.

Onu, ilk pencerenin önünden ayrılmak bilmeyen Sophie görmüştü. Sevinç içinde haykırarak apartman merdivenlerinden aşağı öyle bir koşusu vardı ki bir an yuvarlanacağını sandım. Merdivenlerin sonunda Brian onu güçlükle yakalamıştı. Kucağına alıp, birlikte dönerlerken Sophie hiç durmadan kahkahalar atıyordu.

Bense hiç acele etmeden saçlarımı son bir kez daha düzeltmiş, hırkamın düğmelerini iliklemiştim. Yavaşça çıkıp, kapıyı arkamdan kapattım. Usulca arkamı dönüp, dikkatle süzdüm onu. İki buçuk metre ileriden onu içime alıp, varlığını yudum yudum içtim.

Brian, Sophie'yi döndürmeyi bırakıp bana dönmüştü. Çocuğum halen kucağındayken o da dikkatle bana bakıyordu.Ne birbirimize dokunmuş ne tek kelime etmiş ne de buna gerek duymuştuk.

Yemekten döndükten sonra Brian bizi yeniden evine götürdüğünde ise Sophie'yi yavaşça yatağına yatırmış ve ben de doğruca Brian'ın yatak odasına gitmiştim. Öylece önünde durup, onun hırkamı çıkarmasına ve elbisemi üzerimden soymasına izin verdim. Ellerimi çıplak göğsünün üzerine dayayıp, boynundaki tuzun tadına baktım.

Brian kalın sesiyle, "Sekiz hafta geçmek bilmedi," diye fısıldadı. "Sizi burada istiyorum Tessa. Kahretsin, eve her dönüşümde sizi burada bulacağımı bilmek istiyorum."

Brian'ın ellerini tutup, göğüslerimin üzerine koydum. Dokunuşuyla ürpermiştim.

"Evlen benimle," diye fısıldadı Brian. "Ciddiyim Tessa. Karım olmam istiyorum. Sophie'nin de kızım olmasını. Siz ikiniz burada benimle ve Duke'la yaşamalısınız. Biz bir aile olmalıyız."

Tenine yeniden bir öpücük kondurup teninin tuzunu yeniden dudaklarımda hissettim. Ellerimi aşağı kaydırıp çıplak vücudumu onun çıplak tenine bastırdım. Tenlerimizin buluşmasıyla ikimiz de ürpermiştik. Ama bu kadarı yetmiyordu. Onu hissetmek, varlığını dudaklarımda duyumsamak yetersizdi. Ona yaslanmak, onu üzerimde, içimde hissetmek istiyordum. Vücudumun her yeri tam da bu anda, tam da burada onu istiyordu.

Onu yatağa doğru sürükleyip, bacaklarımı beline doladım. İçime girmesiyle boğazımdan bir inilti kopmuştu. Belki de inleyen oydu, ne faik ederdi ki. İşte şimdi tam da olmasım istediğim yerdeydi.

Son anda, yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve tam da ilk vurgunu yerken gözlerinin içine bakabildim.

"Evlen benimle," diye tekrarladı. "Sana iyi bir eş olacağım Tessa. Hem sana, hem de Sophie'ye çok iyi bakacağım."

İçimde gelip giderken verdiğim cevap "Evet," olmuştu.

3. Bölüm

Brian Darby kendi mutfağında ölmüştü. Göğsüne sıkılan birbirine yakın üç kurşunla... D.D.'nin ilk izlenimi Polis I .eoni'nin atış derslerinde hayli başanlı olduğu yönündeydi çünkü kurşunlar tam da kitabına uygun olarak saplanmıştı gövdeye. Tıpkı akademiye yeni katılan öğrencilere de denildiği gibi ne kafa hedef alınmıştı, ne de amaç sadece karşıdakini yaralamaktı. Göğüs bir insanı vurabileceğiniz en iyi noktadır. Eğer silahınızı buraya doğrulttuysanız, kendiniz ya da vurmak istediğiniz insan için endişe etseniz iyi olur çünkü bu niyetinizin gerçekten öldürmek olduğu anlamına gelir.

Leoni işini kusursuz yapmıştı. Şimdi önemli olan bir eyalet polisini eşini öldürmeye götürecek nedeni bulmaya gelmişti. Bir mesele daha vardı, çocuk nereye kaybolmuştu?

Polis memuru Leoni şu anda evin en çok güneş alan odasının önünde gözetim altında tutuluyor, Acil Şems ekiplerince başındaki çirkin yarığa ve ondan da çirkin morarmış gözüne müdahalede bulunuluyordu. Leoni'nin sendika temsilcisi çoktan olay yerine ulaşmış, avukatı da yola çıkmıştı.

Dışarıda bir düzine daha eyalet polisi baş göstermiş, kaldırım da yan yana durarak Bostonlu meslektaşlarının olay yerini incelemesini sağlarken olay hakkında bilgi alabilmek için dokuz yüz metre uzakta bekleşen basımn görüntü almasını engellemeye çalışıyorlardı.

Memurlar dışarıda işlerini yaparlarken, hemen yan taraftaki okulun önüne park edilmiş beyaz kumanda minibüsünde Bostonlu am irler ve eyalet polis gücünün amirleri arasında bitmek tükenmek bilmeyen bir tartışma yaşanıyordu. Suffolk Eyalet Savcılığından cinayet masası müfettişi muhtemelen araçta arabuluculuk görevi yapıyordu. Bir yandan Massachusetts Eyalet Polisi başkomişerine eyaletin bu vakayı kendine bağlı bir polis m emurunungerçekleştirm esi sebebiyle görmezden

gelemeyeceğini hatırlatırken, bir yandan da Boston Polisi'ne eyaletin kendine bağlı polislerden birinin dosyasma bakma isteklerinin çok da yersiz olmadığını anlatmaya çalışıyordu.

Her iki birimin de birbirine üstünlük kurmaya çalıştığı şualarda, nihayet kodamanlardan birisi altı yaşmda, kahverengi saçlı, mavi gözlü, bir otuz yedi boyunda, yirmi kilo ağırlığında ve ön iki dişi eksik olan kayıp Sophie Leoni için Acil Kayıp İlam vermeyi akıl edebilmişti. Sophie'nin üzerinde muhtemelen o gece giydiği sarı at desenli uzun kollu pembe pijaması vardı. İddia edildiğine göre en son önceki gece saat on otuz sularında Memur Leoni'nin saat on bir devriyesini devrettiğini haber vermesinden hemen önce görülmüştü.

D.D.'nin, Tessa Leoni'ye soracağı pek çok soru vardı. Ama maalesef, şu an için bu pek mümkün görünmüyordu. Memur Leoni şoktaydı, -kaldı ki sendika temsilcisi de şu an bu tür bir sorgulamaya izin vereceğe pek benzemiyordu. Memur Leoni'nin acil bir tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Eğer isterse kendisine hemen bir yasal danışman atanma hakkı vardı. Olay yerine gelen ilk ekibe bir açıklamada bulunmuştu. Bundan sonraki sorular için avukatınm onayını beklemek gerekecekti.

D.D., Memur Leoni'nin şu an yapmak istediği pek çok şey olduğunu düşündü. Bunlardan biri de Boston polisleriyle birlikte kaybolan kızının peşine düşmek olmalıydı.

D.D. şimdilik biraz geri planda kalmayı tercih etti. Olay yeri oldukça yoğundu, ilgilenilmesi gereken daha birçok sorun vardı. Boston bölge polislerinden olay yerini didik didik etmelerini, Boston cinayet masasından delil bulmalarını, üniformalı pek çok polisten civarda araştırma yapmalannı istemişti. Cinayet Leoni'nin beylik tabancasıyla işlendiğinden Balistik İnceleme Ekibi de hemen olay yerine intikal etin işti. Bu sayede zaten küçük olan olay mahalli daha da sıkış tıkış olmuştu.

Bobby haklıydı; polis diline göre dosya gerçekten tam anlamıyla bir keşmekeşti.

Bu keşmekeş tamamıyla D.D.'ye emanetti.

D.D. olay yerine geleli yarım saat olmuştu. Arabasını altı blok ötede vızır vızır işleyen VVashington Caddesi ile nispeten daha sessiz olan bir yan

caddenin arasına park etm işti. Allston Brighton Boston'un en kalabalık yerleşim yerlerinden biriydi. Bölge Boston Koleji, Boston Üniversitesi ve Harvard İşletme Okulu'nun öğrencileri, akademik ve destek personeli ve öğrenci aileleriyle adeta istila edilmiş gibiydi. Yaşamak için hayli pahalı bir yerdi. Bu nedenle paralarının az olmasıyla meşhur öğrenci kesimi ve akademik personelce tercih sebebi olması da ayrı bir ironiydi. Sonuç olarak ortaya üç katlı ayakta zor duran apartmanların üst üste yığıldığı, her biri bir öncekinden daha çok daireye sahip sıra sıra dizilmiş bir caddeler sürüsü çıkmıştı. Aileler altlarında yirmi dört saat açık marketlerin ve bitmek bilmeyen yıkama arzusuna cevap vermeye çalışan çamaşırhanelerin bulunduğu bu apartmanlara doluşmuşlardı.

D.D.'ye göre burası şehrin vahşi hayat kısmıydı. Buralarda Back Bay ya da Beacon Hill tarzı ne ferfoıje korkuluklu evler, ne de süslü püslü tuğla evler bulabilirdiniz. Burada, konumu dolayısıyla değerli ama kutu gibi küçücük apartmanlardaki yine kutu gibi küçücük dairelere sırf işinize yarıyor diye bir servet öderdiniz. Buradaki park sistemi sona kalan dona kalır sistemi üzerine kurulduğundan, insanların çoğu vaktini araçlan için yer avlamaya çalışarak geçirirlerdi. İşe gidişiniz ayn, dönüşünüz ayn bir problemdi. Eve geldiğinizde mutfağınız ancak mikrodalgada ısıtabildiğiniz hazır yemeğinizi ayakta yiyebileceğiniz kadar büyük olurdu. Sonraki istikametiniz belki de dünyanın en küçük şiltesini yerleştirdiğiniz yatak odanız olurdu.

Ama yine de bir polis memuru için hiç de fena bir yer sayılmazdı. Eyaleti ikiye bölen Mass Pike ana yoluna oldukça yakın bir konumu vardı. Pike'dan doğuya gittiğinizde 1-93 otobanına, batıya gittiğinizde 128 numaralı otobana kolaylıkla ulaşabilirdiniz. Yani, Leoni devriye gezen bir memurun bulunması gereken can alıcı noktalara buradan birkaç dakika içinde ulaşabilirdi. Gayet zekiceydi.

Memur Leoni'nin evi de D.D.'nin oldukça hoşuna gitmişti aslında. Allston Brighton keşmekeşinin ortasında, oldukça samimi, bir yanında üç katlı apartman binaları ve diğer yanında tuğla okul binasının arasına sıkışıp kalmış müstakil bir evdi. Neyse ki, pazar olması dolayısıyla okul kapalıydı. Böylece olay yerine akın eden yetkililer hem okulun park alanını

kullanabiliyor, hem de suç mahalline panikle koşuşturan velilerin yeni bir panik havasından kendilerini soyutlamış oluyorlardı.

Sessiz bir çevreydi. Yani en azından bir süre öncesine kadar.

Memur Leoni'nin iki yatak odalı eski bungalov tarzı evi bir yamaç sırtına inşa edilmişti. Beyaz çerçeveli bir tavan penceresinin olduğu çatı, kırmızı tuğlalarla örülmüş çift araçlık garajın üzerini de örtüyordu. Yola sıfir yürüyüş yolunun sonundaki tek taraflı merdivenler hem evin giriş kapısına, hem de D.D.'nin bugüne kadar Boston'da gördüğü en büyük bahçeye çıkıyordu.

Güzel bir aile eviydi. Ev içinde bir çocuk yetiştirebilecek, bahçede bir köpek besleyip, salıncak koyabilecek kadar büyüktü. D.D. kara kışın ortasında bahçeyi turladığı şu an bile yazın burada verilen barbekü partilerini, oynanan oyunları, arka verandada yenen uzun yemekleri gözünün önüne getirebiliyordu.

Böyle bir evde pek çok güzel şey yaşanabilecekken, bir anda ters giden şey ne olmuştu?

D.D. cevabın bahçede gizli olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa kocaman, geniş, bunca kalaba lığ m ortasında tamamen korunmasız bir yerdi.

Okulun bahçesinden geçerek doğruca evin bahçesine ulaşmak mümkündü. Dört farklı apartmanın arkasından çıkıp gelerek de yine bu noktaya gelinebilirdi. Leoni'nin evine Massachusetts polisinin yaptığı gibi ön kapının merdivenlerinden gelinebileceği gibi, arka caddeden de ulaşılabilirdi ki D.D. de gelirken öyle yapmıştı. Yani arkadan, önden, sağdan, soldan, evin içine dört bir koldan girmek ve de çıkmak hiç de zor değildi.

Elbette ki bunu buraya gelen her üniformalı polisin de görebilmesi gerekliydi. Ama D.D. şu an bahçeye baktığında üzerinde ayak izi olmayan tek bir kar parçası, izlerin üst üste yığılmadığı küçücük bir yer bile göremiyordu.

D.D. üzerindeki kabanına biraz daha sıkı sarılıp, buz gibi havada can sıkıntısıyla ağzından buhar olup çıkan derin bir nefes verdi. Lanet olası geri

zekâlılar.

O sırada Bobby Dodge arka verandada göründü. Görünüşe göre halen kendine her yere hâkim bir gözetleme kulesi bulamamıştı. Yerdeki bozulmuş kar yığınlarına cam sıkkın bir halde bakışma bakılırsa, onun da düşünceleri D.D.'den farklı değildi. O an D. D.'yi fark etti. Kafasındaki siyah şapkasının siperliğini martın ilk günlerinin soğuğuna karşı gard alarak verandanın merdivenlerinden inmeye başladı.

D.D., Bobby'nin gelmesini beklemeden, "Memurların, olay mahallimin her yerini ayak izleriyle bozmuşlar," diye seslendi. "Bunu hiç unutmayacağım."

Bobby ise ellerini siyah kaşe kabanının ceplerine sokup, yaklaşırken omuzlarım silkinişti. Eski bir keskin nişancı olan Bobby uzun saatler boyunca kıpırdamadan durmak zorunda olmanın verdiği bir alışkanlıkla elinden geldiğince az hareket ederek yaklaşıyordu. Onun da vücudu pek çok keskin nişancının olduğu gibi, güçlü, kaslı, ufak tefekti ve sert bir yüz ifadesi vardı. Onu gören hiç kimse ilk etapta yakışıklı olduğunu söyleyemezdi belki, ama çoğu kadının onu çekici bulduğu da bir gerçekti.

D.D. de bir zamanlar o kadınlardan biriydi. Önceleri sevgili oldularsa da, zaman içinde arkadaş olarak daha iyi geçindiklerini fark etmişlerdi. Zaten iki yıl sonra Bobby, An-nabelle Granger ile tanışıp evlenmişti. D.D. henüz evliliklerini hazmedememişken çiftin bir de kızlan olmuştu.

Neyse ki D. D. de çok sürmeden Alex'i bulmuştu. İşler nihayet yoluna giriyordu galiba. Öyle miydi gerçekten?

Bobby gelip D.D.'nin önünde durdu. "Polis memurlarının işi insanlann can güvenliğim sağlamaktır," dedi. "Delilleri koruyacak olanlar dedektiflerdir."

"Memurların olay mahallimin içine etmişler. Bunu affetmeyeceğim gibi unutmayacağım da."

Bobby en sonunda gülümsedi. "Ben de seni özledim, D.D."

"Annabelle nasıl?"

"Gayet iyi, teşekkürler."

"Peki ya bebek?"

"Carina da emeklemeye başladı bile. Hâlâ inanamıyorum."

BunaD.D. de inanamıyordu. Kahretsin, yaşlanıyorlardı galiba.

"Alex nasıl?" diye sordu Bobby.

"İyi, iyi." D.D. bu kıs a konuş m ayı bitirdiğini be İli edercesine eldivenli elini havada sallamıştı. "Sence burada neler olmuş?"

Bobby omuzlarım silkip, konuşmadan önce epeyce sessiz kaldı. Pek çok dedektif olay yerinde somut çalışmalar yapmayı severken, Bobby olay yerini gözlemleyerek inceleyenlerdendi. Ve pek çok dedektif buldukları her şeyi bir an önce dillendirmek için çabalarken, Bobby gerçek bir delile ulaşmadan konuşmayanlardandı.

D.D. onun bu yönüne saygı duysa da, onu şımartmamak için bunu asla dile getirmemeye özen gösterirdi.

Bobby en sonunda, "İlk bakışta aile içi bir mesele gibi görünüyor," dedi. "Koca, karısına bir bira şişesiyle saldınyor, kadın da beylik tabancasıyla kendini koruyor."

"Peki, elimizde aile içi şiddet hattının daha önceden arandığına dair bir bilgi var mı?"

Bobby başım iki yana salladı, D.D. de anladığım belli edercesine onayladı onu. Şiddet hattının aranmamış olması çok da bir şey ifade etmiyordu aslmda çünkü polisler yardım istemekten nefret ederlerdi, özellikle de başka polislerden. Eğer Brian Darby eşini dövüyorsa bile, Leoni büyük ihtimalle olanları sineye çekiyordu.

"Onu tanıyor muydun?" diye sordu D.D.

'Hayır. O başladıktan kısa bir süre sonra ben devriyeyi bıraktım. Zaten sadece dört yıldır bu meslekte."

"Peki, onu tam yanlar nasıl biliyor?"

"Kusursuz bir memur olarak. Genç. Framingham Akademisinden mezun olmuş. Hep gece vardiyasında çalışıp, gündüzlerini kızıyla geçirmiş, bu nedenle diğer polislerin arasına pek kanştığı söylenemez."

"Sadece gece vardiyasında mı çalışmış?"

Bobby şaşkınlıkla tek kaşını havaya dikti. "Devriye memurlarının çalışma saatleri gerçekten hayli zordur. Stajyer bir polis memuru başka bir saat dilimine geçmeden önce en az bir yılını gece vardiyasında geçirmek zorundadır. O bir senenin sonunda bile, yine de kıdeme bakılır. Dört yıllık yeni bir memur için? Sanınm gün ışığını görebilmesi için bir yıl daha çalışması gerekecekti."

"Ben de hep dedektif olmanın berbat olduğunu düşünürdüm."

"Boston polislerinin mızmızlığını bilmeyen yoktur zaten," dedi Bobby.

"Lütfen, en azından biz kar birikintilerindeki delilleri ayak izlerimizle mahvetmiyoruz."

Bobby bu söz üzerine suratını ekşitti. Yeniden her yanında polislerin gezindiği bahçeyi incelemeye koyuldular.

D.D. bu kez,-"Kaç yıllık evlilermiş?" diye sordu.

" Üç yıl."

"Bu da demek oluyor ki Leoni kocasıyla tanıştığında halihazırda bir polis memuruydu ve de bir kız vardı."

Bobby buna bir soru olmaması nedeniyle cevap vermemişti.

D.D. evin içinde yaşananları anlamak istercesine, "Yani adam evlenmeden önce neyle karşılaşacağım biliyordu," dedi yükseksesle. "Bütün gece eve gelmeyen bir eş. Tümgeceve gündüz bakım isteyen küçük bir kız."

"Buralarda olduğu zamanlar için, evet."

" Bu da ne demek?"

Bobby cebinden bir defter çıkarıp, oraya yazdığı nota göz atarak, "Adam denizciymiş," dedi. "Denize açıldığmda altmış gün boyunca evine hiç gelmiyormuş. Yani altmış gün denizde, altmış gün evinde. Çocuklardan biri Memur Leoni'nin yaptığı konuşmalardan öğrenmiş."

Bu kez kaşım havaya dikme sırası D.D.'ye gelmişti. "Bir bakalım, kadının çalışma saatleri dengesiz. Ne var ki kocasının ki onunkinden çok

daha dengesiz. Çok ilginç. Adam iri biri miymiş?" D. D. mide hassasiyeti sebebiyle cesede yakından bakmamıştı.

"Bir yetmiş yedi boyunda, doksan dokuz kilo," diyerek yanıtladı Bobby. "Ve de kaslı birisi, yağ tulumu değil. Sanıyorum ki ağırlık çalışıyormuş."

" Vurdu mu devirenlerden yani."

"Memur Leoni ise onun tam aksine, bir altmış iki boyunda, elli dört kilo. Bu da adamın fıziken avantajlı durumda olduğu anlamına geliyor."

D. D. başım "evet" anlamında salladı. Bir polis memuru elbette ki yumruk yumruğa bir kapışmada ne yapacağımn eğitimini alıyordu. Ama ne olursa olsun ufak tefek bir kadının yapılı bir erkek karşısında kendini koruması halen bir sorundu. Üstüne üstlük muhatap işin içine bir de tekmelerini katan bir koca olduğunda işler daha da sarpa sarıyordu. Bayan polis memurlarının çoğu akademide öğrendikleri pek çok şeyi kendi evlerinde uygulayamıyorlardı. Yani Memur Leoni'nin morarmış gözü D.D.'nin bayan meslektaşlannda gördüğü ne ilk ne de son gözdü.

Bobby, "Olay Memur Leoni'nin eve geldiği sırada yaşanmış," dedi. "Üniforması hâlâ üzerindeymiş."

D.D. bu cümleyi biraz düşünerek tek kaşını yine havaya kaldırdı. "Polis yeleği üzerinde miymiş?"

"Prosedür gereği, gömleğinin içinden giymiş."

"Peki ya kemeri?"

"Sig Sauer'ini doğrudan kılıfından çıkarmış."

"Kahretsin." D.D. başım iki yana salladı. "Tam bir muamma. "

Bu da bir soru olmadığına göre, Bobby yine sessiz kalmayı tercih etmişti.

Üniforma ve varlığından bahsedilmesine bile gerek, olmayan polis kemeri işleri tamamen değiştiriyordu. Mesleğe yeni başlayan her polis, Memur Leoni'nin saldın sırasında yeleğinin üzerinde olduğunu fark edebilirdi. Bu durumda doksan dokuz kiloluk bir erkek gücünün ona zarar verebilmesi hayli güçtü. İkincisi, bir memurun saldın anında kendini koruyabilmesi için elinin altındaki polis kemerinde tabancasından önce

kullanabileceği pek çok başka araç vardı. Katlanabilen demir cop, şok tabancası, biber gazı hatta kelepçe gibi birçok alet...

Her polis memuru meslek için gerekli eğitimi alırken, aynı zamanda karşısındaki tehlikenin büyüklüğünü tartıp, ona uygun silahı seçebilme konusunda da eğitilir. Sırf birisi size bağırdı diye silahmıza davranamazsımz. Hatta size vursa bile, tabancamz yine de ilk kullanacağınız silahınız olmaz.

Ama Memur Leoni ilk olarak tabancasına davranmıştı.

D.D. artık TessaLeoni'nin sendika danışmanının neden yasal danışmamn gelmesi konusunda ısrarcı olduğunu ve Leoni'nin polise konuşmasına neden müsaade etmediğini daha iyi anlıyordu.

D.D. derin bir iç çekip alnını kaşıdı. "Aklım almıyor. Hadi buna şiddet görmüş kadm sendromu diyelim. Adam kadım epey hırpaladıktan sonra, kadm en sonunda kendini kaybedip tetiği çekmiş olsun. Bu durum mutfakta bulunan cesede ve diğer odada tıbbi müdahale gören kadına bir açıklık getirebilir. Peki ya çocuk? Çocuk nerede?"

"Belki de bugünün kavgası dün geceden başlamıştır. Üvey babadan dayak yiyen küçük kız evden kaçm ıştır."

Hem D. D., hem de Bobby gözlerini yere çevir dilerse de artık karın üzerinde küçük ayak izlerinin olduğunu gösteren tek bir yer yoktu.

"Civardaki hastaneler arandı mı?" diye sordu D.D. "Polisler çevreyi araştırıyorlar mı?"

"Acil Kayıp ilanı verildi. Artık o kadar da aptal değiliz."

DJD. 'nin gözlerini yeniden yerdeki kar birikintilerine dikmesiyle, Bobby sesini kesmesi gerektiğini anlam işti.

D.D. "Peki kızın öz babası?" diyerek olaya bir de başka bir açıdan yaklaşmayı denedi. "Eğer Brian Darby, Sophie'nin üv ey babası ise, kızın öz babası nerede ve o tüm buy aşanan-lara nasıl bir açıklama getirecek?"

"Öz babası yok," diye yanıtladı Bobby.

"Bildiğim kadanyla bu biyolojik olarak imkânsız."

"Doğum belgesinde babanın adı yazmıyor, akademide ziyaretine gelen hiçbir erkek olmamış ve resmimizde kızmı her hafta sonu ziyaret eden sorumlu bir baba profili de yok." Bobby omuzlanm silkti. "Özbabası yok."

D.D.'nin bir an adeta kanı çekildi. "TessaLeoni onu bu resimde görmek istemediği için mi yok, yoksa baba kendisi olmak istemediği için mi yok? Ya da ah evet, son birkaç gecede tüm bu dinamikler değişti mi?"

Bobby yine omuzlarını silkerek cevapladı onu.

D.D. olması muhtemel pek çok seçeneği düşünerek dudaklarını büzdü. Ebeveynlik haklarını geri istemesi muhtemel bir baba. Ya da birbirinden daha yoğun iki kariyer ve küçük bir çocuğun bulunduğu gergin bir ev.ortamı. Bu durumda A seçeneğinde öz baba pekâlâ kendi çocuğunu kaçırmış olabilirdi. B seçeneğinde ise üvey baba ya da öz anne çocuğu döverek öldürmüşlerdi.

"Sence kız ölmüş müdür?" diye sordu Bobby.

*'Bir bilebilsem." D.D. küçük kızı düşündükçe cam daha da sıkılıyordu. Kocasını öldüren bir kadın, kabul edilebilirdi. Ama ya çocuk? Bu dosya gerçekten de çok can sıkıcı olacaktı.

"Çocuğu öldürüp gömmüş olamazlar," diyerek sesli düşündü D.D., "Toprak kazılamayacak kadar buzlu ve sert. Eğer kız ölmüşse... muhtemelen evin içinde bir yerlere gizlenmiş olmalı. Garaja, tavana, döşeme boşluklarına ya da kullanılmayan dondurucuya belki."

Bobby başını iki yana salladı.

D.D., Bobby'nin tavnndan yanıldığını anlamıştı. D.D. mutfak ve camekânlı oda dışında evin diğer bölümlerine bakmayı göze alamamıştı. Ama evi istila eden üniformalı sayısına bakılırsa, yüz metre karelik alanın her bir karışmm titizlikle incelendiği ortadaydı.

"Ben bu olayın öz babayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diyerek söze başladı Bobby. "Eğer öz babamn huzursuzluk çıkardığına dair bulgular olsaydı, Tessa Leoni'nin ağzından çıkan ilk sözler bu gerçeğe ait olurdu. Pekâlâ, *Gidin o piç kurusu 'eski sevgilimle görüşün, beni kızımı elimden almakla tehdit ediyor,* diyebilirdi. Ama böyle bir şeyden hiç bahsetmedi."

"Çünkü başındaki sendika temsilcisi onu susturuyor."

"Susturuyor çünkü Leoni'nin kendini zan altında bırakacak cümleler kurmasından korkuyor. Gerçi başkalarını zan altında bırakacak şeyler söylemesi de en doğal yasal hakkı."

D.D. *hiç de akla yatmayan bir durum değil,* diye düşündü. "Peki, öz babayı şimdilik bir kenara bırakalım. Bu durumda sanki evde yolunda gitmeyen bir şeyler yaşanmış gibi. Memur. Leoni'nin yüzünden de anlaşılacağı üzere Brian Darby denen adam karısına şiddet uygulayan biri. Belki de küçük kızı da dövmüştür ve kız ölmüştür. Memur Leoni sabah eve döndüğünde kızım o şekilde gördüğünde her ikisi de paniğe kapılmış olabilirler. Üvey baba korkunç bir şey yapmış ve polis memuru olan mine de buna göz yummuştur. Bu sayede o da bu işe bulaşmıştır. Kızı arabaya atıp, götürüp bir yerlere atmışlardır. Eve döndüklerinde kavga etmişler ve Tessa Leoni yaşadıklanmn ağırlığıyla silahım çekip kocasını vurmuştur."

Bobby, "Ne yani Memur Leoni öz kızının ortadan kaldırılmasına yardım mı etmiştir, hem de eve dönüp kocasım öldürmeden önce, bunu mu diyorsun?"

D.D. gözlerini dosdoğru Bobby’ye dikti. "Varsayımlarda bulunma, Bobby. Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin."

Bobby tek kelime etmeden sadece D.D.'ye baktı.

D.D., "Memur Leoni'nin devriye aracım görmek istiyorum," dedi.

"Sanıyorum ki detektifler şu an o konuda inceleme yapıyorlar."

"Brian'ın da arabasını görmeliyiz."

"İki bin yedi model bir GMC Denali. Ekibin çoktan arabaya girmiş durumda."

D.D. hayretle tek kaşını havaya dikti. "Güzel araba. Denizciler bu kadar çok para kazanıyorlar mı?"

"Adam birmühendis. Ve mühendisler bu kadar çok para kazanıyorlar. Ben Memur Leoni'nin kendi kızma zarar verebileceğini sanmıyorum," dedi Bobby.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onunla çalışan birkaç memurla konuştum. Hepsi de onun için iyi şeyler söyledi. Sevgi dolu, kendini çocuğuna adamış bir anne, gibi, gibi, gibi."

"Demek öyle? Peki, kocasının onu bir kum torbası gibi kullandığından da haberdarlar m ıym ış acaba?"

Bobby sessiz kalarak, bir nevi cevabını vermişti. Sonrasında yeniden olaya dönüp, "Belki de kaçırılmıştır," diyerek fikrinde ısrarcı olduğunu belli etti.

"Çitlerle çevrilmemiş bir alan, etrafında yüzlerce yabancının dolaştığı bir bahçe..." D.D. omuzlannı silkti. "Evet, sadece küçük kız kaçırılmış olsaydı, emin ol hiç düşünmeden bunun bir sapık işi olduğunu söyleyebilirdim. Ama sence de bir sapığın tam da anneyle babanın kavga edip, annenin babayı öldürdüğü gün ortaya çıkıp kızı kaçırması biraz tuhaf değil mi?"

Bobby, "Varsayımda bulunmuyorduk hani," diyerek

D.D.'nin sözlerini hatırlattı. Ama yine de onun da kafası en ;D.D. kadar karışıktı.

D.D. altı üstüne gelmiş bahçeyi adımlamaya başladı.Bahsettikleri varsayımlara dair ipuçları ve ayak izleri bir süre önce varsa da şu an hiçbirinden eseryoktu. D.D. içini çekti. İşe yarayacak delillerin ortadan kaybolmasına sinir oluyordu.

D.D.'nin düşündüklerini fark eden Bobby, "Durumu tam olarak bilmiyorduk," diye söylendi. "İhbar sanki memullardan birinin başının belada olduğunu bildirir gibiydi. Olay yerine intikal eden memurlar böyle sanıyorlardı. Cinayetten haberleri yoktu."

"İhbarı yapan kimmiş?"

"Sanıyorum ilk arayan kendi olmuş."

"Tessa Leoni mi?"

"Memur Leoni. Muhtemelen merkezdeki arkadaşlarından birine haber vermiş. Telefon hemen gerekli birime aktarılmış ve operasyon masasınca

işleme alınmış. Merkezdeki her polisin durumdan haberi olmuş, en son Yarbay da öğrenmiş. Yarbay Hamilton olay yerine ilk geldiğinde..."

"Durumun krizin çok daha ötesinde, bir temizlik operasyonu olduğunu anlamış," diyerek mırıldandı D.D.

"Hamilton olayın ciddiyetini kavradığında mantıklı davranıp, aldığı yetkiyle hemen Boston Merkez Teşkilatı'na haber vermiş ."

"Tabii bu arada kendi dedektiflerini de olay yerine çağırmış."

"Burası bizim de çöplüğümüz, bebek. Ne diyebilirim ki?"

"Alman notların birer dökümünü istiyorum."

"Emin ol, resmi eyalet polisi irtibatı içinde sana getireceğim delillerin ilkini dökümler oluşturacak."

"Evet. Eyalet polis irtibatı. Samnm bunun üzerine biraz konuşsak iyi olur. Siz irtibat birliğisiniz, bense baş dedektif. Demek istediğim burada benim borum öter, sizse sadece çıkıp işinizi yaparsınız."

"Başka türlüsü oldu mu ki hiç?"

"Madem bilmek istiyorsun, hayır. Bu nedenle, şimdi ilk iş olarak bana kızı bul."

"Elimizden geleni yaparız."

"Güzel. İkinci görev, Memur Leoni'yle konuşmamı sağla."

"Elimizden geleni yaparız," diyerek tekrarladı Bobby.

"Hadi ama, sen eyalet polisi irtibat amirisin. Elbette ki sizin biriminize konuşacaktır."

"Sendika temsilcisi ağzım sıkı tutması için sürekli baskı yapıyor. Avukatı da gelir gelmez eminim aynı şeyi tembih edecektir. Polis literatüründe kapı duvar kavramına hoş geldin D.D."

"Benim de polis olduğumu unutuyorsun galiba."

Bobby, D.D.'nin armalarla donatılmış üzerinde "Boston Polis Teşkilatı" yazan ceketine gözlerini dikti. "Memur Leoni'nin dünyasında değil."

4. Bölüm

İki saat sürecek ilkyalnız devriyeme çıktığım gün, gelen ilk ihbar bir aile içi şiddet olayıydı. İhbar anonsu merkezden yapılmıştı. Muhtemelen birmünakaşasözkonusuydu. 25 B dairesinin sakinleri öyle şiddetli birkavgayatutuşmuşlardı ki, komşular uyuyamamaktan şikâyetçilerdi. Bunun üzerine çılgına dönen birkaç komşu polisi arayıp ihbarda bulunmuştu.

İlk bakışta, çok olağandışı bir durum yoktu. Polis memurunun ortaya çıkmasıyla, 25 B dairesinin sakinleri susar, ertesi sabah da intikamlarını almak için muhtemelen komşu-lanmn kapısına yanan köpek dışkısı fırlatırlardı.

Ama akademide kafalarımıza nakşedilen bir gerçek vardı ki. o da gelen hiçbir ihbann göründüğü gibi olmayabileceğiydi. Her zaman dikkatli, hazırlıklı ve güvende olmak zorundaydık.

Görevlerine yeni başlayan stajyer polis memurları ilk on iki haftalarım daha kıdemli bir polisin gözetiminde geçirirler. On iki haftanın sonrasında ise memur artık tek başına devriyeye çıkabilir. Yanında ne bir yakın arkadaş, ne de sırtını kollayacak bir meslektaş vardır. Elindeki tek dayanak merkezdir. Devriye aracına bindiğin, araçtan indiğin, kahve almak için durduğun, tuvalete gittiğin her anı merkeze haber vermek durumundasındır. Merkez, hayatmın garantisidir. İşi er ters gittiğinde sana yardımcı olacak destek ekibini, meslektaşlarım gönderecek olan onlardır.

Sınıfta, bunu bir ders olarak işlerken kulağa gayet güzel bir plan gibi geliyordu. Ama iş başa düşüp de sabahın bir köründe, hiç bilmediğiniz bir yerde devriye aracından inip, hiç görmediğiniz bir eve doğru yürüyüp, hiç tanımadığınız iki insanla muhatap olmak zorunda kaldığınızda, diğer

olasılıkları da düşünmek zorunda kalıyorsunuz. Örneğin, tüm şehirde bin yedi yüz tane polis memuru olmasına rağmen, aynı anda sadece altı yüz kadarı devriyede olabiliyor. Ve bu altı yüz devriye polisi Massachusetts eyaletinin dört bir yanına dağılıyor. Yani herkes çil yavrusu gibi dağılmış oluyor. Bu da işler ters gittiğinde, beş dakikada yardımın gelme ihtimalinin aslında pek de doğru olmadığı anlamına geliyor.

İşin aslı, çok büyük bir aile olsak da aslında biz polisler yalnız çalışıyoruz.

Eğitimini aldığım üzere beylik tabancamı korumak için dirseklerimi belime yasladım ve doğrudan bir hedef olmamak adına hafif yan dönerek eve doğru ilerledim. Pencerelerden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak kapının yan tarafına doğru ilerliyordum. Böylece kapıdan açılacak direkt bir ate şe hedef olm aktan uzaktım.

Polis memurlarının en çok aldıkları ihbar telefonları aslında içeriği tam olarak belli olmayan telefonlardır. Zaten akademide de gelen her telefona şüpheyle yaklaşmamız gerektiği söylenmişti. Tehlike kol gezip tüm insanlar şüpheli olabiliyordu. Ve tüm şüpheliler de birer yalancı oluyordu.İşte polisliği bu şartlar altında yaparsınız. Hatta bazıları bu şartları bir yaşam biçimi olarak kabul eder.

Küçük verandaya çıkan üç basamaklı merdiveni usulca çıkıp derin bir nefes aldım. Kendime güvenmeliydim. Yirmi üç yaşında, ortalama bir boya sahip ve ne yazık ki güzel bir bayandım. Karşıma çıkacak ihtimaller ise kapıyı açan şahsın benden yaşça daha büyük, daha yapılı ve benden daha güçlü olabileceğiydi. Ama yine de durumun kontrolünü elimden bırakmamalıydım. Bacaklar açık, omuzlar geride, çeneyuka-nda olmalıydı. Diğer çaylak polislerin de dalga geçtiği üzere, korkudan sırtımdan ter boşandığını asla belli etmemeliydim.

Hemen yan tarafında durup, kapıya vurdum. Somaki saniye ellerimin titrediğini göstermemek için parmaklarımı lacivert pantolonumun kemer askılarına takmıştım.

İçeriden hiç gürültügelm ediği gibi ayak sesi de yoktu. Ama ışıklar açıktı, demek ki 25 B'nin sakinleri henüz yatmamışlardı.

Kapıya bir kez daha vurdum. Bu kez daha güçlü vurmuştum.

Hiç kıpırtı yoktu. Sanki içeride kimse yok gibiydi.

Polis kem erim i tutup huzursuzca kıpırdandım. Olanları yeniden gözden geçirdim. Bir ihbar almıştım. îhbar, bir rapor yazılması demekti, rapor ise söz konusu kişilerle muhatap olmayı gerektirirdi. Bu yüzden vücudumu biraz daha dikleştirip kapıya daha da hızlı vurdum. Parmaklarım m eklem leri ucuz tahta kapının üzerinde epey ses çıkarmıştı. Ben bir eyalet polisiydim, kahretsin, kimse beni umursamamazlık edemezdi.

İşte, nihayet içeriden ayak sesleri duyulmuştu.

Otuz saniye sonra, kapı usulca açıldı.

25 B dairesinin bayan sakini gözlerini bana kaldırmamıştı bile. Yüzünden damlayan kanla bakışlarını yere dikmişti.

O gece ve o geceden sonraki pek çok seferde öğrendim ki, aile içi şiddet olaylannm tümünde aym adımlar atılıyor.

Öncelikle memur hızla içeriye girip, herhangi bir potansiyel tehlike olup olmadığını kontrol ediyor ve eğer varsa gerekli önlemleri almaya çalışıyor.

Memur Leoni evde sizden başka kimse var mı? Bir göz atabilir miyim? Memur Leoni, bu sizin tabancanız mı? Korkarım onu sizden almam gerek. Evinizde başka tabancanız var mı? Polis kemerinizi de alacağım. Çözün lütfen, işte böyle... Teşekkürler. Sizden yeleğinizi de çıkarmanızı istiyorum. Yardıma ihtiyacınız var mı? Teşekkürler. Şimdi bunu alıyo-mm. Lütfen camekânlı odaya buyurun ve oturun. Kıpırdamayın lütfen. Hemen döneceğim.

Olay yerinin temiz olduğunun anlaşılmasının ardından, polis memuru kadında ciddi bir yaralanma olup olmadığını tespit etmeye çalışır. Bu aşamada memur, hiçbir varsayımda bulunmamaya dikkat eder. Karşıdaki kişi ne bir şüphelidir, ne de bir kurban. O sadece bir yaralıdır ve bu doğrultuda yak-laşı İmalıdır.

Bayan karşıma patlamış bir dudak, morarmış bir göz, boğazında kızarıklıklar ve alnının sağ tarafında kanlı bir kesikle çıktı.

Şiddete uğramış pek çok kadın yine de iyi olduğunda ısrarcı olur. Ambulansa ihtiyaç yoktur. Memurdan tek istedikleri bir an önce evlerinden

çıkıp, onlan yalnız bırakmasıdır. Nasılsa sabaha her şey yoluna girecektir.

İyi eğitim almış bir polis bu tür konuşmalan ciddiye almaz. Ortada suça dair bulgular olduğuna göre, adaletin tecelli etmesi kaçınılmaz olacaktır. Şiddete uğramış kadın belirttiği üzere belki de sadece kurbandır ve işin scnunda şikâyetçi bile olmayacaktır. Ama belki de kadın ağır tahrikte bulunmuştur ya da yüzündeki yaralar başka birini öldüresiye döverken olmuştur. Kadın pekâlâ olayın zanlısı da olabilir. Bu durumda karşı taraf tarafından yapılacak şikâyette kadının yaralan ve ifadesinin de kayıt altına alınmış olması gerekir. Kişisel varsayımda bulunma! Memur, hemen merkezi durumdan haberdar eder, destek kuvvet ister ve Acil Yardım Ekibi'ne de haber verir.

Az sonra diğer ekipler olay yerine gelmeye başlar. Polisler. Acil Yardım Ekibi. Resmi araçlar tepelerindeki sirenlerle daracık yollardan olay yerine akın ederken, komşular da kaçırmak istemedikleri bu şovu izlemek üzere dışanda toplanmaya başlarlar.

Olay yeri bir anda tıklım tıklım olur. Bu durumda ilk gelen memurun raporu daha da önemli bir hal alır. Memur olay yerinin daha detaylı bir görsel incelemesini hazırlayıp notlar alır ve birkaç fotoğraf çeker.

Ölü bir erkek, otuzlu yaşlarının sonunda, bir yetmiş yedi boyunda, doksan beş ila doksan dokuz kilo ağırlığında. Göğsünün tam ortasında üç kurşun deliği var. Mutfak masasının yarım metre solunda sırtüstü yatar halde bulundu.

Mutfak masasının iki ahşap sandalyesi devrilmiş. Sandalyenin altında kırık yeşil cam parçaları var. Tuzla buz olmuş yeşil bir şişe -üzerinde Heineken yazıyor- mutfak masasının on beş santimetre soluna saçılmış durumda.

Yüz altı santimetrelik ahşap, yuvarlak mutfak masasının üzerinde Sig Sauer marka yarı otomatik bir silah bulundu. Memur tabancanın içindeki mermileri çıkarmış ve şarjörü boşaltmış. Yerdeki ceset, ceset torbasına konulup etiketlenmiş.

Ailenin salonu temiz.

Yukarıdaki iki yatak odası ve banyoda da herhangi bir şey bulunamadı.

Giderek çoğalan üniformalı polisler komşularla konuşur, çevreyi güvenlik çemberine alır. Olayın kadın iştirakçisi olay yerinden uzaklaştırılarak polislerce korumaya alınır ve tıbbi müdahalede bulunulur.

Bayan acil yardım teknisyeni tansiyonumu ölçüp, nazikçe göz küremi ve çatlak olma ihtimaline karşı elmacıkke-nıiğimi inceledi. Alırımı daha iyi tedavi edebilmek için benden atkuyruğu yaptığım saçlarımı açmamı istemişti. Alnıma saplanan yeşil cam parçasını daha sonra diğer cam parçalarıyla eşleştirilmek üzere cımbızla çıkardı.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, bayan? "

"Başım ağrıyor."

"Kendinizden geçtiğiniz ya da bilincinizi kaybettiğiniz oldu mu hiç?"

"Başım ağrıyor. "

"Mideniz bulanıyor mu? "

"Evet. " Midem altüst olmuş durumda. Çektiğim acıya, şaşkınlığıma rağmen ayakta durmaya çalıyorum. Bunun gerçekten yaşanabileceğine inanamıyor, yaşanmamış olmasını umuyorum.

Acil tıp teknisyeni başımı muayene etmeye devam ederken, başımın arkasındaki giderek büyüyen şişliği fark ediyor.

"Başınıza ne oldu, Bayan? "

"Ne?"

"Başınızın arkası Bayan. Bilincinizi kaybetmediğinizden emin misiniz, düşmüş olabilir misiniz? "

Bense teknisyenin yüzüne boş gözlerle bakıyordum. "Kimi seviyorsun? " diye fısıldadım.

Teknisyen cevap vermedi.

Bir sonraki adım gerekli ilk açıklamayı hazırlamak. îyi bir polis memura bunu hem olaya karışan kişinin anlattıklarım, hem de *nasıl* anlattığını yazarak yapar. Bu tür olaylar sonunda gerçekten şoka girmiş insanlar lafı ağızlarında geveleyip durabilirler. Dudaklarından parça parça cümleler dökülse de tutarlı ve tam bir hikâye anlatamayabilirler. Bazı kurbanlar ise

tamamen kayışı koparır. Aslında olmamış pek çok şeyi kendi kafalarında yaratarak bölük pörçük anlatırlar. Bir de profesyonel yalancılar vardır ki, onlar da lafı ağızlarında geveliyor ya da hatırlamıyormuş gibi davranabilirler.

Yalancılar er ya da geç yakayı ele verirler. Gereğinden fazla ayrıntı eklerler. Buna rağmen sakin görünürler. İşte o noktada iyi eğitim almış bir dedektif patlayabilir.

- *"Bana burada neler yaşandığım anlatabilir misiniz Memur Leoni? " ilk denemeyi yapan Boston Eyalet Dedektiflerinden biri oldu. Yaşça diğerlerinden daha büyüktü ve şakaklarında kırlar vardı. Oldukça kibar, üstünlük taslamayan bir havası vardı.*

Cevap vermek istemiyorum ama vermem de gerek. Belki de az sonra sazı eline alacak cinayet dedektifındense bu eyalet dedektifine konuşmalıyım. Başım çatlayacak gibi, şakaklarım, yanaklarım zonkluyor. Yüzüm ateş gibi yanıyor.

Midemdekileri boşaltmak istiyorum. Ama bu hissi kovalamam lazım.

"Kocam... " diye fısıldadım. Bakışlarım istemeden de olsa yere odaklanıyor. Hata yaptığımı anlayıp, kendimi kafamı yukarı kaldırmaya ve dedektifin gözlerinin içine bakmaya

oı luyorum. "Bazen... geceleri çalıştığımda. Kocam öfkeden l\(udini kaybederdi. "Susuyorum. Sesim giderek daha güçlü, ih ıha net çıkmaya başlıyor. "Bana vururdu. "

"Nerenize vururdu Memur Leoni? "

"Yüzüme, gözüme, yanaklarıma. " Konuşurken ellerimle söylediğim noktalara dokunup, acımı yeniden hissediyorum. Kafamın içinde tek bir ana saplanıp kalmışım. Ben yerdeyim, onun belli belirsiz karartısını üzerimde hissediyorum. Yerdeki döşemede korku içinde büzülüp bekliyorum.

"Yere düştüm. "Eyalet dedektifi için hatırladıklarımı anlatıyorum. "Kocam eline bir sandalye aldı. "

Sessizlik. Eyalet dedektifi devam etmem için bekliyordu. Yalanı unut, gerçeği anlat.

"Ben ona vurmadım, " diye fısıldıyorum. Daha önce ben de buna benzer pek çok ifade aldım. Bu yüzden hikâyenin nasıl devam edeceğini iyi bilirim. Hepimiz biliriz. "Eğer karşı koymasaydım, " diyorum gayri ihtiyari, "Beni öldüresiye dövüp kaçacaktı. Eğer koyarsam da ... sonuç her seferinde daha da kötü oluyordu. " '

"Kocanız eline bir sandalye aldı Memur Leoni, öyle mi? O bunu yaparken siz neredeydiniz? "

"Yerde."

"Evin neresindeydiniz? "

"Mutfakta."

"Kocanız sandalyeyi aldığında siz ne yaptınız? " "Hiçbir şey."

"O ne yaptı peki? "

"Fırlattı. "

"Nereye? "

"Bana."

"Size isabet etti mi? "

"Ben... hatırlayamıyorum. "

"Sonra ne oldu Memur Leoni? " Eyalet dedektifi eğilip gözlerini gözlerime dikmişti. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Göz temasımda bir sorun mu vardı? Hikâyeyi çok mu ayrıntılı anlatmıştım? Yoksa yeterince ayrıntılı değil miydi?

Noel için istediğim tek şey kınlan ön iki dişimin yerine gelmesi. Ön iki dişim, ön iki dişim.

Şarkı kafamın içinde yankılanıp duruyor. Kıkırdamak istiyorum ama yapmıyorum.

Seni seviyorum anne. Seni seviyorum.

"Ben de sandalyeyi ona gerifirlattım, " dedim bölge dedektifine.

"Sandalyeyi ona geri mi fırlattınız, sonra? "

"Daha da köpürdü. Demek ki doğru bir şey yapmışım değil mi? Kızdığına göre doğru olmalı. "

"Bu sırada üniformanız üzerinizde miydi, Memur Leoni? "

Dedektifin gözlerinin içine baktım. "Evet. "

"Polis kemeriniz ve çelik yeleğiniz üzerinizde miydi peki?"

"Evet."

"Kemerinizdeki herhangi bir silaha uzandınız mı? Kendinizi korumak için bir şeyler yaptınız mı? "

Gözlerimi kaçırmadan "Hayır, " dedim.

Dedektif beni merakla süzdü. "Sonra ne oldu peki, Memur Leoni?"

"Bira şişesini kaptı ve alnıma doğru fırlattı. Ben ... ben kendimi kurtarmayı başarabildim. Yürürken masaya doğru tökezledi. O sırada ben de duvara doğru düştüm. Sırtım duvara çarpmıştı. Bir an önce kapıya gitmem gerekiyordu. Oradan kaçmalıydım. "

Sessizlik.

"Memur Leoni? "

"Kırık şişeyi eline aldı, " diye mırıldandım. "Bir an önce dışarı çıkmalıydım. Ama oraya kısılıp kalmıştım. Sırtım duvarda... Onu izliyordum." .

"Memur Leoni? "

"Beni öldürmesinden korktum, " diyefısıldadım. "O an tabancamın yanımda olduğunu hissettim. Saldırmak üzereydi... beni öldürmesinden korktum. "

"Memur Leoni, tam olarak ne oldu? "

"Ben kocamı öldürdüm."

"Memur Leoni..."

Dedektifin gözlerine son bir kez daha baktım. "Sonra da kızımı aramaya çıktım. "

5. Bölüm

D.D. ve Bobby evin ön tarafını karış karış incelerken, Acil Yardım Ekibi ambulansın arkasından bir sedye çıkarıyordu. D.D. onlara doğru baktığında, elindeki cinayet defteri ile polis şeridinin hemen dışında duran Boston üniformalı bir polis gördü. Ona doğru yürüdü.

D.D başıyla memurun elinde tuttuğu ve polis şeridini aşan herkesin adım kaydettiği defteri gösterip, "Hey, Memur Fiske. Ne o, içeri giren her üniformalının çetelesini mi tutuyorsun?" diye sordu.

Memur Fiske kılını bile kıpırdatmadan, "Kırk iki polis memuru oldu," dedi.

"Tanrım. Boston bölgesinde olup da buraya ayak basmayan kimse kaldı mı acaba?"

"Sanmıyorum," dedi Memur Fiske. Ne kadar da ciddi ve gençti. Sadece D.D. mi öyle düşünüyordu, yoksa gerçek-

ten de geçen her yılla birlikte daha genç ve daha ciddi bir hal mi alıyorlardı? »

"İşte, sorun şu ki Memur Fiske, sen burada isimleri tek tek yazarken, diğer polisler arka kapıdan vızır vızır girip çıkıyorlar ve bu da benim sinirlerimi fena halde bozuyor."

Memur Fiske'in gözleri hayretle kocaman açılmıştı.

"Bir çalışma arkadaşın vardır herhalde," diye devam etti D.D. "Hemen telsizle anons geçip, ona eline bir defter alıp, arka kapıya geçmesini söyle. İsimleri, rütbeleri ve rozet nu-maralannı kayıt altına almanızı istiyorum. Ve siz ikiniz bu işi yaparken bir de şunu duyurun: Bu adrese gelmiş her polis memuru günün sonunda Boston Merkez Teşkilatı’na gelerek botlarının birer izini bırakacaklar. Her kim ki emre itaat etmezse hemen masa başına

çekilecek. Emri bizzat eyalet irtibat amirinden aldın." D.D. başparmağıyla hemen yanında durup gözlerini devirmekte olan Bobby'yi gösterdi.

Bobby, "D.D. ..." diye lafa başladı.

"Olay yerimin içine etmişler. Bunu ne affederim, ne de unuturum."

Bobby tek kelime etmedi. D.D'nin onda en çok sevdiği şey de buydu zaten.

D.D hem olay yerini emniyet altına almanın, hem de gerekli fırçayı basmanın rahatlığıyla o sırada ellerindeki sedyeyi evin dik basamaklarından yukarı çıkarmaya hazırlanan Acil Yardım Ekibi'ne doğru yöneldi.

D.D., "Bekleyin," diye bağırdı.

Bir erkek, bir de kadından oluşan ekip D.D.'nin yaklaşmasıyla oldukları yerde kalakaldılar.

D.D., "Çavuş D.D. Warren," diyerek kendini tanıttı. "Bu bölge benim yetki alanımda. Sanıyorum ki Memur Leoni'yi hastaneye sevk ediyorsunuz, öyle mi?"

Sedyenin ön tarafında duran iri yapılı kadın başını evet anlamında sallayıp, yeniden merdivenlere doğru döndü.

"Dur, dur, dur," dedi D.D. telaşla. "Beş dakikaya ihtiyacım var. Memur Leoni'ye yola çıkmadan önce sormam gereken birkaç soru var."

Kadm görevli sert bir ifadeyle, "Memur Leoni'nin başında hayati bir yarası var," dedi. "Tomografi çekmek için onu bir an önce hastaneye götürmeliyiz. Siz kendi işinizi yaparken biz de bizimkini yapıyoruz."

Ekip yeniden merdivenlere doğru bir hamle yapmıştı ki D.D. yollarını kesti.

D.D., "Memur Leoni'nin kan kaybından ölme riski var mı?" diye üsteledi. Kadın görevlinin isim kartına bakıp "Marla?" diye ekledi.

Marla hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Hayır."

"Başka herhangi ciddi bir fiziksel tehlike altında mı?"

"Kafasında bir şişlik var," diyerek sabırsızca cevapladı görevli. "Beyin kanaması geçiriyor olabilir..."

"O halde yapmamız gereken, onu uyanık tutmak, adını, tarihi söyletmek falan. Siz sağlık ekipleri beyin sarsıntılann-da bunları yapmıyor musunuz? Beşe kadar say, şimdi geriye doğru say, adım söyle, rütbeni söyle, sicil numaranı söyle, gibi gibi gibi."

Bobby, D.D'nin yanında derin bir iç çekti. D.D. kesinlikle yine ondan bekleneni yapıyordu. D.D. gözlerini bir an olsun Bobby'den daha da öfkeli görünen Marla'dan almıyordu.

Marla, "Dedektif..." diyerek söze başlayacak oldu.

D.D., Marla'nın lafım tamamlamasına izin vermeden "Ortada kayıp bir çocuk var," diyerek lafını böldü. "Altı yaşında bir kız çocuğu. Tanrı bilir şu an nerede ve nasıl bir tehlike altında. Sadece beş dakika Marla. Belki şu an sizden, işinizden, Memur Leoni'den ve yaralarından çok şey istiyorum ama altı yaşında bir kız çocuğu için hiç de yabana atılmayacak bir süre bu."

D.D. işinde gerçekten çok iyiydi. Her zaman öyle olmuştu. Hep de öyle olacaktı. Kırklı yaşlarının ortasında ve muhtemelen bir iki çocuk sahibi ya da en kötü ihtimalle birkaç yeğen sahibi gibi duran Marla, bu söz üzerine bir anda yelkenleri indirmişti.

"Beş dakika," dedi ekip arkadaşına bakarak. "Sonrasında onu dışarı alacağız. İşiniz bitse de bitmese de."

D.D., "İşimiz bitse de bitmese de," diye tekrar ederek hızla merdivenlere koşturdu.

D.D.'nin arkasından koşturup yetişmeye çalışan Bobby "Bu sabah gevreklerini yemişsin anlaşılan," dedi.

"Ne o, kıskandın mı?"

"Nedenkıskanacakmışım ki?"

"Çünkü senden daha iyiyim."

"Fazla gurur insanın gözünü kör eder derler," diye mırıldandı Bobby.

D.D. ön kapıyı hızla açıp içeri girerken, "Altı yaşındaki Sophie'nin hatırına, umarım bu sefer etmez," dedi.

Memur Leoni halen camekânlı odada koruma altındaydı. D.D. ve Bobby, Leoni'nin yanına gitmek için mutfaktan geçmek zorunda kalmışlardı. Brian Darby'nin cesedi ardında kanlı parkeler, bir yığın delil tutanağı ve kalın bir parmak izi tozu yığını bırakarak ortadan kaldırılmıştı. Bilindik olay yeri manzaraları. D.D. mutfaktan geçip giderken ağzını ve burnunu eliyle tıkamıştı. Halen Bobby'nin birkaç adım önündeydi ve tüm kalbiyle onun bunu görmemiş olmasını umuyordu.

Bobby ve D.D.'nin içeri girmesiyle Tessa Leoni gözlerini onlara çevirdi. Yüzünün yarısına dudaklanndaki kanı ya da alnındaki derin yarığı kapatmayan bir buz torbası koyuyordu. D.D.'nin odaya girmesiyle birlikte buz torbasını indirip, şişip kapanmış ve şimdiden mosmor olmuş gözünü açığa çıkardı.

D.D. gördüğü manzara karşısında tüm soğukkanlılığına rağmen bir an afallamıştı. Leoni'nin ilk ifadesine inansın ya da inanmasın, kadımn feci bir dayağa maruz kaldığı gün gibi ortadaydı. D.D. gözlerini hızla bayan memurun ellerine dikti. Amacı, kocasına karşı koyarken kadının ellerinde oluşan yaraları görebilmekti. Bunu fark eden Leoni, hızla buz torbasını ellerinin üzerine koydu.

Bir an, iki kadın da birbirini dikkatle süzdü. Leoni özel-

lıklc de giydiği mavi üniformanın içinde D.D.'nin gözüne çok genç görünmüştü. Koyu renk uzun saçlar, mavi gözler, oval bir surat Tüm yara berelerine rağmen güzel ve belki de 0 yaralar nedeniyle daha da savunmasız görünen bir kadın. D.D bir an ürperdiğini hissetti. Hem güzel hem de savunmasız olmak D.D.'nin sabnnı her aman zorlamıştı.

Leoni'nin hemen yanında oldukça iriyarı bir eyalet polisi dikiliyordu. Vermek istediği sert erkek pozuyla omuzlarım geriye doğru atmıştı. Karşısında ise, polisin sert görünümünün tam aksine, oldukça kibar birine benzeyen gri takım elbiseli yaşça büyük biri vardı. Dizlerinin hemen üzerine san bir resmi polis tutanağı koymuştu. D. D. *ayakta duran sendika temsilcisi olmalı* diye düşündü. Sendikanın görevlendirdiği avukat ise oturuyordu. Anlayacağınız, tüm çete bir aradaydı.

İlk konuşan sendika temsilcisi, eyalet memuru oldu.

"Memur Leoni sorulan hiçbir soruya cevap vermeyecektir," dedi çenesini dışan doğru uzatarak.

D.D. gözlerini memurun rozetine dikti. "Memur Lyons..."

Memur Lyons ara vermeden sert bir ifadeyle, "İlk ifadesini verdi zaten," dedi. "Gerekli tıbbi müdahale yapılana dek diğer tüm sorulannız beklemek zorunda." Kafasını kaldı-np D.D.'nin arkasından kapıya bir göz attı. "Acil Yardım Ekibi de nerede kaldı?"

D.D. ortalığı yatıştırmak istercesine, "Aletlerini hazırlıyorlardı," dedi. "Birazdan burada olurlar. Memur Leoni'nin sağlığı elbette ki bizim de önceliğimiz. Biz de memurumuzun iyiliğinden başka ne isteriz ki."

D.D. hafifçe yana kayıp, Bobby'nin de yanında durabilmesi için yer açtı. Bu sayede hem şehir hem de eyalet polisi olarak güç gösterisinde bulunabilirlerdi. Memur Lyons ise bu manzaradan hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

Avukat ayağa kalktı ve bu kez elini uzattı. Kendini taratarak, "Ken Cargill," dedi. "Memur Leoni'yi temsilen buradayım. "

D.D. önce, "Çavuş D.D. Warren," diyerek kendini, ardından da Bobby'yi tanıttı.

"Müvekkilim şu anda sorularınıza cevap verecek durumda değil," dedi Cargill. "Kapsamlı bir tıbbi müdahalede bulunulduktan ve de hayati bir yarasmm olup olmadığı anlaşıldıktan sonra biz size haber vereceğiz."

"Anladım. Bu konuda ısrara olacak değiliz. Sadece Acil Yardım Ekibi sedyeyi ve gerekli ilaçlan hazırlarlarken, biz de bu arada birkaç önemli meseleyi belki aydınlığa kavuştu-rabiliriz diye düşünmüştük. Küçük Sophie için tüm ülkede bir Acil Kayıp ilanı çıkardık ama dürüst olmam gerekirse..." D.D. çaresizliğini belli etmek istercesine iki elini yanlara açtı. "Elimizde bize yol gösterecek hiçbir şey yok. Memur Leoni'nin de sanıyorum ki bildiği üzere bu tür vakalarda, her dakika hayati önem teşkil eder."

Memur Leoni Sophie'nin adını duyar duymaz oturduğu kanepede bir anda kaskatı kesilmişti. Ne D.D.'yle ne de odadaki diğer adamlarla göz göze geliyordu. Gözlerini yerdeki yeşil halıya dikmiş, ellerini buz torbasının altına gizlemişti.

Leoni birden söze başlayarak, "Her yere baktım," dedi. "Eve, garaja, tavan arasına, Brian'ın arabasına..."

Memur Lyons, "Tessa," diyerek Leoni'nin lafını böldü. "Yapma. Bunu yapmak zorunda değilsin."

D.D. ise yakaladığı kapı aralığından hemen istifade ederek "Kızınızı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

Memur hiç düşünm eden" Dün gece saat on kırk beşte," dedi. Ezberden konuşur gibi bir hah vardı. "Her gece görev yerime gitmeden önce mutlaka Sophie'yi görürüm."

D.D bir anda kaşlarını çattı. "Gece on birdeki devriye göreviniz için evden on kırk beşte mi çıkıyorsunuz? Buradan on beş dakikada Framingham Merkez'e gidebiliyor musunuz?"

Memur Leoni başını iki yana salladı. "Merkeze gitmiyorum. Biz devriye araçlarımızla eve geliyoruz ve direksiyonun başına geçmemizle birlikte devriye görevimiz de başlamış oluyor. Aracıma biner binmez merkeze, devriyeye hazır olduğumu bildirdim. Merkez de bana devriye için koordinatları verdi ve yola çıktım."

D.D., Leoni'yi başıyla onayladı. D.D. bir eyalet polisi olmadığından bu tür aynntılan çok fazla bilmiyordu. Ne var ki bu sorular sayesinde Memur Leoni'yi bir testten geçirdiği de bir gerçekti. Bu testin adına *şüphelinin haleti ruhiye sini anla* diyorlardı. Bu sayede Leoni'nin söylediği bir söze yanındaki her şeye atlayan avukatı, müvekkilinin beyin sarsın-üsı geçirdiğini ve ne dediğini bilmediğini söyleyerek müdahalede bulunduğunda, D.D. şüphelinin daha önceki sorulara ne denli mantıklı cevaplar verdiğini hatırlatabilecekti. Yani, eğer Leoni, devriyeye kaçta başladığını, devriye için hangi bölgeye gittiğini hatırlayacak olursa, ne diye kocasını vurup vurmadığını hatırlamayacaktı ki?

İşte bu tür küçük testler işini bilen bir dedektifin en büyük silahlarındandı. Birkaç saat öncesine kadar, D.D. bu soruları hemcinsi bir meslektaşına sormayı hiç düşünmeyebilirdi. Pekâlâ, zaten kötü durumda olan Memur Leoni'nin üzerine çok fazla gitmeden, hemcinsi olmanın ayrıcalığını gösterip farklı bir muamelede bulunabilirdi. Fakat bu ancak eyalet polisinin olay yerindeki tüm delilleri mahvetmesinden ve meslektaşları için delilleri karartıp, D.D.'yi bu olayın dışında tutmaya çalışmalarından önce olabilirdi.

D.D. bunu ne ımutacak, ne de affedecekti.

Kaldı ki şu anda içinde kayıp bir kız çocuğu vakası olan bir dosyada çalışmayı hiç istemiyordu. Ama bu durumu Bobby'ye bile anlatacak dununda değildi.

"Demek kızını en son saat on kırk beşte gördün, öyle mi?" diye yeniden sordu D.D.

"Sophie uyuyordu. Yanağına bir öpücük kondurdum. Dönüp yorganına daha sıkı sarıldı."

"Peki ya kocanız?"

"O aşağıdaydı. Televizyon izliyordu."

"Ne izliyordu?"

"Dikkat etmedim. Bira içiyordu. Bu beni biraz rahatsız etti. Keşke... içmediğinde her şey daha iyi gidiyordu."

"Kaç bira içmişti?"

"Üç."

"Saydınız mı?"

"Lavabonun yanına dizdiği şişeleri gördüm."

D.D. lafı hiç dolandırmadan "Kocanızın alkol problemi var mıydı?" diye sordu.

Leoni en sonunda gözlerini D.D.'ye kaldırıp iyi dulumda olan tek gözüyle onu dikkatle süzdü. Yüzünün diğer yansı şiş ve haşat durumdaydı. "Brian aralıksız tam altmış gündür evdeydi ve yapacak hiçbir işi yoktu.

Bense çalışmak /orundaydım. Sophie'nin okulu vardı. Ama o tamamen bir aylak gibi bomboş dolanıyordu. Bu yüzden de bazen içerdi. Ve bazen de içmek... ona hiç iyi gelmiyordu."

"Yani aslında içmesinden rahatsız olduğunuz ve o gece çoktan üç bira içmiş kocamzla kızımzı evde yalnız bıraktınız, öyle mi?"

"Hey..." Memur Lyons bu noktada yeniden araya girdi.

Ama Tessa Leoni ona aldırış etmeyip, "Evet, bayan. Kızımı sarhoş üvey babası ile evde yalnız bıraktım. Ve eğer bir şey olduğunu ... onu oracıkta gebertir dim, lanet olsun ki, dün gece öldürürdüm!"

"Hey..." Tessa'nın avukatı birden ayağa fırlamışü. Ama ne D.D. ne de Tessa şu an onu dikkate alacak durumda değillerdi.

D.D. merakla, "Kızına ne oldu?" diye sordu. "Kocanız ne yaptı ona?"

Leoni omuzlarını silkeleyerek, "Söylemedi. Eve geldiğimde doğrudan yukarı çıktım. Sophie'nin yatağında olması gerekiyordu. Ya da odasında oyun oynuyor olması. Ama... yoktu. Her yere baktım, aradım, aradım, aradım. Sanki buhar olup uçmuştu."

"Kocanız kızınızı hiç döver miydi?"

"Bazen, bana kızdığı olurdu. Ama kızıma vurduğunu hiç görmedim."

"Peki ya ikisi yalnızken. Tüm gece evde değilsiniz. Kocanız kızınızla yalmz kalıyor."

"Hayır. Sanmıyorum. Öyle olsa bilirdim! Sophie bana söylerdi."

"O halde bu soruya cevap ver Tessa. Kızın nerede?"

"Bilmiyorum! Kahretsin. O daha küçücük bir kız. Nasıl biri ona zarar verebilir ki? Nasıl biri yapar bunu?"

Memur Lyons onu yatıştırmak istercesine ellerini Tes-sa'nın omuzlarına koyduysa da Tessa omuzlarını silkip buna izin vermedi. Sonraki saniye telaşla ayağa fırlamıştı. Bunu öylesine hızlı yapmıştı ki, elinde olmadan tek tarafa doğru sendeledi.

Memur Lyons, Leoni'yi kolundan yakalayıp koltuğuna yeniden oturturken, D.D.'ye de öfke dolu bir bakış fırlattı.

Lyons, D.D. ve Bobby'ye bakmaya devam edip Tessa Leoni'ye, "Sakinol," diyordu.

Hem anne, hem de bir polis memuru olan Leoni hiç durmadan "Anlamıyorsunuz, anlamıyorsunuz," diye söyleniyordu. Memur Leoni artık ne güzel, ne de savunmasız görünüyordu. Yüzünde daha çok hastalıklı bir solgunluk vardı. Elleriyle koltuğun boş kısmına vururken, sanki her an kusacakmış gibiydi. "Sophie çok cesur ve maceracı bir çocuktur. Ama karanlıktan korkar. Aklı başından gider. Bir keresinde üç yaşındayken, devriye aracımın bagajına girmiş, kapının kapanmasıyla avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Nasıl bağırdı-i'im duysaydımz, o zaman ne demek istediğimi anlardınız...

Leoni, Memur Lyons'a döndü. Etli ellerini avuçlannın içine alıp gözlerini çaresizlikle gözlerine dikti. "O emin el-leıde olmalı, öyle değil mi? Bunu sağlayacaksınız değil mi? Ona iyi bakacaksınız. Onu eve getirin lütfen. Karanlık çökmeden, Shane. Karanlık çökmeden. Lütfen, lütfen. Sana yalvarıyorum, *lütfen."*

Lyons bu duygu sağanağına nasıl karşılık vereceğini bilememiş gibiydi. Tek yapabildiği Leoni'nin omuzlarım sıkarak ona güç vermek olmuştu. Bu sırada midesindekileri boşaltmaya hazırlanan Leoni'nin yardımına koşan D.D. olmuş, yüzü sapsan kesilmiş memurun önüne çöp kovasını tam zamanında yetiştirmişti. Memur Leoni önce midesindeki her şey çıkıncaya kadar kusmuş, sonrasında öğürerek yeniden küsmüştü.

Leoni oturduğu koltuğa yeniden çökerken, "Başım,"dedi.

"Hey, hastamızı rahatsız edenler mi var? Acil Yardım Ekibi'nden olmayan herkes lütfen hemen dışarı!" îşte Marla ve arkadaşı gelmişlerdi, içeriye hızlı bir giriş yapmışlardı, Marla bu sırada D.D.'ye anlamlı bir bakış fırlatmıştı. Mesajı alan D.D. ve Bobby hemen yan taraftaki mutfağa geçtiler.

Ancak tam çıkmak üzerelerdi ki Leoni, D.D.'nin bileğini yakaladı. Leoni'nin solgun ellerindeki güç D.D.'yi çok şaşırtmıştı. D.D. birdenbire durdu.

Acil Yardım Ekibi memurun diğer koluna damar yolu açarken Leoni, D.D.'ye, "Kızımın sana ihtiyacı var," diyordu.

D.D. anlamsız bir ifadeyle, "Tabii ki," dedi.

"Onu bulman gerek. Bana söz ver!"

"Elimizden geleni yapacağız..."

"Bana söz ver!"

D.D. bir an dudaklarından, "Tamam, tamam," kelimelerinin döküldüğünü duydu. "Onu bulacağız. Elbette... sen şimdi... hastaneye git. Kendine dikkat et."

Marla ve arkadaşı Leoni'yi sedyeye yatırmaya çalışırlarken, Leoni halen onları itip D.D.'yi çekiştirerek yanına getirmeye çalışıyordu. Bunu söylemek çok zordu. Saniyeler sonra, Acil Yardım Ekibi, Leoni'yi hazırlayarak kapıdan dı-şan çıkarmıştı. Memur Lyons da büyük bir sabırla sedyenin peşi sıra gidiyordu.

Camekânlı odadan evin diğer bölümüne geçtiklerinde geride kalan avukat D.D.'ye bir kartvizitini uzattı. "Umarım ki müvekkilimin burada söylediklerinin hiçbir şey ifade etmediğinin farkındasımzdır. Kaldı ki halen haklarını saklı tuttuğunu ve tabii bir de bir *beyin sarsıntısı* geçirdiğini unutmayalım. "

Avukat da laflarını bitirir bitirmez evden çıkıp gitmiş, D. D. ve Bobby'yi mutfağın hemen yanında ayaküstü bırakmıştı.

ARTIK BURNUNU TIKAMA IHTIYACI HISSETMIYORDU. MEMUR LEONI'YLE YAPTIĞI KONUŞMA FAZLASIYLA RAHATSIZ EDICI OLDUĞUNDAN HAVADAKI KOKUYU ÇOKTAN UNUTMUŞTU.

D.D., "Bana mı öyle geliyor, yoksa birisi gerçekten de Leoni'nin suratına bir et tokacı yapıştırmış gibi mi duruyor?"

"Ona rağmen, Leoni'nin ellerinde ne ufacık bir çizik, ne de yara var," diyerek onu onayladı Bobby. "Tırnakları kırılmadığı gibi, morluklar bile oluşmamış."

"Yani sence de birisi onu fena halde döverken, o elini bir kez olsun kaldırıp da karşı koymamış mı?" diye sordu D.D. şüpheyle.

"Ta ki saldırganım öldürünceye kadar," diyerek nazikçe araya girdi Bobby.

D.D. kafası karmakarışık ve bu durumdan hiç haz etmemiş bir tavırla gözlerini devirdi. "Tessa Leoni'nin yüzündeki yaralar gayet gerçekçi görünüyor. Kızı için endişesi de öyle. Ama olay yerine bakıldığında..." Kadın sanki hiç karşı koymamış gibiydi. Onun gibi eğitimli bir polis memurunun kemerinde, belindeki tabancasmdan çok daha önce davranabileceği pek çok silah varken, o silahım tercih etmişti. Üstelik de göz teması kurmaktan özellikle kaçınmasına rağmen, son anda ondan hiç de beklenmeyecek duygusal bir ifadeyle gitmişti hastaneye.

D. D. silahına davranan bir meslektaş ve küçük kayıp bir kızı barındıran bu dosyadan gerçekten hiç hoşlanmamıştı.

Karanlıktan fena halde korkan altı yaşındaki Sophie Leoni.

Aman Tanrım. Bu dava D.D.'nin canım cidden yakacaktı.

O sırada Bobby, "Görünüşe göre bu davada hem kadının, hem de kocasının parmağı var," diyerek söze başladı. "Adam karısını darp edip yere yapıştırmış, kadın da silahını çekmiş. Ama kadın sonradan, önce kızının kayıp, ardından da kızının yerini bilen tek adamın ölmüş olduğunu fark etmiş."

D.D. derin düşüncelere dalmışken başım evet anlamında salladı. "O zaman sana bir som sormama izin ver. Bir polisin öncelikli güdüsü nedir? Kendini korumak mı, yoksa başkalarını korumak mı?"

"Elbette ki başkalarını korumak."

"Peki, bir annenin ilk önceliği nedir? Kendini korumak mı yoksa çocuğunu korumak mı?"

"Çocuğunu."

"Peki o halde Memur Leoni, çocuğu kayıpken ilk olarak polise haber vermek yerine ne diye sendika temsilcisini durumdan haberdar edip, iyi bir avukat bulmuş olabilir?"

Bobby, "Belki de çok iyi bir polis sayılmaz," dedi.

D.D. de, "Belki de çok iyi bir anne de sayılmaz," dedi.

6. Bölüm

İlk kez âşık olduğumda sekiz yaşındaydım. Ama sandığınız gibi bir aşk değildi bu. Evimizin ön bahçesindeki ağaca tırmanıp alt dallardan birine kurulmuş, aşağıda kalan gün yanığı otları izliyordum. Babam, muhtemelen, işteydi. Kendine ait bir tamirhanesi vardı. Her sabah saat altıda açar, akşam beşe kadar da dönmezdi. Annemse, muhtemelen uyuyordu. Annem tüm gününü yatak odalarının dingin karanlığında geçirirdi. Kimi zaman bana seslenip, bir bardak su ya da biraz kraker isterdi. Ama genellikle babam dönene kadar odasından çıkmazdı.

Babam işten dönüp yiyecek bir şeyler hazırlarken, annem yuvarlak yemek masamızda bize katılmak üzere o dipsiz çukurundan nihayet ayaklarını sürükleyerek çıkardı. Babam patatesleri verirken, annem, hafifçe tebessüm eder, sanki bir robotmuşçasına lokmasını çiğnerdi. Babamsa osı-rada zar zor duyulan bir sesle gününün nasıl geçtiğini anlatırdı.

Yemeğin bitmesiyle annem o günlük ayırdığı enerjinin tümünü tüketmiş olarak yeniden koridorun sonundaki karanlık dünyasına geri dönerdi. Ben bulaşıkları yıkarken babam televizyon seyrederdi. Saat dokuz yatma vaktiydi. Bu, Leoni ailesi için bir günün daha sonu demekti.Sınıf arkadaşlarımı eve davet etmemem gerektiğini çok küçükken öğrenmiştim. Susmanın nasıl bir erdem olduğunu da..

O gün hava sıcaktı ve temmuz ayının en sıkıcı günlerinden biriydi. Önümde yine ne yapacağımı bilemediğim upuzun bir gün vardı. Diğer çocuklar muhtemelen yaz kamp-lannda, havuzlarda günlerim gün ediyorlardı. Ya da belki de daha şanslı olanlarını, mutlu ve eğlenceli ebeveynleri denize götürmüştü.

Bense öylece bir ağacın üzerinde oturuyordum.

O sırada bir kız belirdi. Şeker pembesi scooter'mı sürüp cadde boyunca gelirken mor kaskmın altındaki örülü sarı saç-lan rüzgârla uçuşuyordu. Tam altımdan geçecekken kafasını kaldınp bir deri bir kemik kalmış bacaklarımı faik etti. Acı bir frenle durup gözlerini üzerime dikti.

"Benim adım Juliana Sophia Howe," dedi. "Bu mahalleye yeni taşındık. Aşağı gelip benimle oynasana."

Dediğini yaptım.

Juliana Sophia HoweTa yaşıttık. Anne ve babası Fra-mingham'dan Mass, Harv ar d'a yeni taşınmışlardı. Babası bir muhasebeciydi. Annesi ise evde kalıp, evi toparlamak, fıstık ezmeli ekmek kıtırları yapmak, reçelli sandviç hazırlamak gibi işler yapıyordu.

Ortak aldığımız karara göre, hep Juliana' ların evinde oynuyorduk. Onların, içinde gerçek çimleri olan kocaman bir bahçeleri, küçük denizkızı resimli bir su püskürteçleri ile bir de sulu kayakları vardı. Saatlerce oyun oynardık, sonra da annesi bize içinde pembe kıvrık kamışlar olan limonata ve kocaman kırmızı birer karpuz dilimi getirirdi.

Juliana'nın on bir yaşında bir ağabeyi vardı. Adı Tho-mas'tı ve kesinlikle bir baş belasıydı. Bir de bir sürü teyze ve halaya sahipti. Çok sıcak günlerde, tüm aile büyükannelerinin South Shore'daki evinde toplanıp denize giderdi. Bazen de Juliana atlıkarıncaya giderdi. Kendini bu konuda tam anlamıyla bir büyük ödül avcısı addediyordu ki aslında henüz hiç kazanmışlığı yoktu, olsun yine de çok yaklaştığı olmuştu.

Benimse ne kuzenlerim, ne teyzelerim, ne amcalarım, ne de South Shore'da bir büyükannem vardı. Bunlaryerine Juliana'ya tek anlatabileceğim annemlerin ben dört yaşındayken yaptıkları bebekti. Ne var ki bebek mosmor doğmuş, sonra da doktorlar onu toprağın içine koymak zorunda kalın ışlardı. Annemse hastaneden geldikten sonra, kendini adeta yatak odasına kapatmıştı. Kimi zaman günlerce ağladığı olurdu; kimi zamansa gecelerce.

Babam bana bu konuda tek kelime etmememi tembih-lemişti ama bir gün koridordaki dolapta babamın bowling to~ punun arkasma sıkıştırılmış bir ayakkabı kutusu buldum. Kutunun içinde mavi bir kasket, küçük mavi bir battaniye ve bir çift minicik mavi bebek ayakkabısı vardı. Yanlarında bir

de kıpkırmızı dudaklı yeni doğmuş bir erkek bebek resmi bulmuştum. Resmin altına birisi elyazısı ile *Joseph Andrew Le-oni* yazmıştı.

Sanıyorum ki benim Joey adında bir erkek kardeşim olmuş ama ölmüştü. Öldüğü günden beri ise babam mütemadiyen çalışıyor, annem ise gözyaşı döküyordu.Juliana bunu kafasına çok takmıştı. Bebek Joey için doğru düzgün bir tören yapmamız gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden de bir gün haçlı tespihiyle çıkageldi. Bana koyu yeşil taşlı tespihi parmaklarımın arasında nasıl çevirip, çevirirken de nasıl dua edeceğimi öğretti. Bir sonraki aşama şarkı söyleme aşamasıydı; bu yüzden de "Uzaktaki Beşikte" şarkısını söyledik. Bunu seçmiştik çünkü şarkı hem bir bebek için yazılmıştı, hem de sözlerini az çok biliyorduk. Sıra anma konuşmasına geldi.Bunu da yine Julia üstlenmişti. Bir keresinde büyükbabasının cenazesinde nasıl konuşma yapıldığına şahit olmuştu. Öncelikle Tanrı'ya Joey'ye iyi baktığı için teşekkür etti. Acı çekmesini engellediği için ona minnettardık. Sonra Joey'nin şimdi cennette mutlu bir şekilde pokerini oynarken, bizi izlediğine emin olduğunu söyledi.

Sonrasında ellerimi avuçlannın arasına alıp, kaybım için ne kadar üzgün olduğunu söyledi.

Ağlamaya başladım. Öylesine katılarak ağlıyordum ki,kendimden bile korkmuştum. Ama Juliana sadece sırtıma hafifçe vurdu ve "Üzme kendini," dedi. Sonraki dakika o da benimle birlikte ağlıyordu. Fazla gürültü etmiş olmalıyız ki annesi bizi kontrole geldi. O an Juliana'nın annesine her şeyi anlatacağını düşündüm. Ama öyle yapmadı. Onun yerine, sadece damla çikolatalı kurabiye krizimizin tuttuğunu söylemekle yetindi. Bunun üzerine annesi, aşağı inip bize bir dolu kurabiye yaptı.

Juliana Sophia Howe böyle bir arkadaştı. Omzunda ağlayıp büyük bir güvenle tüm sırlannızı ona verebilirdiniz. Bahçesinde oyunlar oynayıp, en sevdiği oyuncaklanm sizinle paylaşacağından emin olabilirdiniz. Evinde kalıp ailesini sizinle paylaşacağını gönül rahatlığıyla bilebilirdiniz.

İş hayatıma ilk atıldığım gün bile Juliana’nın yanımda, elimi tutuyor olduğunu hayal etmiştim. Bu nedenle de kızımı kucağıma aldığım an, eski günlerin haünna cna çocukluk arkadaşımın adını verdim.

Juliana, maalesef tüm bunlardan habersiz.

On yılı aşkındır görüşmüyoruz.

Juliana Sophia Howe nasıl bu dünyada benim başıma gelen en iyi şeyse, ben de onun başına gelen en kötü şeydim.

Aşk, kimi zaman böyle bir şeydi işte.

Ambulansın arkasında kadın Acil Yardım teknisyeni bana damar içi sıvılar vermeye devam ediyordu. Midemde-kileri yemden boşaltabilmem için tam da zamanında boş bir kap bulmayı becermişti.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Burun boşluklarımın kan dolu olduğunu hissedebiliyordum. Yine de kendimden geçmemeye özen gösteriyordum. Aslında, gözlerimi bir an kapatıp, kendimden geçmeye öyle çok ihtiyacım vardı ki. Gözüme çarpan ışık gözbeb eki erimi yakıyor, anılarım beynimi dağlıyordu.

Teknisyen dikkatimi yeniden toparlamam için "Adınızı söyleyin," diye buyurdu.

Ağzımı açtıysam da, tek bir kelime dahi edememiştim.

Bana bir yudum su verdi ve çatlamış dudaklarımdaki kam hafifçe temizledi.

En sonunda "Tessa Leoni," diyebildim.

"Bugünün tarihi ne Tessa?"

Bir an, cevap verememiştim. Sanki aklımda hiçbir sayı yok gibiydi; paniklemeye başladım. Aklıma gelen tek şey Sophie'nin boş yatağıydı.

Bir süre sonra nihayet, "13 Mart," diye fısıldayabildim.

"İki, iki daha kaç eder?"

Bir sessizlik daha. "Dört."

Marla elimin tersindeki damara akan serum hortumunu düzeltirken kendi kendine homurdandı. "Güzel morluk," diyerek gözümü gösterdi.

Cevap vermedim.

"En az kalçanızın yarısını kaplayan çürük kadar güzel. Anlaşılan kocanız çelik burunlu botlardan hoşlanıyor."

Cevap vermedim, tek yaptığım kızımın gülümseyen yüzünü hatırlamaya çalışmaktı.

Ambulans yavaşladı, acil servise yaklaşmış olmalıydık. En azından öyle olmasını umuyordum.

Marla uzunca bir süre suratımı inceledi. Birden "Anlayamıyorum," dedi. "Sen bir polissin, üstelik de eğitimli bir polis. Bu tür olaylara sen müdahale ediyorsun. Senin herkesten daha çok karşı koymayı bilmen gerekmez mi?" Teknisyen kendi tepkisine şaşırmış gibiydi. "Pekâlâ, bu işler zaten hep böyle olmaz mı? Aile içi şiddet sınıf, konum farkı dinlemiyor. Yeri geliyor bu işleri daha iyi bilenleri bile kapsıyor."

Ambulans durdu. Otuz saniye sonra kapıların açılmasıyla nihayet gün ışığım görebilmiştim.

Artık gözlerimi Marla'ya değil, başımın üzerinden hızla geçip giden mart ayının bulutlu gökyüzüne diktim.

Hastaneye girmemle birden ortalıkta bir hareketlilik haşladı. Acil servis hemşirelerinden biri koşarak yanımıza yaklaşıp, bizi odalardan birine yönlendirdi. Doldurulması gereken evraklar, bana mahremiyet hakkımı hatırlatan halihazırda HIPAA kâğıtları vardı. Hemşirenin de bahsettiği gibi doktorum yaşadıklanmla ilgili hiçbir veriyi ne kimseyle konuşacak, ne de diğer hukuki görevlilere bu konuda bilgi verecekti. Aksi, doktor-hasta mahremiyetinin hiçe sayılması demekti. Hemşirenin söylemediği ama benim bildiğim başka bir gerçek daha vardı ki o da hastane kayıtlarım m tamamen tarafsız olduğuydu. Yani istenildiğinde bölge savcısı tarafından mahkemede kullanılabilirdi. Bu da doktoruma söyleyeceğim ve dosyama not düşülen her şeyin...

Her davada illaki bir yasal boşluğu olur. İnanmazsanız polislere sorun.

Evrak işleri tamamlandığında, hemşire bir diğer sorunu halletmek üzere bana döndü.

Dün gece üniformamı giymek için tam on beş dakika boyunca uğraşmıştım. Önce sade siyah bir iç çamaşırı giyin iş, üzerine de spor bir sutyen takm iştim. Sonrasında üzerime giyeceğim zırhlı polis yeleği cildimi tahriş etmesin diye bir de ipek atlet geçirmiştim üzerime. Siyah tül çoraplar

giymiş, üzerine de kenarlannda elektrik mavisi şeritler olan lacivert pantolonumugeçirmiştim. Sonrakihamlem botlarımı giyip, bağcıklanmı bağlamak olmuştu ki daha önceki tecrübelerimden yeleğim i giydikten sonra bunuyapm anın çok zor olduğunu öğrenmiştim. Çoraplanm, pantolonum ve botlarım hazır olduğuna göre, yeniden üst tarafa yönelebilirdim. Üzerime önce hayli hacimli olan zırhlı polis yeleğimi geçirdim, onun üzerine de değişen hava durumuna göre giydiğim eyalet polisi yazılı balıkçı yaka kazağımı geçirdim. En üste de açık mavi renkli kazağımı giydim. Kazağımın altındaki yeleğimi düzeltmek zorunda kalmış sonra da sırasıyla önce ipek atletimi, balıkçı yaka kazağımı ve bluzumu pantolonun içine sokmuştum. İçimdeki her şeyin yerli yerinde durması için pantolonuma kalınca siyah bir kemer geçirdim. Sonraki aşama silahlarımı kuşanmaktı.

Dokuz kiloluk siyah deriden polis kem erim i, kem erim in üzerine geçirdim ve dört cırt cırt bantla pantolonuma sabit-ledim. Yarı otomatik Sig Sauer'imi yatak odası dolabımdaki si lalı kasasından çıkardım ve sağ kalçamın üzerinde duran muhafazasının içine yerleştirdim. Cep telefonumu kemerin ön tarafına tutturup, çağn cihazımı da sağ omzumun üzerindeki yerine koydum. Sol kalçam m üzerinde duran polis telsizimi, yedek iki şarjörümü, çelik copumu, biber gazım,kelepçelerimi ve elektro şok tabancamı son bir kez kontrol ettim. Sonra sol kolumun üzerine dikilmiş cebe üç tane mürekkepli kalem yerleştirdim.

Son olarak en önemli şeyim olan polis şapkamı geçirdim kafama.

Giyindikten sonra her seferinde durup, aynada kendime bakardım. Bir polis memurunun üniforması sadece göze değil, ruha da hitap etmeliydi. Kalçam a düşen polis kemerimin ağırlığı, polis yeleğimin büyüklüğü, göğsümü kabartısını, omuzlarımı dik tutuşum... Almmın hemen üzerine indirdiğim şapkamın sıkı kenarlığı ve gözlerimin üzerinde bıraktığı koyu gölge...

Tüm bunlar kendine güvenli bir duruşun olmazsa olmazlarıydı. Sırtmdan ter boşandığım asla belli etme.

Hemşire üzerimdeki üniformayı çıkardı. Önce açık mavi bluzumu, sonra sırasıyla balıkçı yaka kazağımı, polis yeleğimi, atletimi ve sutyenimi

soydu. Botlarımı çıkarıp, çoraplarımı sıyırdı, kemerimi çözüp önce pantolonumu sonra da iç çamaşırımı çıkardı.

Hepsi tek tek çıkarılıp Boston polisinin bana karşı yürüttüğü dosyada delil olmaları için muhafazaya konup etiketlendi.

Hemşire son olarak üzerimdeki alün top küpelerimi, saatimi ve alyansımı çıkardı. "Tomografi cihazına takılarınızla giremezsiniz" demişti, beni çırılçıplak soyarken.

Bana bir hastane önlüğü uzatıp elindeki delil poşeti ve şahsi eşyalarımla uzaklaştı. Bense üniformamın üzerimden çıkması ve çıplaklığımın utancıyla kıpırdamadan öylece kalakaldım.

Koridorun sonundaki açık bir televizyondan kızımın anonsunun geçtiğini duyabiliyordum. Sonraki saniye ekrana henüz ekim ayında okulda çektirdiğimiz fotoğrafı gelecekti. Fotoğrafta, üzerinde en sevdiği fırfırlı san bluzuyla hafifçe yan dönüp kadraja o kocaman mavi gözlerini dikmiş ve çok sevdiği fotoğraflarından birini daha çektireceği için kocaman gülümsemişti. Bu fotoğrafın çekilmesini özellikle istemişti çünkü ön dişini kaybettiğinden bu yana çekindiği ilk fotoğrafı bu olacaktı. Düşürdüğü dişi sayesinde diş perilerinden bir dolar almış ve parasım harcamak için hayli sabırsızlan-mıştı.

Gözlerimin yandığım hissettim. Camm acıyordu, hep olduğu gibi. Söyleyemediğim ne çok şey, aklımdan çıkaramadığım ne çok manzara vardı.

Az sonra hemşire yeniden yanımdaydı. Kollarımı devasa hastane önlüğüne önden geçirip, beni yana çevirerek bağcıklarını arkadan bağladı.

Odaya iki teknisyen geldi. Beni tomografi cihazına doğru sedyeyle yaklaştırırlarken, ben gözlerimi önümden hızla geçen tavandaki bulanık fayanslara dikmiştim.

Teknisyenlerden biri, "Hamile misiniz?" diye sordu.

"Ne?"

"Hamile misiniz?"

"Hayır."

"Kapalı alan korkunuz var mı?"

"Hayır."

"O halde sizin için hayli kolay olacaktır."

Beni akımdaki sedyeyle birlikte içinde oldukça büyük, halka şeklinde bir makine olan başka bir steril odaya götürdüler. Teknisyenler ayağa kalkmama izin vermeden beni doğruca yattığım sedyeden makine tablasının üzerine koydular.

Bana, halka şeklindeki röntgen cihazı başımın etrafında dönüp kafatasımın kesitlerini alırken hiç kıpırdamamamı tembihlemişlerdi. Sonrasında iki boyutlu röntgen görüntüleri bir bilgisayar tarafından birleştirilerek üç boyutlu hale getirilecekti.

Otuz dakika içinde, doktorumun elinde, beynimin ve kemiklerimin yanı sıra kafamdaki şişkinlikler, morarmalar ya da kanamalann da rahatlıkla görülebileceği bir röntgen filmi olacaktı.

Teknisyenlerin dediğine göre oldukça basit bir işlemdi.

Tablanın üzerinde uzanırken bir yandan da cihazın en fazla ne kadar derin olabileceğini düşünüyordum. Acaba o da, gözlerimi kapattığım her an benim gördüğüm şeyleri görebilir iniydi? Kocamın arkasındaki duvarda beliriveren kan izleri ve onun mutfak zeminine yavaşça yığılısı... Kaslı göğsünde bir çiçek gibi açan kırmızı lekelere hayret dolu ve kocaman açılmış gözlerle bakışı...

Brian, yavaş yavaş yığılmıştı. Bense tepesinde durup gözlerinin giderek sönen ferini izlemiştim.

Gözlerindeki ışık tamamen sönmeden, "Seni seviyorum," diye fısıldadım kocama. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm . Seni sev iyorum..."

Canım acıyordu, hep olduğugibi.

Makine etrafımda dönmeye başladı. Gözlerimi kapatıp kendime son bir kez daha kocamı düşünme fırsatını verdim. Mutfağımızda sen nefesini verirken söylediği sen şey hiç aklımdan çıkmıyordu.

Brian göğsündeki üç kurşunla, "Üzgünüm," diyerek derin bir nefes verdi. "Tessa... ben seni... daha çok seviyorum. "

7. Bölüm

Brian Darby'nin cesedinin ortadan kaldırılıp, Tessa Leoni'nin hastaneye sevk edilmesiyle bir cinayet soruşturmasının tüm gerekleri yerine getirilirken, altı yaşındaki Sophie Leoni'yi arama çalışmaları da hızlanmıştı.

D.D. bunu bir an aklından çıkarmayarak, özel görev komitesindeki tüm memurları beyaz minibüse çağırmış ve yetkisini tümüyle kullanmaya başlamıştı.

Görgü tanıkları... D.D. polis memurlarından ikinci bir görüşmeye değecek her komşunun kısa bir listesini istemişti. Hemen arkasından altı memuru bu listeyi derhal oluşturmaları için görevlendirmişti. Dikkate değer bir tanık ya da potansiyel bir şüpheli olması durumunda, isimler derhal belirlenip üç dakika içinde soruşturmaları yapılacaktı.

Kameralar... Boston deyim yerindeyse bir kameralar cennetiydi. Kameralar aslında belediyelerce trafik denetimi,işyeri sahiplerince de güvenlik için yerleştirilmişlerdi. D.D. hemen üç kişilik bir ekip oluşturmuş ve onlardan eve en yakın olanlardan başlayarak üç kilometrelik alanda var olan tüm kameraların son on iki saatlik kayıtlarını incelemelerini istemişti.

Tanıdıklar... arkadaşlar, aile, komşular, öğretmenler, bakıcılar, iş verenler, eve her kim ayak basıyorsa, D.D. onların da bir listesini kırk beş dakika içinde masasında istiyordu. Özellikle de Sophie Leoni'nin öğretmenleri, 05nın arkadaşları ve bakıcılarının ince elenip sık dokunulmasını istiyordu. Hepsinin geçmişi incelenecek ve eğer mümkünse detektifler evlerine göz atacaklarch. Sophie'ye dost ya da düşman olabilecek kimselerin bir an önce ayrılması gerekliydi. Hem de hiç vakit kaybetmeden.

Aileyi şu ya da bu şekilde bilen herkes araştırılacaktı. Brian Darby'nin işyerinden düşmanları, Memur Leoni'nin devriye sırasında yakaladığı

suçlular. Hatta belki yakın ilişkiler kurduğu devriye arkadaşları ve uzun zamandan beri hayatında olan en yakm hemcinsleri bile incelenmeliydi. Brian Darby ve Tessa Leoni'yi tamyan kim varsa. Belki bunca insan içinden birileri en son yatağında mışıl mışıl uyurken görülen altı yaşındaki küçük kıza ne olduğunu görmüş olabilirdi.

Zaman alejdılerine işliyordu. D.D. son enirini vererek, "Bir an önce çıkıp, sokakları karış karış gezin, zamanı iyi değerlendirin," demişti.

Sonrasında sessizliğe gömülüp ekibini işbaşına gönderdi.Boston dedektifleri işe koyulurken, amirler bu işe onay V ermiş, D. D. ve Bobby de incelemek üzere yeniden eve yönelmişlerdi.

D.D.'nin beraber çalıştığı dedektiflerin ailenin etrafındaki her küçük aynntıyı detaylanyla inceleyeceği konusunda hiçbir tereddütü yoktu. Meslektaşlan bunu yaparken kendisi de kurbanın son anlannı birebir yaşamak, havadaki kokusunu almak istiyordu. Olay yerini benliğine katmak, seçilen boya renginden, dekoratif objelere kadar en ufacık ayrıntıyı bile özümsemek istiyordu. Olay yerini kafasında belki binlerce kez bozup, yeniden düzenlemeye; gözünün önündeki manzaraya küçük bir kız, denizci bir baba ve polis memuru bir anne yerleştirmeye çalışıyordu. Bu ev, üç kişi ve geçen son on saat... İşte her şey bu üçgenden geçiyordu. Bir yuva, bir aile ve üç hayatın birbiri eriyle kesiştiği trajik bir son...

D.D.'nin bunu görmesi, hissetmesi, yaşaması gerekiyordu. Ancak o şekilde ailenin en küçük karanlık gizlerine ulaşıp Sophie Leoni'yi bulabilirdi.

D.D.'nin midesi sürekli olarak sorun çıkarıp kendini hatırlatsa da, D.D., Bobby ile birlikte kan lekeleri dolu mutfağa girdiğinde bu durumu elinden geldiğince hatırlamamaya çabalamıştı.

Ortak bir kararla ikisi de araştırmaya çaü pencereli iki yatak odası ve bir banyonun olduğu üst kattan başlamaya karar verdiler. Üstkatm en iyi odası caddeye bakan ve içinde tahta başlıklı, üzerindeki lacivert yatak örtüsüyle büyükçe çift kişilik bir yatak olan odaydı. D.D. daha yatağı gördüğü ilk an s eç im in Brian' a ait o lduğuna kanaat g etirm iş ti. O danın içinde bu fikrini değiştirecek başka bir ayrıntıya da rastlamamıştı zaten.

Ardından muhtemelen Brian'm bekârlık günlerinden kalan, meşe ağacından, oldukça yıpranmış, büyükçe bir şi-fonyer gördü. Şifonyerin üzerine otuz altı ekran bir televizyon konulmuş ve ESPN kanalına ayarlanmıştı. Duvarlar beyaza boyanmış, yerler çıplak ve tahta döşemeliydi. D.D. *sığınılıp, kafa dinlenilecek kadar sıcak bir yer olmaktan uzak,* diye düşündü. Sanki sadece uyunup, kıyafetlerin değiştirileceği, sonra da alelacele çıkılacak bir yer gibiydi.

D.D. dolabı açtı. Dolabın dörtte üçünü rengine göre sınıflandırılmış erkek gömlekleri oluşturuyordu. Hemen yanlarında titizlikle askıya asılmış yanm düzine kot pantolon vardı. Bu düzenli görüntünün yanında bir de rastgele konulmuş birkaç pamuklu kumaş pantolon ve bluz, iki polis üniforması, bir merasim kıyafeti ve turuncu çiçek desenli askılı bir elbise vardı.

D.D. şifonyeri incelemekte olan Bobby'ye dönerek, "Dolapta Brian'm eşyaları daha çok yer kaplıyor," dedi.

Bobby, "Bir kadın için alışılmadık bir durum," diyerek D.D.'yi onayladı.

"Cidden. Şuna bir baksana. Renklerine göre sınıflandırılmış gömlekler, ütülükot pantolonlar. Brian Darby anal, tutucu kişilik seviyesinde ve tuhaf biçimde düzenli bir adam."

"Anlaşılan o ki son zamanlarda da hayli irileşmiş biri. Bak şuna." Bobby eldivenli elleriyle tuttuğu ona sekizlik bir fotoğraf çerçevesini D. D.'ye gösterdi. D. D. dolabın sol taralına konulmuş içi boş silah kasasını inceledikten sonra, Itobby'ye döndü.

Fotoğrafta Tessa Leoni üzerindeki askılı turuncu elbisesi u- beyaz hırkasıyla elinde bir buket zambak tutuyordu. Hemen yanı başındaki Brian Darby'nin üzerinde de kahverengi bir ceket vardı. Ceketinin yakasına tek bir zambak takılmıştı. Önlerinde üzerindeki yeşil kadife elbisesi ve başındaki zambaktan yapılmış tacıyla duran küçük kız Sophie Le-o n I olmalıydı. Üçü de ailece mutlu bir günü kutladıklarını göstermek istercesine kameraya gülümseyerek bakıyorlardı.

"Nikâh resmi," diye mırıldandı D. D.

"Bende öyle sanıyorum," dedi Bobby. "Darby'nin buradaki haline bir baksana. Şu omuzlara bak."

D. D., Bobby'yi dinleyerek önce resimde damadın cılız omuzlanna bakıp, sonra da ölen adamın cüssesini düşündü. "Yakışıklı adam," diye geçirdi içinden. Sıfıra vurdurduğu saçları, keskin yüz hatları, dik omuzları ve havasıyla insanda sanki bir polis ya da asker izlenimi uyandırıyordu. Ancak bu sert görüntüsü, gülerken kenarlannda çizgiler oluşan ve sim-sıcak bakan kahverengi gözleriyle yum uşuy ordu. Neşeli, rahat birine benziyordu. îlk bakışta eşine şiddet uygulayan birine hiç benzemiyordu. Gerçi kot pantolonlarını ütüleyen birine de benzemiyordu.

D. D. elindeki fotoğrafı yemden Bobby'ye uzattı.. "Anlamıyorum. Yani demek ki bu adam evlendiği gün gayet mutluymuş. Bu da çok bir şey ifade etmez ya."

"Hayır. ..Ama evlendiği gün *daha ufak tefe* Arbir adam olması bir şey ifade eder. Bu resimdeki Brian Darby seksen kiloluk, oldukça formda bir adam. Eminim ki o dönemler yoğun bir tempoda çalışıp, formunu koruyordu. Oysaki öldürülen BrianDarby'ye baktığımızda..."

D.D. o an Bobby'nin daha önceden söylediği bir şeyi anımsadı. "İriyarı bir adam demiştin. Doksan beş, yüz kiloluk, belki de ağırlık çalışan biri demiştin. Demek ki adam evlenip de kilo alanlardan değil. Sen adam evlenip, *kas* yapmış diyorsun."

Bobby başını "evet" anlamında salladı.

D.D. gözünün önündeki fotoğrafı yeniden düşündü. Kendi kendine " Silahın kadının elinde olduğu bir evliliği yürütmek kolay olmamalı," diye mırıldandı.

Neyse ki Bobby bu cümleye fazla tepki vermemişti, D.D. de bu konuda minnettardı.

"Ağırlık çalıştığı spor salonunu bulmalıyız," dedi Bobby. "Diyetini incelemeli, besin takviyesi olarak aldıklarına bir bakmalıyız."

"Aşırı steroidlerin sebep olduğu öfke nöbetlerinden mi şüphel eniyorsun?"

"Araştırmaya değer."

Büyük yatak odasından çıkıp, hemen yandaki banyoya geçtiler. Bu odanın en azından kendine has bir kişiliği vardı. Ayaklı küvetin etrafına parlak şeritleri olan bir banyo perdesi asılmışü. Zeminde san ördek desenli küçük bir halı seriliydi. Sıra sna dizilmiş san ve mavi havlular ahşap havlu raflanna sıcacık bir hava veriyorlardı.

Bu odanın yaşanmışlığı da daha fazlaydı. Lavabonun hanen kenarma bırakılmış Barbie resimli diş fırçası, tuvaletin arkasındaki bir kutunun içinde yığınla duran saç tokaları, Özerinde *Babasının Minik Prensesi* yazan bir tükürük kabı D.D.'nin bu varsayımını doğrular nitelikteydi.

D.D. ecza dolabını kontrol etti. Dolapta üç şişe vardı. Biri, Brian'ın uyku problemine çare olması için Ambien şişesi, bir diğeri Sophie Leoni için verilmiş bir göz merhemi, sonuncusu ise Tessa Leoni için verilmiş hidrokodon içeren bir ağn kesiciydi.

D.D. son şişeyi Bobby'ye gösterdi ve Bobby de ilacı not etti.

"Doktoruna danışmak lazım. İşten kaynaklanan bir yaralanma olmuş mu kontrol edilmeli."

D.D. başını "evet" anlamında salladı. Ecza dolabının geri kalan kısmı çeşit çeşit losyonlar, traş kremleri, traş bıçakları ve kolonyalarla doluydu. Dolapta dikkat çeken tek aynntı ilkyardım malzemelerinin bolluğuydu. D.D. pek çok faiklı büyüklükte, çok sayıda yara bandı görmüştü. Tüm bunlar şiddet gören bir kadının en büyük yardımcıları mı, yoksa hareketli bir hayat süren bir ailenin olağan malzemeleri miydi? D.D. lavabonun altına bir göz attı. Orada normalde de hep olduğu üzere sabunlar, tuvalet kağıtlan, kadınlar için hijyenik bağlar ve temizlik malzemeleri bulmuştu.

Sıra diğer odalara gelmişti.

Yandaki oda hiç şüphesiz Sophie'ye aitti. Açık pembe duvarlara açık yeşil ve mavi renkte çiçek desenleri yapıştırılmıştı. Yerde yine çiçek şeklinde bir halı vardı. Duvara yaslanmış, çok gözlü parlak beyaz raflar bebekler, elbiseler ve ışıl ışıl parlayan balerin ayakkabılarıyla doluydu. Tessa ve Brian yurtta büyümüşlerdi. Ama Sophie içinde

tavşancıklann koşturduğu kocaman bahçeli ve pencere kenarlarına kelebek resimlerinin yapıldığı harika bir evde büyüyordu.

D.D. böylesine güzel bir manzaranın ortasında kan izleri aramaktan adeta tiksinm işti.

Elini yeniden midesinin üzerine bastırdı. Sophie'nin yatağını ilk kez dikkatle incelerken yaptığı hareketin farkında bile değildi.

"Luminol sonucu ne?" diye mırıldandı D.D.

"Hiçbir şey çıkmadı."

Olay yeri inceleme ekibi prosedür gereği Sophie Leoni'nin çarşafının üzerine ortamda bulunması halinde kan molekülleri ya da spermlerle etkileşime giren luminol püskürtmüşlerdi. Hiçbir veriye ulaşılmamış olması çarşafın temiz olduğu anlamına geliyordu. Tabii bu Sophie Leoni'nin daha önceden cinsel tacize uğramadığı anlamına gelmezdi, sadece bu çarşaf üzerinde böylesi bir saldırıya uğramamıştı o kadar. Olay yeri ekipleri kirli çamaşır sepetini de kontrol edecekler, gerekirse makineye atılan kirlileri bile inceleyeceklerdi. Çarşafların ancak çamaşır suyu kullanarak temizleneceğini bilen bilileri olmadığı sürece, luminolün temiz gibi duran çarşaflar üzerindeki etkisi gerçekten inanılmazdı.

Bu sihirli bahçenin ortasında dikilirken D.D. bunlan hiç aklına getirmek istemiyordu.

Acaba bu odayı kim boyamıştır diye merak etti. Tessa mı? Brian mı? Belki de üçü bir araya gelip aşklanmn henüz \ eni, aralanndaki bağın henüz kuvvetli olduğu günlerde hep birlikte boyamışlardı.

D. D., Sophie'nin kaç gece bir tokat sesi ve uzaktan gelen bir çığlık sesi duymadan uyuyabildiğim merak ediyordu. Belki de Sophie hiç uyumuyordu. Belki de tüm zamanını mutfak masasında oturarak ya da bir köşede bebeğiyle oynayarak geçiriyordu.

Belki de bu sesi ilk duyduğunda annesine koşmuştu. Belki de...

"Ah, Yüce Tannm." D.D. şu an bu dosya üzerinde çalışmayı gerçekten hiç istemiyordu.

Yumruklanm sıkıp, pencereye doğru döndü ve mart ayının cılız güneş ışıklanna dikti gözlerini.

Bobby de hemen yandaki duvara yaslanıp, dikkatle D.D.'yi izlemeye koyuldu ama tek kelime etmedi.

D.D., Bobby'ye bu tavrından dolayı bir kez daha minnettardı.

D.D. en sonunda, "Sophie'nin beraber uyuduğu bir oyuncağı var mı, onu öğrenmeliyiz," dedi.

"Bir bez bebek. Yeşil elbiseli, kahverengi iplikten saçları, mavi düğmeden gözleri olan bez bir bebek. Adı da Gertrude."

D.D. başıyla onaylayıp odaya göz gezdirdi. Gözleri bir gece lambasma takıldı. Annesi karanlıktan çok korktuğunu söylemişti, ama odada bez bebek falan yoktu. "Göremiyorum."

"Olay yerine ilk ulaşan ekip de bulamamış. Şu ana dek bebeğin de kayıp olduğu kanısındayız."

"Peki ya pijamaları?"

"Memur Leoni kızının uzun kollu, üzerinde sarı atlar olan pembe bir pijama takımı giydiğini söylemişti. Onun da izine rastlayamadık."

O an D.D'nin aklına başka bir şey geldi. "Peki, kabam, şapkası ve kar botları nerede?"

"Notlarımın arasında o bilgi yok."

D.D. ilk kez içinde bir umudun yeşerdiğini hissetti. "Eğer kabanı ve şapkası da kayıpsa, bu kızın gece yarısı yatağından kaldınldığı anlamına gelir. Üzerini değiştirmeye fırsat bulamadan, çabucak sarıp sarmalanarak dışarı çıkarılmıştır."

"Şüphesiz ki bir cesedi sarıp sarmalamaya hiç gerek yok," dedi Bobby.

Birlikte odadan çıkıp aşağı kata yöneldiler. Önce vestiyere, ardından da ön kapının hemen yanma konulmuş ayakkabılığa ve kışlık aksesuarlara baktılar. Görünürde ne bir çocuk şapkası, ne de çocuk botu vardı.

D.D. zafer kazanmış bir komutan edasıyla, "Sophie Leoni evden üzeri giydirilerek çıkarılmış," dedi.

"Bu da evden çıktığında yaşadığı anlamına gelir."

"Harika. Şimdi tek yapmamız gereken karanlık çökmeden onu bulmak."

Sonraki hamle pencerelerde zorlama izi olup olmadığını saptamak için üst kata çıkmaktı. Yukarıda bu tür bir ize rastlamayınca, bu kez aşağı kata indiler. Her iki kapı da son derece yeni görünen kasaları ve kilitleriyle, zorlanmanın olmadığının göstergesiydiler. Camekânlı odadaki pencereler de öylesine eski ve nemden öylesine kabarmışlardı ki zorlayarak da olsa açmak mümkün değildi.

Her ayrıntı dikkatle incelendiğinde vanlan sonuç evin güvenlikli olduğuydu. Bobby'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, zaten o da tıpkı D.D. gibi farklı bir sonuç beklemiyordu. Kayıp çocuk dosyalarında üzücü bir nokta vardı ki, o da tehlikenin çoğu zaman dışarıdan değil, içeriden geldiğiydi.

Oturma odası D.D.'ye yukarıdaki yatak odasını hatırlatmıştı. Sade duvarlar, ahşap döşemelerin üzerine serilmiş bej rengi bir halıyla tamamlanmıştı. L şeklindeki siyah deri koltuk Tessa'dan çok Brian'ın zevki gibi duruyordu. Yeni olduğu her halinden belli bir dizüstü bilgisayar fişi halen prize takılı bir halde koltuğun bir köşesine bırakılmıştı. Odada aym zamanda parlak bir yaşam ünitesinin üzerine bir televizyon, sen model bir ses sistemi ve bir de Wii oyun konsolu yerleştirilmişti.

"Erkekler ve onların oyuncakları," dedi D.D.

Bunun üzerine, "Adam bir mühendis," dedi Bobby.

D.D. odanın bir köşesine Sophie için yerleştirilmiş bir resim masası olduğunu gördü. Masanın bir tarafında bir yığm boş beyaz kâğıt duruyordu. Tam ortasında ise içi pastel boyalarla dolu bir kalemlik vardı. Hepsi bu kadardı. Ortalarda ne yarım kalmış bir resim, ne de duvarlarda tamamlanmış resimler vardı. D.D. *altı yaşındaki bir çocuk için haddinden fazla düzenli bir masa*, diye düşündü.

Evin bu derece düzenli olması D.D/nin canını fena halde sıkıyordu. İnsanlar bu şekilde yaşamıyordu, özellikle de çocuklu ailelerin bu şekilde yaşaması imkânsızdı.

Birlikte mutfağa geçtiklerinde, D. D. elinden geldiğince yerdeki ceset çizgisinden uzak durmaya çalıştı. Yerdeki kan izleri, kırılmış şişe parçalan ve etrafa savrulmuş sandalyeler sayılmazsa mutfak da en az evin diğer bölümleri kadar tertipli ve düzenliydi. Aym zamanda da yıpranmış ve eski bir mutfaktı. Otuz yıllık koyu kahverengi mutfak dolapları, bembeyaz mutfak gereçleri ve formika mutfak tezgâhı hayli modası geçmiş görünüyorlardı. D.D. bir an kendini *Alex olsa bu mutfağı kesinlikle yıkıp modemleştirirdi* diye düşünürken buldu.

Ama Brian Darby öyle bir şey yapmamıştı. O parasını deri bir koltuk, elektronik aletler ve arabaya yatırmayı daha uygun görmüştü. Ev, öncelikleri arasında yoktu.

D.D., "Sophie için çabalamışlar ama birbirleri için hiçbir şey yapmamışlar," diye söylendi.

Bunun üzerine Bobby gözlerini D.D'ye dikti.

"Düşünsene," diyerek devam etti D.D. "Bu ev üzerine tek bir çivi bile çakılmamış hâlâ eski bir ev. Senin de dediğin gibi bu adam bir mühendis, yani elinden bu tür işlerin gelmesi kuvvetle muhtemel. Ailenin ortak geliri yıllık iki yüz bin dolar ve Brian Darby yılın altı ayını aralıksız evinde oturarak geçiriyor. Bu da demek oluyor ki aile gerekli değişiklikleri yapmak için yeteneğe de, zamana da, paraya da sahip. Ama yapmıyorlar. Tek değişiklik Sophie'nin odasında yapılıyor. Bir tek onun odası boyanıyor, eşyalan yenileniyor ve güzel yatak örtüleriyle donanıyor. Onun için gösterdikleri özeni, kendileri için gösterm iyorlar. Bu durumda acaba başka hangi konularda bu yolu izlemeye devam etmişlerdir diye düşünmeden edemiyorum."

Bobby ise olaya daha ılımlı yaklaşarak, "Pek çok anne, baba için çocukları önceliklidir," dedi.

"Duvarlara tek bir resim bile asmamışlar."

"Memur Leoni uzun saatler boyunca çalışıyor. Brian Darby ise evden çıktığında aylarca denizde kalıp, geri dönmüyor. Belki de evde olduklarında, öncelikli olarak yaptıkları başka şeyler vardır."

D.D omuzlannı silkti. "Ne gibi şeyler?"

Bobby başını salladı. "Gel, sana garajı göstereyim."

Garaj D.D'nin adeta kanını dondurmuştu. Oldukça geniş, çift arabalık garajın üç bir tarafım çevreleyen alet raflan D.D'nin bugüne dek gördüğü en çılgın raflardı. Gerçekten de, tabandan tavana dek uzanan raflar raf ayaklarıyla sabitle-nip, bisiklet tutucularla, spor malzemeler için ayrı ayrı yerleştirilmiş plastik kutularla ve hatta bir golf çantası tutucusuyla adeta bir kalem gibi dizilmişti.

D.D. içeri girer girmez dikkatini iki şey çekmişti: Birincisi Brian Darby'nin açık hava sporlarına olan merakı, İkincisi de onun bu titizliği için ciddi anlamda bir profesyonel yardıma ihtiyaç duyduğuydu.

"Yerler tertemiz," dedi D.D. "Mart ayındayız, hava karlı ve tüm şehir bu durumdan muzdarip durumda. Nasıl olur da bu garaj bu kadar temiz olabilir?"

"Çünkü arabasını yola park ediyor."

"Ne yani, garajını kirletmektense, altmış bin dolarlık arabasını Boston'un en kalabalık caddelerinden birine bırakmayı tercih mi ediyor?"

"Sadece o değil, Memur Leoni de devriye aracını dışarıda bırakıyor. Gerçi bu durum teşkilatın bizden özellikle istediği bir durum. Görünürlerde bir polis aracı olmasının insanlar üzerinde caydırıcı etkisi olacağını düşünüyorlar."

D.D., "Bu delilik," dedi. Duvarlardan birine yaklaşıp, yan yana asılmış bir süpürge ve küreğe baktı. Onlann hemen yamnda iki plastik çöp kovası ve bir de mavi bir geri dönüşüm kutusu vardı. Geri dönüşüm kutusunun içine yanm düzine kadar bira şişesi konulmuştu. Çöp kutuları ise muhtemelen gelen ekiplerce boşaltılm ışlardı. D. D., Tessa ve Briaria ait arazi bisikletlerine hayretle baktı. Hemen önlerinde de muhtemelen Sophie'ye ait pembe bir tane duruyordu. Raflardan birinde sıra sıra dizilmiş sırt çantaları ve boy boy ve faiklı ağırlıklarda yürüyüş ayakkabılan bulmuştu. *İçlerinden pembe olan Sophie 'ye ait olmalıydı. Yürüyüş, bisiklet, golf, ne kadar da çok aktivite,* diye düşündü D.D.

Sonrasında, garajın diğer tarafına geçtiğinde listeye bir de kayağı eklemek durumunda kalmıştı. Rafta üçü dağlarda, üçü de kırlık alanlarda

kullanılmak üzere tam altı çift kayak lakımı vardı. Kayak takımlanmn yanına, üç çift de kar ayakkabısı yerleştirilmişti.

D.D., Brian için kafasmda oluşturduğu profile, "Brian evde olduğunda sürekli aktivite peşinde koşan biri," diye eklemişti.

Bobby raflarda üçer üçer dizilen malzemeleri göstererek. "Bu aktiviteler sırasında ailesini de yanında istiyor olmalı," diye ekledi.

D.D. düşünceli bir halde, "Ama," diyerek söze başladı. "Tessa bize kendisinin hep işte, Sophie'nin de okulda olduğunu söylemişti. Bu da Brian'ın genellikle yalnız olduğu anlamına gelir. Ne ona aktivitelerinde katılacak sevgi dolu bir ailesi ne de onu bu aktivitelerde gösterdiği erkeksi hünerden dolayı takdir edecek kadın desteği var yanında."

"Fazla klişe düşünüyorsun," diyerek uyardı Bobby.

D.D. içinde bulundukları garajı gösterdi. "Yapma lütfen. Klişe olan bu. Adam bir mühendis. Anal tutucu bir kişiliğe sahip. Eğer burada bir dakika daha kalacak olursam, sanırım başım ağndan çatlayacak."

Bobby, "Yoksa sen kot pantolonlarını ütülemiyor musun?" diye sordu.

"Elektrikli aletlerimi de etiketlemiyorum. Ciddiyim, şuna bir baksana." D.D. çalışma tezgâhının yanına gelip, Bri-an'm her elektrikli aleti rafa dizerken nasıl da altlarına isimlerini de yazdığına baktı.

Bobby hayretle, "Güzel aletler," dedi. "Çok güzel aletler. Burada neredeyse bin dolarlık alet var."

D. D., "Yine de adam evine bir çivi dahi çakmıyor," diye sızlandı. "Şimdiye kadarid duruma bakılırsa, sanırım Tes-sa'mn tarafım tutacağım."

"Belki de adam yapmaktan değil de, sadece almaktan hoşlanıyordur," dedi Bobby. "Brian Darby oyuncakları seven bir adam. Bu o oyuncaklarla illa ki oynadığı anlamına gelmez"

D.D. bunu bir an düşündü. Bu da bir seçenekti elbette. Belki de garaj m bu derece temiz ve düzenli oluşunu gayet iyi açıklayan bir seçenekti. Eğer arabam içine park etmez, içine girip çalışmaz, aletleri yerinden oynatmazsan garaj ne diye dağılsındı ki?

Ama sonra D.D. başını iki yana salladı. "Yok. Bu adam on üç kiloluk kas yığınını tüm gün evde oturarak yapmadı ya. Bunu demişken, ağırlık aletleri nerede bunun?"

Etraflarına bakındılar. Etraftaki onca malzemeye rağmen ne bir dambıl, ne de bir ağırlık kaldırma sistemi görebilmişlerdi.

"Spor salonuna gidiyor olmalı," dedi Bobby.

D.D. de ona katılarak, "Bunu araştırmalıyız," dedi. "Sonuç olarak Brian hareket meraklısı bir adam. Ama karısı ve çocuğu hep meşgul. Bu yüzden belki de vakit geçirebilmek için kendine birtakım uğraşlar bulmuş. Maalesef işten döndüğü zamanlar da hâlâ boş bir eve geliyor ve bu da onu huzursuz ediyor. Bu yüzden de kendini temizliğe veriyor."

"Sonra da, birkaç bira içiyor," diye ekledi Bobby.

D. D. kaşlarını çatıp, garajın diğer ucuna doğru yürüdü.Tavanda yer döşemesinin daha koyu renk olması dikkatini çekmişti. Eğilip yere parmak uçlarıyla dokundu. Islaktı.

" Sızıntı mı bu?" diyerek kafasını köşedeki duvara kaldırdıysa da, bu duvar da elbette ki raflarla donatılmış olduğundan bir şey göremedi.

Bobby de ona doğru yürüyerek, "Olabilir," dedi. "Evin bu köşesi yamaca dayalı. Bu nedenle bir drenaj sorunu ya da üst katlardaki borulardan bir sızıntı olabilir."

"Bunu takip edelim, sızıntı büyüyecek mi görelim."

"Ne o yoksa ev senin gözetimin altındayken başına bir iş gelir diye endişeleniyor musun?"

D.D., Bobby'ye baktı. "Hayır, sadece bu ıslaklık bir sı-zınüdan kaynaklanmıyor olabilir diye endişeleniyorum. Demem o ki, bunun sebebi başka bir şey olabilir. O sebep her neyse, ben onu öğrenmek istiyorum."

Bobby bir an elinde olmadan gülümsedi. "Diğer dedektifler ne derse desin, bana kalırsa Memur Leoni dosyasına sen baktığın için çok şanslı, küçük Sophie ise annesinden çok daha şanslı."

D.D. ters bir ifadeyle, "Ah, git başımdan," diye söylendi. Doğrulup ayağa kalktı. Övgü dolu sözler her zaman onu eleştirilerden daha çok

rahatsız ederdi. "Gel hadi. Dışarı çıkıyoruz."

"Yerdeki su lekesi sana Sophie'nin nerede olabileceği ile ilgili bir ipucu verdi mi?"

"Hayır. TessaLeoni'nin avukatı henüz müvekkiliyle görüşmemize izin vermediğine göre, şu an odaklanmamız gereken tek kişi Brian Darby. Patronuyla konuşmam lazım. Nasıl bir adamın gardırobundaki kıyafetlerini renklerine göre ayırıp, garajının her yamm raflarla çevreleyeceğini öğrenmem gerek."

"Kontrol manyağı bir adam."

"Kesinlikle. Ve birileri ya da bir şeyler bu kontrolü baltalamaya çalışırsa..."

Bobby, "Acaba Brian Darby ne kadar kendini kaybedebilir?" diyerek D.D.'nin sözünü tamamladı. Garajın ortasında öylece kalakaldılar.

D.D. bir anda, "Sophie Leoni'nin dışarıdan gelen biri tarafından kaçırıldığım sanmıyorum," dedi.

Bobby'nin kalbi bir an duracak gibi olmuştu. "Sana katılıyorum."

"Yani onu kaçıran ya annesi ya da babası."

"Babası öldüğüne göre."

"O halde bu, belki de annesinin kızının nerede olduğuyla ilgili bir bilgisi olduğu anlamına gelir."

8. Bölüm

Bir kadın yediği ilk dayağı asla unutmaz.

Ben şanslıydım. Annem ve babam beni hiç dövmemişlerdi. Babam ne ona ters cevap verdiğim için yüzüme tokat atmış, ne de asilik ettiğim için kıçıma şaplağı indirmişti. Belki de eve hep geç geldiği için, geldiğinde benimle uğra-şamayacak kadar yorgundu. Kardeşim öldüğünden beri annem ve babam kabuklarına biraz daha çekilmişler ve tüm enerjilerini sadece günlerini tamamlayabilmek için harcamaya başlamışlardı.

On iki yaşıma geldiğimde, evin içindeki hastalıklı bu ruh halini kabullenerek, kendime yeni bir dünya kurmaya çalışmıştım. Kendimi spora vermiş; futbol, softball, atletizm, okuldan soma beni evden uzak tutacak ne varsa katılmaya başlamıştım. Juliana da sporu seviyordu. İkimiz tıpkı Bobb-sey ikizleri gibi üzerimizde üniformalar, oradan oraya koşturuyorduk.

Sahalarda zaman zaman bazı kazalar yaşadığım oluyordu. Bir keresinde beyzbol oynarken göğsüme aldığım sert bir top darbesiyle sırtüstü yere yığılmıştım. Hızla yere düşüp, ciğerlerinizden nefesiniz kesildiğinde ya da başınızı zemine sertçe çarptığınızda etrafınızda yıldızlann uçuştuğu söylentisinin doğru olduğunu o zaman anladım.

Futbol oynarken de çeşitli yaralanmalarım olmuştu. Burnuma bir kafa, dizime krampon darbesi, boğazıma dirsek darbeleri yemişliğim vardı. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, kızlar istediklerinde gerçekten çok sert olabiliyorlar. Elimizden geldiğince asist yapıp, adam tutarak, özellikle de maçın o ateşli havası içinde takımımız adına bir gol atmak için yapmayacağımız yoktur.

Ne var ki bu yaralanmaların hiçbiri kasıtlı değildi. Sadece hem sen, hem de rakibin aynı anda topu istediğinde istemeden aldığın bir zarardı.

Oyundan sonra, pekâlâ rakibinle el sıkışıp poposuna bir şaplak indirerek her şeyi unutabilirdin.

Biriyle göğüs göğüse ilk kavgamı Polis Akademisi' ndeyken yapmıştım. İlk geldiğim günden beri burada yumruk yumruğa bir kavganın nasıl yapılacağı konusunda sıkı bir eğitimden geçeceğimi biliyordum ve o günü sabırsızlıkla bekliyordum. Ne de olsa Boston'da yalnız yaşayan biriydim. Polis olarak uygulasam da, uygulamasam da yumruk yumruğa kavga etmeyi öğrenmek gerçekten harika bir deneyim olacaktı.

İki hafta boyunca sadece hareket çalışmaları yaptık. Yüzümüzü, böbreklerimizi ve elbette ki silahlarımızı hangi duruşlarla koruyabileceğimizi öğrendik. Hiç durmadan silahımızı kaptırmamamız konusunda uyarılıyorduk. Silahlarım kaptıran pek çok polisin kendi silahlanndan çıkan kurşunlarla öldüğünü öğrenmiştik. Savunmanın ilk kuralı, tehdit oluşturan kişiyi sana bir kol mesafesi kadar yaklaşam adan etkisiz hale getirmeye çalışmaktı. Ama olay anında işler tem gidebilir, kendini bir anda karşındaki kişiyle boğuşup, silahını kaptırmamak adına rastgele yumruklar savururken bulabilirdin.

Ne var ki ben nasıl yumruk atacağımdan bile bihaberdim. Oysaki kulağa ne kadar da kolay geliyor, öyle değil mi? Ama ben elimi yumruk yaparken bile hata yapıyor, yumruğu savururken de kolumu fazla kullanıyordum. Oysaki yapmam gereken belimden güç alarak tüm bedenimi öne atmak olmalıydı. Bu yüzden de kavga etmeyi öğrenmeden önce hepimize, hatta aramızdaki irikıyım birkaç erkeğe bile birkaç hafta boyunca etkili bir yumruğun nasıl atılacağı öğretilmişti.

Altı haftanın sonunda, eğitmenlerimizin artık yeterli seviyeye geldiğimize kanaat getirmesiyle öğrettiklerini uygulama vakti gelip çattı.İki gruba ayrılmış, hepimize koruyucu kıyafetler giydirilmişti. Hatta başlangıç olarak hocalarımız elimize birer kauçuk sopa almamıza izin vermiş, ama sonra kavga tamamen serbest bir hal almıştı.

Sanmayın ki bu kavgada payıma düşen benimle ay m sıklette başka bir bayan meslektaşım oldu. Böylesi çok kolay olurdu. Oysaki benden bayan bir polis memuru olarak, karşıma çıkan her şeyi ya da herkesi alt etmem bekleniyordu. Bu nedenle de kuralar rastgele çekildi. Kura sonundaki

rakibim, bir seksen beşlik boyu ve yüz sekiz kiloluk cüssesiyle eski bir Amerikan futbolu oyuncusu olan Chuck oldu.

O bana vurmayı denememişti dahi. Sadece bana doğru koşması bile beni yere yıkması için yetmişti. Sanki birkaç tonluk bir tuğlanın altında kalmışım gibi hissettiğim an, aklıma birden göğsüme çarpıp nefesimi kesen top darbesi gelmişti.

Eğitmen düdüğünü çaldı. Chuck bana elini uzatıp ayağa kaldırdı ve yeniden başladık.

Bu kez, rakibimin fırsat kolladığının farkmdaydım. Yaşattığım hayal kırıklığı karşısında hocamdan yediğim fırçayı da bir türlü aklımdan çık aramıyordum. Bunun benim yeni yaşantım olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Eğer kendimi savunamaz ve bu kavgadan galip çıkamazsam polis olamayacaktım. O zaman ne yapardım? Sophie'yle geçimimizi neyle sağlardık? Kızıma nasıl bakardım? Ne olurduk?

Chuck yeniden üzerime atıldı. Bu kez ani bir hareketle yana çekilip elimdeki kauçuk sopayı boğazına indirdim. Kendimi bu hamle sonucu iyi hissedebilin em için sadece yarım saniyem vardı. Sonraki an yüz sekiz kiloluk Chuck ayaklanıp gülerek yeniden üzerime koşacaktı.

O noktadan sonra her şey çirkinleşmeye başladı. Bugün belki çok fada şey hatırlayamıyorum ama hatırladığım bir şey var ki o da ciddi anlamda paniklediğimdi. Tüm gücümle engellemeye ve kaçmaya çalışsam da Chuck mütemadiyen, bıkmadan, usanmadan üzerime gelmeye devam ediyordu. Vii/ sekiz kiloluk cüssesiyle bir defans oyuncusu olan ('huck'a yeni doğum yapmış elli dört kiloluk bir anne olarak karşı koymaya çalışıyordum.

Elindeki kauçuk sopasım sürekli suratıma indiriyordu. Darbenin burnuma inmesiyle başım geriye düşmüştü. Sendeledim. Dengem bozulmuş, gözlerim yaşlarla dolmuş, kararmıştı. Kendimi yere bırakmak istiyordum ama bunu yapamayacağımın farkındaydım. Yapamam sonum olurdu. Aynen böyle hissediyordum. Düşersem, ölürdüm.

Sonraki saniye kendimi yerde buldum. Önce bir top gibi büzüşüp kalmış, sonra da uzanarak devasa rakibimin dizlerini yakalamıştım. Onu yana doğru çekmemle birlikte tıpkı bir servi ağacı gibi devirmiştim.Eğitmen

düdüğünü çaldı. Sımf arkadaşlanm sevinç naraları atıyorlardı.Sendeleyerek ayağa kalkarken, bir yandan da dikkatle burnumu tutuyordum.

Hocam bana neşeyle, "Bu sende büyük bir iz bırakacak," dedi.

Chuck’a doğru ilerleyip kalkması için elimi uzattım.

Minnetle yardımımı kabul etti. Yüzündeki mahcup ifadeyle, "Burnun için çok üzgünüm," dedi. Zavallı koca çocuk, bir kızla dövüşmek zorunda kalmıştı.

Onu burnumun iyi durumda olduğuna ikna ederek, sadece yapmak zorunda olduğumuz bir şeyi yaptığımızı söyledim. Sonrasında yeniden pozisyon alarak yeni partnerler ve kavgalar için beklemeye koyulduk.

O gece yurttaki yatağımda yatarken, nihayet burnumu tutarak ağlama firsaü yakaladım. Ağladım çünkü bunun üstesinden gelip gelemeyeceğimden emin değildim. Şiddet görüp, şiddet göstereceğim yeni bir hayat için hazırlıklı mıydım bilemiyordum. Hayatta kalmak için dövüşmek zorunda kalacağım bir hayat...

Tam da o anda, polis olmayı hiç istemedim. Sadece eve gidip kızıma kavuşmak istiyordum. Tek isteğim Sophie'yi kucağıma alıp saçlarının kokusunu içime çekmekti. O tombul parmaklarının boynumda gezinmesini istiyordum. Şu an tek ihtiyacım olan on aylık kızımın koşulsuz sevgisiydi.

Ama sanki tüm bunları hisseden ben değilmişim gibi, ertesi gün de ondan sonraki gün de canla başla dövüşmüştüm. Çürük içinde kalmış kaburgalara, darbe almış kaval kemiklerine ve acıdan ktvrandıran bileklere dişimi sıkabilmiştim. Bir yumruğun nasıl savuşturulacağım artık biliyordum. Nasıl yumruk atılacağım da. Yirmi beş haftalık kursun sonunda, sınıfın en iyilerinden biri olmayı başarmıştım. Belki her yerim yara bere içindeydi ama artık mücadeleye hazırdım.

Ufak tefek, hızlı ve serttim.

Arkadaşlanm bana "Dev Katil" adını takmışlar ve bu lakap fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Doktor tomografi sonuçlarımı ve gözümün etrafındaki morluğu incelerken ben o eski günleri anımsıyordum.

"Şakak kavsinde fraktür var," diye mırıldandı. Sonrasında benim anlayabilmem için "Elmacık kemiğiniz çatlamış," dedi.

Röntgen sonuçlarımı ve kafatasımı biraz daha inceledi. "Hematoma ya da beyinde yaralanma tespit edilmedi. Mideniz bulanıyor mu? Baş ağnnız var mı?"

Her iki soru için de ağzımın içinde "evet" dedim.

"Adınızı ve bugünün tarihini söyleyin lütfen."

Adımı söylediysem de, tarih konusunda tek kelime edememiştim.

Doktor başım tamam anlamında salladı. "Tomografi sonuçlarına bakacak olursak elmacıkkemiğindeki çatlak ve geçirdiğiniz beyin sarsıntısı dışında bir problem yok. Peki, buraya ne oldu?" Doktor kafamı bırakıp vücuduma yönelmiş ve kaburgalarımın neredeyse yarısını kaplayan sarı yeşil renkli ve geçmek üzere olan çürüğü gösterdi.

Bense cevap vermeden gözlerimi sadece tavana dikmekle yetindim.

Eliyle kamımı muayene etti. "Burası ağrıyor mu?"

"Hayır."

Doktor önce sağ, sonra da sol kolumu döndürerek daha fada yaramın olup olmadığım kontrol etti. O sırada sol kaburgalarımın üzerinde mor bir çürük daha olduğunu tespit etti. Bu seferkinin şekli sanki bir iş botunun burnuyla tekme yemişçesine yuvarlak bir yay gibiydi.

Bugüne kadar bir erkeğin kadınının bedeninde yüzük izi, saat izi, hatta elinde tuttuğu bozuk para izi şeklinde morluklar bıraktığım görmüştüm. Yüzündeki ifadeye bakılırsa,doktorum da görmüştü.

Doktor Raj üzerimdeki hastane gömleğini yeniden aşağı indirdi ve hasta dosyamı alarak bir şeyler yazmaya başladı.

" Yanağınızdaki çatlak kendi kendine iyileşecektir," dedi. "Beyin sarsıntınızı gözlemleyebilmek için sizi bir gece müşahede altmda tutacağız. Eğer sabaha kadar mide bulantınız ve baş ağnmz geçerse, evinize dönebilirsiniz."

Hiçbir şey söylemedim.

Doktor yamma bir adım daha yaklaşıp boğazım temizledi.

"Sol tarafınızdaki altıncı kaburganızın üzerinde bir şişlik var," dedi. "Sanıyorum ki doğru kaynamayan bir kırıktan kaynaklanıyor."

Bir an durup benim cevap vermemi bekledi. Belki de dosyama not düşebileceği bir ifade bekliyordu benden: *Hasta, kocası tarafından yere düşürülüp kaburgalarına sert darbeler aldığım beyan etti. Hasta aym zamanda kocasının ona beyzbol sopasıyla saldırdığını anlattı.*

Tek kelime etmemiştim çünkü söyleyeceklerimin kayıtlara geçeceğini, kayıtların da bana karşı kullanılacak birer delile dönüşeceklerini biliyordum.

Doktor, "Kaburgamzdaki kınğı kendiniz mi sardınız?" diye sordu.

"Evet."

Söylediği onca boşluktan yalmzca birini doldurmam doktorun söylenmesine sebep olmuştu.

Doktor da tıpkı Acil Yardım Ekibi'nin yaptığı gibi beni bir kurban olarak görüyordu. Oysaki her ikisi de yanılıyordu. I *\en* hayatta kalandım ve şimdi de düşmeyi asla riske edemeyeceğim incecik bir ipin üzerinde yürümeye çalışıyordum.

Doktor Raj yüzüme yeniden dikkatle baktı ve en sonunda "İyileşmenin en iyi yolu dinlenmektir," dedi. "Beyin sarsıntınızdan dolayı, size sakinleştirici ilaç verememem ama ağrılarınız için hemşirelerden biriyle bir aneljezik göndereceğim."

"Teşekkürler."

"Bir sonraki sefere, eğer sarılması gereken bir kırığınız olursa, lütfen vakit kaybetmeden bana gelin. Kırıklarınızın daha özenli sarıldığını görmek isterim."

"Bir daha böyle bir şey olmayacak," dedim.

Doktor Raj bu cevabımdan pek tatmin olmuş gibi durmuyordu. "Dinlenin," diyerek yeniden tembihledi. "Acınız,şişliğiniz yakında geçecek. Gerçi şimdiden bunu hissedebildiğinizi görüyorum."

Az sonra doktor yanımdan ayrılmıştı.

Yanağım yanıyor, başım fena halde zonkluyordu. Ama yine de halimden memnundum.

Uyanıktım ve zihnim açıktı. En nihayetinde artık yalnızdım.

Şimdi artık plan yapma vaktiydi.

Ellerim çarşafın üzerinde birer yumruğa dönüştü. Sağlam olan tek gözümü tavana diktim ve acımın azmimi perçinlemesine izin verdim.

Bir kadın yediği ilk dayağı asla unutmaz. Ama şans eseri de olsa, dövüşüp kazandığı ilk kavgasını da hiç unutmaz.

Benim adım "Dev Katil."

Şimdi düşünmem, plan yapmam, bir adım öteye gitmem gerek.

Bunu yapabilirim. Yapacağım da

Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişimin yerine gelmesi. Ön iki dişim, ön iki dişim.

Sonrasında, yan tarafıma dönüp bir top gibi kıvrılmış, ağlıyordum.

9. Bölüm

D.D. bir cinayeti çözüp, bir çocuğu bulmak gibi kuruluşlar arası bir özel görev komitesinde yer almadığı zamanlarda, Boston'un cinayet masası biriminde üç kişilik bir ekibin amirliğini yürütüyordu. Ekip arkadaşlarından biri olan Phil lise aşkıyla evlenip, dört çocuk sahibi olmuş mükemmel bir aile reisiydi. Bir diğer ekip arkadaşı Neil, kızıl saçları ve sırım gibi boyuyla Boston Polis Teşkilatı'na katılmadan önce acil tıp teknisyeni olarak çalışmıştı. Ekibin otopsi işleri ona emanetti. Morgda o kadar çok zaman geçiriyordu ki Adli Tabip Ben Whitley'yle aralarında bir aşk başlaması kaçınılmaz olmuştu.

D.D.'nin emrinde, verilen her işi kotarabilecek bir ekip varsa da D.D. yine de bildiği yoldan vazgeçmeyerek Neil'ı, Brian Darby'nin otopsisi için görevlendirmişti. Otopsi pazartesi günü öğleden sonra yapılacaktı. O zamana dek Neil,Tessa Leoni'nin tedavisini yapan sağlık ekibinin başına ekşiyip, vücudunda şu an yer alan tüm yaralar ya da önceden atlatmış olduğu her "kaza" için bilgi toplayabilirdi. D.D. ekibin diğer elemanı ve tam bir bilgi avcısı olan Phil'i de Brian Darby ve Tessa Leoni'nin internet geçmişini araştırmakla görevlendirmişti. Ayrıca bir de derhal Brian Darby'nin patronuna nasıl ulaşabileceğini öğrenmesini istemişti.

Öğrendiklerine göre, Brian Darby, ASSC olarak bilinen Güney Alaska Ham Petrol Şirketi için çalışıyordu. Şirketin merkezi Washington, Seattle'daydı ve pazar günleri ofis kapalıydı. Bu D.D.'nin hiç hoşuna gitmemişti. D.D. komuta arabasında oturup, elindeki bir şişe suyu yavaş yavaş içerken bir yandan da yanaklarını kemiriyordu. Olay yerinde o ilk anlardaki polis kalabalığı dağılmıştı. Komşular da arkalarında, hep olduğu üzere "Ben bir şey görmedim, ben bir şey duymadım" söylentileri bırakarak yavaş yavaş evlerine çekiliyorlardı. Tek kalan basındı. Hâlâ

caddenin karşı tarafında bekliyor, bir basın açıklaması için seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

D.D. elbette ki bu konuda bir şeyler yapacaktı ama henüz kendini hazır hissetmiyordu. Önce elinde somut bilgiler olsun istiyordu. Aç bir sürü gibi bekleşen bu kalabalığın önüne atacak bir şeyler olmalıydı elinde. Ya da henüz yeni aldığı bir bilgiyi paylaşarak basının da kendi adına çalışmasın sağlamalıydı. Bir şeyler olmalıydı. Her ne olursa

Kahretsin, öylesine yorgundu ki. Gerçekten, fena halde, tüm kemikleri kırılırcasma yorgundu. Hemen oracıkta, komuta aracının zeminine kıvrılıp saatlerce uyuyacak kadar yorgundu. Alışamıyordu. Bitmek bilmeyen mide bulantılarına, onu öldüren yorgunluk hissi de ekleniyordu. Beş hafta gecikmişti ve daha şimdiden bedeni kendine ait değilmiş gibi hissetmeye başlamıştı bile.

Şimdi ne yapacaktı? Daha henüz kendisi bile hislerini anlamdıramamışken, bu gerçeği Alex'e nasıl söyleyecekti?

Ne yapacaktı?

O sırada Yarbayda hummalı bir konuşma yapan Bobby en sonunda konuşmayı bitirip, gelip D.D.'nin yanma oturdu. Ayaklannı öne doğru uzattı.

"Acıktın mı?" diye sordu.

"Ne?"

"Saat ikiyi geçti D.D. Bir şeyler yememiz lazım."

D.D., Bobby'ye boş gözlerle baktı. Saatin iki olduğuna inanamıyor gibiydi ve yemek saatinde bunca karmaşık meseleyle uğraşmaya hiç hazır görünmüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bobby sakince.

"Tabii ki iyiyim! Sadece... kafan çok dolu. Unuttuysan hatırlatayım, elimizde hâlâ altı yaşında kayıp bir kız çocuğumuz var."

"O halde sana bir müjdem var." Bobby elindeki kâğıdı D. D.’y e uzattı. "Bu faks Yarbay'a henüz ulaşmış. TessaLeo-ni'nin dosyasından aldıklan bir bilgi. Kâğıtta acil bir durumda Tessa Leoni'nin kocası dışmda ulaşılabilecek ikinci bir kişinin adı yazıyor."

"Ne?"

"Bayan Brandi Ennıs. Sanıyorum ki Memur Leoni dev-riyede, Brian Darby de denizde olduğu zamanlarda Sophie' ye o bakıyor."

"Vay canına." D.D. kâğıdı hemen alarak, yazılara hızlıca bir göz atıp telefonuna sarıldı.

Brandi Ennis telefonu daha ilk çalışında açmıştı. Evet, haberleri izlemişti. Evet, konuşmak isterdi. Vakit kaybetmeden. Evinde görüşebilirlerdi. Adresini verdi.

Sesinden hayli yaşlı olduğu anlaşılan kadına "On beş dakika sonra oradayız," dedi D.D. ve hemen Bobby'yle birlikte yola düştüler.

On iki dakika sonra D.D. ve Bobby arabalarım küçük tuğla bir apartmanın önünde durdurdular. Binada küçük pencerelerin kenarlarındaki beyaz boyalar yer yer soyulmuştu. Binanın girişindeki beton bozulup un ufak olmuştu.

Oturan kişiler için hâlâ yaşanabilir bir yer olarak kabul edildiğine göre, gelir düzeyi düşük kişilerin oturduğu bir yer olmalı, diye düşündü D.D.

Kapının önündeki birkaç çocuk karda oynayıp, üzgün suratlı bir kardan adam yapmaya çalışıyorlardı. Arabadan iki polisin indiğini görmeleriyle birlikte hemen hepsi adeta birer çil yavmsugibi dağıldı. D.D. suratım ekşitti. Yapüklan onca toplum ilişkilerini geliştirme çalışmasının ardından, şimdiki nesil de en az eskileri kadar polisten çekiniyordu. Bu çabanın, polislerin hayatını kolaylaştırdığı söylenemezdi.

Bayan Ermiş 2C bloğunda, ikinci katta oturuyordu. Bob-by ve D.D. merdivenleri çıkıp oldukça kötü durumda olan ahşap kapıyı hafifçe tıklattılar. D.D. henüz elini indirmemişti ki, BayanEnnis kapıyı açtı. Anlaşılan, her an gelmelerini bekliyordu.

Bayan Ennis misafirlerini oldukça küçük ama düzenli stüdyo dairesinin içine aldı. Mutfak dolapları solda, yemek masası sağdaydı. İleriye çiçek desenli kahverengi bir çekyat konulmuştu. Televizyon açıktı ve ucuz bir mikrodalga fırın dolabının üzerine yerleştirilmişti. Bayan Ennis

televizyona doğru yürüyerek kapat düğmesine bastı. Soma da misafirlerine kibarca çay ya da kahve alıp almayacaklarını sordu.

D.D. ve Bobby bu teklifi geri çevirdilerse de* Bayan Ennis yine de dolaplara doğru giderek su ısıtıcısını açıp dolaptan bir paket kurabiye çıkardı.

Bayan Ennis altmışlı yaşlannın sonlannda, yetmişli yaşlanılın başlarında gibi duran oldukça yaşlı bir hanımdı. Gümüş grisi saçları makul bir kısalıktaydı. Oldukça sevimli, hafif kambur vücuduna lacivert bir eşofman geçirmişti. Eğri büğrü elleri kutuyu açmaya çalışırken titriyordu. Ama yine de hareketleri canlı, ne yaptığım bilen bir kadındı.

D.D. bir süre acaba Sophie Leoni'yi yandaki kanepede eksik dişleriyle otururken, banyoda plastik ördekleriyle oyun oynarken ya da sürekli kavga eden anne babasından gizlenmek için saklandığı dolapta görebilmek için etrafma umutla bakındı.

Bayan Ennis açtığı dolabın kapağını yavaşça kapatırken "Oturun lütfen, Dedektif. Çocuk burada değil, bunu zavallı annesine yapacak kadar vicdansız değilim," dedi.

D.D. mahcup bir edayla üzerindeki ağır, kışlık kabanını çıkanp oturdu. Bobby ise çoktan yaşlı kadının getirdiği Nilla kurabiyelere yumulmuştu bile. D.D. de kurabiyeleri göz ucuyla şöyle bir süzdü. Midesi bulanmadığı zamanlarda, kendini bir şeyler yiyebilecek durumda hissediyordu, dikkatle kurabiyelere uzandı. Kraker ya da gevrek tarzı şeyler midesine iyi geliyordu. Önce kurabiyelerden dikkatle birkaç ısı-nk aldı, midesinin bulanmadığını fark ettiğinde, aslında ne kadar acıkmış olduğunu da anladı.

D.D., "TessaLeoni'yi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye sordu.

Bayan Ennis sıkıca kavradığı bir fincan çayla karşılarına oturdu.

Gözleri sanki onlar gelmeden ağlamışçasına kıpkırmızıydı. Ama şu an iyi görünüyordu. Belli ki konuşmaya hazırdı.

"Tessa'yla yedi yıl önce buraya taşındığında tanıştım. Koridorun diğer tarafındaki 2D bloğuna yerleşiyordu. Orası da burası gibi küçücük bir stüdyo daire. Gerçi Sophie doğduktan sonra tek odalı başka bir eve geçti."

"Yani onunla Sophie doğmadan önce tanıştınız, öyle mi?" diye sordu D.D.

"Evet. Üç ya da dört aylık hamileydi. Kamı henüz belli bile sayılmazdı. Bir gün bir gürültü duydum ve koridora çıktım. Tessa içinde tencere ve tavaların olduğu bir kutuyu taşımaya çalışıyordu. Ama beceremeyip hepsini yere düşürmüş-lii. Yardım etmek istedim ama kabul etmedi. Yine de kızartma tavasını yerden almamla tanışmış olduk."

"O şekilde arkadaş oldunuz," diyerek daha açık bir dille İfade etti D.D.

"Zaman zaman onu akşam yemeğine davet ediyordum, 0 da beni. Aynı apartmanda iki yalnız kadındık. İnsan bazen yakın bir arkadaşa ihtiyaç duyuyor."

"Ve siz tanıştığınızda Tessa hamileydi?"

"Evet, bayan."

"Bebeğin babasından bahsettiği oluyor muydu?"

"Hiç bahsetmezdi desem yeridir."

"Peki ya çıktığı biri, sosyal yaşantısı, ailesinden gelen birileri?"

"Ailesi yoktu. Hayatında biri de yoktu. Bebeğinin doğumu için gerekli parayı biriktirmek için bir kafede çalışıyordu. İnsanın tek başına dünyaya bir bebek getirmesi hiç kolay değil."

"Hiç erkek arkadaşı yok dediniz, değil mi?" diyerek üsteledi D.D. "Belki de birkaç gece arkadaşlarıyla takılmak için dışarı çıktığı olmuştur..."

Bayan Ennis onu anlıyormuşçasına bir ifadeyle, "Arkadaşı da yoktu," dedi.

D.D., "Nasıl yani, arkadaşı da mı yoktu?" diyerek yaşlı kadını tekrarladı.

"Bu ona göre bir şey değil."

D.D. gözlerini bu duyduğu gerçekle en az kendisi kadar

şaşırmış gibi duran Bobby'ye çevirdi.

"Peki, ona göre olan nedir?"

"Bağımsızlık. Sadece kendine ait bir hayat. Tek umursadığı şey bebeğiydi. En başından beri hep bunu söyleyip, bunun için çalışmıştı. Tek başına bebek büyütecek olmanın zor olduğunun farkındaydı. İşte bu yüzden tam da şuradaki masada otururken polis olmaya karar verdi."

"Ciddi misiniz?" diyerek lafa karıştı Bobby. "Neden polislik?"

"İleriyi düşünüyordu ; kafede çalışarak bebeğine bir ömür bakamayacağını biliyordu. Bu yüzden de yapabileceği işler üzerine birlikte düşündük. Liseyi dışandan bitirmişti. Masa başı bir iş istemiyor, aktif, hareket halinde olabileceği bir iş arıyordu. Benim oğlum da bir itfaiyeci. Bunu da konuştuk ama sonra bir baktım ki Tessa polis teşkilatına katılmaya karar vermiş. Başvuruları takip edip, tüm araştırmaları yapmıştı. İşin mali getirişi iyiydi, Tessa da gerekli koşullara sahipti. Asıl iş elbette Akademiye girmekti, sonrası ise zaten çorap söküğü gibi geldi. İşte tam da o aralarda bebeğine bakmayı teklif ettim. Henüz küçük Sophie ile tanışmamıştım bile ama bunu yapabilirdim. Eğer Tessa okula kabul edilecek olursa, ona bebeğinin bakımı konusunda yardımcı olmaya hazırdım."

D.D. gözlerini yeniden Bobby'ye çevirdi. "Polis Akademisindeki eğitim ne kadar sürüyor?"

Bobby, "Yirmi beş hafta," diyerek yanıtladı. "Yurtta kalıyorsun ve sadece hafta sonları evine gidebiliyorsun. Tek ba~

şına bebek yetiştiren biri için hayli zor şartlar."

BayanEnnis hiç düşünmeden, "Anlatacağım," dedi. " Çok da iyi sıyrıldık bu süreçten aslında. Tessa doğum yapmadan önce başvurusunu yaptı. Sophie dokuz aylıkken de akademiye kabul edildi. Tessa'mn endişeli olduğunu biliyordum . Ben de öyleydim ama bu aynı zamanda çok da heyecan verici bir süreçti." Yaşlı kadının gözlerinde birden bir ışık parladı. D.D.'ye bakarak, "Siz bekâr mısınız? Çocuğunuz var m ı? Eğer çocuğunuz varsa hayatınızda yeni bir sayfa açmanın, hem kendiniz, hem de çocuğunuz için yepyeni bir gelecek inşa etme duygusunun insanı nasıl da güçlendirdiğini iyi bilirsiniz."

"Tessa her zaman ciddi biriydi ama şimdi bir de kendini işine adamıştı. Çok çalışkandı. Ne kadar zor bir işe kalkıştığının farkındaydı. Ne de olsa polis memuru olmaya çalışan yalnız bir anneydi. Ama aynı zamanda da

biliyordu ki polis olmak hem kendisi, hem de Sophie için tek çareydi. Bu yüzden asla tereddüt etmedi. Ve bilirsiniz ki, eğer bir kadın akima bir şeyi koyarsa..."

"Demek, yalnız ve kendini işine adamış bir anne," diye mınldandı D. D.

"Hem de nasıl."

"Sevecen miydi?"

"Her zaman!" dedi Bayan Ennis üzerine basa basa.

Bobby söze başlayarak, "Akademiden mezun olduktan sonra ne oldu? Mezun olduğunda da yanında m ıy diniz?"

Bayan Ennis, "Kendime yeni bir elbise bile almıştım,"diyerek orada olduğunu söyledi.

"Peki, başka kimse gelm iş m iydi?"

"Sadece biz vardık, kız kıza."

Bobby, "Hemen devriye görevine başlamak zorunda kalmış olmalı," diyerek devam etti. "Gece vardiyasında çalıştıktan sonra evde bekleyen küçük bir çocuğun olması..."

"Sophie'yi bir ara kreşe vermeyi düşündü ama buna izin veremezdim. Tessa akademideyken biz Sophie ile gayet güzel vakit geçiriyorduk. Koridordan geçip karşı daireye gitmek ve kendi çekyatım yerine T essa'nın çekyatında uyumak benim için hiç de zor olmuyordu. Sophie uyandıktan sonra da onu benim evime getiriyor, öğle yemeğinden sonra Tes-sa'nın biraz dinlenmesini sağlıyordum. Sophie'yi birkaç saat boyunca oyalamak hiç de zor bir iş değildi. Tanrım, o çocuk... Birlikte hep gülücükler atar, kıkırdar, öpüşür, sarılırdık. Bana kalırsa her eve küçük bir Sophie lazım."

"Mutlu bir çocuk muydu?" diye sordu D.D.

"Aynı zamanda eğlenceli ve girişkendi de. Çok güzel, ufacık bir kızdı. Taşındıkları zaman çok üzülmüştüm."

"Ne zaman taşındılar?"

"Tessa, kocası Brian ile tanıştığı zaman. Brian hem Tessa'nın, hem de Sophie'nin ayaklarını yerden kesmişti. Bildiğiniz Beyaz Atlı Prens'ti onlar

için. Tessa tek başına verdiği bunca mücadelenin ardından, bunu hak ediyordu. Sophie de öyle. Her kızın babasının Küçük Prenses'i olmaya hakkı vardır, öyle değil mi?"

"Brian Darby'yi sever miydiniz?"

Bayan Ennis sesi her ne kadar daha mesafeli çıktıysa da " Ev et," diyerek y anıtlam ış tı.

"Nasıl tanışmışlar?"

" Sanıyorum ki, iş sayesinde. Brian, T essa'nm polis bir arkadaşının arkadaşıymış."

D.D. başını sallayarak bu bilgiyi not alan Bobby'ye baktı.

"Brian burada çok fazla vakit geçirir m iydi?"

Bayan Ennis başını iki yana salladı. "Burası onlar için fazla küçüktü, bu yüzden de Brian onları genelde kendi ev ine götürürdü. Onları çoğu zaman göremezdim. Ama yine de ikisi adına mutluydum elbette. Her ne kadar..." Bayan Ennis derin bir iç çekti. "Benim torunlarım yok. Sophie benim torunum gibiydi. Onu çok özlüyorum."

"Ama siz yine de onlara yardım etmeye devam ettiniz, değil mi?"

"Brian denize açıldığı zamanlarda. O birkaç ay boyunca, onlara gidip, tıpkı eski günlerde olduğu gibi geceyi Sophie ile geçiriyordum. Sabahlan onu okuluna götürüyordum. Acil durumlarda ulaşılabilecek kişilerden biri de bendim çünkü Tessa işinden dolayı her zaman müsait olamıyordu. Çok karlı günlerde ya da Sophie'nin hasta olduğu günlerde deyine ben bakıyordum ona. Benim için hiç sorun değildi. Dediğim gibi Sophie benim torunum gibi."

D. D. dudaklarım büzerek, yaşlı kadını dikkatle süzdü.

"Sizce Memur Leoni nasıl bir anneydi?" diye sordu.

Bayan Ennis hiç düşünmeden, "Sophie için yapmayacağı şey yoktu," diye cevapladı.

"Memur Leoni içki içer miydi?"

"Hayır, bayan."

"Yine de çok stresli bir hayatı olmalı. Tüm gece çalışıp, sonra da eve seni bekleyen çocuğuna gelmek... eminim ki kendine hiç vakit ay ıramıyor dur?"

Bayan Ennis inatla, "Şikâyet ettiğini hiç duymadım,"dedi.

"Tessa'mn kötü bir gün geçirdiğini söyleyip, biraz yalnız kalmak için Sophie'yi size bırakmak istediği olmadı mı hiç?"

"Hayır, bayan Eğer evdeyse, çocuğuyla vakit geçirmek isterdi. Sophie onun tüm dünyasıydı."

"Ta ki kocasıyla tanışıncaya dek."

Bayan Ennis bir süre sessiz kaldı. "Dürüst olmamı ister misiniz?"

"Lütfen," dedi D.D.

"Bence Tessa, Brian'ı Sophie onu çok sevdiği için seviyordu. Çünkü en azından ilk başlarda Brian ve Sophie çok iyi anlaşıyorlardı."

"İlk başlarda derken?" diyerek hemen atıldı D.D.

Yaşlı kadın derin bir iç geçirip, bakışlannı önündeki çay fincanına dikti. "Evlilik," diyerek söze başladı. Bunu derken kelimeye fazlasıyla duygusal bir anlam da yüklemişti. "Hep güzel başlar..." Bir kez daha içini çekti. "Ama elbette ki kapalı kapılar ardında neler yaşandığını bilemeyiz."

D.D., "Yani..." diyerek yeniden üsteledi.

"Brian, Tessa ve Sophie ilk başlarda birbirlerini çok muttu ediyorlardı. Tessa her eve gelişinde yaptıkları yürüyüşlerden, pikniklerden, bisiklet gezilerinden, barbekülerden, yani hep güzel şeylerden bahsediyordu. Birlikte oyunlar oynamak çok güzeldi."

"Ama evlilik oyun oynamadan çok daha fazlasını ister. Brian'ın denize gitmesiyle birlikte Tessa kocaman bir bahçe, bozuk bir çim biçme makinesi ya da çalışmayan bir yaprak üfleyiciyle baş başa kalmıştı. Tüm bunlardan anlaması gerekiyordu çünkü Brian evde değildi. Evdeki tek kişi Tessa olduğuna göre evle ilgilenmesi gerekliydi. Tabii bir de ilgi bekleyen bir köpek, bir çocuk, bir poüs olarak da yapması gereken işler vardı. Tessa'yı kendi gözlerimle gördüm... Günden güne daha da bitkin düştü. Sanıyorum ki Brian evde olduğunda hayat onun için daha kolay oluyordu. Ama

Brian gittiğinde, her şey daha da zorlaşıyordu. Daha çok şeyle uğraşması, daha çok şeyle ilgilenmesi gerekiyordu. Oysaki tek odalı apartman dairelerindeyken tek ilgilenmesi gereken kendisi ve Sophie'ydi."

D.D. anladığım gösterircesine başım salladı. Anlıyordu da. Demek bu nedenle evde ne düzenli bir bahçe, ne bir bitki, ne de bir balık vardı.

"Peki, Brian için durum nasıldı?"

Bayan Ennis, "Brian elbette bu konudaki fikirlerini benimle paylaşmadı," dedi.

"Elbette."

"Ama Tessa'nın dediklerine bakılırsa... zaten denizdeyken yedi gün, yirmi dört saat aralıksız çalışıyormuş. Bu nedenle de eve geldiğinde ev işleriyle ilgilenmek, çimleri biçmek ya da çocuk avutmak istemiyormuş."

"Sadece oyun oynamak istiyor olmalı," dedi D.D.

Bayan Ennis ciddiyetle, "Erkeklerin de rahatlayıp gevşemeye ihtiyacı olabilir. Tessa bu yüzden çalışma saatlerini değiştirdi. Brian'ın geldiği ilk hafta ben de Sophie'ye sabahları yardım etmek için evdeydim. Ama Brian bundan da pek hoşlanmadı, evde ben varken dinleneni ediğini söyledi. Bu sebeple biz de eski düzenimize geri döndük. "Kendi başlarına bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı," dedi. "Ama her ikisinin de çalışma koşulları hayli zordu. Tessa mesai saatlerinde işinin başında olmak zorundaydı ve çoğu zaman da evde olması gereken zamanlarda evde olamıyordu. Sonra Brian altmış günlüğüne ortalardan kayboluyor, sonraki altmış gün birden ortaya çıkıveriyordu... Bu durumun her ikisi için de kolay olduğunu hiç sanmıyorum."

"Hiç kavga ettiklerini duydunuz mu?" diye sordu D.D.

Bayan Ennis gözlerini çayından kaldırmadı. "Kavga değil... Ama aralanndaki gerginliği hissedebiliyordum. Sop-hie de hissediyor olmalıydı... Brian'ın eve geldiği zamanlarda birkaç gün ondan hiç beklenmeyecek biçimde içine kapanıp sessizleşiyordu. Brian'ın gidişiyle birlikte yeniden eski neşesine kavuşuyordu. Sürekli gelip giden bir baba da bir çocuk için kolay olmamalı. Ve elbette ki evin içinde yaşanan stres... çocuklar bunu çok rahat hissederler."

"Brian'ın Sophie'ye vurduğunu gördünüz mü hiç?"

"Tanrı korusun! Eğer böyle bir şey hissetmiş olsaydım, onu kendi ellerimle ihbar ederdim."

D.D. merakla, "Kime?" diye sordu.

"Tessa'ya elbette."

"Peki, Tessa'ya vurdu mu hiç?"

BayanEnnisbir an duraksadı. D.D. ilgiyleyaşlı kadını izledi.

Bayan Ennis en sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Bilmiyor musunuz?"

"Bazen birtakım morluklar gördüğüm oluyordu. Bir ya da iki kez, üzerinden çok geçmedi, Tessa'mn yürürken aksadığını fark ettim. Ama ona bunu sorduğumda, buz tutan merdivenlerden kaydığını, kar ayakkabısıyla küçük bir kaza geçirdiğini söyledi. Onlar oldukça hareketli bir aile. Hareketli insanlar kimi zaman kazalar atlatabilir."

"Ama Sophie'de böyle bir şey görmediniz."

"Sophie'de görmedim !" diyerek sertçe çıkıştı Bayan Ennis.

" Görseniz de bu konuda mutlaka bir şeyler yapardımz."

Bayan Ennis'in dudakları ilk kez titredi. Gözlerini uzaklara dikti. D. D. o anda kadınm yüzünde bir utanç ifadesinin olduğunu faik etti.

Yaşlı kadının suratım gören D.D. hemen atağa geçerek "Brian'ınTessa'yı dövdüğünden şüphelendiniz," dedi. "Tes-sa'nın kocası tarafından şiddet gördüğünden endişelendiniz ama bu konuda hiçbir şey yapmadınız öyle mi?"

" Altı ya da sekiz hafta öne ey di. B ir şey olduğu belliydi çünkü Tessa doğru düzgün yürüyemiyordu. Ama bana bir şey söylemeye de yanaşmıyordu. Ortaya çıkarmaya çalıştım..."

"Ne dedi peki size?"

"Ön merdivenlerden düştüğünü söyledi. Basamakları tuzlamayı unuttuğunu, kendi hatası olduğunu anlattı..." Bayan Ennis dudaklarını

şüpheyle büzdü. En sonunda "Anlam veremedim," dedi. "Tessa bir polis memuru. Eğitimi var, üzerinde bir tabanca taşıyor. Kendi kendime, eğer ihtiyaç duyarsa bana söyler diye düşündüm. Ya da belki de başka bir polis arkadaşına. Tüm gününü polis arkadaşlarıyla geçiriyor. Nasıl olur da böyle bir şey varsa yardım istemez?"

D.D. *büyük ikramiyelik soru bu işte,* diye düşündü. Bob-by'nin suratındaki ifadeye bakılırsa o da aym şeyi düşünüyordu. Bobby öne doğru eğilip Bayan Ennis'in dikkatini kendine çekti.

"Tessa size Sophie'nin öz babasmdan bahsetti mi hiç? Belki de sen zamanlarda Tessa'yla iletişime geçmiştir, kızım görmek istemiştir."

Bayan Ennis başını iki yana salladı. "Tessa ondan hiç bahsetmezdi. Ben hep adamın babalık sorumluluğu taşımadığım düşündüm. Tessa'mn dediğine göre karşısına daha iyi bir fırsat çıkmış, o da her şeyi bırakıp gitmişti."

"Peki, Tessa'mn son günlerde tutukladığı biriyle ilgili sorunu olduğunu duydunuz mu?"

Bayan Ennis yine başım "hayır" anlamında salladı.

"Belki de işte yaşadığı sorunlan vardı, ne dersiniz? Bir polis arkadaşıyla yaşadığı bir problem gibi mesela? Sonuç olarak Framingham bölgesinin tek kadınpolisi olmakkolay olmasa gerek."

Bayan Ennis bir kez daha başını salladı. "İşinden hiç bahsetmezdi. En azından bana. Tessa işiyle gurur duyardı. Bunu her gece devriye için evden çıkmadan önce görebilirdim. Polis olmayı belki kızı için seçmişti ama bunun ona da büyük katkılan olmuştu. Güçlü bir kadın için güçlü bir meslekti nasılsa."

D.D. lafi hiç dolandırmadan, "Sizce kocasım öldürmüş olabilir mi?" diye sordu.

Bayan Ennis cevap vermedi.

"Özelikle de eğer Sophie'ye zarar vermişse?"

Bayan Ennis sert bir bakış fırlattı. "Yüce Tanrım. Yoksa siz..." Elini şaşkınlıkla açüğı ağzına götürdü. "Siz Brian’ın Sophie'yi öldürdüğünü mü

söylüyorsunuz? Sizce öldü mü? Ama verilen Acil Kayıp İlanı... ben sadece kaybolduğunu sanıyordum. Belki de yaşanan karmaşadan kaçmışür diye düşünmüştüm..."

"Hangi karmaşadan?"

"Haberlerde bir olay yaşandığım, birinin öldüğünü söylediler. Ben de eve birinin zorla girmiş olabileceğini, bir arbede yaşanmış olabileceğini düşündüm. Sophie'nin kendini güvene almak için kaçtığını düşündüm."

"Eve kim girebilir?" diye sordu D.D.

"Bilmiyorum.BurasıBoston. Hırsızlar,gangsterler... Böyle şeyler yaşanmıyor değil."

D. D., Bayan Ennis' e duyduklarını hazm edebilmesi için zaman tanıyıp sakince, "Eve zorla girildiğine dair hiçbir ipucu yok," dedi. "Tessa kocasını öldürdüğünü kabul etti. Bizim bulmaya çalıştığımız şey buna neyin sebep olduğu ve Sophie'nin nerede olduğu."

"Aman Tanrım... Tanrım... Tanrım..." Bayan Ennis ağzındaki elini bu kez gözlerine götürdü. Ağlamaya başlamıştı. "Bunu aklıma dahi getirmemiştim... Brian birkaç kez de olsa... öfkesine yenik düştüyse de, işlerin bu derece yoldan çıktığım tahmin etmemiştim. Yani bu adam denize gidiyordu, öyle değil mi? Madem her şey bu kadar kötüydü, ne diye Brian evde değilken Tessa ve Sophie evi terk etmediler ki? Ben de yardım ederdim. Tessa bunu bilirdi."

D.D. yumuşacık bir ses tonuyla, "Harika bir soru sordunuz," dedi. "Tessa ve Sophie neden Brian denize gittiğinde onu terk etmediler?"

Bobby araya girerek, "Sophie hiç okulundan bahseder miydi?" diye sordu. "Okulunda mutlu muydu, sıkıntı yaşıyor muydu?"

"Sophie okulu severdi. Birinci sınıfa gidiyordu. Bayan DiPace'in öğrencisiydi. Junie B. Jones serisini birazyardımla daha yeni okumaya başlamıştı. Okumayı yeni söküyordu. Zeki bir çocuktur. Aym zamanda da çok iyi bir kız. İsterseniz. .. istemeniz size müdürün, öğretmenlerin bir listesini verebilirim. Sophie'yi okula çoğu zaman ben bıraktığım için tüm okulun bir listesi elimde mevcut. Eminim ki herkes onun için çok güzel şeyler söyleyeceklerdir. Tamım, bir dakika..."

Bayan Ennis ayağa kalkıp ancak yarım bir daire şekIinde yürüdükten sonra ne yapacağını hatırlamış gibiydi. Çekyatın yanındaki küçük bir sehpaya doğru yürüdü. En üstteki çekmeceyi açıp bir şeyler aranmaya başladı.

D.D. o sırada, "Peki okul sonrası egzersizi varmıydı?" diye sordu.

"Okuldan sonra bir resim programı vardı. Her pazartesi. Sophie o derse bayılıyordu."

Bobby merakla, "Velilerde isterlerse katılabiliyorlar mı bu aktiviteye?" diye sordu.

D.D. de Bobby'ninne düşündüğünü anlayarak kafasını "evet" anlamında salladı. Belki de katılan diğer ebeveynlerden de birkaç bilgi alabilirlerdi.

Bayan Ennis elinde tuttuğu bir yığın kâğıtla onlara doğru döndü. Elinde bir okul takvimi, okul idaresinin iletişim numaraları ve karlı günlerde diğer velilere haber verebilmek için her velinin numarasının yazılı olduğu bir telefon zinciri vardı.

D.D. elinden geldiğince nazik olmaya çabalayarak, "Sophie'ye kimin zarar vermek isteyebileceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Bayan Ennis başını iki yana salladı. Yüzü halen kederliydi.

"Peki, eğer evden kaçtıysa, sizce nereye gitmiş olabilir?"

Bayan Ennis hiç tereddüt etmeden, "Ağacına," dedi. "Yalnız kalmak istediği zamanlarda arka bahçedeki büyük meşe ağacına tırmanırdı. Tessa da çocukken aym şeyi yaptığını söylerdi."

Bobby ve D. D. yaşlı kadını başlarıyla onayladılar. Evdeyken çıplak ağacı incelemişlerdi. Altı yaşındaki Sophie dallann arasından çıkmamıştı.

D.D. ve Bobby birlikte sandalyelerinden kalkarlarken D.D. "Eve nasıl gidiyordunuz?" diye sordu.

"Otobüsle."

"Sophie'nin de sizinle geldiği olur muydu? Yani toplu taşıma araçlanm nasıl kullanacağını biliyor mu?"

"Daha önceden birlikte binmiştik. Ama otobüse nasıl..." Bayan Ennis bir an duraksadı, karagözleri ışıldamıştı. "Ama paralarını saymayı bilir. Son birkaç seferde paramızı o sayıp vermişti. Çok da maceraperesttir. Eğer otobüse binmesi gerektiğine inanırsa, bunu pekâlâ bir başına da yapabilir."

"Teşekkürler Bayan Ennis. Eğer aklınıza başka bir şey gelecek olursa..." D.D. yaşlı kadına kartını uzattı.

Bobby bu sırada kapıyı açmıştı. Son anda, tam D.D. koridora çıkmak üzereyken Bobby yeniden arkasına döndü.

"Tessa ve Brian'ı başka bir polisin tanıştırdığını söylemiştiniz. O polisin kim olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Ah, birbarbekü parti siy di..." Bayan Ennis duraksayıp hafızasını yokladı. "Shane. Tessa ona öyle diyordu. O gün Shane'in evine gitmişti."

Bobby kadına teşekkür edip D.D.'nin peşi sıra merdivenlerden indi.

D.D. aşağı iner inmez buz gibi havada buharlaşan bir nefes bırakıp eldivenlerini ellerine geçirdi ve, "Shane kim?" diye sordu.

"Sanıyorum ki Framingham Bölgesi dışından Memur Shane Ly ons."

D.D. şaşkınlık içinde, "Sendika temsilcisi Lyons!" dedi.

"Aynen öyle. Aym zamanda olay yerine ilk ulaşıp destek kuvvet isteyen memur."

D.D., "O halde bir sonraki sorgulayacağımız ismi bulduk," dedi. Bu sırada gözlerini uzaklara dikip, havanın giderek karardığını ilk defa fark ediyordu. Birden içinin burkul-duğunu hissetti. "Ah, olamaz... Bobby. Hava kararmak üzere!"

"O halde biraz daha hızlı çalışmalıyız."

Bobby dönüp yürümeye başlarken D.D de hızla arkasından yürüyordu.

10. Bölüm

Bir rüya görüyorum. Puslar içinde, bunun bir rüya olduğunun farkındayım ama bir türlü uyanamıyorum. Bir sonbahar gününde, altın değerinde bir tutam hatıra... Uyanmak istemiyorum. Yanımda kocam ve kızım var. Birlikte ve de mutluyuz.

Rüyamda ya da belki de anılarımda Sophie beş yaşında. Yandaki parkta koca beyaz destek tekerleri olan pembe bisikletini sürerken atkuyruğu yaptığım koyu renk saçları kaskının altından görünüyor. Brian ve ben el ele tutuşarak bisikletlerimizle onu takip ediyoruz. Brian'ın yüzü oldukça sakin, omuzları ise rahat. Boston'da güzel bir sonbahar günü... Güneş çıkmış, yapraklar parlak bronz renge çalmışlar. Hayat öyle güzel ki...

Sophie bir tepenin başına geliyor. Onu izleyen seyirciler olmasını istediği için ona yetişmemizi bekliyor. Sonrasında çığlığı basıp, kenardaki kaldırımdan destek alarak kendini var gücüyle tepeden aşağı bırakıyor ve delicesine pedal çeviriyor.

Kızımın bu ele avuca sığmayan hali karşısında başımı iki yana sallıyorum. Kendini bırakır bırakmaz mideme giren krambı göz ardı etmeye çalışıyorum. Artık hislerimi yüzümde belli etmemem gerektiğini öğrendim. Benim endişem Sophie'yi yüreklendirmekten başka bir işe yaramıyor. Anladım ki "Korkudan eli ayağına dolaşan anne" oyunu Brian ve Sophie'nin oynamaktan en çok zevk aldıkları oyun.

Sophie aşağı varmasıyla birlikte, "Daha hızlı gitmek istiyorum," diyor.

"O halde daha yüksek bir tepe bul," diyor Brian.

Her ikisine de gözlerimi devirerek bakıyorum. "Bence bu gayet hızlıydı, teşekkür ederim."

"Destek tekerleklerimi çıkarmak istiyorum."

Bir an durup, bu cümlenin anlamını sonradan fark ediyorum. "Destek tekerleklerini çıkarmak mı istiyorsun?"

"Evet." Sophie oldukça dik başlı. "Büyük bir kız gibi sürmek istiyorum bisikletimi. Sadece iki tekerlekle. Hem o zaman daha hızlı gidebilirim."

Ne düşünmem gerektiğinden emin olamıyorum. Ben destek tekerleklerimden kurtulduğumda kaç yaşındaydım acaba? Beş m i, altı mı? Hatırlam ıyorum. Muhtemelen o aralarda bir yerlerde. Ben de hep bir erkek gibiydim. Şimdi kızımın da aynı yolu izlemesine ne diyebilirim ki?

Brian çoktan Sophie'nin bisikletinin yanma gidip mekanizmayı kontrol etmeye başlamış bile.

Brian'ın, "Birkaç alete ihtiyacımız var," demesiyle iş bir anda ciddiye biniyor. Brian İngiliz anahtarı setini almak için hızla eve koşarken Sophie parkın dört bir yanında zıplayarak tanımadığı yabancılara ve yanm düzine sincaba arük bisikletini iki tekerlekle kullanacağını haykırıyor. Herkes özellikle de sincaplar bundan öylesine etkilenmiş görünüyor ki ağaçlarına tırmanmadan önce uzun uzun bunu konuşuyorlar.

Brian on beş dakika sonra geri dönüyor. Eve kadar tüm o yolu koşarak gidip gelmiş olmalı, içimde ona karşı derin bir minnet duyuyorum. Sophie'yi bu kadar sevdiği için, beş yaşındaki bir kızın bu arzusunu anlayabildiği için ona minnettarım.

Destek tekerleklerini çıkarmak hiç de uğraştırmıyor Brian'ı. Birkaç dakika içinde söktüğü minik tekeri eri çimlerin üzerine fırlatıveriyor. Sophie yeniden bisikletine biniyor. Başındaki kaskmkayışım biraz daha sıkarken, ayaklarını düz bir şekilde yere koyuyor. Gözleri bizde.

"Hazırım," diyor.

O an ellerimi kamıma bastınp, *Ama ben değilim,* diye düşünüyorum. Ben hazır değilim. Karşımda duran küçük kız daha dün omzumun kıvrımına sığan minicik bir bebek değil miydi? Ya da ilk adımmı atmaya çalışan on aylık titrek bir bebek? Nasıl da birden bu kadar uzadı ve o yıllar nasıl da birden geçip gitti? Hepsini geri almayı nasıl başaracağım?

Sophie benim her şeyim. Ya düşerse, ben buna nasıl kat-lanırım?

Brian çoktan Sophie'nin yanına yönelmiş bile. Ona bisikletini nasıl dengede tutabileceğini anlatıyor. Brian bir elini direksiyona koyup onu düz tutmaya çalışırken diğer elini de bisikletin selesine koyup dengeyi kurmaya çabalıyor.

Sophie her iki ayağı da pedallarda üzerinde, oturağın üzerinde oturuyor. Yüzündeki ifade hem çok ciddi, hem de istekli. Bunu yapacağı kesin mesele, yapmadan önce kaç kez yere düşeceği.

Brian sürekli onunla konuşuyor. Duyamadığım direktifler veriyor. Duyamıyorum çünkü böyle uzaktan bakmak, olacaklardan kendimi uzak tutmak en iyisi. Anneler korkak olur, çocuğuna sımsıkı yapışır; babalar ise cesurdur, bırakırlar gider. Belki de dünyanın kanunu böyle.

Yerliden i lk kez ne zaman destek tekerlerim olm adan b i-siklet sürdüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Babam da bana yardım etmiş miydi? Annem olanlara tanıklık etmiş miydi? Hatırlayamıyorum. Ama hatırlamayı çok istiyorum. Babamın bana tavsiyeler verdiği, ailemin benimle ilgilendiği bir anı küçücük de olsa hatırlamak istiyorum.

Ama bu konuda hafızam bomboş. Annemi kaybettim. Babam da on yıl önce tüm açıklığıyla bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledi.

Sophie adında bir torunu olduğunu bile bilmiyor. Tek çocuğunun polis memuru olduğundan da bihaber. Oğlu öldü. Kızını da kendi eliyle bir kenara itti.

Brian, Sophie'nin dengesini kurmasına yardım ediyor. Bisikletin hafifçe sallandığını görebiliyorum. Sophie'nin heyecanından olmalı ya da belki de Brian'ın. ikisi de öyle gergin, öyle azimliler ki. Bense uzaktan izliyorum, tek kelime etmeden.

Sophie pedalı çevirmeye başlıyor. Brian da hemen yanında ellerini çekmeden hafifçe onunla birlikte koşuyor. Sophie hızlanırken denge kurmasında yardımcı oluyor. Sophie giderek hızlanıyor. Daha hızlı, daha hızlı.

Ellerimi yumruk yapıp nefesimi tutup bekliyorum. Neyse ki kafasmda kaskı var. Tek düşünebildiğim bu oluyor. Tann'ya şükürler olsun ki kaskı

var. O an küçük kızımı bisiklete binmeden önce baştan ayağa baloncuklu paket **kağı**dıyla sarmadığım için hayıflanıyorum.

Brian nihayet bisikleti bırakıyor.

Sophie tüm gücüyle pedallara yüklenirken, kendini ileri atıyor. Bir metre, iki metre, iki buçukmetre. Sophie son anda gözlerini pedallanna dikip Brian'ın artık onu tutmadığını, yapayalnız sürdüğünü fark ediyor, işte o an direksiyonu titremeye başlıyor ve kendini bir anda yerde buluyor. Şaşkın bir çığlığı, paldır küldür bir düşüş takip ediyor.

Ben daha üç adım atamamışken Brian hemen Sophie' nin yanı başında bitiveriyor. Sophie'yi bisikletinden alıp ayağa kaldırarak yaralannı kontrol ediyor.

Sophie ise tek damla gözyaşı dökmüyor. Aksine, ona doğru koşmaya çalışan bana dönüyor.

Çığlık çığlığa, "Beni gördün mü anne?" diye bağırıyor. "Anne, beni gördün değil mi?"

"Evet, evet, evet." Aceleyle yanına ulaşmaya çalışırken, bir yanda da gördüğüme ikna etmeye uğraşıyorum. Yaralarını kontrol ediyorum. Neyse ki bir şey yok. Bense ömrümün yirmi yılım vermiş gibiyim.

"Bir daha," diyor çocuğum.

Brian bir kahkaha atıp bisikleti kaldırıyor ve Sophie'nin yeniden binmesine yardım ediyor. Bir yandan da başım iki yana sallarken, "Sen çılgınsın," diye fısıldıyor.

Sophie'nin ise yüzünde adeta güller açıyor.

O günün sonunda, Sophie parkın etrafım dört dönüyor. Destek tekerleri çoktan tarihin tozlu raflarına kalkmış bile. Öylesine hızlı sürüyor ki, Brian ve ben arkasından koşmaktan vazgeçip, bir piknik masasına oturuyor ve onun çılgınca pedal çevirişini izlemeye koyuluyoruz.

"Teşekkürler," diyorum Briaria.

"Çok çılgın bir çocuk," diye cevaplıyor beni Brian.

"Ben olsam yapamazdım."

"Tanrım, kalbim hâlâ delicesine çarpıyor."

Bu sözle doğrulup Brian'ın yüzüne bakıyorum. "Korktun mu?"

"Dalgamı geçiyorsun? O ilk düşüşünü düşündükçe..." Başını iki yana sallıyor." Hiç kimse sana anne ya da baba olmanın nasıl bir his olduğunu önceden anlatmıyor. Ve biz her şeye daha yeni başlıyoruz. Bir sonraki sefere gösteri bisikleti isteyecek, biliyorsun değil mi? Bisikletiyle merdivenlerden inecek, direksiyonun üzerinde amuda kalkacak. Erkekler için satılan o saç ürününe ihtiyaç duymam yakındır. Neydi onun adı, hani şu saçlardaki beyaz telleri koparan?"

"Sadece erkekler için mi?"

"Evet. Unutturma, eve gider gitmez, birtane sipariş edeceğim. "

Gülüyorum. O da kollanın omzuma aüyor.

"Çok harika bir çocuk," diyor. Bense sadece başımla onaylıyorum onu çünkü son derece haklı. Çünkü o, Sophie ve ikimizin de başına gelen en güzel şey.

Birkaç dakika sonra bir anda," Geçen hafta sonu için üzgünüm," diyor Brian.

Bense omzuna yasladığım başımı hafifçe sallayarak, özrünü kabul ettiğimi belli ediyorum.

"O an ne düşünüyordum, bilemiyorum," diyerek devam ediyor sözlerine. Sanırım bir anda kendimi kaybettim. Bir daha olmayacak."

"Önemli değil," diyorum ve gerçekten de öyle düşünüyorum. Evliliğin bu aşamasında henüz özür kabul edebiliyorum demek ki. Bu aşamada ona hâlâ inanıyorum.

Brian lafı hiç uzatmadan, "Bir spor salonuna gitmeyi düşünüyorum," diyor. "Vaktim çok, onu forma girerek değerlendirebileceğimi düşündüm."

"Gayet formdasın zaten."

"Evet. Ama yeniden ağırlık çalışmak istiyorum. Üniversite günlerimden beri yapmadım. Ve kabul etk i." O sırada Sophie yanımızdan hızla geçip

gidiyor. "Sophie'nin hızına yetişebilmem için gücümün kuvvetimin yerinde olması lazım."

"Nasıl istersen," diyorum.

"Hey, Tessa."

"Evet?"

"Seni seviyorum."

Rüyamda ya da belki de anılarımda gülüp kollarımı Brian'ın beline doluyorum. "Hey, Brian, ben de seni seviyorum."

O an birden uykumdan uyandım, dışarıdan gelen bir ses beni çok değerli anılarımdan koparıp, içinde bulunduğum steril odaya getirmişti. O güzel gün, kocamın beni saran kolları, Sophie'nin neşe dolu çığlıkları hepsi geride kalmıştı. Meğer yaşadıklarım Artına öncesi sessizlikmiş, nereden bilecektim ki?

O gün Brian'la birlikte, eve kollarımızda yoıgun bir çocukla döndük. Sophie erkenden yatmıştı. Brian'la rahat rahat yediğimiz bir akşam yemeğinin ardından, sevişmiş, sonra da uyumuştuk. Yatağa uzandığımda dünyanın en şanslı kadım olduğumu düşünüyordum.

Kocama onu sevdiğimi söylediğim bir sonraki sefer tam bir sere sonraydı. Söylediğim an, kocam göğsünde benim tabancamdan çıkan üç kurşunla ve yüzünde benim pişmanlıklarımın yansımasıyla yeni temizlenmiş mutfak zemininde sere serpe yatıyor olacaktı.

Ondan birkaç saniye önce, önce evin içinde, ardından da evin dışında aklımı yitirmiş gibi bir türlü bulamadığım kızımı anyor olacaktım.

Bilincim duyduğum seslerle biraz daha açıldı. Uzaklardan gelen mekanik bir bip sesi, hızlı hızlı atılan adımlar, bağrışan birileri. Bildik hastane sesleri. Gürültülü, ısrarcı ve de acil. Beni tamamıyla yaşadığım ana döndürmeyi başarmışlardı. Yanımda ne kocam, ne de Sophie vardı. Sadece ben vardım, bir hastane odasında yapayalnız, yüzümün darbe almamış kısmına akan gözyaşlarını siliyordum.

O an, sol avucumun içinde bir şey tuttuğumu fark ettim. Elimi yukan kaldınp sağlam gözümle içinde ne olduğunu görmeye çalıştım.

Bir düğme. İki buçuk santimetre çapında bir düğme. Düğmenin çifte deliklerinin üzerinde halen dikildiği lacivert iplik duruyordu. Bir pantolondan kopmuş olabilirdi ya da belki bir bluzden, hatta belki bir polis üniformasından.

Ama yok. Daha düğmeyi gördüğüm ilk an tanımıştım. Hatta gözümün önünde bir an, yanma dikilmiş bir diğer eşi de canlanmıştı. Kızımın bez bebeğinin mavi gözleri olan iki küçük plastik düğme.

Bir an öylesine sinirlenmiş, öylesine öfke dolmuştum ki yumruklarımın bembeyaz kesildiğini fark ettim. Tek kelime dahi edemiyordum.

Düğmeyi var gücümle odanın diğer köşesine fırlattım; hasta perdesine çarpıp yere düştü. Sonraki saniye, böylesine fevri bir hareket yaptığıma pişman bir halde, onu geri almak istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. O benim için bir bağdı, Sophie ile aramdaki tek bağdı.

Düğmeyi geri alabilmek için yatağımda doğrulmaya çalıştım. O an kafamın arka tarafına şimşek gibi bir ağrı saplandı, yanağım acıdan zonklamıştı. Bir an, içinde bulunduğum oda adeta sarsılmış, kalbim hissettiğim ani ve şiddetli acıyla delicesine çarpmaya başlamıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yeniden yatağıma uzanmaya çalışıp, kıpırdam adan derin bir nefes aldım. En sonunda, tavan artık sallanmayı kesmiş, barı de öğürmeden yutkunabil meyi becermiştim. Tüm çaresizliğimin, zayıflığımın farkına vararak öylece kıpırtısız uzandım.

İşte erkekler kadınlan bu yüzden dövüyorlardı. Amaçlan kendi fiziksel güçlerini ispatlamaktı. Hangi özel eğitimi alm ış olursak olalım, bizden daha büyük ve güçlü olduklarını kanıtlama derdindeydiler. Onlar bizden üstündü. Bize düşense sadece boyun eğip teslim olmaktı.

Halbuki benim fiziksel zayıflığımı kabullenmem için kafamda şişe kınlmasına hiç ihtiyacım yoktu. Bazı savaşlann kazanılamayacağını anlamak için illa ki suratınım ortasına kıllı bir yumruğun inmesi gerekmiyordu. Ben zaten tüm hayatımı herkesten daha küçük, daha savunm asız olduğum ger-çeğiyleyüzleşerekgeçirmiştim. Buna r ağm en yine de akade-miden sağ salim mezun olmayı başarmıştım. Buna rağmen yaşadığım

eyaletin az sayıdaki kadın polislerinden biri olarak dört yılımı devriyelerde geçirmiştim.

Üstelik bir de tek başıma harika bir bebek getirmiştim dünyaya.

Artık bu saatten sonra ne boyun eğer, ne de teslim olurdum.

Gözyaşlannı yeniden yanaklarımdan süzülmeye başladı.

Ağlamaktan utanıyordum. İyi durumda olan yanağımı hızla sildim, mor olanına ise dokunamıyordum bile.

Akademideki ilk günümüzde eğitmenlerimiz en önemli silahımızın belimizdeki polis kemeri olduğunu söylemişlerdi. Boş versenize. Bir polis memurunun en değerli iki silahı beyni ve ağzıdır. Stratejik düşünüp, dikkatle konuşmalıdır. Öyle olduğu sürece alt edemeyeceği insan ya da durum yoktur.

Tek ihtiyacım buydu. Kontrolü yeniden ele geçirmek için bunu yapmalıydım. Boston polisinin gelmesi yakındı. Geldiklerinde ise cezamın kesileceği kesindi.

Stratejik düşün. Tamam. Saat kaç?

Dört mü, beş mi?

Hava yakında kararır. Gece çöker.

Sophie...

O an ellerim titredi. Acizliğimi bastırmaya çalıştım.

Stratejik düşün.

Bir hastane odasında kapalıyım. Kaçamıyorum, saklanamıyorum, saldıramıyorum, savunamıyorum. Bir adım öne gitmem gerek, ama nasıl? Stratejik düşün. Dikkatli konuş.

Sahip olduklarını akıllıca kullan.

Yeniden Brian'ı, o güzel öğleden sonrayı hatırlayıp, bir adamı aynı anda hem nasıl sevip hem de nasıl lanetleyebildi-ğimi düşündüm. Yapmam gerekenin ne olduğunu biliyordum.

Yatağımın hemen yanmdaki telefona uzandım ve numarayı hışladım.

"Ken Cargill, lütfen. Ben müvekkiliyim, adımTessa Leoni. Lütfen ona kocamın cenazesiyle ilgilenmem gerektiğini söyler misiniz? Hemen şimdi."

11. Bölüm

Memur Shane Lyons, D.D. ve Bobby ile Boston Polis Teşkilatı'mn Roxbury'deki merkezinde saat altıdan sonra görüşmeyi kabul etmişti. Bu da D. D. ve Bobby'ye merkeze gitmeden bir yerlerde durup, akşam yemeği yeme fırsatını vermişti. D.D. üzerine ufak tuzlu krakerler serpilmiş bir kâse ta-vuklu şehriye çorbası sipariş etmişti.

Yol kenarındaki bu küçük lokantanın bir köşesindeki açık televizyonda saat beş haberleri başlamıştı. îlk haber Allston-Brighton'daki cinayet ve Sophie MarissaLeoni'nin kayıp olduğu haberiydi. Ekrana parlak mavi gözleri, eksik dişlerini gösteren kocaman gülüşüyle Sophie'nin bir resmi koyulmuştu. Resmin hemen altına acil bir telefon hattı verilmiş, küçük kızın bulunmasına yardım eden kişilere yirmi beş bin dolarlık bir ödül verileceği yazılmıştı.

D. D. televizyona bakamıyordu çünkü artık bu duruma daha fazla katlanamıyordu.

Haberi aldıklarından bu yana sekiz saat geçm esine rağmen, hiçbir ilerleme kay dedem emişlerdi. Sadece komşulardan biri dün öğleden sonra saat dört civannda, Brian Dar-by'yi beyaz GMC Denali arabasma atlayıp bir yere giderken görmüştü. Sonrası yoktu. Ne onu gören ne de Brian'ın telefonunda bir görüşme ya da mesaj vardı. Brian'm nereye gittiği, ne yaptığı, kimi gördüğü konusunda hiç kimsenin bir fikri yoktu.

Ellerinde onları alü yaşındaki Sophie'ye götürecek hiçbir şey yoktu. Dün cumartesiydi. Okul ya da oyun buluşması yoktu. Bahçede kimse görülmemişti. Mobese kameraları temizdi. İhbar hattına da kayda değer bilgiler ulaşmıyordu. Sophie cuma günü saat üçte okuldan alınm ış, o saatten sonra ne olduğunu ise tek bir kişi görmemişti.

Tessa Leoni, cumartesi gecesi saat on birde devriye görevine başladığını bildirmişti. Üç komşusu o gece Leoni'yi evden çıkarken, bir tanesi de Leoni'nin devriye aracının sabah dokuz gibi geri döndüğünü görmüştü. Leoni merkezden geçilen tüm anonslara cevap verm işti, bu da o gece devriyesini tamam ladığını gösteriyordu. Zaten pazar sabahı saat sekizden sonra da son evraklarını verip, devriyeyi teslim etmişti.

İşte o andan sonra da aile üyeleri adeta buhar olup uçmuştu. Komşular bir şey görmemiş, hiçbir şey duymamışlardı. Kavga, bağrış çağrış ya da silah sesi yoktu. D.D. en çok da buna şaşırıyordu. **9** mm'lik bir silahla ardı ardına edilen [İç el ateş nasıl olur da duyulmazdı? Belki de insanlar duymak istemedikleri şeylere kulaklarını tıkıyorlardı. Böylesi daha muhtemeldi.

Sophie Leoni için bu sabah saat onda kayıp ilanı verilmişti ve küçük kız o saatten bu yana aralıksız aranıyordu. Güneş batmış, hava soğumuştu. Meteorolojinin dediğine göre on ile on beş santimetre arasında yeni bir kar yağışı bekleniyordu.

Gün zaten kötü geçmişken, gece daha da kötü geçeceğe benziyordu.

O sırada sandviçini çoktan yiyip, paketini bir top gibi buruşturan Bobby, "Bir telefon etmem gerek," dedi.

"AnnabeH'e geç kalacağını mı haber vereceksin?"

Bobby başım lokantanın penceresine çevirip, karın oynaşarak düşen ilk tanelerini işaret etti. "Haksız mıyım sence?"

"Çalışma saatlerinden memnun mu?" diye sordu D.D.

Bobby omuzlannı silkti. "Ne yapabilir ki? İş iştir."

"Peki ya Carina. Yakında babasının birden ortadan kaybolduğunu ve oyun zamanı yanında olmayacağını anlayacaktır. Tabii bir de kaçırılan konserler, tiyatrolar, maçlar olacak. *Bugün takımım adına bir gol attım, baba! Ama sen yine göremedin!"*

Bobby meraklı gözlerle D.D.'yi süzdü. "İş iştir," dedi yeniden. "Evet, gerçekten zaman zaman berbat bir iş olduğunu ben de kabul ediyorum ama pek çok meslek böyle değil mi zaten?"

D.D. kaşlarım çattı. Gözlerini çorbasına çevirip, bir kez daha kaşığını salladı. Çorbasının içine attığı krakerler suyu çekip, şişkin birer lapaya dönmüştü. Daha fazla içmek istemedi. Çok yorgun ve de ümitsizdi. Muhtemelen canlı bula-mayacaklan küçük kızı bir türlü aklından atamıyordu. Yaşlı Bayan Ennis'in Memur Leoni'nin işi, evi ve çocuğu arasında nasıl da kendini paraladığını anlatışını düşünmeden edemiyordu.

Belki de ev hayatında mutluluğu bulmak, bayan polis memurlarına göre değildi. Belki de Memur Leoni bir koca ve pembe panjurlu bir yuva hayalinde bu kadar ısrarcı olmasaydı, D.D. bugün ne bu işle uğraşıyor olacak, ne de sevimli, masum bir çocuk kayıp olacaktı.

Tanrım, D.D., Alex'e ne diyecekti? Peki ya kendisi, böy-lesine kariyerli bir dedektif ve kendini işine adamış bir işko-lik olarak bu konuyu nasıl hazmedecekti?

Kaşığını çorbasına son bir kez daha batınp, kâseyi ileriye itti. Bobby ise halen sanki D.D.'nin bir şey söylemesini bekliyormuş gibi ayakta bekliyordu.

"Sence benden anne olur mu?" diye sordu D.D.

"Hayır."

"Bakıyorum hiç düşünmedin bile."

" Cevabımı beğenmeyeceksen, som sorma."

D.D. başını iki yana salladı. "Kendimi hiç anne olarak düşünmedim. Anneler... ninniler söylerler, yanlarında hep mama taşırlar ve bebeklerini güldürmek için suratlarım şekilden şekle sokarlar. Benimse tek bildiğim sadece beraber çalıştığım ekibi nasıl mutlu edebileceğim. Bu da sıcak bir kahve ve akçaağaç şuruplubir çörekten geçiyor, o kadar."

"Carina, ce-ee oyunu hastası," dedi Bobby.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ellerimi gözlerimin üzerine koyuyorum, sonra da geri çekip *"Ce-ee!"* diye bağırıyorum. Bıraksan sabaha kadar oynayabilir. Sanıyorum ki ben.de öyle. Kim tahmin ederdi ki?"

D.D. gözlerini avuçlarıyla kapatıp, birden geri çekti. Bobby önce kaybolmuş, sonra da birden ortaya çıkmıştı. Bunun dışında, bundan ne zevk aldıklarına anlam verememişti.

Bobby, "Ben senin çocuğun değilim," diyerek durumu anlatmaya çalıştı. "Genetik olarak çocuklarımızı mutlu etmek için programlanmışız. Carine'nin yüzünde bu oyunu her oynayışında güller açıyor ve ... bunu tarif bile edemiyorum. Tüm günümü bunun için harcayabilirim. Dışarıdan ne kadar saçma göründüğü umurumda değil, onun mutluluğunu görmek her şeye değiyor. Ne diyebilirim ki? Bu sevgiden de çılgın bir duygu. Daha da derin... bu sadece... ebeveyn olmak."

"Bana kalırsa küçük Sophie'yi öldüren Brian Darby. Önce üvey kızını öldürdü. Sonrasında da Tessa Leoni eve döndükten sonra kocasını öldürdü."

"Biliyorum."

"Eğer insanlar genetik olarak çocuklar mı mutlu etmek için programlanmışlarsa, nasıl oluyor da bunca anne-baba onlara zarar verebiliyor?"

"Bazen insanlar iğrenç şeyler yapabiliyor," dedi Bobby.

"Peki, her sabah bu düşünceyle yatağından nasıl kalkabiliyorsun?"

"Diğer insanlarla bir arada olmak zorunda değilim ki. Benim hayatımda Annabelle, Carina, ailem ve arkadaşlanm var. Bu kadarı da bana yetiyor."

"İkinci bir Carina istiyor musun?"

"Umarım olur."

"Vay, çok iyimsersin Bobby Dodge."

"Eh, kendimce. Sanıyorum ki Alex ile ciddi düşünmeye başlamışsınız, öyle mi?"

"Tam üstüne bastın."

"Seni mutlu ediyor mu?"

"Ben mutlu olabilen biri değilim."

"Pekâlâ, seni tatmin edebiliyor mu, diyeyim o halde."

D.D. bir an Alex'in tişörtünü giyip, yemek masasında oturduğu o sabahı anımsadı. "Onunla vakit geçirmek hoşuma gidiyor."

"En azından bu da bir şey. Şimdi eğer izin verirsen, karımı arayıp muhtemelen kızım için de birkaç agucuk yapacağım. "

Bobby masadan uzaklaştığında D.D. de arkasından, "Kulak misafiri olabilir miyim?" diye seslendi.

Bobby ise, "Kesinlikle olmaz," diyerek yanıtladı onu.

İyi ki kabul etmemişti. Çünkü D.D.'nin midesi yeniden hareketlenmeye başlamıştı. Kafasında da bitmek bilmeyen düşünceler vardı. Pembelere ya da mavilere s animi ş küçük bir Alex ya da küçük bir D.D.'nin nasıl görüneceğini, Bob-byıün kızı Carina'yı sevdiği kadar kendi bebeğini sevip sevemeyeceğini ya da bu sevginin tek başına yetip yetmeyeceğinin merakım yaşıyordu.

Çünkü bayan polisler için evde mutluluğu yakalamak eşine azrastlanan bir durumdu. Bunun en iyi örneği de Tessa Leoni'ydi.

Bobby telefon konuşmasını bitirdiğinde, akşamüzeri aüştırmaya başlayan kar çoktan yollan arapsaçına çevirmişti bile. Işıklanm ve sirenlerini tüm yol boyunca açık tutmalarına rağmen, Bobby ve D.D.'nin Roxbury'ye varması neredeyse kırk dakika sürmüştü. Beş dakika da park yeri arayarak geçirdiklerinden, Memur Lyons beklemekten neredeyse ağaç olmuştu. D. D. ve Bobby, Boston Polis Teşkilatı Merkezi'ne giriş yaptıklannda Memur Lyons en az on beş dakikadır onla-n bekliyordu. Dedektiflerin içeri girmesiyle, irikıyım bir adam olan Lyons halen üzerinde olan üniformasıyla hemen ayağa kalktı. Şapkası hâlâ gözlerini örtecek biçimde başında, siyah deri eldivenleri de ellerindeydi.

Memuru ilk olarak Bobby ardından da D.D. selamladı. Görüşmeyi sorgu odasında yapmak nezaketsiz bir davranış olacağından, D.D. kullanabilecekleri boş bir konferans odası bulmuştu. Lyons oturup, başındaki şapkayı çıkardı ama kabam ve eldivenleri halen üzerindeydi. Anlaşılan o ki, görüşmenin çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordu.

Bobby Memur hemen Lyons'a bir Cola söyledi. Bobby kendine de sade bir kahve söylerken, D. D. suyla yetiniyordu. Ön hazırlıklar bittiğine göre,

artık asıl meseleye gelebilirlerdi.

D.D. söze başlayarak, "Seninle konuşma isteğimize pek şaşırmış gibi durmuyorsun," dedi.

Lyons omuzlarım silkip, kutu Cola'sim eldivenli parın aklannın arasında döndürdü. "Adımın geçeceğini biliyordum. Ama ilk önceliğim sendika temsilcisi olarak görevimi yeıine getirmekti, ki olay yerindeki öncelikli görevim de buydu."

"Memur Leoni'yi ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordu Bobby.

"Dört yıldır. Meıkezde göreve başladığından beri. Ben onun kıdemli memuruydum. Devriyedeki ilk on iki haftasını benim gözetimimde geçirdi." Lyons, kolasından bir yudum aldı. Sanki gönülsüzce şahitlik ediyormuşçasına oldukça huzursuz görünüyordu .

D.D., "O halde Memur Leoni ile birlikte çalışma fırsatını yakinen yakaladınız," diye üsteledi.

"İlk on iki haftada evet. Ama ondan sonrası için hayır. Devriye memurları devriyeye yalmz çıkarlar."

"İş dışında birlikte bir şeyler yapar mıydınız?"

"Belki haftada bir kez. İşbaşmdaki memurlar genelde bir kahve ya da kahvaltı için bir araya gelmeye çalışırlar. Böylece devriyeyi biraz eğlenceli hale getirip, samimiyetlerini ilerletirler." Gözlerini D.D.'ye dikti. "Hatta bazen Boston polisleri bile bize katılır."

"Ciddi inisin?" D.D. sanki şaşırmış gibi yapmak için elinden geleni yapmıştı.

Lyons en sonunda gülümseyerek, "Birbirimize destek olmalıyız, öyle değil mi? Aradaki bağı koparmamak gerekir," dedi. "Ama dediğim gibi devriye memurları devriyede yalnız olurlar. Özellikle de gece devriyesinde. Var olan tek şey sadece polisin kendisi, radar cihazı ve sarhoşlarla dolu bir otoban olur."

"Peki ya merkezde?" diye sordu D.D. "Tessa'yla birlikte takılıp, işten sonra bir şeyler yemeğe gider miydiniz?"

Lyons başım "hayır" anlamında salladı. "Hayır, Bir devriye memurunun aracı onun ofisi sayılır. Merkeze sadece birini tutukladığımızda ya da alkollü araç kullanan birine işlem yapmak gibi işler için geliriz. Dediğim gibi, işimizin büyük bir kısmı yollarda olur."

"Ama birbirinize destek çıktığınız durumlar var," diyerek araya girdi Bobby. "Özellikle de eğer ortada bir olay varsa."

"Elbette. Geçen hafta, Memur Leoni, Pike otobanında alkollü bir sürücü enselemişti. Destek ekip olarak da ben katılmıştım. O adamı alkol muayenesi yapmak ve haklarım okumak üzere merkeze getirmişti. Ben de çekici gelinceye dek adamın arabasının başında beklemiştim. Birbirimize destek olduğumuz oluyordu ama bunun gibi sarhoşun birini devriye aracına attığımız zamanlarda çocuklardan ya da eşlerden konuşmaya pek fırsatımız olmuyordu." Lyons dikkatle Bobby'e baktı. "Nasıl olduğunu siz de hatırlıyor olmalısınız."

D.D., Lyons'ın dikkatini kendine çekerek, "Bize biraz Brian Darby'den bahseder misin?" dedi.

Lyons hemen cevap vermedi. Bunun yerine dudaklarını gerdi, sanki kendi içinde bir gerçekle savaşıyormuş gibiydi.

Birden, "İki ucu boklu değnek dedikleri bu olsa gerek," diyerek mmldandı.

"Hangi sebeple Memur Lyons?" diye sakince sordu Bobby.

"Bakın." Memur Lyons elindeki kolayı masanın üzerine bıraktı. "Burada sıkışıp kaldığımı biliyorum. İşimin gereği olarak, benden mükemmel bir karakter analizcisi olmamı bekleyebilirsiniz. Ama sorun Tessa ve Brian olunca... kahretsin, ya ben komşumun öfke kontrolü problemi yaşadığını fark edemeyen bir aptalım ya da meslektaşını bile bile bir caninin kollarına atan şerefsizin biriyim. Doğruyu söylüyorum. .. eğer bilseydim, bir kerecik sezinleseydim..."

D.D. yeniden, "Bize Brian Darby'den bahset," dedi. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Onunla sekiz yıl önce tamştım. İkimiz de mahallenin hokey takımında oynuyorduk. Her cuma gecesi bir araya gelip hokey oynardık. İyi birine

benziyordu. Birkaç gece de bir şeyler yemek ya da içmek için dış an çıktık. O zaman da onunla ilgili görüşlerim değişmedi, iyi biri gibiydi. Denizci olduğu için hayli zor bir çalışma takvimi vardı. Bu nedenle benim yoğunluğumu da anlayabiliyordu. Buralarda olduğunda bir araya gelirdik, hokey oynar, kayağa gider, bazen de yürüyüşler yapardık. Sporu seviyordu, ben de öyle."

"Brian aktif bir insandı, öyle mi?"

"Evet. Hareketi severdi. Tessa da öyle. Dürüst olmam gerekirse, birbirlerine çok yakışacaklarım düşünmüştüm. Zaten bu yüzden yaptım aralarını. Sevgili olmasalar bile, ak-tivite arkadaşı olabilirler diye düşündüm."

"Aralarım siz yaptınız yani?"

"Bir yaz günü ikisini de evde verdiğim barbekü partisine davet ettim. Soması onlara aitti. Hadi ama, ben bir erkeğim. Bir erkek olarak ancak bunu yapabilirdim."

"Partiden birlikte mi ayrıldılar?" diye sordu Bobby.

Lyons bir an durup düşündü. "Yok. Soma bir şeyler içmek için buluştular ya da öyle bir şey için. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey Tessa ve kızının artık hep Brian'la takıldıklarıydı. Anlaşılan iyi anlaşmışlardı."

"Nikâhlanna gittiniz mi?"

"Hayır. Her şey olup bitene dek haberim bile olmadı. Sanıyorum ki bir gün aniden Tessa'nın parmağında bir yüzük olduğunu fark etmiştim. Sorduğumda Brian'la evlendiklerini söylemişti. Önce şaşırdım, biraz acele olduğunu düşündüm ve elbette itiraf etmem gerekirse beni çağırmamalarına biraz bozuldum ama..." Lyons omuzlarını silkti. "O kadar da yalan sayılmazdık ya da çok da içlerine girmiş değildim."

Memur Lyons sanki bunu özellikle vurgulamak istemiş gibiydi. Çifte fo&yakın sayılmazdı ve de hayatlanna *o kadar da* girmemişti.

D.D., "Tessa evliliğinden hiç bahseder miydi?" diye sordu.

"Bana bahsetmezdi."

"Peki başkalarına?"

"Sadece kendim için cevap verebilirim."

D.D. ise, "Bunu bile doğru dürüst yapmıyorsun," dedi açıkça.

"Hey, ben size doğruları anlatmaya çalışıyorum," dedi. Ben pazar günlerimi Brian ve Tessa'nın evinde yemek yiyerek ya da kiliseden sonra onları evimde ağırlayarak geçirmiyorum. Elbette ki arkadaşız. Ama herkesin kendine ait bir hayatı var. Kahretsin, zaten Brian yılın yarısmı evinde geçirmiyordu bile."

D.D. usulca, "Demek öyle," dedi. "Hokey arkadaşın Brian yılın yarısında denizlere açılıp, meslektaşın olan bir polis memurunu eviyle, işiyle, çocuğuyla baş edebilmesi için bir başına bırakıyor ve sen buna rağmen kendi hayatım yaşıyorsun, öyle mi? Kendi hayatını yaşarken, onlar hiç mi akima gelmedi, bir yerde yolunuz hiç mi kesişmedi?"

Memur Lyons kıpkırmızı kesilmişti. Köşeli çenesini bıçak açmazken, gözlerini Col a'sına dikmişti.

D.D. o an, *al yanaklarıyla aslında oldukça hoş bir adam,* diye düşündü. Kafasına takılan bir şey vardı: Acaba Brian Darby karısı silah taşıdığı için mi vücut geliştirme çalışıyordu? Yoksa karısı onun yokluğunda ev işlerine yardımcı olması için seksi bir erkeği eve çağırmaya başladığı için miydi bu çaba?

Lyons "Bir keresinde çim biçme makinesini tamir etmiştim," diye mınldandı.

D.D. ve Bobby beklemeye devam ettiler.

"Mutfak lavabosu da sızıntı yapıyordu. Bir göz attım ama altından kalkabileceğim gibi bir şey değildi. Bu yüzden de ona iyi bir muslukçunun numarasını verdim."

Bobby yavaşça, "Dün gece neredeydin?" diye sordu. Lyons sert bir bakış fırlatıp, "Devriyedeydim!" dedi. "Tanrı aşkına, dün gece on birden beri evime gidemedim ben. Benim de üç çocuğum var. Ne sanıyorsunuz siz, Sophie'nin resmini televizyonda her gördüğümde kendi çocuklarım geliyor aklıma... kahretsin. Sophie henüz küçücük bir kız! Arka bahçemdeki tepecikten kendini yuvarlayışı hâlâ dün gibi aklımda. Geçen yıl o ulu

meşeye tırmanışı... benim sekiz yaşındaki oğlum bile onun kadar cesaretli değildi. Maymun yarısı gibi bir şey o. Hele o gülüşü, ah... lanet olsun"

Memur Lyons yüzünü elleriyle kapattı. Konuşacak durumda değil gibiydi. Bobby ve D.D. birkaç dakika kendine gelmesi için beklediler.

Nihayet kendini topladığında elini yüzünden çekip su-raünı buruşturdu. "Brian'ane derdik biliyor musunuz?" diye sordu aniden. "Hokey takımındaki lakabından bahsediyorum."

"Hayır."

"Bay Hassas. Adamın en sevdiği film 'Pretty VVomaridı. Köpeği Duke öldüğünde onun için bir şiir yazıp yerel gazeteye vermişti. Böyle bir adamdı. O yüzden hayır, onu bir kızı olan polis arkadaşımla tanıştınrken bir an bile düşünmemiştim. Tanrım, Tessa'ya iyilik yaptığımı düşünüyordum."

Bobby, "Erian'la hâlâ hokey oynuyor muydunuz?" diye sordu.

"Pek değil. Vardiyam değişmişti. Cuma geceleri genelde çalışıyordum."

"Brian'ın vücudu evlendiği günden bu yana hayli gelişmiş. Neredeyse iki katı olmuş."

" Sanırım bir salona gidiyordu ya da ona benzer bir yere. Ağırlık çalışmaktan bahsettiğini duymuştum."

"Onunla hiç antrenman yaptın m ı?"

Lyons başını "hayır" anlamında salladı.

O sırada D.D.'nin çağrı cihazına bir sinyal geldi. Ekrana baktığında çağnnın olay yeri 1 aboratuvarından geldiğini gördü. Özür dileyerek yanlarından ayrıldı. Konferans odasmdan çıktığında Bobby, Memur Lyons’ı Brian Darby’nin kullandığı muhtemel ilaçlar ya da egzersiz diyeti üzerine sorguluyor-du.

D.D. cep telefonunu çıkarıp, laboratuvan aradı. Anlaşılan o ki olay yeri ekibinin Brian'ın beyaz GMC Denali arabasından edindikleri birkaç bulgu vardı. D.D. önce dinlemiş, scnra başmı sallamış, en sonunda da kendini kadınlar tuvaletine zor atmıştı. Yüzüne çarptığı bol miktarda soğuk su sayesinde, midesindeki çorbayı boşaltmamayı becerebilmişti.

Ağzmı çalkaladı. Ellerinin tersine yine bol miktarda soğuk su akıttı. Aynadaki solgun aksine baktığmda, "Ne olursa olsun, üstesinden geleceğim," diye düşünüyordu.

Bu geceyi atlatmayı başaracaktı. Sophie Leoni'yi bulacaktı.

Sonra da evine, Alex'in yanına gidecekti, konuşmaları gereken çok önemli birkaç şey vardı.

D.D. yeniden konferans odasına yöneldi. Hiç beklemeden elindeki kozla odaya girmeyi planlıyordu. Çünkü memur Lyons onlan oyalıyordu. Ve işin doğrusu, Bobby ve D.D'nin artık bu saçmalığı dinleyecek bir dakikalan bile yoktu.

D.D. içeri girer girmez sert bir ifadeyle, "Brian Darby' nin arabasındaki ilk bulgular tamamlanmış."

Ellerini Memur Lyons'm önündeki masaya yaslayıp ona doğru eğildi. Aralarında sadece birkaç santimlik bir mesafe kalmıştı.

"Brian Darby'nin arabasının aıka tarafında üzerinde çamur kalıntıları ve yapraklar olan bir kürek bulmuşlar."

Lyons hiçbir şey söylemedi.

"Ayrıca henüz yeni açılmış kavun kokulu bir oda spreyi bulmuşlar. Hani şu prizlere takılanlardan. Laborantlar bunu biraz ilginç bulmuşlar. O yüzden de kokuyu yerinden çıkarmışlar. "

Lyons hâlâ tek kelime etmiyordu.

"On beş dakika sonra asıl koku kendini göstermiş. Dediklerine göre çok keskin bir kokuymuş. Laborantlar yine de emin olmak için bir ceset köpeği çağırmışlar."

Memur bembeyaz kesilmişti.

"Dökül artık Memur Lyons. Dediğim gibi, Brian Darby' nin arabasının bagajında son yirmi dört saat içinde bir ceset taşıdığı gün gibi ortada. Küreğin varlığına da bakılırsa, cesedin bilinmedik bir yere götürülüp gömüldüğü aşikâr. Brian'ın başka bir evi var mı? Göl evi, dağ evi, av kulübesi? Belki artık bize konuşmaya başlarsan, en azından Sophie'nin cesedini evine getirebiliriz."

"Ah, hayır..." Lyons'ın suratı kireç gibi olmuştu.

"Brian üvey kızım nereye götürdü?"

"Bilmiyorum! Brian'ın başka evi yok. Yani en azından benim böyle bir şeyden hiç haberim yok."

"Buna sen sebep oldun. Brian Darby'yi, Tessa ve Sop-hie'yle tamştıran sensin. Şimdi Tessa yediği feci dayak yüzünden hastanede ve küçük Sophie ise muhtemelen çoktan öldü. Bu olaylara sen önayak oldun. Şimdi biraz erkek ol ve bize Sophie'nin cesedini bulmamızda yardımcı ol. Nereye götürmüş olabilir onu? Ne yapmış olabilir? Bize Brian Dar-by'nin sırlarım anlat."

"Sırları falan yoktu! Yemin ederim... o şerefli bir adamdı. Okyanuslar aşar, soma da karısına ve çocuğuna dönerdi. Ailesine bir kez bile sesini yükselttiğim duymadım, bırakın elini kaldırmayı."

"O halde ne halîlar dönüyor böyle? "

Ardından gelen sessizlik adeta ölüm sessizliği gibiydi. Sonrasında uzun, tüyler ürperten derin bir nefes sesi duyuldu.

Memur Lyons birden," Bir... bir ihtimal daha var," dedi. Kül gibi suraüyla her iki dedektife dikti gözlerini. Elleriyle elindeki içeceğini kâh sımsıkı sarıyor, kâh gevşetip bırakıyordu. "Bunu söylemem ne kadar doğru bilmiyorum," diye kekeledi. "Ama eninde sonunda Yarbay Hamilton'dan öğreneceksiniz. Bana da o söyledi. Aynca, kayıtlara geçtiğine göre de yakında herkes duyar."

"Memur Lyons! Çıkar ağzındaki baklayı!" diye bağırdı

Lyons da çıkardı. "Bu sabah olanlar... yani, demem o ki, bu, Memur Leoni'nin ilk cinayeti değil."

12. Bölüm

Bir kadın polis olarak öğrendiğim ilk şey erkeklerin hepsinin korktuğum gibi birer düşman olmayabileceğiydi.

Barın birinde bir avuç sarhoş taşralı mı gördün? Eğer devriye aracından kıdemli memurum Memur Lyons inecek olursa, adamlar kesinlikle daha asi ve agresif bir maço ruh haline giriyorlardı. Ama eğer araçtan inen ben olursam, tüm gardlan düşüp sanki annelerine yakalanmış bir avuç ezik gibi önlerine bakıyorlardı. Hatta elimde celp kağıdıyla yanı başlarında bitiverdiğimde bana *Evet, Bayan* ya da *Hayır, Bayan* diyecek cesareti bile bulamıyorlardı. İçki âlemini biraz fazla kaçıran bir avuç üniversiteli genç mi bir sonraki hedef? Beni görür görmez kekelemeye, kem küm etmeye başlıyorlar ve neredeyse bana çıkma teklif ederek bitiriyorlardı geceyi.

Pek çok erkek doğdukları günden itibaren kadın bir otorite figürüne karşı nasıl tepki vereceğini öğrenir. Kimi zaman beni kurallarına uymak zorunda oldukları bir anne, kimi zamansa yaşım ve görünüşüm yüzünden memnun edilecek arzulanası bir kadın olarak görürlerdi. Her iki durumda da onlar için bir tehlike sayılmazdım. Aksine, en savaşçı erkek bile benim karşımda yelkenleri suya indirirdi. Artık diğer polis arkadaşlarım da fazla testosteron yüklü mekânlarda hep olduğu üzere tek bir kadınsı dokunuşumla olayı çözebileceğimi bildiklerinden destek ekibi olarak beni çağırmayı âdet edinmişlerdi.

Erkekler biraz flört, biraz heyecan sayesinde ya da bazen her ikisiyle hemen yola gelip dediklerimi yapıyorlardı.

Kadınlarsa tam aksine...

Lexus marka arabasında hız limitini aşıp doksan beşle giden bir kadına sağa çekmesini söylediğinizde, iki çocuğunun önünde sizinle öyle çatır çatır

bir pazarlık yapıp, haklı olduğunu anlatmaya çalışırdı ki ağzınız açık kalırdı. Evinden men emri alan bir erkek son eşyalarım almak üzere eve gittiğinde cna eşlik ederken, taraflardan biri olan hırpalanmış kadın erkeğe toplanmasına izin verdiğimiz için öyle bir çem-kirirdi ki, sanarsınız aralannda yaşanan her kötü şeyin suçlusu benim.

Erkekler, bayan pohsler için kesinlikle sorun teşkil etmiyordu.

Sorun teşkil edip buldukları ilk fırsatta bizi bir kaşık suda boğmaya niyetli olanlar kadınlardı.

Yirmi dakika sonra Dedektif D. D. Warren hasta perdesini açarak yamma geldiğinde avukatım yatağımın yanı başında durmuş, neler yapmam gerektiği konusunda çene çalıyordu. Eyalet polisi irtibatı Dedektif Bobby Dodge da hemen Warren'in arkasındaydı. Dodge'un yüzündeki ifadeyi okumak epey zordu. Dedektif Warren ise onun tam aksine yüzünde vahşi bir kedinin açlığını taşıyor gibiydi.

Avukatımın onları görmesiyle sesi bir anda kesilmişti. İki cinayet masası dedektifinin böyle apansız ortaya çıkması onu pek memnun etmemişti belli ki ama bu duruma şaşırmış gibi de görünmüyordu. Onlar gelene dek bana yasal haklarımdan bahsedip durmuştu. Şu anki durum hiç iyi değildi, kaldı ki bu halimle onlara tam bir ifade verecek olmam avukatımın tecrübelerine göre her şeyi daha da kötü yapabilirdi.

Kocamın ölümü şimdilik şüpheliydi. Suffolk İlçe Savcılığının atacağı bir sonraki adım Boston Polis Teşkil atı'yİ a koordinasyon içine girip, verilecek cezayı belirlemekti. Benim bu olayda kurban olduğuma, daha önceden pek çok kez acil servislik olmuş şiddet mağduru bir eş olduğuma kanaat getirirlerse, Brian'ın ölümünü nefsi müdafaa olarak kabul edebilirlerdi. Dediğim gibi onu kendimi korumak adına öldürmüştüm.

Ne var ki cinayet, karışık bir meseleydi. Brian bana kırık bir şişeyle saldırmış, bense tabancayla karşılık vermiştim. Savcılık pekâlâ kendimi savunurken orantısız güç kullandığıma kanaat getirebilirdi. Polis kemerimde taşıdığım biber gazı, cop ya da şok cihazı da işimi görebilirken sorumsuzca davrandığım için cezam taksirle adam öldürme üzerinden verilebilirdi.

Ya da belki de hayatım m tehlikede olduğuna inanmayacaklardı. Belki de Brian'm ve benim kavga ederken bir anlık sinide silahımı çekip kocamı vurmuş olacağımı düşüneceklerdi. Bu durumda da kasıtsız adam öldürme ya da ikinci dereceden cinayetleyargılanacaktım .

Bunlar en iyi senaryolardı. Başkabir senaryo daha vardı ki en kötüsü de oydu. Polis kocamın şiddet gösteren bir erkek olmadığına kanaat getirip, benim kocamı bilerek ve isteyerek öldürdüğüm yolunda bulgulara ulaşırsa, işte o zaman kasten adam öldürme ya da birinci dereceden cinayetle yargılanacaktım.

Yani bu da ömür boyu müebbet hapis anlamına gelirdi ki benim için oyunun sonu olurdu.

Avukatım işte tam da bu bilgiler için yatağımın başu-cundaydı. Benim, verdiğim ifadeyle polisle karşı karşıya gelmemi istemiyordu. Benden basma, masumiyetini kanıtlamaya çalışan şiddet mağduru bir eş, kızının eve sağ salim dönmesi için kendini paralayan bir anne olarak ifade vermemi istiyordu. Aym zamanda dosyamı inceleyen dedektiflerle oyun oynamamı da istiyordu. Dediğine göre şiddet görmüş kadm sendromu zaten başlı baş ma bir karşı ispat layihasıydı ki en büyük ispatı da çürük içindeki omuzlarımdı.

Evlilik eşlerden biri öldükten sonra, onun dediği noktaya gelmiş olup bitiyordu zaten.

Şimdi artık cinayet masası dedektifleri yeniden ortaya

çıktığından, avukatım yatağımın hemen yanında savunmacı bir tutumla ayaklanmıştı bile.

"Sizin de gördüğünüz gibi müvekkilim halen ciddi bir beyin sarsıntısının etkisinde, yanağındaki kırıktan bahsetmiyorum bile. Doktoru bir gece müşahede altında kalmasına ve mümkün olduğunca istirahat etmesine karar verdi."

"Sophie'den haber mi var?" diye sordum. Sesim fazlasıyla gergindi. DedektifVVarren bir anneye kötü bir haber verecekmiş edasında değildi, hayli sert görünüyordu ama yine de ...

"Henüz haber yok," dedi lafı kısa keserek.

"Saat kaç?"

"Yedi otuz iki."

"Havakararmış," diyerek mırıldandım.

Sarışın dedektif gözlerini bana dikti. Yüzünde ne merhamet, ne de şefkat söz konusuydu. Buna şaşırmamıştım. Çok az üniformalı kadın vardı ki birbirine destek olsun. Kadınlar bu konuda gerçekten hayli ilginçti. Birbirlerine kolaylıkla sırt çevirirlerdi. Hele de taraflardan biri güçsüz ve kocası tarafından kum torbası gibi kullanılan biri ise.

DedektifVVarren' in aile içi şiddete maruz kalabileceğini hayal bile edemiyordum. Eğer bir erkek ona vurmaya kalkacak olursa, eminim ki o iki misli bir yumrukla karşılık verirdi. Ya da hayalarına şok tabancasını yaslayıverirdi.

Dedektif Dodge hareketlendi. Oradan bulduğu iki alçak sandalyeyi hemen yatağın başına yerleştirdi. D.D.'ye başıyla oturmasını işaret etti ve ikisi de oturup yatağa doğru yaklaştılar. Bunu gören Cargill de huzursuzca sandalyesinin ucuna ilişti.

"Müvekkilim henüz kapsamlı bir ifade verecek durumda değil," dedi. "Elbette ki kızının bulunması için gerekli yardımı yapmaya hazır. O soruşturma ile ilgili olarak almak istediğiniz bir bilgi varsa, buyurun."

"Sophie'nin öz babası kim?" diye sordu DedektifWar-ren. "Ve de şimdi nerede?"

Başımı iki yana salladım. Bu hareketimle yüzüm acı içinde buruşup kalmıştı.

Warren sabırsızca, "Bana bir isim ver," dedi.

Kurumuş dudaklarımı yalayıp, yeniden denemeye karar verdim. "Sophie'nin babası yok."

"Bu imkânsız."

"Eğer bir sürtük ve de alkolikseniz hiç de öyle değil," dedim.

Cargill suratında şaşkm bir ifadeyle bana baktı. Dedektiflerin gözlerindeyse daha meraklı bir ifade vardı.

Bobby Dodge sakince, "Alkolik misin?" diye sordu.

"Evet."

"Kim biliyor bunu?"

"Yarbay Hamilton ve de arkadaşlanmdan bazıları." Yanağımı hareket ettirmemeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Ama yedi yıl önce bıraktım, teşkilata katılmadan hemen önce. O günden beri de hiç lafi olmadı."

"Yedi yıl öncemi?" diye sordu D.D. "Yani kızma hamile olduğun zaman?"

"Doğru."

"Sophie'ye hamile kaldığında kaç yaşındaydın?"

"Yirmi bir. Çok gençtim ve de çok aptal. Su gibi içki içiyor, partilerden çıkmıyordum. Ve bir gün baktım ki hamileyim . Arkadaşım sandığım insanlar o an etrafımdan buhar olup uçtu adeta. Meğer sadece eğlencelerinin bir parçası olduğum için yanımdalarmış. Eğlence biter bitmez, hiçbirini bir daha görmedim."

"Peki ilişkilerin?"

"İşinize yaramaz. Çünkü ben tanıdığım erkeklerle değil, tanımadıklarımla yatıyordum. Genelde de genç bir kıza alkol ısmarlayacak kadar parası olan yaşlı erkeklerle beraber oluyordum. Ben sarhoş oluyordum, onlar da sekse doyuyordu. Sonra da herkes kendi yoluna gidiyordu."

Avukatım araya girerek, "Tessa," dedi.

Onu susturmak istercesine elimi havaya kaldırdım. "Çok eski hikâyeler, üzerinden çok sular aktı. Sophie'nin babasının kim olduğunu bilmiyorum. İstesem de bulamazdım ki zaten hiç istemedim. Ham ile kaldım. Sonra büyüdüm, aklım başıma geldi ve içkiyi bıraktım. Önemli olan da bu."

Bobby, "Sophie babasmı hiç sordu mu?" diye sordu.

"Hayır. Brian ile tanıştığımda Sophie üç yaşındaydı. Birkaç hafta içinde ona baba demeye başlamıştı bile. Şimdi daha önceden Brian'sız bir hayat yaşadığımızı hatırlayacağım sanmıyorum."

"Brian sana ilk olarak ne zaman vurdu?" diye sordu D. D., "Evliliğin ilk ayında mı? Altıncı ayda mı? Ne zaman?

Hiçbir şey söylemeden sadece tavana baktım. Hastanenin ince yeşil battaniyesinin altındaki sağ avucumun içinde hemşirenin benim için yerden aldığı mavi düğme vardı.

D.D., "Tıbbi kayıtlarını incelememiz gerekecek," dedi. Gözlerini meydan okurcasına avukatıma dikmişti.

Dudaklarım da tuhaf bir tebessümle, "Merdivenlerden düştüm," dedim. Aslında yalan da değildi ama elbette ki onlar bunun başlı başına bir yalan olduğunu düşüneceklerdi. Ne hiciv ama... Tanrım beni tüm hicivlerden koru.

"Anlayamadım?"

"Kaburgalanmdaki çürükler... dış merdivenlerin buzunu kırmalıydım. Kahretsin."

DedektifWarren bana kuşku dolu gözlerle baktı. "Tabii. Düştün. Kaç kere peki? Üç mü, dört m ü?"

"Sanırım, sadece iki kez."

Dedektif belli ki espri anlayışımdan hiç haz etmemişti. "Kocanı sana şiddet gösterdiği için hiç ihbar etmedin mi?" diye üsteledi D.D.

Başımı "hayır" anlamında salladım. Bu hareketimle başımın arka tarafına çok fena bir acı saplanm ış, gözlerim acı içinde yaşlarla dolmuştu.

"Peki, bu durumu hiç yakın bir polis arkadaşma da mı söylemedin? Mesela, Memur Lyons'a. Görünen o ki Brian'ın yokluğunda, ev işlerinde sana hayli yardımcı olmuş."

Sessiz kalmayı tercih etmiştim.

"Kız arkadaşlarmdan birine?" diyerek lafa karıştı Bob-by. "Ya da belki bir papaza ya da belki acil yardım hattına?

Bunları sana yardım edebilmek için soruyoruz Tessa."

Gözlerime hücum eden yaşlar giderek çoğalıyordu. Gözkapaklanmı kırpıştırarak savuşturmaya çalıştım onları.

Yeniden tavandaki beyaz karolara uzun uzun bakıp, en sonunda, "O kadar da kötü değillerdi," dedim." Yaniilkbaş-larda Sandım ki... onunla baş edebilirim sandım. Her şeyi yemden yoluna koyabilirim sandım."

Bobby, "Kocan ne zaman ağırlık çalışmaya başladı?" diye sordu.

"Dokuz ay önce."

"Anlaşılan epey kilo almış. Dokuz ayda on üç kilo gibi bir rakam hiç fena değil. Ayrıca bir ilaç takviyesi kullanıyor muydu?"

"Haberim yok."

"Ama vücudu giderek daha da kaslı bir hal almış. Kas yapmak için hayli çalışmış olmalı, öyle değil mi?"

Çaresizce başımla onayladım. Ona hep kendini bu kadar y orm asma gerek olm adığını söylerdim. Zaten vücudu yeterince formdaydı, gayet güçlü görünüyordu. Saplantı derecesinde titiz oluşundan ve çorba konservelerini bile tek bir nizam içinde dizme çabalarından anlamalıydım. İşaretleri görmeliydim. Ama göremedim. Ataların da dediği gibi, en son eşler duyar.

"Sophie'ye ilk ne zaman vurdu?" diye sordu D.D.

Şiddetle "Vurmadı!" diyerek karşı çıktım.

"Sahi mi? Şimdi kalkıp da bana davul gibi şişmiş kafan ve çatlamış elmacıkkemiğinle, çoktan öte tarafı boylamış

olan kocanın şimdiye kadar sadece sana şiddet uyguladığını söyleme sakın."

"Sophie'yi severdi."

"Ama seni sevmezdi öyle mi? Problem bu muydu?"

"Belki de aldığı steroidlerden kaynaklanıyordu." Bu da bir seçenek olabilirdi. Gözlerimi Bobby*ye çevirdim.

D.D. üzerine basa basa," Şiddet eğilim i, Hele de ilaç almışsanız, kişi ayırt etmez," dedi. "İkinize birden saldırmış olmalı."

"Ben sadece şunu söylemeye çalışıyorum... Son seferinden döneli sadece birkaç hafta olmuştu ve bu kez... bu kez gerçekten çok farklı bir şey vardı." Bu kadarı yalan sayılmazdı aslında. Keşke bu gerçeğin üzerinde dursalardı biraz. Bu sayede birkaç birinci sınıf dedektifi de yanıma çekebilirdim belki. Elbette ki Sophie'nin, ona giden yolda benden daha zeki dedektiflere ihtiyacı vardı.

"Yani Brian'ın son seferinden sonra daha şiddet eğilimli olduğunu mu kastediyorsun?" diye sordu Bobby.

"Çok sinirliydi. Hep bir yay gibi gergindi. Onu anlamaya çalışıyor, an gelip sakinleşeceğini umuyordum. Ama işe yaramıyordu." Tek elimle yatağın en üstündeki örtüyü büktüm, düğmeyi sımsıkı tutan diğer elim hâlâ yorganın altındaydı. "Ben sadece bu noktaya nasıl geldik bilem iyorum. Bunlar gerçekler. Birbirimizi seviyorduk. O hem iyi bir eş, hem de iyi bir babaydı. Sonrası..." Gözyaşlarını yeniden sel olmuştu. Tek farkla, bu kez gerçekti. Tek bir gözyaşımın çenemden aşağı süzülmesine izin vermiştim. "Bu noktaya nasıl geldik bilemiyorum."

Dedektiflerin ağzım bıçak açmıyordu. Hemen yanı başımda duran avukatım da biraz rahatlamış gibi görünüyordu. Sanıyorum ki gözyaşı dökmemden de, kocamın muhtemel yanlış steroid kullanımından bahsetmemden de hoşlanmıştı. İyi kıvırıyordum.

D.D daha sakin, daha dikkatli bir tavırla, "Sophie nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Bu da verdiğim doğru cevaplardan biriydi.

"Botlan ortada yok. Kabanı da. Sanki biri onu sanp sarmalayıp, alıp gitmiş gibi."

"Bayan Ennis olabilir mi?" dedim umutla. "Sophie'nin bakıcısı."

D.D., Leoni'nin lafını, "Kim olduğunu biliyoruz," diyerek kesti. "Çocuğun onda değil."

"Ah."

"Brian'ın başka bir evi daha var mı? Eski bir kayak evi, balıkçı barınağı, bunun gibi bir yer?" Bu kez araya giren Bobby'ydi.

Başımı iki yana salladım. Giderek bitkin düşüyor, kendime rağmen yorgunluğumu açıkça hissedebiliyordum. Tahammül sınırımı zorlamalıydım. Gelecek günler ve geceler için gücümü yeniden toparlamalıydım.

D. D. işin peşini bırakmamaya kararlı, "Peki başka kim evinize girip Sophie'yi almış olabilir?" diye sordu.

"Bilmiyorum..."

"Brian'ın ailesinden birileri olabilir mi?" diye sordu inatla

"Brian'in bir annesi, dört de kız kardeşi vardı. Kız kardeşlerinin her biri bir yerde ve annesi de New Hampshire'da vaşıyor. Onlara da sorabilirsiniz ama biz onlarla çok sık gö-Mişmezdik Onun yoğunluğu, benim yoğunluğum dolayısıyla..."

"Peki ya senin ailen?"

Hiç düşünmeden, "Benim ailem yok," dedim.

"Polis dosyaları öyle demiyor ama."

"Ne?"

Avukatım da benim arkamdan, "Ne?" diye tekrarladı.

Dedektiflerin ikisi de onu hiç umursamamıştı. "On yıl önce. Thomas Howe denen on dokuz yaşındaki genci öldürmek suçuyla polis tarafından sorgulanırken öyle dememişsin ama. Polis kayıtlarına göre, sana silahı temin eden baban olmuş."

Gözlerimi D.D. Warren'a diktim. Uzun uzun gözlerinin içine baktım.

"O kayıtlar mühürlüydü," dedim yumuşacık bir ses tonuyla.

Avukatım yeniden araya girmeye çalışarak mutsuz bir ifadeyle, "Tessa," dedi.

"Ama teşkilatta göreve başladığım ilk gün Yarbay Ha-milton'a o olayı anlatmıştım," dedim dürüstçe. "Bu konuda daha fazla yanlış anlaşılmalara mahal vermek istemedim."

"Yani, polis arkadaşlanndan birinin de dediği gibi bir

çocuğu vurup öldürdüğünü kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Bir çocuğu vurup öldürmek mi?" diyerek dedektifi taklit ettim. "On altı yaşındaydım. Asıl çocuk olan *bendim*/ Sizce neden kayıtları mühürlediler? Her neyse, bölge savcısı bunun bir nefsi müdafaa olduğuna kanaat getirerek ceza talebinde bulunmadı. Thomas bana tecavüz etmeye kalktı. Bense sadece ondan kurtulmaya çalışıyordum."

DedektifWarren sanki beni hiç duymamış gibi, "Yirmi ikilik bir tabancayla onu vurdun," dedi. "Üzerinde rastgele taşıdığın bir silahla. Kaldı ki, incelemelerde tecavüz bulgusuna da rastlanılın am ış."

Bir an öfkeyle "Babamla mı konuştunuz?" dedim. Öfkeme hâkim olamıyordum.

D.D. gözlerini bir an olsun benden almadan kafasını eğdi. "O sana hiç inanmadı."

Bense ağzımı açıp tek kelime etmedim. Bu kadarı da bir cevap sayılırdı nasılsa.

"O gece neler oldu, Tessa? Bize yardımcı ol, aksi halde olayların senin için pek iyi geliştiğini söyleyemeyeceğim."

Avucumun içindeki düğmeyi daha sıkı tuttum. On yıl çok uzun bir süre olsa da bazı şeyler kolay kolay unutulmuyordu.

Sonunda, "En iyi arkadaşımın evinde kalıyordum," diyerek anlatmaya başladım. "Juliana Howe. Thomas onun ağabeyiydi. Son birkaç gidişimde, bana iltifat edip durmuştu. Eğer odada yalnız kalacak olursak yanıma fazla yaklaşıyor, bu da beni rahatsız ediyordu. Henüz on altı yaşındaydım. Erkekler, özellikle de yaşça büyük olanlar beni çok rahatsız ediyordu."

"O halde neden geceyi oradageçirdin?" diye sorduD.D.

"Çünkü Juliana benim en iyi arkadaşımdı," dedim sakince. Bunu söylediğim anda yine aym şeyleri dün gibi yaşadım. Onun korkusunu, gözyaşlarını, benim büyük kaybımı.

"Yanında bir silah götürdün," diyerek devam etti dedektif.

"Silahı babam verdi," diyerek dedektifi düzelttim. "O aralar bir alışveriş merkezinin yemek katında çalışıyordum. Gece on bire kadar çalışıp sonra

da karanlıkta arabana kadar yürümek durumunda kalıyordum. Kendimi koruyabilmemi istemişti."

D.D. kuşkuyla, "O yüzden de sana silah verdi, öylemi?" diye sordu.

Gülümsedim. "Babamı tanımanızı isterdim. Beni iş yerimden alacak olursa belaya kendi bulaşırdı. Bu yüzden de elime nasıl kullanacağımı bile bilmediğim bir yirmi ikilik sıkıştırarak kendini bu beladan sıyırdı. Yaptığım ancak böyle açıklayabilirim."

Bobby kibarca, "O geceyi anlat," dedi.

"Juliana'nın evine gittim. Erkek kardeşi evde yoktu, ben de bundan gayet memnundum. Mısır patlatıp arka arkaya Molly Ringvvald filmleri izlemeye başladık; 'Sixteen Can-dles, 'arkasından da 'Breakfast Club. 'Kanepede uyuyup kalmışım. Uyandığımda bütün ışıklar sönmüştü ve biri üzerime battaniye örtmüştü. Juliana da yatağına gitmişti. Tam ben de onun yanma gitmek üzereydim ki, erkek kardeşi eve geldi. Sarhoştu. Beni fark etti. Sonra..."

Hem dedektifler hem de avukatım dikkat kesilmiş, bekliyorlardı.

En sonunda, "Yanından geçerek kaçmak istedim. Beni kanepeye atıp, tüm ağırlığıyla üzerime çullandı. Benden daha büyük, daha güçlüydü. Daha on altı yaşındaydım. O ise on dokuzdu. Ne yapabilirdim?"

Sesim yeniden kısılmıştı. Yutkundum.

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordum.

Avukatım hemen yanımda duran sürahiye uzamp, bana bir bardak su doldurdu. Plastik bardağı elime aldığımda elim titriyordu. Yaşadıklanmın gerginliğiyle bu şekilde tepki veriyor oluşumu yadırgamıyor gibiydiler. Bardağı tepeme dikip, aşağı indirdim. îfade vermeyeli hayli zaman olmuştu bu yüzden de bu arada iyi düşünüp taşınmalıydım. Tutarlılık çok önemliydi ve oyunun sonuna yaklaşmışken hata yapmayı göze alamazdım.

Tüm bu süre zarfında üç çift göz, bakışlarını dikmiş, beni izliyordu.

Derin bir nefes daha aldım. Avucumdaki mavi düğmeyi sıkıp hayatı, kat ettiğimiz yolları, alamadığımız virajlan düşündüm.

Sahip olduklarını akıllıca kullan.

"Tam... Thomas yeltendiği şeyi yapmak üzereydi ki kalçamın altında çantamın olduğunu fark ettim. Thomas bir eliyle fermuarım açmaya çalışırken, bir eliyle de beni kanepeye bastırıyordu. Sağ elimi uzatıp çantamı buldum.Silahı çıkardım.Üzerimden kalkmayacağım anladığımda da, tetiğe bastım."

Dedektif Warren, "En iyi arkadaşının oturma odasının tam ortasında, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

"Ortalık kan gölüne dönmüş olmalı."

"Yirmi ikilik çok da büyük bir silah değil," dedim.

"Peki ya en iyi arkadaşın? O tüm bu yaşananlara ne dedi?"

Gözlerimi tavandan almadan, "Thomas onun kardeşiydi. Elbette ki ağabeyini çok seviyordu."

"Yani... bölge savcısı seni temize çıkardı. Mahkeme de kayıtlara el koyup mühürledi. Ama ne baban ne de en iyi arkadaşın seni hiç affetmediler."

Bu bir soru değil, bir yargıydı. Bu yüzden de sessiz kalmayı tercih ettim.

Dedektif Dodge "Ondan sonra mı içmeye başladın?" diye sordu.

Tek kelime etmeden başımla onayladım onu.

"Evden ayrıldın, okulu bıraktın..." diyerek devam etti.

Sert bir ifadeyle, "Gençliğini harcayan tek polis ben olmasam gerek," dedim.

Dedektif Warren, "Hamile kaldın, büyüdün, akim başına geldi ve içkiyi bıraktın. Bir çocuk için çok fazla şeyi feda etmişsin," diyerek kendi fikrini söyledi.

"Hayır. Hepsini çocuğuma olan sevgimden yaptım."

"Başına gelen en güzel şey için. Geride kalan tek ailen için."

D.D.'nin sesinde halen şüpheci bir ton vardı ki bu kadarı bile dikkatli olmam için yet erliydi.

Dedektif sesini yükselterek, "Hiç ayrışımlı koku analizi diye bir şey duydun mu?" diye sordu. "Araştırmacı bir kimyager ve bir adli tıp antropologu olanArpad Vass, çürümekte olan bir etten kaynaklanan dört yüzden fazla vücut buharmı aynştırabiliyor. Vücuttan çıkan bu buharlar, toprağa, kumaşa hatta bir arabamn arka bagaj ma bile sinebiliyor. Elektronik bir koku tarayıcısıyla, Doktor Vass moleküler verilere bakarak o olay yerinde daha önce bir ceset bulunup bulunm adığı-nı ortaya çıkarabiliyor. Yani mesela, bir arabanın arkasından alınan kumaş örneklerine baktığında, vücut buharlarının yayıldığı alana göre o kumaşın üzerinde bir çocuk cesedi bulunup bulunmadığını saptayabiliyor."

Bir an nefesim kesilir gibi olmuştu. İnlemeye, iç geçirmeye benzer bir ses çıkardım. Örtünün altındaki yumruğumu daha da sıktım.

"Doktor Vaas'a analiz etmesi için kocanızın arabasının arkasından çıkardığımız kumaşı gönderdik. O analizden ne çıkacak Tessa? Kızma son bakışın böyle mi olacak?"

"Yeter. Bu hem çok zalimce hem de çok uygunsuz!" Avukatım sinirle ayağa fırlamıştı.

Bense onu duymuyordum bile. Aklımda kalan son şey korkuyla ve boş gözlerle Sophie'nin boş yatağındaki yatak

Ütülerini kaldırarak onu arayı şimdi.

Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişimin yerine y\clmesi...

DedektifWarren yeniden, "Kızına ne oldu?" diye sordu.

"Bana söylemedi."

"Sen geldiğinde, Sophie yok muydu?"

"Evin her yerine baktım," diye fısıldadım. Garaja, camekânlı odaya, tavana, bahçeye... Hiç durmadan aradım, aradım, aradım. Ne yaptığım söylemesi için yalvardım."

"Ne oldu Tessa? Kocan Sophie'ye ne yaptı?"

"Bilmiyorum! Gitmişti. Yoktu! Ben işteydim, döndüğümde. .." Kalbimin delicesine çarptığını hissederek gözlerimi D.D. ve Bobby'ye diktim. Sophie. Buhar olup uçmuştu adeta. Olan bundan ibaret."

Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişimin yerine gelmesi...

"Ne yaptı, Memur Leoni? Bize Brian'ın ne yaptığını söyleyin."

"Ailemizi mahvetti. Bana yalan söyledi. Bize ihanet etti. Her şeyi... yerle bir etti."

Son bir derin nefes aldım. Her iki dedektifin de gözlerinin içine baktım, "işte o an artık ölmesi gerektiğini anladım."

13. Bölüm

Beş dakika sonra Boston Polis Merkezi'ne giderken Bobby, "TessaLeoni için ne düşünüyorsun?" diye soruyordu.

D.D. sinirle, "Tek ayak üstünde bin yalan söylüyor,"dedi.

"Cevaplarında çok tutarlıydı bana kalırsa."

"Yapma lütfen. Hani işin doğrusunu biliyor olmasam, polislere güvenmediğini söyleyeceğim."

"Pekâlâ, giderek artan alkolizm oranlan, intiharlar ve bunlar yetmezmiş gibi bir de aile içi şiddet. Bu mesleğin sevilecek yanı kaldı mı ki?"

D.D. suratını buruşturduysa da, Bobby'nin ne demek istediğini anlamıştı. Kolluk kuvvetleri nasıl dört dörtlük bir vatandaş olunacağının ayaklı örnekleri değillerdi. Pek çok polis bugünlerine zor zamanlardan geçerek gelmişti. Pek çoğu da başlarından geçen o zamanlar yüzünden sokaktaydılar.

D.D., "Hikâyeyi nasıl da değiştirdi," dedi.

"Ben de fark ettim."

"İlk olarak kocasını öldürmesinden, sonra kızının kayıp olduğunu fark etmesinden başladık, sonra birden önce kızının kaybolduğu, sonradan kocasını öldürdüğü noktasına geldik."

"Zaman çizelgesi farklıysa da sonuçlar aynı. Her iki hi~ 1 ftyede de Memur Leoni feci bir dayak yiyor ve yine her iki hikayede de Sophie kayıp."

D.D. başını iki yana salladı. "Tek bir noktadaki tutarsızlık insanın diğer tüm detaylar karşısında şüphe duymasına lebep oluyor. Eğer hikâyenin

zaman çizelgesinde yalan söylediyse, Tanrı bilir daha hangi noktalarında yalan söyledi?"

Bobby sakince, "Yalancı ancak kendini kandırır," dedi.

D.D. gözlerini Bobby'ye dikip, direksiyonu biraz daha sıkı kavradı. Anlaşılan Tessa'nın acıklı hikâyesi Bobby'ye çok dokunmuştu. Bobby'nin başı belada olan kızlara karşı tuhaf bir merhamet duygusu vardı. Oysaki D.D. onun tam aksine Tessa Leoni'yi ilk gördüğü andaki hislerinde kararlıydı: güzel ve savunmasız, ki bu da D.D.'nin sinirlerini fazlasıyla bozuyordu.

D.D. fazlasıyla bitkindi. Saat çoktan on biri geçmişti ve durmadan ilgi bekleyen yeni bedeni adeta bir yudum uyku diye kıvramyordu. Ama uyumak şöyle dursun, D.D., Bobby’yle birlikte ekip toplantısı yapmak üzere Rokbury'ye dönüyordu. Zaman halen aleyhlerine işliyor, basm halen bir açıklama bekliyordu. Amiri erse dosyanın bir an önce kapanmasını, çocuğun bir an önce bulunmasını istiyorlardı.

Eskiden olsa, D.D. içeceği altı fincan kahve ve yarım düzine çörekle geceyi zımba gibi geçirebilirdi. Ama şimdi, elindeki tek silahı bir şişe su ve bir paket krakerden ibaretti ki bunlar diğerlerinin eline su bile dökemezlerdi.

D.D. hastaneden çıkarken Alex'e mesaj çekmişti: *Bu gece eve gelemeyeceğim; yarın için özür dilerim.* Alex de geri dönmüştü: *Haberleri izledim, iyi şanslar.*

Ne bir suçlama, ne bir yakınma, ne de bir şikâyet vardı bu tavırda.

Öyle ki D.D. duygulamp bir an ağlayacağını sandı. Bunu da şu anki durumuna yordu ki son yirmi yılda onu ağla-tabilen tek bir erkek olmamıştı. Ve şimdi pınarlarının ucunda bekleyen gözyaşları dökülüverecek gibiydiler.

Bobby gözlerini önce D.D.'nin bir türlü elinden düşürmediği şişeye, sonra D.D.'ye, sonra yeniden şişeye dikti. Eğer bunu bir kez daha yapacak olursa, D. D. om eşhur şişeyi Bobby'nin kafasından aşağı boca etmeye karar vermişti. D.D.'nin keyfi bu düşünceyle az da olsa yerine gelmiş ve merkezin park yerine geldiklerinde kendini biraz toparlayabilmişti.

Bobby hemen kendine sıcak acı bir kahve aldı ve sonra da üst kattaki cinayet masası birimine ilerlediler. D.D. ve dedektif arkadaşları şanslıydı. Boston Polis Teşkilatı Merkezi henüz on beş yıl önce inşa edilmişti ve binanın yeri hâlâ tartışmaya açık olsa da bina oldukça modem ve bakımlıydı. Cinayet masası birimi daha çok "NYPD Blue" dizisinden fırlamış ya da Metlife Sigorta Şirketi gibi duruyordu. Aralardaki incecik paravanlar çalışma mekânına ferahlık veriyordu. Arkalardaki geniş metal dolaplar çiçekler, aile fotoğrafları ve şahsi biblolarla doluydu. Bir köşeye Boston Rex Sox takımının bir arması asılmışken bir diğer tarafta Go Pats pankartı sallanıyordu.

Dedektiflerin vazgeçilmezi kahveyken, sekreterin olmazsa olmazı tarçınlı çöreklerdi. Bu yüzden birim her zaman mis gibi kokardı. Bu tarçın ve kahve karışımı öyle baskındı ki yeni gelen dedektiflerden biri birime *Starbucks* lakabını takmıştı. Polisler arasında moda olduğu üzere bu lakap kısa zamanda benimsenmiş, sekreter de bunun üzerine Starbucks yazılı çıkartmalar, peçeteler ve kâğıt bardaklarla donatmıştı mekânı. Böylece birime yeni gelen her misafir buna benzer bir yorum yapmadan duramıyordu.

D.D. içeri girdiğinde kendi ekibini ve diğer her birimin bir ekip başını konferans odasında hazır buldu. Hemen baş-ucunda beyaz bir yazı tahtası bulunan masamn baş tarafına yürüdü. İlerleyen günlerde bu tahta onların vazgeçilmez yol göstericisi olacaktı. D.D. suyunu masamn üzerine bırakıp siyah tahta kalemini eline aldı ve maraton böylece başlamış oldu.

Öncelikli meseleleri Sophie Leoni'nin bulunmasıydı. İhbar hattındaki telefonlar hiç susmuyordu ve dedektifler burada konuşurken iki düzine polis gelen ihbarların peşi sıra koşturuyorlardı. Yine de henüz kayda değer bir bilgiye ulaşılamamıştı. Civardaki komşular, esnaflar ve tıp merkezleri de soruşturuluyor olsa da henüz istenilen bilgi edinilememişti.

Phil, Sophie'nin bakıcısı Brandi Ennis'in geçmişini araştırmıştı, ne var ki kadımn geçmişi temiz çıkmıştı. D.D. ve Bobby'nin görüşmesi de göz önüne alındığında Bayan Ennis artık şüpheli olmaktan çıkmıştı. Okul yönetimi ve Scp-hie'nin öğretmenleri için yapılan ilk soruşturmada da herhangi bir bulguya rastlanılmamıştı. Sırada, okuldaki veliler vardı.

Kamera ekibi Sophie'nin evinin etrafındaki yaklaşık üç buçuk kilometrelik alanda var olan kamera kayıtlarının yüzde yetmiş beşini incelemişlerdi. Görüntülerde henüz ne Sop-hie'ye, ne Brian Darby'ye, ne de Tessa Leoni'ye dair bir izlenim vardı. Araştırmalar Brian Darby'nin beyaz GMC De-nali arabasını da kapsayacak biçimde genişletilmişti.

Cinayet masası laboratuvarının, Darby'nin arabasının arkasında bir cesedin taşınmış olduğuna dair bulgularına istinaden, aracın son yirmi dört saatteki izini sürmek ilk öncelikleri olmuştu. D. D. iki dedektifini aracın son yirmi dört saatte benzin alıp almadığını görebilmek için kredi kartı kayıtlarım incelemek üzere görevlendirmişti. Eğer alınmışsa, benzinin alındığı tarih ve alman litre üzerinden Brian Darby'nin bagajında taşıdığı cesetle ne kadar yol alabileceği de hesaplanabilirdi. Aynı iki dedektif, aynı zamanda Brian Darby'nin park yeri bileti, hız ihlali ya da otoban çıkışlarındaki kayıtlarının da izini sürerek cuma gününden pazar sabahına dek yaptığı yolculukları mercek altına alacaktı.

Son olarak da D.D., Brian'm aracımn eşgalini basına sızdırarak var olan görgü tanıklarının ifadelerine başvurulacaktı.

Phil, Brian Darby ya da ailesinin üzerine kayıtlı başka bir ev olup olmadığını inceleyecekti. Brian'ın ailesinin yapılan ilk incelemelerinde herhangi bir olumsuz bulguya rastlanılmamıştı. Brian Darby adına çıkarılmış tekbir tutuklama ya da arama kararı yoktu. Tek bulabildikleri sadece son on beş yılda aldığı birkaç hız limiti aşımı cezasıydı ki bunun dışında oldukça kanunlara uyan bir v atandaşa benziyordu. Son on beş yılını aynı şirkette, ASSC'de, denizci olarak geçirmişti. Evinin yaklaşık değeri iki yüz bin dolar, aracının ki otuz dört bin dolardı. Bankaya dört bin dolarlık kredi borcu kaim işti ancak bununla birlikte bankada birikmiş elli bin doların üzerinde parası vardı ki bu hiç de fena bir mali tablo sayılmazdı.

Phil aym zamanda Brian Darby'nin patronuyla da görüşmüş ve ertesi gün saat onbir için bir telefon randevusu almıştı. Telefonda ScottHale, Darby'nin ölümünden duyduğu şaşkınlığı ifade edip çalışanının, karısına şiddet uygulayan biri olduğuna inanmakta hayli güçlük çekmişti. Hale, aym zamanda Sophie'nin kayıp olmasına da fazlasıyla üzülmüş ve çocuğun bulunm ası için konulan para ödülünün ASSC tarafından artınlması için elinden geleni yapacağım söylemişti.

D.D. yazı tahtasının en üstüne yazdığı *Brian Darby eşini dövüyor muydu?* sorusunun hemen yanındaki hayır sütununa bir onay işareti koydu.

Ekip arkadaşlarından Neil ise bu som için elini kaldırıp

Evet sütununa oy verdi. Neil tüm gününü hastanede Tessa Leoni'nin tıbbi kayıtlanm mercek altına alarak geçirmişti. Her ne kadar hastane kayıtlarında daha öncelere dayanan "kaza" bulguları olmasa da, Leoni'nin bugünkü durumu bile vücudunun daha önceden de birtakım yaralanmalara maruz kaldığını açık ediyordu. Tessa Leoni'nin kabuıga kemiklerinin üzerinde bir hafta öncesine ait çürükler tespit edilmişti. (D.D. buna gözlerini devirerek merdivenlerden düştüğünde olmuş olmalı demişti) Doktor aynı zamanda Tessa'mn vücudunda "yetersiz tıbbi müdahale" nedeniyle yanlış kaynamış bir kaburga kırığı da bulmuştu ki bu da Tessa'mn herhangi bir yardım almadan, yaşadıklarına kendi başına çözüm aradığının en büyük ispatıydı.

Geçirdiği beyin travması ve elmacıkkemiği çatlağına ilaveten vücudunda pek çok ezik de tespit edilmişti. Eziklerden biri tam olarak yuvarlak burunlu bir iş botu şeklini taşıyordu.

D.D. heyecanla, "Brian Darby'nin çelik burunlu iş botları var mıymış?" diye sordu.

"Eve gittiğimizde, ona ait bir çift bulduk," dedi Neil. "Avukattan bu botu Tessa'mn vücudundaki izle karşılaştırmasını istediğimizde, bunu bir özel hayat ihlali olarak kabul edip, bunun için izin belgemiz olması gerektiğini söyledi."

D.D., "Özel hayat ihlali mi!" diyerek homurdandı. "Bu tam da Leoni'ye yardımcı olacak bir ipucu olabilir. Şiddet gördüğü ispatlanırsa, hayatının en az yirmi yılım hapis damlarında geçirmekten kurtulur."

"Buna itiraz etmedi zaten, sadece şu anda Leoni'nin doktor kontrolünde istirahatte olduğunu söyleyip, bunu araş-tırabilmemiz için beyin sarsıntısının geçmesini beklememiz gerektiğini belirtti."

"Ah lütfen ama! O zamana vücudundaki ezik geçer ve biz de izi botlarla karşılaştırma şansımızdan oluruz ki bu Leoni'nin hiç işine gelmez. Lanet olası avukat. Hemen bir izin belgesi çıkar. Ve bu işi hallet."

Neil başım "tamam" anlamında salladıysa da iş en az ertesi öğleye kadar beklemek zorundaydı. Çünkü güne adli hekimle birlikte Brian Darby'nin otopsisine girerek başlayacaktı. Tessa Leoni gerekli törenin yapılması için kocasının cenazesinin teslimini bir an önce istediğinden, otopsi yarın sabah saat yedide yapılacaktı.

D.D., "Ne?" diye hayretle bağırdı.

"Şakayapmıyorum," dedi Neil. "Avukatı bugün öğleden sonra adli hekimi aradı ve Tessa'nın cenazeyi en erken ne zaman teslim alabileceğini sordu. Bunu bana değil, ona sorman gerek."

D.D. yine de gözlerini bu sırık boylu kızıla dikmeden edemiyordu. "Brian Darby'nin ölümü şüpheli bir ölüm. Bu adamın otopsiye gireceğini Tessa da en az herkes kadar iyi biliyor olmalı." Bakışlanm Bobby'ye çevirdi. "Eyalet polisleri kasten işlenmiş cinayetlerde hangi prosedürün izlendiği konusunda eğitim almıyorlar mı?" diye sordu.

Bobby kafasını kaşıdı. "Ne? Yirmi beş haftalık Akademi eğitiminde doksan farklı ders alırlar. Nasıl olur da bir soruşturmanın en temel basamaklarından bile bihaber olurlar?"

"O halde ne diye cenazenin iadesini talep ediyor?" diye sordu D.D. "O telefonu etmiş olması bile ilginç."

Bobby omuzlarım silkti. "Belki de otopsinin çoktan yapılmış olduğunu düşünmüştür."

Neil, "Belki de şansım denemiştir," diyerek lafa katıştı. "Leoni kolluk kuvvetlerinin bir parçası. Belki de adli hekimin ona bu konuda bir kıyağının olup, kocasına otopsi yapmadan teslim edip etmeyeceğini görmek istemiştir."

D.D. altdudağım kemirdi. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Güzel ve savunmasız tarafının yam sıra Tessa Leoni'nin soğukkanlı ve istediğinde çok sağduyulu bir tarafı da vardı. Tessa bu telefonu ettiyse, mutlaka bir sebebi olmalıydı.

D.D. yeniden NeiTa döndü. "Peki, adli hekim ona ne cevap verdi?"

"Hiçbir şey. Adli hekim, Memur Leoni ile değil avukatıyla görüştü. Ben, otopsinin yapılması gerektiğini söyledi ki Avukat Cargill de bunun aksini ispat edecek durumda değildi. Anladığım kadanyla aralarında bir anlaşmaya vardılar. Ben, cesedi hemen otopsiye alıp, cenazenin aileye bir an önce teslim edilme sürecini hızlandıracaktı."

D.D., "O halde otopsi en kısa zamanda yapılacak," diyerek derin düşüncelere daldı. "Ve hemen ardından da aileye teslim edilecek. Peki, bu en yakın ne zaman yapılabilir?"

Neil omuzlarını silkti. "Otopsiden sonra, asistanlardan biri cesedi dikip temizleyecek. Sanırım en erken pazartesi sonunu ya da salı öğleden sonrayı bulabilir."

D.D. kafasında dolanan binlerce tilkiyle başını "tamam" anlamında salladı. Ama yine de buna bir anlam verememişti. Her nedense, Tessa Leoni kocasının cesedinin normal süreçten daha hızlı teslim edilmesini talep etmişti. Buna sonra yeniden dönmek gerekebilirdi, çünkü altında mutlaka bir neden yatıyor olmalıydı ki bir neden hep olurdu.

D.D. yeniden masanın etrafındaki ekibe döndü. İyi haberler duymaya ihtiyacı vardı ama sonuç hüsrandı. Yeni ipuç-lanna ihtiyacı vardı ama sonuç yine hayal kınklığıydı.

Bobby'yle birlikte Tessa Leoni'nin heba olmuş gençliği hakkında öğrendiklerini anlattılar. Nefsi müdafaa yaparken birini öldürmüş olması gerçekten kör talih dedikleri şey olsa gerekti. Aynı tavrın ikinci kez sergilenmesi kişide bu davranışa yatkınlık olarak algılanabileceği gibi, yasal açıdan cazip hale gelebilmesi için bir üçüncü vakanın yaşanması gerekirdi.

D.D., Thomas Howe'un ölümüyle ilgili daha çok şey bilmek istiyordu. Sabah ilk iş olarak Bobby'yle birlikte o soruşturmayı yürüten polisi ziyaret edeceklerdi. Eğer mümkünse, Howe'un ailesi ve Tessa'nın babasıyla da görüşmeyi planlıyordu. Yapacakları sonuncu ama bir o kadar da önemli işse Brian Darby'nin çalıştığı spor salonunu bulmak, egzersiz programına ulaşıp aşın doz Steıoid kullanımı olup olmadığını tespit etmek olacaktı. Adam kısa zamanda devasa bir vücut yapmış, Bay Hassas'tan Bay Asabi Cüsse'ye dönüşmüştü. Bu da kesinlikle deşilmesi gereken bir konuydu.

Bu kararla D.D. yapılacaklan hızla not alıp görev dağılımını yaptı. Video ekibi kaldıkları yerden Boston'u saran kameraları incelemeye devam edeceklerdi. Phil ailenin etrafındaki kişilerin özgeçmişlerini, üzerlerine kayıtlı emlak bilgilerini araştırmaya devam edip Darby'nin patronuyla görüşecekti. Neil otopsiye girecek, hemen ardından da Tessa Leo-ni'nin vücudundaki eziğin Brian Darby’nin botlarından mı kaynaklandığını öğrenebilmek için bir izin belgesi çıkaracaktı.

Brian'ın arabasını soruşturmakla görevli ekip, aracın benzin tüketimini mercek altına alıp, Boston'un haritasını didik didik ederek Sophie Leoni'nin nerede olabileceğini araştıracaklardı. Bu sırada acil ihbar hattındaki memurlar gelen her ihbarı yeniden incelemeye alıp, yeni bir şey bulup bulamadıklarını kontrol edeceklerdi.

D.D. bir saat içinde bugün elde ettikleri raporları masasının üzerinde istiyordu. Ekibine raporlanmzı kâğıda dökün ve sabahın ilk ışıklanyla işlerinizin başına dönmüş olun diye emretti. Sophie Leoni hâlâ kayıptı ki bu da bulunana dek kimseye yatak yüzünün görünmeyeceği anlamına geliyordu.

Dedektifler tek sıra halinde çıktılar.

D.D. ve Bobby cinayet masası baş komiserini bilgilendirmek ve Suffolk İlçe Savcısı ile irtibat kurmak için arkada kalmışlardı. Her iki amir de şu anki detaylardan çok, neticeyle ilgileniyorlardı. Soruşturmanın başındaki baş dedektif olarak onları arayıp, Brian Darby cinayetine neden olan olay-lann henüz belirlenemediğinin ve Sophie Leoni'nin henüz bulunamadığının tatsız haberlerini vermek D.D.'nin işiydi.

Ama Boston'daki her polis dosya üzerinde çalışıyor olduğuna göre bir vakte kadar bir şeyler bulunacaktı.

Tessa Leoni'nin daha önce nefsi müdafaa da olsa bir cinayet işlediğiyle ilgili daha detaylı bilgilere ulaşmak ve onun hoyrat gençliğini de irdelemek gereği ortadaydı.

Basını Brian Darby cinayetinden uzak tutup Sophie'nin bulunması üzerine kanalize etmelilerdi.

Saatler sabahın on iki buçuğunu gösterirken D.D. nihayet kendini koltuğuna atabilmeyi başarmıştı. Amiri memnun, savcısı sakin ve ekibinin işi başından aşkındı. Böylece, sansasyonel bir dosyada yepyeni bir güne daha başlıyorlardı. Ceza adaleti sisteminin dişli çarklan yine tıkır tıkır işliyordu.

Bobby, D.D.'nin tam karşısmdaki sandalyeye oturdu. Tek kelime etmeden, D.D.'nin masasının üzerinde duran rapor yığınından birini okumaya başladı.

Hemen ardından D.D.'de ona katılmıştı.

14. Bölüm

Sophie henüz üç yaşındayken kendini bir gün devriye aracımın bagajına kilitlemişti. Bu Brian ile tanışmamdan çok önceydi, o yüzden bu durum için suçlamam gereken biri varsa o da bendim. O zamanlar Bayan Ennis'in evinin karşı koridorunda oturuyorduk. Sonbahar bitmek üzereydi; güneş artık dalıa erken batıyor, geceleri soğuk bastırıyordu. Sophie ve ben dışarı çıkıp parka doğru yürüyüp gelmiştik. Akşam yemeği vaktiydi. Ben mutfakta yemek hazırlamakla meşgulken Sophi'nin de televizyonda "Meraklı Maymun George" un açık olduğu oturma odasında oyun oynadığını sanıyordum.

Kızımın beslenme programına biraz da sebze ekleyebilmek için küçük bir kâse salata yapmıştım. Sonra ızgarada iki tavukgöğsü hazırlamış ve firma hazır Ore-Ida patates kızartması atmıştım. Ama kızımın bayıldığı bu kızartmadan yiyebilmesi için bir şartım vardı, o da öncelikle biraz salata yeni esiydi.

Yemeği hazırlamam yirmi, yirmi beş dakika kadar sürmüştü. Bu süre boyunca kendimi tamamen bu işe vermiş, kızımı aklımdan tamamen çıkarmıştım. Ancak yemeğinin hazır olduğunu söylemeye oturma odasma gittiğimde Sophie'nin orada olmadığım fark ettim.

İlk başlarda hemen paniklemedim. Bunun sebebi belki de eğitimli bir polis memuru olmamdı ya da belki de daha çok Sophie'nin annesi olmam. Sophie daha on üç aylıkken koşmaya başlamıştı ve o zamandan beri de dur durak nedir bilmiyordu. Marketlerde sürekli kaybolur, parklardaki salıncaklarda gözle kaş arasmda adeta buhar olur uçar, kalabalık alışveriş merkezlerinde bir bacak sürüsünün içinde arkasından gelip gelmediğime aldırmadan başım alıp giderdi. Son altı ayda Sophie'yi pek çok kez

kaybetmiştim. Ama çok geçmeden birkaç dakika içinde hep birbirimizi bulmuştuk.

İşe her zaman yaptığım şeylerle başladım; öncelikle tek odamız olan küçük yatak odamıza bir göz attım. Adım söyleyerek, emin olabilmek adına banyo dolaplarının içine, giysi dolaplanna ve yatağın altına baktım. Evde değildi.

Ön kapıyı kontrol ettiğimde kapıyı kilitlemeyi unuttuğumu faik ettim. Bu da şimdi tüm binanın bir hedef olduğu anlamına geliyordu. Koridoru kendime lanetler okuyarak ve tüm yük omuzlarında tek başına bir ebeveyn olmanın endişesiyle geçtim. Kendimi hazır hissetsem de, hissetmesem de yapmam gereken bir yığın iş, almam gereken bir yığın sorumluluk vardı.

Bayan Ennis'in kapısını çaldım. Hayır, Sophie orada da değildi ama bana Sophie'yi az önce dışarıda oynarken gördüğünü söylemişti.

Hemen dışarı koşturdum.

Güneş batmış, sokak lambalarıyla birlikte apartmanın önündeki ışıklar da yanmaya başlamıştı. Boston hiçbir zaman zifiri karanlık bir yer olmamıştı. Bunu dikkate alıp, Sop-hie'ye seslenerek yıpranmış tuğla binanın etrafını dolandım. Köşeyi dönünce hiçbir çocuk kahkahası ya da çalılıkların arasından yükselen bir kıkırtı duymayışım içimdeki endişeyi daha da körüklemişti.

Üşümeye başlamıştım. Dışarısı soğuktu. Üzerimde ceketim yoktu. Kapıdan çıkarken gözüme Sophie'nin ahududu renkli kabanı çarpmıştı, demek ki onun da üzerinde kabanı yoktu.

Kalbim giderek daha da hızlı atmaya başlamıştı. İçimde giderek artan korkuyu bastırmak için derin, sakin bir nefes aldım. Sophie'ye hamileliğimin her anında içimde bir korkuyu da büyütmüştüm. Hissettiğim, kamımım içinde can bulan bir mucizeden çok, ölen erkek kardeşiminyansımasıydı. Gözümün önünden kırmızı dudaklı mermer beyazı o suratı hiç silemiyordum.

Doğumhaneye girdiğimde, boğazımı iki eliyle sıkan o korkudan kurtulamayacağımı, başaramayacağımı, bebeğimin öleceğini düşünüyordum. Benim için umut yoktu. Umut çoktan tükenmişti.

Ama sonra Sophie geldi. Harika, kırmızıya çalan teniyle, ciyak ciyak bağır an Sophie. Onukucağıma aldığımda ne kadar da sıcacık, kaygan ve de güzel olduğunu görebiliyordum.

Kızım güçlüydü. Korkusuz ve de atılgandı.

Sophie gibi bir kızınız varsa çok fazla paniklemenize gerek yoktu. Sadece merakla beklerdiniz: Sophie'nin bir sonraki adımı ne olacak acaba?

Yeniden apartmana dönüp, kapı kapı gezmeye başladım. Komşularımdan çoğu henüz işten eve dönmemişlerdi, kapıyı açanlar da Sophie'yi görmemişlerdi. Adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

Sophie parka gitmeyi çok severdi. Gerçi o gün tüm öğleden sonramızı parkta geçirmiş ve Sophie'nin bıkıncaya kadar oynamasını beklemiştik. Köşedeki dükkânı da severdi. Çamaşırhaneye alenen bayılır, çamaşırların makinenin içinde dönüşünü izlemekten büyük keyif alırdı.

Yeniden yukarıya çıkmaya karar verdim. Eve son bir kez daha göz atacaktım. Sevdiği şeyler eksik m i-en sevdiği oyuncağı ya da cüzdanı gibi - tekrar bakacaktım. Sonra da arabanın anahtarlarım alıp, tüm mahalleyi turl ayacaktı m.

Kapıdan içeri girmemle beraber evde neyin eksik olduğunu fark etmem bir oldu: Devriye aracımın anahtarları bıraktığım yerde değillerdi.

Bu kez, apartmanın merdivenlerinden adeta uçarcasına aşağı indim. Henüz birkaç yaşında bir bebek ve bir devriye aracı hiç de birbirine uymayan iki şeydi. Telsiz, ışıklar ve siren bir yana, bagajda silahım vardı.

Kaldırımdan hızla arabama doğru koşarken bir yandan da aracın içini görmeye çalışıyordum. Arabanın içinde kimse yoktu. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Aracın etrafında yüreğim ağzımda, her kapıyı ve pencereyi kontrol ederek dolanmaya başladım. Ama yok. Araba kapı duvardı adeta.

Ama Sophie anahtarları almıştı. Bir an kendimi onun yerine koyup, onun gibi düşünmeye çalıştım. Elindeki uzaktan kilit sisteminin hangi düğmesine basmış olabilirdi? Ne yapmış olabilirdi?

O an sesini duydum. Bagajdan güm güm bir ses yükselmişti. İçeride olmalıydı. Kapıyı tekmeliyordu.

"Sophie?" diye seslendim.

Ses aniden kesildi.

"Anne?"

"Evet, Sophie. Annen geldi tatlım." Tüm serinkanlılığıma rağmen, sesim elimde olmadan yükselmişti. "İyi misin?"

Sophie kilitli bagaj kapağının altından sakince, "Anne?" diye seslendi. "Sıkıştım, anne, sıkıştım."

Gözlerimi kapatıp, tuttuğum nefesimi geri bıraktım. Elimden geldiğince sinirlerime hâkim olmaya çalışarak, "Sophie, tatlım," dedim. "Beni dinlemeni istiyorum. Hiçbir şeye dokunma."

"Tamam."

"Anahtarlar hâlâ sende mi?"

"Hı-hı."

"Elindeler mi hâlâ?"

"Ama hiçbir şeye dokunma demiştin."

"Anahtarlara dokunabilirsin, tatlım. Anahtarları eline al, başka bir şeye dokunma."

"Sıkıştım, anne, sıkıştım."

"Anlıyorum, tatlım. Dışarı çıkmak istiyor musun?"

"Evet!"

"Şimdi anahtarları eline al. Senden bir düğme bulup, ona basmam istiyorum."

Sophie kendisine söyleneni yaptığında bir tık sesinin geldiğini duydum. Hemen kontrol etmek için ön kapıya koştum. Tam da düşündüğüm gibi kilit düğmesine basmıştı.

Yeniden, "Sophie, tatlım," diyerek seslendim. "Hemen yanındaki düğme! Senden ona basmanı istiyorum."

Bir tık sesiyle ön kapı bu kez açılmıştı. Derin bir nefes daha vererek, ön kapıyı açıp bagaj düğmesini bulup kaldırdım. Saniyeler sonra Sophie'nin hemen yanı basındaydım. Sophie silahımın, cephanelik dolu silah kılıfımın ve bir yığm polis eşyalarımın olduğu metal sandığm yarımda tıpkı pembe küçük bir leke gibi kıvrılmış duruyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Kızım esneyerek kollarını bana uzattı. "Acıktım!"

Onu kucaklayıp bagajdan çıkararak, kaldırımın üzerine bıraktım. Bir an için soğuktan titremişti.

"Anne," diyerek ağlamaya başladı.

Artık tehlikeyi üzerinden atmış bir annenin ilk kızgınlığıyla, "Sophie," diyerek sözünü kestim. "Beni dinle." Elindeki anahtarları alıp, havaya kaldırdım ve sertçe salladım.

"Bunlar *senin* değil. Bir daha *asla* bunlara dokunmayacaksın. Anlıyor musun? Dokunmayacaksın!"

Sophie'nin alt dudağı titremeye başlamıştı. Titrek bir sesle, "Dokunmayacağım," diye tekrar etti. Yaptığının yanlışlığını anlamış gibi yüzü düşmüş, gözlerini yere indirmişti.

"Bir daha bana haber vermeden evden çıkmayacaksın! Gözlerime bak. Şimdi tekrar et. Söyle annene."

Azarlayıp, son on dakikanın gerginliğini attıktan sonra onu kucağıma aldım ve sımsıkı sanldım. Başının hemen üzerinden, "Sakın bir daha anneyi böyle korkutma," diye fısıldadım. "Ciddiyim, Sophie. Seni çok seviyorum. Kaybetmek istemiyorum. Sen benim biricik Sophie'msin."

O da cevap olarak minicik parmaklarını omzuma gö-m üp, bana sımsıkısarılmıştı.

Birkaç dakika sonra onu yeniden yere indirdim. Bu kez kendime kapıyı tutmam gerektiğini hatırlattım. Anahtarlarımı da yüksek bir yere kaldırmalı, hatta belki de silah kasasının içine saklamalıydım. Aklımda tutmam

gereken şeylere birkaç madde daha eklenmiş, zaten gergin olan hayatımı biraz daha kontrol altına almam gerekmişti.

Gözlerim acı içinde yansa da tek dam la gözyaşı dökm e-dim. O benim biricik Sophie'mdi ve ben onu çok seviyordum.

Elini tutup, çoktan soğumuş olan yemeğimizi yemek için eve doğru giderken, "Korktun mu?" diye sordum.

"Hayır, anne."

"Karanlıkta kilitli kalsan da korkmadın mı?"

"Hayır, anne."

"Gerçektenim? Sen çok cesur bir kızsın, Sophie Leoni." Elimi sımsıkı tuttu. "Anne gelir," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Biliyorum, anne benim için gelir."

Şimdi etrafımı saran mekanik sesler ve bir hastanenin hiç bitmeyen telaşı içindeki odamda hapsolmuş bir haldeyken, kendime o günü hatırlatıyordum. Sophie zor bir çocuktu. Güçlüydü. Dedektiflere söylediğimin tam aksine, benim çocuğum karanlıktan korkmazdı. Onlardan sadece çocuğum için korkmalarını, onun yerine kendilerini koymalarmı istemiştim. Bir şekilde onlarm daha çok çalışmalarım, Sophie'yi eve daha çabuk getirmelerini sağlamaya çalışmıştım.

Bana inansalar da, inanmasalar da D. D. ve Bobby'y e ihtiyacım vardı. Kızımın onlara ihtiyacı vardı, özellikle de onun o süper kahraman annesi midesindekileri boşaltmadan ayakta duramıy orken.

Alışılagelmişin dışmdaydı belki ama durum ortadaydı: Kızım tehlikede ve karanlıkta bir başınaydı. Benimse bu konuda elim kolum bağlıydı.

Saat gecenin biri.

Avucumun içindeki mavi düğmeyi sımsıkı sardım.

Yan karanlık odamın içinde bir an önce iyileşmeyi umarak "Sophie, cesur ol," diye fısıldadım. "Anne gelecek. Anne hep gelir."

Sonrasında geçen son otuz altı saati yeniden düşünmeye başladım. Arkasından gelecek trajik günleri düşünüp, önümüzdeki tehlike dolu

günlere kafa yordum.

Detayları düşün, engelleri belirle ve bir adım ileri git.

Brian'ın otopsisi sabahın ilk saatlerine alınmıştı. Büyük kayıplarla kazanılan zafer dedikleri bu olsa gerekti; istediğimi elde etmiş ama bu yüzden de tüm şimşekleri üzerime çekmiştim.

Ama yine bu sayede zamanı lehime çevirmiş, kontrolün büyük kısmını onlardan alıp, kendime kazandırmıştım.

Dokuz saat, diye düşündüm. İyileşmem dokuz saat sürecekti. Sonrasında hazır olsam da olmasam da oyun başlayacaktı.

O an mutfak zemininde can veren Brian'ı düşündüm. Evimizden koparılıp alınan Sophie'yi düşündüm.

Hemen ardından kendime, kocam m yasım son bir kez tutmak için zaman tanımıştım. Ne de olsa, bir zamanlar mutluyduk.

Bir zamanlar, bir aileydik.

15. Bölüm

D. D. nihayet North End'deki evine döndüğünde saat sabahın iki buçuğuydu. Üzerindeki kıyafetlerle kendini doğruca yatağa atıp dört saatlik bir uyku için saatini kurmuştu. Altı saat sonra uyandığında ise önce saatine bakmış ardından da panikle yataktan fırlamıştı.

Saat sabahın sekiz buçuğu muydu? Şimdiye kadar hiç uyuyakaldığı olmamıştı. Hiç!

Kendini yataktan atıp şaşkın gözlerle etrafına bakındı, sonra da telefonuna sarılıp Bobby'yi aradı. Bobby telefonu ikinci çalışında cevapladığmda, D.D. telaşla nefes almadan, "Geliyorum. Geliyorum. Geliyorum. Bana sadece kırk dakika ver," dedi.

"Tamam."

"Alarmı kapatmış olmalıyım. Duş almam, giyinmem ve bir şeyler atıştırmam lazım. Sonra hemen yola çıkacağım."

"Tamam."

"Lanetolsun! Trafik!"

Bobby sakin bir ifadeyle, "D.D.," dedi. "Sorun değil."

"Saat sekiz buçuk olmuş!" diye bağ irdi D. D. şaşkınlıkla fark etti ki neredeyse ağlayacaktı. Yeniden yatağının ucuna ilişti. Yüce Tanrım, gerçekten altüst olmuş durumdaydı. Neler oluyordu cna böyle?

Bobby, "Ben de daha evdeyim," dedi. "Annabelle uyuyor, ben de bebeğe mamasını yediriyorum. Bak sana ne diyeceğim. Hemen şimdi Thomas Howe cinayetinin baş dedektifini anyonun. Eğer şansımız yaver

giderse, iki saatte Fra-mingham'da buluşabiliriz. Nasıl, şimdi artık bir planımız var değil mi?"

D.D. uysal birtavırla, "Tamam," dedi.

"Yarım saat sonra sana dönerim. Duşun tadını çıkar."

D.D. bir şeyler söylemeliydi. Eskiden olsa bir şey söylemeyi asla atlamazdı. Ama bunun yerine, telefonu kapatıp tıpkı aniden sönmüş bir balon gibi yatağının üzerinde öylece oturdu.

Bir dakika sonra, yorgun adımlarla, ayaklarını sürüyerek pınl pınl banyosunun yolunu tuttu. Dünkü kıyafetlerini üzerinden çıkarıp, beyaz seramik fayanslarla kaplı banyonun ortasında çırılçıplak kaldı. Gözlerini aynaya yansıyan çıplak aksine dikmişti.

Parmaklanyla kamına dokunup, avuçlannı pürüzsüz teninin üzerinde gezdirerek ona olanlara bir anlam yüklemeye çalıştı. Beş hafta gecikmişti ama karnında ne bir kıpırtı, nede bir şişkinlik hissedebiliyordu. Aksine, karnını her zamankinden daha düz, kendini de daha zayıf hissediyordu. Bunun nedeni de bulduğu her şeyi midesine indirme alışkanlığının yerini sadece çorba ve krakere bırakmış olması olmalıydı.

Bakışlarını, darmadağın san buklelerinin, çökmüş ya-naklanm ve morarmış gözlerini çevrelediği yüzüne kaydırdı. Henüz gebelik testi yapmamıştı. Gününün geçmiş olması, hiç geçmek bilmeyen mide bulantılanyla birlikte, bitkinliğine eklendiğinde sonuç aslında gayet açıktı. Üç yıllık seks açlığının böyle bir hamilelikle son bulması ne şanstı ama...

Belki de hamile değilimdir, diye düşündü. Belki de apaçık ölüyordu.

Kendi kendine, "Bunun için neler vermezdim," diye mırıldandı.

Ama bu sözlerin ağzından çıkmasıyla birlikte şaşkınlıkla kendine geldi. Böyle demiş olamazdı, olmamalıydı.

Yeniden kanuna odaklandı. Belki biraz beli kalınlaşmış olabilirdi. Belki tam da şurada, bir parçacık yuvarlaşma... Parmaklanm üzerine koyup, hafifçe o noktayı kavradı. Bir an gözünün önüne yeni doğmuş, pembe suratlı, kısık kara gözlü, kiraz dudaklı bir bebek geldi. Erkek miydi? Yoksa kız mı? Ne fark ederdi ki? Bebek olsun yeterdi. Gerçek bir bebek

D.D. banyonun sessizliğinde kamına, seni incitmeyeceğim diye fısıldadı. "Hamurumda annelik yok belki ama seni incitmeyeceğim. Seni bilerek hiç incitmeyeceğim."

Bir an duraksayıp, derin bir nefes bıraktı. Bu gerçeği bu

kadar çabuk kabul edebildiğini aklı almıyordu.

"Ama bana bu konuda yardımcı olman gerek. Anlaştık mı? Maalesef en iyi anne piyangosu sana çıktı diyemem. Bu sebeple ikimiz de bazı şeylerden ödün vermek durumundayız. Mesela sen bana yeniden yemek fırsatı versen de, ben de gece yarısı olmadan yatağa girmeye çalışsam diyorum. Elimden gelenin en iyisi bu. Ama eğer daha iyi bir teklifistiyorsan, belki de geldiğin yere yeniden dönüp her şeye sıfırdan başlayabilirsin."

"Anneciğin küçük bir kızı bulmaya çalışıyor. Belki bu senin hiç umurunda değildir ama benim umurumda. Elimde değil. Bu benim kanımda var."

Bir sessizlik daha. D.D. elleri karnını okşarken, bir kez daha derin bir nefes bıraktı. "Bu yüzden yapmam gereken her neyse yapmak zorundayım," diye fısıldadı. "Çünkü dünya çok pis ve birileri onu temizlemek zorunda. Aksi halde Sophie Leoni gibi kızlann hiç şansı yok. Öyle bir dünyada yaşamak istemiyorum. Senin de öyle bir dünyada büyümeni istemiyorum. O yüzden gel bana yardım et. Önce duş alacağım, sonra da bir şeyler yiyeceğim. Biraz gevreğe ne dersin?"

D. D. midesinin kalkmamış olmasını bebeğinin verdiği bir evet cevabı olarak düşündü. "Evet, tahıl gevreği. Soma da ikimiz için işimin başına gideceğim. Sophie'yi ne kadar hızlı bulursak, seni de eve ve bir zamanlar bebek düşleri olan babana o kadar hızlı götürebilirim. Umarım hâlâ bebek istiyordur. Ah, Tanrım. Buna biraz inansak iyi ederiz. Pekâlâ,hadi işe koyulalım."

D.D. duşu açtı.

Sonrasında biraz Cheerios gevrek yiyip, midesindekini boşaltmadan evden çıktı.

Çok iyi, diye düşündü. Çok iyi.

Dedektif Butch Walthers tam da adına yaraşır biriydi. Tıknaz bir suratı, yapılı omuzları, şimdilerde artık tohuma kaçmış bir defans oyuncusununkini andıran fıçı gibi bir karnı vardı. D.D. ve Bobby ile evinin hemen köşesindeki kafede kahvaltı etmeyi kabul etmişti çünkü izin günündeydi ve iş hakkında konuşurlarken ısmarlanan bir yemeğe hayır diyemezdi.

D.D. kafeden içeri girdiğinde onu karşılayan haşlanmış yumurta ve kızarmış pastırma kokusuyla neredeyse içeri girdiği hızla dışarı kaçacak olmuştu. Aslında böyle yerlere bayılır, yumurta ve pastırmayı severdi ama şu an çektiği mide bulantılarıyla bu koku zalim bir işkenceden başka bir şey de-ğildi.

D.D. açık olan ağzından midesini yatıştıracak derin birkaç nefes aldı. Ve ani bir hareketle kol çantasının içinde naneli sakız aranmaya başladı. Pek çok sayıda olay yerinden öğrendiği bir şey vardı ki o da, naneli sakızın insanın koku duyusunu bastırdığıydı. D.D. ağzına tam üç sakız tıkıştırıp nane tadının ağzının içine yayılmasını sağlayarak nihayet ka-fenin arka taraflarına ilerleyebildi. Geldiğinde Bobby'yi çok-

tan Dedektif Walthers'ın karşısında otururken bulmuştu.

D.D. yaklaştığında her ikisi de ayağa kalktılar. D.D. kendini Walthers'a tanıtıp Bobby'yi başıyla selamladı ve masanın cam kenarı tarafına geçti. Şanslı gününde olmalıydı ki pencere kanatlarının açılabildiğini fark etti. Hemen işe koyulup pencerenin kolunu çevirdi.

"Hava biraz sıcak," dedi. "Umarım rahatsız olmazsınız."

İki adam da onu meraklı gözlerle süzdüyse de tek kelime etmediler. D.D. kendini haklı çıkarmak istercesine ka-fenin sıcak olduğunu düşünüyordu ve açık olan pencereden giren serin mart rüzgârı kar kokusu taşıyordu. D.D. hafif aralık olan pencereye daha da yaklaştı.

Bobby, "Kahve?" diye sordu.

"Su," diye yanıtladı D.D.

Bobby bu cevapla tek kaşını havaya dikmişti.

D.D., "Kahvemi çoktan içtim," diyerek yalan söyledi. "Gergin olmak istemiyorum."

Bobby bunu yutmazdı. D.D.'nin de bunu gayet iyi bilmesi gerekirdi. D.D., Bobby ona kahvaltı edip etmediğini sormadan VValtheıs'a döndü. Çünkü D.D'nin yemek teklifini geri çevirdiği bugüne dek görülmüş şey değildi ve bu durum Bobby tarafından dünyanın sonu olarak addedilebilirdi.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi D.D. "Özellikle de izin gününüzde."

VValtheıs nazik bir hareketle başım salladı. Etli burnunu kırmızı kılcal damarlar sarmıştı. D.D. *alkol alıyor olmalı* diye düşündü. Polislik kariyerinin sonlarına yaklaşmış emektar bir kurt. Eğer Walthers bugünlerin hayatının en zor günleri olduğunu sanıyorsa, kesinlikle bir de emeklilik günlerini görmeliydi. Sürekli eski güzel günleri anarak ya da yaşanmanı ıslıkların pişmanlığıyla, hiçbir şey yapmadan geçip giden günler...

Walthers, "Howe cinayetiyle ilgili bir telefon almak beni hayli şaşırttı," dedi. "Vaktiyle pek çok dosyada çalıştım. Bu dosyanın böylesi ilginç bir dosya olacağını hiç sanmazdım."

"Sizce basit bir dosya mıydı?"

Walthers omuzlarmı silkti. "Hem evet, hem hayır. Olay yerindeki fiziksel bulgular çok azdı ama Thomas Howe'un geçmişi, bu konuda sabıkalı olduğunun en büyük göstergesiydi. Tessa Leoni onun ilk tacizi değildi, sadece ilk karşı koyanıydı."

D.D. merakla, "Sahi mi?" diye sordu.

O sırada garson siparişlerini almak üzere çıkagelmişti. Walthers dört sosisli, iki yumurtalı ve bol kızartmak bir Trail-blazer spesiyali istemişti. Bobby de aynı siparişi verdi. D.D. ise tüm cesaretiyle portakal suyunda karar kıldı.

Bobby artık bariz bir ilgiyle izliyordu onu.

D. D. garsonun yanlarından hemen ayrılm asından sonra "Bize dosyanın ayrıntılarından bahseder misiniz biraz?" dedi.

"İlk telefon 91l'e edilmişti. Hatırladığım kadarıyla arayan histeri içindeki anneydi. Olay yerine ilk giden ekip, Tom-my Howe'u oturma odasında yediği tek kurşunla ölü bulmuştu. Çocuğun anne, babası ve kız kardeşi de sabahlıklarıyla olay yerindeydi. Anne ağlıyor, baba onu sakinleştirmeye çalışıyor, kız kardeşse tam bir şok içinde olanları izliyordu. Anne ve babanın hiçbir şeyden haberi yoktu. Gece duydukları bir sesle uyanmışlar ve baba aşağı kata indiğinde oğullarının cansız bedenini bulmuştu. Hepsi bu."

"Olayı tek bilen kardeş Juliana'ydı ama ona ulaşmak pek kolay olmamıştı. O gece evde bir arkadaşı vardı..."

D.D., "Tessa Leoni," diyerek cümleyi tamamladı.

"Kesinlikle. Film izlerlerken Tessa kanepede uyuyup kalmış. Juliana da yukarı kata, kendi yatağına gitmiş. Gece saat birden sonra o da duyduğu bir sesle uyanm ış. Aşağı kata indiğinde Tessa ve ağabeyini kanepede bulmuş. Kendi deyimiyle ilk başta neler olduğunu anlayamamış ama sonra duyduğu bir silah sesiyle ağabeyi yere düşmüş. Ve Tessa hâlâ elinde tuttuğu silahla kanepeden kalkmış."

"Juliana, Tessa'mn ağabeyini vurduğunu görmüş mü?" diye sordu.

"Evet. Juliana gördükleriyle fena halde sarsılmıştı. Tes-sa'mn ona ağabeyinin saldınsına uğradığım söylediğini anlatmıştı. Juliana ne yapacağını bilememiş. Bir yandan Tom-my kan kaybederken, bir yandan babası merdivenlerden ini-yormuş. Panikleyip, Tessa'ya eve gitmesini söylemiş. Tessa da ona denileni yapmış."

Bobby şaşkınlıkla, "Tessa gecenin bir yarısı evine geri mi dönmüş?" diyerek lafa karıştı.

"Tessa da aynı caddede, beş ev aşağıda oturuyordu. Gidilemeyecek kadar uzak bir mesafe değil. Tommy'nin babası aşağı indiğinde Juliana'ya annesinin bir an evvel 911 'i aramasını söylemiş. Ben bunun üzerine olay yerine gitmiştim. Kanlı bir olay yeri, ölen genç bir çocuk ve kayıp bir katil."

"Tommy neresinden vurulmuştu?"

"Sol üst uyluğundan. Kurşun uyluk atardamarına isabet etmişti ve çocuk hızla kan kaybetmişti. Şöyle bir düşününce, insanın bacağına isabet eden

tek bir kurşunla hayatım kaybetmesi ne kötü bir şans."

"Bir kez mi ateş edilmişti?"

"Aynen öyle."

D.D., *ilginç,* diye düşündü. En azından Brian Darby göğsünde üç kurşunla ödüllendirilmişti. Yirmi beş haftalık bir silah eğitimi insanda bu denli bir ilerleme yaratabilir miydi?

D.D., "Peki, Tessa neredeydi?" diye sordu.

" Juliana'nın ifadesinden sonra Leoniler'in evine gittim ve Tessa daha ilk çalışımda kapıyı açtı. Duş almıştı..."

"Hadi canım!"

"Size fiziksel bulgulann çok az olduğunu söylemiştim. Kaldı ki" -VValthers cüsseli omuzlarını silkti- "Tessa daha on altı yaşındaydı. Dediğine göre kati İlini vurmadan önce onun cinsel tacizine uğramıştı. Bu yüzden de doğruca duşa girmişti, bunun için onu suçlayabilir misiniz?"

D.D. yine de duyduklarından pek hoşlanmamıştı. "Peki, bulduğunuz fiziksel bulgular nelerdi?"

"Yirmi ikilik bir tabanca. Tessa hemen teslim etmişti.

Kabzada parmak izleri vardı ve balistik incelemede silahtan çıkan kurşun Howe'un cesedinden çıkarılan kurşunla ör-tüşmüştü. Tessa'nın üzerinden çıkardığı kıyafetlere el koyup, koruma altına aldık. îç çamaşırında semen örneği bulunamamıştı. Tessa, Tommy'nin başladığı işi yapmaya fırsat bulamadığım söylemişti. Ama diğer kıyafetlerinde kan örneği bulunmuştu ki kanın Tommy Hovve'a ait olduğu ortaya çıkmıştı."

"Ellerinde barut izine rastlanılmış mıydı?"

"Rastlanılmadı, çünkü kız duş almıştı."

"Peki, tecavüz muayenesi?"

"Olmayı reddetti."

"Red mi etti?"

"Yeterince acı çektiğini söyledi. Bir hemşirenin onu muayene etmesi için ve eğer muayene olursa onun iyiliğine olacağına dair çok dil döktüysem de razı olmadı. Kız tıpkı bir yaprak gibi titriyordu. Gün gibi ortadaydı ki, kız bitmişti."

Bobby araya girerek, "Tüm bunlar olurken babası nerelerdeydi?" diye sordu.

"Babası biz eve girdikten sonra uyandı. Anlaşılan o ki, ancak o zaman kızının eve beklenenden erken döndüğünü ve bir olay yaşandığını fark etmişti. Biraz şeydi... nasıl desem, kendi aleminde gibi. Üzerindeki boxer külotu ve atletiyle ellerini göğsünde kavuşturup, mutfakta öylece ayakta durmuş, ağzını açıp da tek kelime etmemişti. Demek istediğim, kızı orada bir erkek tarafından saldırıya uğradığını anlatırken, o tıpkı bir heykel misali tepkisizce dinliyordu. "Donnie," Walt-hers adamın adını hatırlamasıyla parmaklarını havada şıklat-inişti. "Adı Donnie Leoni'ydi. Kendine ait bir tamirhanesi vardı. Nasıl biri olduğunu bir türlü çözememiştim. Bir ayyaş olduğuna kanaat getirdiysem de bunu hiç ispatlayamadım."

"Peki ya anne?" diye sordu D.D.

"Ölmüştü. Olaydan alü ay önce, kalp krizinden. Mutlu bir aile değillerdi belli ki..." Walthers yeniden omuzlannı silkti. "Ama ailelerin çoğu öyle değil mi zaten?"

D.D. kafasımn içindeki olayları yeniden sıralarken, "Yani," dedi. "Tommy Howe bacağına aldığı tek kurşunla oturma odasmm tam ortasında hayatını kaybetti. Tessa cinayeti işlediğini kabul etti. Üstelik cinayetten sonra duşunu alıp muayene olm ayı reddetti. Anlam ıy or um. Bölg e s av cı s ı da kızın dediklerine inandı, öylemi? Çeşitli travmalar yaşamış on alü yaşında zavallı bir kızın anlattıklanm yeterli mi buldu?"

Walthers başını iki yana sallayarak, "Aramızda kalacaksa bir şey söyleyeceğim," dedi.

D.D. "Elbette ki," diyerek teminat verdi. "Bana güvenebilirsin."

"Ben Tessa Leoni'ye akıl sır erdiremedim. Yani, bir bakıyorsunuz mutfakta oturmuş bir yaprak gibi titriyor. Ama bir bakıyorsunuz ki... o gece yaşanan her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatabiliyor. Polislikte geçen

onca yılımda, ben her ayrıntıyı bu kadar incelikle anlatabilen bir kurbana daha rastlamadım. Özellikle de cinsel saldınya uğramış bir kurbandan söz ediyorsak. Bu durum kafamı çok karıştırdıysa da, ne diyebilirdim ki: *Tatlım, kusura bakma ama sana inana-bilmem içinfazla detaycısın* mı diyecektim?" Walthers başını "hayır" anlamında salladı. "O gün ve o yaşta, böylesi bir söz bir dedektifin sonu olabilirdi, inanın bana -iki eski karım da bana bu konuda hak vereceklerdir- benim harcamak için emekli maaşıma ihtiyacım vardı."

En az D.D. kadar kafası karışan Bobby, "Peki neden Tessa Leoni'nin meşru müdafaa yaptığı düşünüldü? Neden ceza alması için girişimde bulunulmadı?" diye sordu.

"Çünkü Tessa Leoni'nin bir kurban olduğu tartışılabilirdi belki ama sorun Tommy Hovve'un olaya cuk diye oturan bir fail olmasıydı. Olaydan sonraki yirmi dört saat içinde, üç kız daha Tommy tarafından cinsel saldırıya uğradıklarına dair ihbar telefonu etmişlerdi. Hiçbiri de resmi bir ifade vermek istemedi, hatırlatayım, ama biz kazdıkça başka bulgular çıktı ortaya. Meğer Tommy[1]'nin kızlara olan tutumu dillere destanmış. Bir kadmdan gelecek hayır yanıtını asla cevap olarak kabul etmezmiş. Kızlara zorla sahip olmazmış, zaten kızların ifade vermek istemeyişlerinin de en büyük sebebi bu. Bunun yerine kızları içkiyle sarhoş edip ya da alkolsüz içkilerine alkol karıştırarak elde edermiş. Kızlardan birkaçı gece boyunca Tommy Howe ile ilgilenmediklerini hatırladıkları halde sabah kendilerini onun yatağmda bulduklar mı söylemişlerdi."

"içkilerine ilaç mı koyuyormuş?"

"Muhtemelen. Her ne kadar Tommy'nin yurt odasmda ilaca rastlamasak da arkadaş larmm Tommy'nin istediği bir kızı, kızın duygulan ne olursa olsun aldığına dair ciddi ifadeleri vardı."

Bobby belli belirsiz bir mırıltıyla, "Yakışıklı bir çocuk muydu?" diye sordu.

Walthers, "Anne ve babası öyle olduğunu düşünüyorlardı," diye cevap verdi. "Bölge savcısı Tessa için ceza istemediğini söyleyip, hafifletici sebepleri sıralamaya başladığında... görseniz, sanki Papa'nın ateist olduğunu açıklıyor-muşuz gibi bir hava yarattılar. Babası -James, James Howe-adeta

öfkeden deliye dönmüştü. Bölge savcısına ağzına geleni söyleyip, amirime de benim beceriksiz polislik anlayışım yüzünden soğukkanlı bir katilin serbest kaldığım haykırmıştı. Arkasımn güçlü olduğunu, istese hepimizin ipini çekebileceğini bağırarak söylemişti."

"Yaptı mı peki?" diye sordu D.D.

Walthers gözlerini devirdi. "Yapma lütfen, Polaroid firmasının orta düzey ortaklarından biriydi sadece. Arkasının kuvvetli olduğu falan yoktu. Kendince saygın bir işi vardı ve emrindeki çalışanlar belli ki ondan çekiniyorlardı ama borusu sadece sekiz metrekarelik bir odanın ve yüz seksen beş metrekarelik bir evin içinde ötüyordu, o kadar. Tipik ebeveyn reaksiyonu bunlar." Walthers yeniden başını iki yana salladı.

"Bay ve Bayan Howe, Tommy'nin Tessa Leoni'ye saldırdığına inanmıyorlar mıydı?"

"Kesinlikle hayır. Her ikisi de oğullarının suçlu olabileceğini bir an bile düşünmemişlerdi, ilginç olansa Donnie Leoni'nin de kızının masumiyetine inanmayışıydı. Sonradan duyduğuma göre adam kızını evden kovmuştu. Çünkü bu tür olayların dişi köpek kuyruk sallamazsa olmayacağına inananlardandı." Walthers başını yeniden salladı. "Bu durumda ne yapabilirsiniz ki?"

O an elindeki tabaklarla garson yeniden çıkageldi. Tabakları Walthers ve Bobby'nin önüne bırakıp D.D'ye de meyve suyunu uzattı.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordu.

Masadakilerin başlarım "hayır" anlammda sallamalarıyla garson kız yeniden uzaklaştı.

Erkekler hemen yemeklerine yum ulurken D. D. sosisin yağlı kokusundan kurtulabilmek için açık pencereye biraz daha sokulmuştu. Ağzmdaki sakızı çıkarıp portakal suyundan bir yudum aldı.

DemekTessaLeoni, Tommy Howe'u bacağından tekbir kurşunla vurmuştu. D.D. olayı kafasmda canlandırdığında, koreografı tam olarak yerli yerine oturuyordu. On altı yaşındaki Tessa korku içinde kendinden daha büyük ve güçlü biri tarafından kanepeye yatırılırken, sağ eliyle

kalçasına batan çantaya uzanıp babasının ona verdiği yirmi ikilik tabancayı çıkarıyor ve silahı ikisinin arasına alıp tetiği çekiyordu.

Walthers haklıydı; böylesi bir yaradan hayatını kaybetmesi Tommy'nin şanssızlığıydı. Her şey göz önüne alındığında bu aslında Tessa'nın da şanssızlığı sayılırdı. Çünkü bu olayın ardından hem babasını, hem de en iyi arkadaşını kaybetmişti.

Geçmişte Tommy'nin cinsel saldırısına maruz kaldıklarını iddia eden kadınların sayısına bakılırsa, bu cinayet kulağa bir nefsi müdafaa gibi geliyordu. Ama ortada tetiği çekip

ıkı cinayet işlemiş bir kadın söz konusu olunca... ilk cina-< ıic azmettirici unsur agresif, genç bir erkekti. İkincisinde İH şiddet eğilimli bir koca söz konusuydu. İlk olayda bacağa İlki lan tek bir kurşun şaşırtıcı biçimde ölümle sonuçlanmıştı, kinci olayda ise kurşunlar bu kez ölüm bölgesi olarak bilinen göğsün tam ortasına sıkılmışü.

İki ateş. İki nefsi müdafaa. D.D. portakal suyundan bir udum daha alırken, *kötü şans,* diye düşündü. Yoksa öğ-ı» ıınıe eğrisi miydi?

VValthers ve Bobby yemeklerini bitirdiler. Bobby hesabı «»derken Walthers homurdanarak teşekkür ediyordu. Birbir-1< ı me k artlarını v erdikten sonra Walthers, Bobby ve D. D.' y i kaldınmda bırakarak aynldı.

Walthers’m köşeyi dönüp gözden kaybolmasıyla Bobby, D.D.'ye döndü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, 1)1).?"

"Hayır."

Bobby dişlerini sıkıp, sanki bu meselenin üzerine gidecekmiş gibi dursa da yapmadı. Arkasını dönüp kafenin ten-sini incelemeye başladı. D.D. eğer onu tanımıyor olsaydı, kırılmış olacağını düşünecekti.

D.D. konuyu değiştirmek ve aradaki gerginliği azaltmak için, "Sana bir şey soracağım," dedi. "Aklım durmadan iki farklı nefsi müdafaa olayında iki erkeği öldürmek zorunda kalan Tessa Leoni'ye kayıyor. Merak ediyorum, gerçekten bu kadar bahtsız mı yoksa fazla mı akıllı?"

Bu konu Bobby'nin ilgisini çekmişti. Kararlı bir tavırla yeniden D.D.'ye döndü.

"Düşünsene," diyerek devam etti D.D. "Tessa on altı yaşında evinden atılmış, hamile kalmış, yirmi birine geldiğinde hayatta bir baş maymış. Ama scnra kendisinin de dediği gibi her şeye sıfırdan başlayıp kendine yeni bir hayat kurmuş. Eski yaşantısını bırakmış. Güzel bir kız dünyaya getirmiş, saygın bir polis memuru olmuş, hatta mükemmel bir adamla bile tanışmış. Ta ki adam sarhoş olup onu darp edinceye kadar. Şimdi bu durumda ne yapmalı?"

Bobby sert bir ifadeyle, "Polisler diğer polislere sırlarını dökmezler," dedi.

D.D., "Kesinlikle," diyerek onu onayladı. "Her sorunu kendi başına çözmek zorunda olan devriye polisinin karizmasını çizer bu. Bu durumda Tessa'mn yapacağı tek bir şey kalıyor. O da eşinden aynlmak. Brian'ın denize açıldığı bir sonraki seferde, Tessa ve Sophie'nin kendilerine yeni bir hayat kurmaları için önlerinde tam altmış gün olmuş olacak. Am a tabii eğer, böylesi güzel bir evden sonra, Tessa yeniden tek göz bir apartman dairesine dönmek isterse. Belki de evden, bahçeden, pahalı arabadan ve bankadaki elli bin dolar paradan vazgeçmek istememiştir."

Bobby tekdüze bir sesle, "Belki de çekip gitmenin çözüm olacağım düşünmemiştir," dedi. "Böylesi şiddet eğilimli kocaların pek çoğunun laftan anlamadığı ortada."

"Pekâlâ," diyerek ona hak verdi D.D. "Bu da olabilir. O halde Tessa daha kalıcı bir çözüm arayış ma girdi. Brian Dar-by'yi onun ve Sophie'nin hayatından sonsuza dek çıkaracak ama buna rağmen evin yine onlara kalmasını sağlayacak bir şey. Bu durumda ne yapabilir?"

Bobby gözlerini D.D.'ye dikti. "Tommy Howe olayından edindiği tecrübeye göre, kocasını nefsi müdafaa ederken öldürmüş izlenimi yaratmaya çalıştığım mı söylüyorsun?"

"Ben sadece bunun aklından geçmiş olabileceğini söylüyorum."

"Evet ama peki ya Tessa'mn yaralan? Beyin sarsıntısı, çatlak bir elmacıkkemiği, çok sayıda ezik. Kadın ayağa dahi kalkamıyor."

"Belki de Tessa kocasını onu bu hale getirmesi için kışkırtmıştır. Bunu yapmak zor olmasa gerek. Adamın içki içtiğini biliyordu. Şimdi artık tek

yapması gereken adamın onu darp etmesi için birkaç kışkırtıcı hareket yapmak. Zaten ondan sonra da ortaya ateş etmesine neden olacak bir sebep çıkmış oluyor. Brian içindeki şiddet canavarına yenilirken Tessa da bu fırsatı değerlendiriyor."

Bobby kaşlarını çatıp, başını iki yana salladı. "Bu zor bir ihtimal, aynı zamanda da tutarlı bir tarafı yok."

"Nedenmiş?"

"Sophie yüzünden. Diyelim ki Tessa, kocasının onu dövmesini sağladı. Sonra da tabancasını çekip, onu öldürdü. Dün de dediğin gibi bu Brian'in mutfaktaki cesedinin sebebini ve Tessa'mn diğer odadaki tedavisini açıklar. Ama peki ya Sophie? O nerede?"

D.D. kaşlarım çatıp, kolunu karnının üzerine yerleştirdi. "Belki de Sophie olayı görmesin diye onu evden uzaklaştır-mıştır."

"O halde Sophie'yi, Bayan Ennis'e bırakmış olması gerekirdi."

"Bekle, belki de sorun bu. Sophie'yi bırakacak bir yer bulamadı ve Sophie görmesi gerekenden fazlasını gördü. Bu yüzden de Tessa, Sophie'yi sorgulamamamız için onu uzaklaştırdı."

"Sence Tessa onu bir yerlere mi sakladı?"

D.D. bunu şöyle bir düşündü. "Bence bu işbirliği konusunda neden bu kadar yavaş olduğunu açıklayabilir. Çocuğu için endişeli değil, çünkü zaten güvende olduğunu biliyor."

Ama Bobby bu fikre katılmadığını belli edercesine çoktan başmı sallamaya başlamıştı. "Yapma, Tessa eğitimli bir polis memuru. Çocuğunun kayıp olduğunu açıkladığı an eyalet çapında bir kayıp ilanının verileceğini çok iyi biliyor. Çocuğun resminin saat başı haberlerde gösterildiği bir yerde onu saklamayı ne kadar başarabilir ki? Üstelik kime güvenip, ondan bu konuda yardım isteyebilir? *Pazar sabahı saat dokuz. Az önce kocamı öldürdüm. O yüzden rica etsem altı yaşındaki lazıma biraz göz kulak olabilir misiniz?* Biz bu kadının ne ailesi ne de arkadaşları olmadığını tespit ettik zaten. Sophie'yi ya Bayan Ennis'e bırakacaktı ya da Bayan Ennis'e. Kaldı ki çocuk da onda değil."

Bobby huzursuzca devam etti. "Ayrıca, bu bir son olamaz. Öyle ya da böyle Sophie'yi bulacağımız ortada. Bulduğumuzda da o sabah neler yaşandığını soracağız. Sophie eğer Tessa ve Brian'm kavga ettiklerine şahit olduysa, aradan geçen birkaç gün hiçbir şeyi değiştirmez. O halde insan kendi çocuğunu ne diye riske atsın ki?"

D.D. dudaklarını büzdü. "Pekâlâ, olaya senin açından bakınca..." diye mırıldandı.

Bobby birden bire, "Neden bu kadar zorluyorsun?" diye sordu. "Meslektaşın olan bir kadın hastaneye kaldırıldı. Küçük kızı ortalarda yok. Dedektiflerin çoğu kadın için seferber olurken, sen sanki onu suçlu çıkarmak için bahane arıyor gibisin."

"Hiç de değil... "

"Neden, kadın genç ve güzel diye mi? Gerçekten bu kadar aşağılık olabilir misin?"

D.D., "Bobby Dodge!" diyerek bağırdı.

Bobby de "Sophie'yi bulmamız gerek!" diye bağırmıştı. Bunca yıldır beraber çalışıyorlardı ama D.D. daha önce Bobby'nin bir kez bile bağırdığım duymamıştı. Ama sorun değildi, çünkü kendi de bağırıyordu.

" Biliyorum!"

"Yirmi dört saati geçti. Kızım sabahın üçünde ağlamaya başladığında, ilk aklıma gelen küçük Sophie'nin de bir yerlerde ağlayıp ağlamadığıydı."

"Biliyorum!"

"Bu dosyadan nefret ediyorum D. D."

"Ben de."

Bobby bağırmayı kesip, onun yerine derin bir nefes aldı. D.D. de gergin bir nefes verdi. Bobby ellerini kısa saçlarının arasından geçirirken, D.D. san buklelerini omuzlannın arkasına atıyordu.

Bir dakika sonra, "Brian Darby'nin patronuyla görüşmemiz gerek," dedi Bobby. "Üvey kızma ne yapmış olabileceğini tahmin edebilecek bir arkadaş, tamdık listesi çıkarmalıyız. "

D.D. saatine bir göz attı. Saat ondu. Phil, ScottHale'le görüşmek için on bire randevu almıştı. "Daha bir saatimiz var."

"Güzel. Hadi o halde spor salonlarım arayalım. Belki Brian'ın özel bir spor hocası vardır. İnsanlar bazen bazı iti-raflanm kişisel hocalarıyla paylaşabilirler. Şu anda da tek ihtiyacımız bir itiraf duymak."

"Salonları sen ara," dedi D.D.

Bobby gözlerini dikkatle D.D.'ye dikti. "Neden? Sen ne yapacaksın?"

"Juliana Hovve'u bulacağım."

"D.D. ..."

D.D. "Böl ve işgal et," diyerek Bobby'nin lafım kesti. "Hızlı yol al ki, sonuca hızlı varasın."

"Tannm. Sen gerçekten de çekilmez bir tipsin."

"Zamanında, en çok sevdiğin huyum da buydu zaten."

D.D. arabasına doğru yürüyüp giderken, Bobby olduğu yerde kala kalmıştı.

16. Bölüm

Briari la ilk büyük kavgamızı evlendikten dört ay sonra etmiştik. Nisamn ikinci haftasında beklenmedik bir kar fırtınası New England' ı karlar altında bırakmıştı. Bir gece önce görevdeydim ve saat sabahın yedisi olduğunda Mass Pike yolu birbirine giren arabalar, yol kenarına terk edilmiş olanlar ve panik içindeki yayalarla tam bir keşmekeş halini almıştı. Gırtlağımıza kadar işe batmıştık. Ek ekipler gönderi ldiği ve acil durum ekipleri harekete geçirildiği halde gece vardiyamız gündüz vardiyasına kaymış, iş bitmemişti. Kuzeydoğulu bir polisin kış aylarındaki imtihanına hoş geldiniz.

Saat on birde, ki bu normalde vardiyadan çıkmam gereken saatin dört saat sonrasıydı, nihayet evi arayabildim. Cevap veren olmamış, buna rağmen endişelenmemiştim. Brian ve Sophie'nin dışarıda kartopu oynayabileceklerini düşündüm. Belki kayıyorlar, belki kardan adam yapıyorlar ya da belki de ışıl ışıl parlayan Nisan kannın altında mor renkli çiğdem çiçekleri arıyorlardı.

Öğlen saat birde, polis arkadaşlarımdan biriyle kazaların en kötü olanlarına müdahale etmiş, çalışmayan üç düzineden fazla aracı yollardan kaldırtmış, yolda kalmış en az iki düzine yolcuyu da evlerine gönder m iştik. Pike yolunu açmamızla nihayet kar küreme makine1eri, kum ve çakıl kamyonları iş lerini yapmaya başlamışlardı. Bu da bizim işimizi daha da kolaylaştırmıştı.

O dakikadan sonra nihayet soğuk da olsa bir yudum kahve içebilmek ve görev başındayken çok kez çalan cep telefonuma bakabilmek için devriye araç ma döndüm. Bayan Ennis'in defalarca aradığmı ancak omzumda taşıdığım çağrı cihazıma anons geldiğinde fark edebilmiştim. Çağrıyı

yapan merkezdi, bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Acil bir telefonum olduğunu söylediler.

O an birden yüreğim ağzım a geldi. Sanki ondan güç alabilirmişim gibi aracımın direksiyonuna yapışmıştım. Hayal meyal izinalıp, telsizdenBayanEnnis'i aradığımı hatırlıyorum. Bayan Ennis panik halindeydi. Beş saattir Brian ve Sophie'yi bekliyordu. Nerede olduklarını merak etmişti.

îlk başta bir şey anlamadıysam da, sonra parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Brian karın yağmaya başladığı sabah altı sularında Bayan Ennis'i aramış ve havaya bakıp adrenalin damarının kabardığını, kayak için mükemmel bir gün olduğunu söylemişti. Bu yüzden bugün Sophie'ye bakıcılık edemeyecekti. Bayan Ennis acaba bu görevi onun için yapar mıydı?

Bayan Ennis kabul etmişti ama eve gelmesi en az bir, iki saati bulacağından Brian'dan biraz zaman istemişti. Brian yolların o vakte kadar daha kötü olacağını, bu yüzden de dağa giderken Sophie'yi kendisinin bırakabileceğini söylemişti. Bu Bayan Ennis'in daha çok hoşuna giderdi çünkü otobüse binme derdinden de böylelikle kurtulmuş olacaktı. Brian saat sekizgibi orada olacağını, Bayan Ennis de kahvaltı için Sophie'yi beklediğini söylemiş ve telefonu kapatmışlardı.

Ne var ki saat çoktan bir buçuk olmuş, ne Sophie'den ne de Brian'dan ses seda çıkmamıştı. Evdeki telefona cevap veren kimse de yoktu. Ne olmuştu?

Bilmiyordum. Nereden bilebilirdim ki? Aklıma üşüşen muhtemel sahnelere gözümü yummaya çalışıyordum. Gözümün önündeki resimlerden birinde genç bir erkek arabadan fırlayıp telefon direğine çarpmıştı. Bir diğerinde daha yaşlı biri kaza anında göğsüne hızla çarparak açılan hava yastığı sayesinde koltuğunda sanki uyuyormuşçasına sabit oturuyordu. Ama dudaklarından sızan kan ancak yanına yaklaşıldığında görülüyordu. Başka bir sahnede ise sekiz yaşındaki bir kız çocuğu aracın hurda olmuş ön koltuğundan uzun uğraşlar sonucu kesilerek çıkarılıyordu. Çocuğun nispeten daha az yara almış annesi, arkada ağlayan bebeğine bakmak için bir saniyeliğine arkasına döndüğünü ve o anda da...

Bunlar benim şahit olduğum sahnelerdi. Aklımda bu sahnelerle, arabayı vitese atıp sirenleri ve ışıkları açarak otuz dakika uzaklıktaki evime doğru hızla yola koyuldum.

Nihayet tuğla garajımızın önüne vardığımda ellerimin titremesine engel olamıy ordum. Arabayı öyle bir park etmiştim ki yansı kaldırımda, diğer yansı yolun ortasındaydı. Işıklan da açık bırakıp araçtan fırladım ve karlara gömülmüş ön merdivenleri hızla çıkmaya başladım. İlk basamakta ayağımın altma denk gelen buz parçasıyla kayşam da trabzanları son anda tutarak yeniden caddeye yuvarlanmaktan kurtulmuştum. En nihayetinde merdivenleri tırmanmayı ve ön kapıya ulaşmayı başardım. Bir elimle anahtan kapıya sokmaya çalışırken diğer elimle kapıyı yumrukluyordum. Ama hiçbir hayat belirtisi olmayan camlar bana bilmek istemediğim gerçeği haykınr gibilerdi.

En sonunda, son bir gayretle anahtarı deliğe sokmaya başanp, kapı tokmağım çevirdim...

Hiçbir şey yoktu. Mutfak boştu, oturma odası da öyle. Hemen yukarı koştum ama iki yatak odasında da kimsecikler yoktu.

Merdivenlerden paldır küldür inip, mutfağa koşarken belimdeki polis kemerim büyük bir gürültüyle şıngırdıyordu. Nihayet bir an durup derin bir nefes aldım ve kendime bir polis olduğumu hatırlattım. Daha az telaş, daha çok zekâ gerekliydi bana. Sorunlar ancak bu yolla çözülebilirdi. İnsan ancak bu şekilde kontrolünü yitirmezdi.

"Anne? Anneciğim? Eve gelmişsin!"

O an kalbim adeta yerinden fırladı. Arkamı dönmemle birlikte Sophie kendini kollarıma atmış, beni pek çok defa kucaklamıştı. Bir yandan da beni hayretler içinde bırakarak bir çırpıda, gün boyu karda nasıl da eğlendiğini anlatıyordu.

O an Sophie'nin eve yalnız dönmediğini faik ettim. Kapının hemen girişinde yan komşunun kızı duruyordu. Kız elini kaldırarak selam verdi.

"Merhaba, Bayan Leoni" Bunu söylemesiyle birlikte kıpkırmızı kesilmişti. "Yani, Memur Leoni demek istedim."

Biraz zamanımı aldıysa da en sonunda parçaları yerine oturtmayı başarmıştım. Brian'ın kayağa gittiği gün gibi ortadaydı. Ama Sophie'yi Bayan Ennis'in evine bırakmamıştı. Onun yerine, kayak eşyalarını arabasma yüklerken yandaki apartmanda yaşayan komşunun on beş yaşındaki kızı Saralı Clemons'a rastlamıştı. Sarah o ara apartmanın girişindeki karları temizliyordu. Brian önce onunla biraz konuşmuş, sonra da ondan, ben dönünceye kadar Soplıie’ye göz kulak olmasını rica etmişti. Bu sayede kendisi de vakit kaybetmeden yola koyulabilirdi.

Genç kızlara düşkünlüğüyle meşhur Sophie içinse bu plan değişikliği hiç de fena bir fikir değildi. Anlaşılan o ki, iki kız tüm sabahı kayarak, kartopu savaşı yaparak ve Sarah'nın önceden kaydettiği "Gossip Girl "ün bölümlerini izleyerek geçirmişlerdi.

Brian, Sarah'ya ne zaman döneceğini bildirmemiş ama benim çok geçmeden işten döneceğimi söylemişti. Sophie ise arabamı görür görmez hemen yanıma gelmişti. Olay bundan ibaretti.

Eve dönmüştüm. Scphie mutluydu ve Sarah da kendisine verilen bu beklenmedik görevi alnının akıyla tamamlamaktan memnundu. Sarah'ya teşekkür için elli dolar verdim. Ardından önce Bayan Ennis'e haber verip, merkeze de işimin bittiğini bildirdim. Sonra da gününü sıcak çikolata içip, genç kız dizisi izleyerek geçiren kızımı kardan adam yapması için dışarı gönderdim. Ben de arka verandaya çıkıp, cna göz kulak olurken, bir yandan Brian'ı arıyordum.

Cevap yoktu.

Sonrasında kendim i, polis kem erim i kasaya koym aya ve kapışım sıkıca kilitlemeye zorladım. Hatırladığım başka şeyler vardı. Bildiğim bir şeyler...

Akşamı Sophie ile birlikte geçirdik. İnsanın bir yandan eşini öldürmek isterken bir yandan da halen harika bir mine olabilmesi ne ilginçti. Birlikte peynirli makama yemiş, *CandyLand* oynamıştık. Sonra da ona gece banyosu yaptırmıştım.

Saat sekiz buçuğu gösterdiğinde Sophie çoktan yatağında uykuya dalmıştı bile. Ben de önce mutfağı, sonra da oturma odasını ve camekânlı odayı adımlayıp durdum. Ardından dışarı çıktım. İçimde giderek büyüyen

öfkeyi çaüdaki karı küreyerek, ön merdivenlerdeki ve arka verandadaki karı süpürerek söndürebileceğimi umuyordum.

Saat onda sıcak bir duş alıp üzerime temiz bir üniforma geçirdim. Polis kemer im i henüz kasadan çık armam iştim. Sig Sauer'im elimin altında olduğu sürece onu kullanmamak konusunda kendime güvenemiyordum.

Saat onu çeyrek geçerken kocam elinde taşıdığı koca çantası ve kayak takımlanyla nihayet kapıdan içeri girmişti.

Tüm gününü dışarıda sevdiği bir aktiviteyi yaparak geçirdiğinden içindeki kıvancı bastıramayarak ıslık çalıyordu, belli ki keyifliydi.

Elindeki kayak takımını duvara yaslayıp, çantasını yere bıraktı. Elindeki anahtarları mutfak masasının üzerine fırlatarak botlarını çıkarmak üzereydi ki beni fark etti. îlk fark ettiği üzerimdeki üniformam olmalıydı ki gözleri bir anda duvardaki saate kaymıştı.

"Saat bu kadar geç mi olmuş? Kahretsin, affedersin. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım da."

Bense elim belimde sürekli dır dır eden, eli maşalı bir kadın gibi öylece ayakta durmuş, gözlerimi üzerinden çekmiyordum. Nasıl göründüğüm umurumda değildi.

"Bu saate kadar neredeydin?"

Kelimeler ağzım dan taksit taksit ve vurguyla çıkıyorlardı. Brian şaşkınlıkla kafasım kaldınp gözlerini bana dikmişti. "Kayaktaydım. Sarah söylemedi mi? Komşunun kızı. Sophie'yi eve getirdi, değil mi?"

"Gecenin bu saatinde sormak için sence de garip bir soru değil mi bu?"

Brian biran duraksadı. Emin olamıyor gibiydi. "Sophie evde, öyle değil mi?"

"Şükürler olsun ki öyle."

Brian başım "tamam" anlamında salladı. Düşünüyordu. "Pekâlâ, o halde neden başım beladaymış gibi hissediyorum?"

"Bayan Ennis... " diyerek söze başladım.

Brian birden doğrulup, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Onu arayacaktım. Arabadayken. Ama yollar öyle berbattı ki direksiyonu iki elimle kavramak zorunda kaldım. Otobana çıkıp yollar düzeldiğinde ise... ah, olamaz," diye sızlandı. Yeniden yere eğildi. "Nasıl da atladım bunu?"

Çocuğumu bir yabancının eline bıraktın! Ben sana burada ihtiyaç duyarken sen kendi eğlencenin peşine düştün Ayrıca mükemmel bir yaşlı kadını endişe içinde kıvrandırdm. Muhtemelen senin yüzünden önümüzdeki hafta kalp ilacını ikişer tane içmek zorunda kalacak.

Kocam ağzında geveleyerek, "Evet," deyip bana hak verdi. "Ortalığı karıştırdım. Bayan Ennis'i aramam gerekiyordu. Üzgünüm."

"Bunu nasıl yapabilirsin?" dediğimi duydum.

Brian yemden botlanmn bağcıklanyla uğraşmaya başlamıştı. "Unuttum. Sophie'yi Bayan Ennis'in evine bırakacaktım ama çıkmadan önce hemen yan tarafta duran Sa-raffya rastlayınca... "

"Kızımı tüm gün bir yabancıyla yalnız bıraktın..."

"Dur, dur, dur. Saat zaten sekizdi. Eve dönmen an me-selesiydi."

"Ben bugün saat bire kadar çalıştım. Eğer Bayan Ennis merkezi aramamış ve merkez de benim için acil durum çağ-nsı yapmamış olsaydı halen çalışmaya devam edecektim."

Brian'ın bir an beti benzi attı ve bağcıklanyla uğraşmayı bıraktı. "Yapma ya."

"Şakam yok."

"Tamam. Tamam. Evet. Haklısın. Bayan Ennis'i aramamak birinci sınıf bir aptallıktı. Özür dilerim Tessa Yarın ilk işim Bayan Ennis'i arayıp ondan özür dilemek olacak."

"Ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Cevap vermedi.

"Buraya gelirken... tüm yol boyunca. Sen hiç ölmüş bir bebeğin başını avuçlarının arasına aldın mı?"

Cevap vermedi.

"Bu tıpkı gül yapraklarını avuçlamak gibi bir şey. Parça parça dağılmış yapraklar öylesine incedir ki arkalarını görürsün. Öylesine hafiftirler ki bir üflesen, avuçlarının arasından uçup giderler. Ben bunları biliyorum, Brian. Bunlar benim unutamadığım şeyler. Bu da benim gibi bir kadınla oyun oynanamayacağı anlamına gelir, Brian. Bir daha kızımı bir yabancının eline bırakamazsın, kendi zevkin için kızımı ortada bırakamazsın. Sophie'yi koruyacaksın. Yok eğer yapmayacaksan da hayatlarımızdan çıkıp gideceksin. Anlatabiliyor muyum?"

Brian dürüstçe, "Hata yaptım," dedi. "Anlıyorum. Sop-hie şimdi iyi mi?"

"Evet..."

"Sarah'yı sevmiş mi?"

"Öyle görünüyor... "

"Peki Bayan Ennis'e haber verdin mi?"

"Elbette!"

"Pekâlâ, o halde işler sonuçta yoluna girmiş." Yeniden botlarını açmaya koyuldu.

Mutfaktan öylesine hızlı geçmiştim ki adeta rüzgâr gibiydim. Kocama, "Benimle *evlendiril"* diye bağırdım. "Beni *seçtin!* Sophie'yi *seçtin!* Nasıl olur da bizi *önemsemezsin!"*

"Sadece bir telefon, Tessa. Hatamı kabul ediyorum. Bir sonraki sefere daha dikkatli olacağım."

"Öldüğünü düşündüm! Sophie'nin de öyle!"

"Pekâlâ, o halde şimdi eve dönmüş olmama seviniyor olman gerekmez mi?"

"Brian!"

"Çuvalladığımı biliyorum!" Brian en sonunda botlarım bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Bu benim için çok yeni. Daha önce hiç karım olmadı, çocuğum da Ve sizi seviyor olmam arada sırada aptallık yapmayacağım anlamına gelmez. Tanrı aşkma, Tessa... yakında yeniden denize gideceğim.

Sadece biraz eğlenmek istemiştim. Karyeni yağmıştı. Biraz kaymak istedim..." Derin bir nefes aldı, sonra da verdi ve ayağa kalktı.

Bu kez daha sakin bir tavırla, "Tessa," dedi. "Ben ne seni, ne de Sophie'yi bilerek incitmem. İkinizi de çok seviyorum. Bir sonraki sefere daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Bana biraz güven, olur mu? İkimiz için de yeni bir durum ve bazen hatalar yapılabilir. O yüzden, lütfen... bana biraz güven."

Omuzlanm çökmüş, içimdeki hiddet sönmüştü. Kızımın iyi, kocamın güvende ve o günün sağ salim geçmiş olduğunu görmemle biraz olsun rahatlamıştım.

Brian beni göğsüne doğru çekti. Beni kucaklamasına izin vermiş, hatta ben de kollarımı beline sarmıştım.

Omzunun üzerinden, "Dikkatli ol, Brian," diye fısıldadım. "Unutma, ben diğer kadınlara benzemem."

Brian ise bu kez susup cevap vermemeyi tercih etmişti.

Hemşire başucumda durmuş, bana ilk adımımı atmam için cesaret verirken ben zihnimde bu ve bunun gibi pek çok evlilik anısıyla boğuşuyordum. Bu sabah saat altıda ilk kez kusmadan bir tost yemeyi becerebilm iştim. Saat yedi buçukta beni yatağımm hemen yanındaki bir sandalyenin üzerine oturtmuşlar, otururken problem yaşayıp yaşamadığıma bakmışlardı.

Kafamın içindeki acı, ilk bir iki dakika beynimi zonklat-tıysa da sonraki dakikalarda artık sadece birer uzak uğultu gibi kalmıştı. Yüzümün yansı halen şiş ve hassas, bacaklanm ise güçsüz olsa da bütüne bakıldığında son on iki saatte epey gelişme göstermiştim. Ayağa kalkabiliyor, oturabiliyor ve tosty iye biliyordum. Hey, bana baksanıza!

Çılgınca, umutsuzca koşarak kendimi hastaneden dışarı atmak ve çıkar çıkmaz olur da bir mucize eseri beni kaldı-nmda bekleyen kızıma sarılmak istiyordum. Onu kollanma alıp havaya kaldıracaktım. *Anneciğim* diye mutlulukla bağıracaktı o. Bense onu kucaklayacak, öpecek, olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söyleyip bir daha da onu asla bırakmayacaktım.

Hemşire canlı bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "İlk adım, hadi bir deneyelim."

Dengemi kurabilmem için bana kolunu uzatmıştı. Dizlerim delicesine titrerken minnettar bir halde elimi koluna dayadım.

Ayaklanmı sürüyerek attığım ilk adımımla başım fena halde dönmüştü. Gözlerim i kırpıştırarak etraftaki her şeyi sa-bitlemeye çalıştım ve baş dönmemi yendim. Şimdi artık her şey normal gibiydi. Hızla iyileşiyordum.

Gri muşamba zeminin üzerinde ufak adımlarla ilerliyor olsam da giderek banyoya daha fazla yaklaşıyordum. Nihayet ulaştığım da içeri girip kapıyı arkamdan usulca kapadım. Hemşire bana duş alabilmem için birkaç eşya getirmişti. Testin ikinci günü kendi başıma tuvalete gitmemi ve duş almamı deneyecektik. Sonrasında ise doktor beni yeniden muayene edecekti.

Sonra da belki, ama belki, eve dönebilecektim.

Sophie. Evde çiçekler ve tavşanlarla boyalı odasında yere oturmuş, yanı başında en sevdiği kırpık saçlı bebeğiyle bekliyor olacaktı. Beni görünce *Anneciğim, geldin! Anneciğim, seni seviyorum!* diyecekti.

Lavabonun önünde durup aynadaki yansım ama baktım.

Gözüm öylesine mordu ve kan toplamıştı ki tıpkı bir patlıcana benziyordu. Şişlikten ne burnumun elmacıkkemi-ğini ne de kaşımın üzerindeki çıkık kaş kemiğini seçebiliyordum. O an bu görüntüleri sıkça gördüğüm Rocky filmlerini anımsadım. Filmde Rocky'nin görüşünü açabilmek için şişmiş etine küçük çizikler atıyorlardı. Belki ben de denemeliydim. Ne de olsa daha vaktim vardı.

Parmaklarımı gözümden alıp hemen beş santim yukarıdaki yırtığa götürdüm. Yara artık kabuk tutm uştu ve saç diplerimi aşağı çekiyordu. Sonrasında da kafamın arka tarafındaki halen inmeyen yumruya dokundum. Hâlâ ateş gibi sıcaktı ve acıyordu. Elimi çekip lavabonun kenanna turundum.

Pazartesi sabahı saat sekizdi.

Otopsi bir saat önce başlamış olmalıydı. Muhtemelen kocam m göğsünde şu an Y şeklinde bir kesik vardı ve kaburgaları birbirinden aynim işti. Üzerinde parmak izim bulunan 9 mm'lik Sig Sauerden çıkan üç

kurşunu çıkarıyor olmalılardı. Kafatasını açmak için kullanacakları testerenin sesini duyuyor gibiydim.

Pazartesi sabahı saat sekiz...

Aklımda yine geçmişe dair yaşamak istediğim anlar canlanıyor. Yeniden gitmek istediğim yerler, yeniden "hayır" diyeceğim zamanlar... Brian'ın biran hayatta olduğunu düşünüyorum. Bir sonraki macerası için kayak takımlarını cilaladığını... Sophie'nin evde olduğunu, odasında Gertrude ile birlikte yere oturup beni beklediğini düşünüyorum.

Pazartesi sabahı saat sekiz...

Kendi kendime, "Acele edin D.D. ve Bobby," diye mırıldanıyorum. "Kızımın size ihtiyacı var."

17. Bölüm

Şu GPS dedikleri şey iyi ki var. Onun sayesinde Bobby, Brian'ın spor salonunu ikinci denemesinde çabucak buldu. Tek yapması gereken sadece Darby'nin adresini cihaza girmek ve soma da en yakın spor salonlarının çıkmasını beklemek oldu. Bunu yapmasıyla birlikte ekranda yarım düzine spor salonu belirmişti. Bobby ilk olarak Brian'ın evine en yakın olan salonu denemeye karar verdiyse de, aradığını orada değil, ancak zincirin ikinci halkasında bulabilmişti. Otuz dakika sonra Bobby salona varmış ve ondan sekiz dakika sonra da Brian'ın özel spor hocasıyla konuşmaya başlamıştı bile.

Koyu renk saçlı ve güzel bir kadın olan spor hocası endişeli bir ifadeyle "Haberleri gördüm," demişti. Bobby kadını dikkatle süzdü. Bir elli boylarında, kırk kilo ağırlığında gibiydi. Bir hocadan çok bir öğrenciye benziyordu. Ancak iki elini önünde kavuşturup garip bir açıyla eğildiğinde kollarındaki tüm kaslar tıpkı bir yılan gibi kıvrım kıvrım kendilerini göstermişlerdi.

Bobby'nin Jessica Ryan'a dair ilk izlenimi şöyleydi; küçük ama tehlikeli. Kadın adeta bir mini Hulk'tı.

Bobby salona girdiğinde kadın, üzerinde yüz dolarlık tişörtü ve dört yüz dolarlık saçıyla spor yapan orta yaşlı bir adamı çalıştırıyordu. Bobby'nin ona doğru yaklaştığını gördüğünde Jessica ilk başta hiç oralı olmamıştı. Belli ki ilgisini ona yüklü miktarda para veren müşterisinden ayırmak istemiyordu. Daracık pembe tişörtlü ve göz alıcı mor ojeli kadın onla görüşmeye ancak Bobby polis kimliğini gösterdiğinde yanaşmıştı.

Kadının hayal kırıklığına uğramış müşterisi, artık çalışmasını boynu Bobby'nin baldırından bile daha kalın olan başka bir hocayla devam

ettirecekti. Bobby ve Jessica dinlenme odasına doğru ilerlediler. İçeri girmeleriyle birlikte Jessica kapıyı kapattı.

Alt dudağını ısırarak, "Gerçekten öldü mü? " diye sordu.

Bobby, "Buraya onun ölümüyle ilgili olarak geldim,"

dedi.

"Peki ya küçük kızı? Haberlerde sürekli resimlerini gösteriyorlar. Adı Sophie'ydi değil mi? Bulabildiniz mi onu?"

"Hayır, bayan."

Jessica'nın kahverengi kocaman gözleri yaşlarla dolmuştu. Bobby geçen şu son bir saatte ikinci kez D.D. yanında olmadan tek başına çalıştığı için mutluydu. İlk olayda ya onu

orada bırakıp kaçması gerekecekti ya da onu orada gırtlak-layıp katil olacaktı. Şimdi ise D.D. yanında olsa bu ceylan gözlü güzel kadının, üzerindeki minik pembe şortuyla duy-gusallaşmasım hiç çekemeyeceğini biliyordu. İyi ki yoktu.

Bobby mutlu evliliğine hürmeten, Jessica'mn ne dar tişörtüne ne de kısa şortuna gözünü kaydırmamaya özen gösteriyordu. Şu ana dek gözlerini alamadığı tek nokta kadının hayli şişkin pazılarıydı.

Bobby bir an kendini, "Ağırlıkta kaç basıyorsun?" diye sorarken buldu.

Jessica göz kenarlarındaki yaşları silerken, "Altmış kilo," dedi.

"Ne bu? Ağırlığının iki kaü falan mı?"

Kadının yanakları kızarmıştı.

Bobby kadına kur yaptığını faik ettiğinde sözlerini bıçak gibi kesti. Belki de D.D. yanında olsa daha iyiydi. Belki de mutlu bir evliliği olsa da olmasa da hiçbir erkek Jessica Ryan ile baş başa kalmamalıydı. Bobby o an aklından "acaba Tes-sa, Jessica Ryan'ı hiç görmüş müdür," diye geçirdi. Brian Darbenin Jessica'lı eğitimin ilk haftasını nasıl sağ salim atlatabildiği de merakım fazlasıyla cezbediyordu.

Bobby boğazım temizleyerek, spiralli not defterini ve kayıt cihazım çıkardı. Cihazı açıp tezgâhın üzerindeki mikrodalga fırının yanma koydu.

Sorgusuna, "Sophie'yi hiç gördünüz mü?" diye sorarak başladı.

"Bir kez. O gün okul tatil edilmişti ve Brian da salcna gelirken onu beraberinde getirmişti. Çok tatlı bir kızdı, salonda yarımşar kiloluk el ağırlıklan bulmuş ve Brian'ı taklit etmeye çalışarak onları yanında gezdirip durmuştu."

"Brian sadece sizinle mi çalışıyordu?"

Jessica kendine has bir gururla, "Öncelikli özel hocası bendim," dedi. "Ama bazen çalışma saatlerimizin uyuşmadığı oluyordu, o durum da benim yerime başka biriyle çalışıyordu. "

"Peki, ne zamandır birlikte çalışıyordunuz?"

"Ah, neredeyse bir yıldır. Belki tam olarak dokuz ay kadar olmuştur."

"Demek dokuz ay?" Bobby bunu defterine kaydetti.

Jessica coşkuyla, "Çok yol kat etmişti," dedi. "En iyi öğrencilerimden biriydi. Amacı vücudunu geliştirmekti. O yüzden ilk üç ay onu sıkı bir diyet programına aldım. Yağ, tuz ve karbonhidratı hayatından çıkardık, ki saf karbonhidraü çok seven biriydi. Rejimini kahvaltıda tost, öğle yemeğinde salatalı sandviç, akşam yemeğinde patates püresi ve tatlı niyetine de bir paket kurabiye olarak belirlemiştik. îtiraf etmeliyim ki ilk iki haftada pes edeceğini düşünmüştüm. Vücudunu anndınp sıfırladıktan sonra ikinci aşamaya geçtik: Alü aydır benim fitness yarışmaları için kullandığım rejimi uyguluyordu.

"Fitness yarışmaları mı?"

"Evet. Son dört yıldır, New England Bayan Fitness şampiyonu benim." Bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak Bobby'ye gülümsemişti. "Bu benim için bir tutku."

Bobby gözlerini kadının bronz, kaslı pazılarından almayı başarıp defterine çevirdi.

Jessica sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Yani, Bri-an'a günde altı öğün yüksek protein içerikli besinlerden oluşan haftalık bir diyet programı hazırladım." Burada her iki, üç saatlik öğünlerde otuz gram olarak alınan proteinden bahsediyoruz. Bu hem zaman hem de imkân gerektiren bir

diyettir ama Brian bu konuda gerçekten iyi iş çıkardı! Sonrasında günlük spor programına altmış dakikalık cardio çalışması, hemen arkasına da altmış dakikalık ağırlık çalışması ekledim."

"Her gün mü?" Bobby'nin spor adma yaptığı tek şey koşuydu. Daha doğrusu Carina doğmadan önce koşmuşluğu vardı. Bobby defterini beş santim aşağı kaydınp bugün her zamankinden biraz daha sıkı görünen belini ortaya çıkardı.

"Cardio haftanın beş ya da yedi günü, ağırlık çalışması ise sadece beş günü yapılır. Onu ağırlıkta son zamanlarda ellili kilolara kadar çıkarmıştım. Ellilerde gayet başanlıydı!"

"Elliler mi?"

"Önce düşük ağırlıklarla başlayıp güveni geliştiririz. Elliliklerde ne yapacağım görmeye çalışınz. Eğer bunu doğru yapabilirsek ilk denemenizde başarısız olursunuz ama bu kez daha çok çalışmaya başlarsınız ve dört hafta sonra bir kez daha denersiniz. İlk iki aymda Brian elli kiloluk tüm ağırlıklarım kaldırmayı başarmıştı ve benden sürekli ağırlığı artırmamı istiyordu. Sonuç gerçekten inanılmazdı. Yani boşuna söylenmiyor, müşterilerimin çoğu gerçekten iyi iş çıkarıyorlardı. Brian da en iyilerinden biriydi."

"Brian son bir yılda fazlasıyla kilo almış," diyerek fikrini söyledi Bobby.

Jessica onu, "Biz buna fazlasıyla kas yapmış diyoruz," diyerek düzeltti. "Her kolunda yaklaşık yedi buçuk santimlik I M I büyüme olmuştu. Müşterimiz eğer isteme her iki haftada bir ölçüsünü alıyorduk. Elbette ki Brian'm iş temposu zaman /aman bizi kayba uğratsa da genelde programa bağlı kalma-\;ı özen gösteriyordu."

"Denize açıldığı zamanlardan bahsediyor olmalısınız."

"Evet. Bir kez yola çıktı mı en az iki ay dönmezdi. Programa başladıktan sonraki ilk yolculuğu onu tamamen yerle bir etmişti. Tüm çalışmalarımız neredeyse heba olmuştu. İkinci gidişinde bu kez onun için diyet, cardio ve ağırlıktan oluşan bir program hazırladım. Gemide var olan

her aletin bir listesini edindim ve ona itiraz edemeyeceği yeni bir program verdim. Böylesi çok daha iyi olmuştu."

"Yani Brian burada sizinleyken de gemide bir basmayken de sıkı bir şekilde çalışmaya devam ediyordu. Neden bu kadar çok çalış tığ mı biliyor musunuz?"

Jessica omuzlarım silkti. "Daha iyi görünmek için. Daha iyi hissetmek için. Çok hareketli biriydi. İlk başladığımızda vücudunu geliştirmek istediğini, bu sayede kayakta, bisiklette kendini daha zora hazırlamak istediğini söylemişti. Yeterince hareketliydi zaten, tek derdi sadece daha güçlü olabilmekti. Biz de yola oradan başladık."

Bobby defterini bırakıp gözlerim Jessica'ya dikti.

"Demek Brian kendini kayakta ve bisiklette geliştirmek istiyordu. Peki bunun için haftada kaç para...?" Bobby elini oldukça bakımlı bir salon içinde yer alan bu oldukça şık odada şöyle bir savurdu.

"İki yüz," dedi Jessica. "Ama unutmayın ki sağlığa paha biçilmez."

"Haftada iki yüz dolar. Üstüne üstlük bir de saatlerce süren bir egzersiz programı, market alışverişi, yemek hazır-hkl... "

Jessica onuyarıda keserek, "Eğergülüseviyorsanız, dikenine katlanacaksınız," dedi.

"Brian katlandı. Sonucunu da aldı. Peki, halen neden devam ediyordu? Aradığı tam olarak neydi? On sekiz kiloluk bir kas kütlesi kazandığına göre, eksik olan başka ne vardı?"

Jessica, Bobby'yi merakla süzdü. "Halen vücut geliştirmeye çalıştığı falan yoktu. Ama Brian özünde yapılı biri değildi. Ve ... daha ufak tefek adamlar..."

Bobby de o adamlardan biri olarak hafifçe yüzünü ekşitti.

"Daha ufak tefek bir adam vücut yapmak istediğinde ba-şanya ulaşsa da her daim çalışmak zorundadır. Gerçek bu. Hayatlannda sürekli yüksek protein ve büyük ağırlıklar bulundurmak zorundalar. Aksi takdirde vücuthızla kendi alışık olduğu cüsseye döner. Yani Brian hızla doksan dokuz kilodan seksen bir kiloya düşebilirdi."

Bobby kendisi de ufak tefek biri olduğundan her ne kadar hoşlanmasa da bu bilgiyi aklının bir köşesine yazmıştı.

En sonunda, "Çok zahmetli bir iş," dedi. "Çalışan bir ebeveyn olmayı bırak, kimse için kolay bir program değil. Eminim ki zaman zaman Brian'ın işlerinin yoğun olduğu, saatlerinin yetmediği anlar olmuştur. O durumlarda hiç... ekstra bir yardım talep etti mi sizden?"

Jessica kaşlarını çattı. "Ne tür bir yardımdan bahsediyorsunuz?"

"Yani kas gelişimine yardımcı olacak, hızını ya da şansım artıracak ürünlerden bahsediyorum."

Jessica önce kaşlarını biraz daha çattıysa da sonradan dedektifin ne demek istediğini anladı. "Steroidleri mi kastediyorsunuz?"

"Merak ettim sadece."

Jessica hiç düşünmeden başını hayır anlamında salladı. "Ben buna taraftar değilim. Eğer kullandığım da fark etmiş olsaydım, birlikte çalışmayı keserdim. Haftada iki yüz doların cam cehenneme. Daha önceden steroid kullanan bir sevgilim olmuştu. Bir daha asla o yola girmem."

"Brian ile sevgili miydiniz?"

"Hayır! Ben *onu* kastetmedim. Demek istediğim steroid kullanan biriyle vakit geçirmek. O insanlar adeta çıldırmış gibi oluyorlar. Haberlerde gördüğünüz tüm o olaylar... hiç de yalan sayılmaz."

Bobby, Jessica'yı ihtiyatla inceledi. "Peki, kendi egzersizlerinizde?"

Jessica da aynı ihtiyatla ona baktı. "Kendi alınterim, bebek. Kendi alınterim."

Bobby başını "tamam" anlamında salladı. "Buda demek oluyor ki siz steroid kullanımından yana değilsiniz. "

"Kesinlikle değilim!"

"Peki, salonda çalışan diğer sporcular? Ya da salonun dışındakiler? Brian sonuca biraz fazla hızlı ulaşmış gibi görünüyor. Bu sonucun gerçekten de alınteri olduğundan emin misiniz?"

Jessica bu soruya hemen yanıt vermedi. Yine alt dudağını kemirdi ve kollannı göğüslerinde kavuşturdu.

En sonunda, "Kullandığını sanmıyorum," dedi. "Ama bunun için size yemin edemem. Brian'da bir hal vardı. Kasabaya üç hafta önce gelmişti. Ve bu kez hah, tavrı hep dalgın, kötümserdi. Sanki akimda bir şey varmış gibiydi."

"Karısıyla hiç tamştımz mı?"

"Polis olanla mı? Hayır."

"Ama Brian ondan bahsediyor olmalıydı, değil mi?"

Jessica omuzlarını silkti. "Erkekler bunu hep yapar."

"Yaparlarmı cidden?"

"Müşterilerim yaparlar. Bilemiyorum, spor hocası olmak tıpkı bir kuaför olmaya benziyor. Bilirsin, insanın içini en iyi dökebildiği kişiler onlardır. Müşteriler konuşur, biz dinleriz. İşimizin bir parçası da bu."

"Peki Brian size ne anlatıyordu?"

Jessica omuzlarmı bir kez daha silkti. Muhtemelen yine kendini huzursuz hissetmişti.

"O öldü, Jessica. Kendi evinde öldürüldü. Bana Brian Darby'nin neden böylesi yoğun bir programla kendini para-lurcasına çalıştığını ve buna rağmen neden koruyamadığını anlamamda yardımcı ol."

"Brian onu seviyordu," diye fısıldadı Jessica.

"Kimi?"

"Karısını. Gerçek, derin, içten gelen bir aşkla. Birinin beni böyle sevmesi için neler vermezdim."

"Brian, Tessa'yı seviyordu öyle mi?"

"Evet. Güçlü olmak isteyişinin sebebi de oydu. O ve Sophie için çalışıyordu. Şakayla karışık, 'kocaman bir adam olmam gerek,' diyordu. Çünkü iki kadmı korumak hiç de kolay değildi.

"Korumak mı?" diye sordu Bobby tek kaşım havaya dikerken.

"Evet. Tam da böyle söylemişti. Anlaşılan o ki, bir keresinde Tessa'yla fena kapışmışlar ve Tessa onu bir konuda fazlaca eleştirmişti. Sophie'nin korunması gerekiyordu. Brian da bunu fazlasıyla önemsiyordu."

Bobby birden, "Brian ile hiç yattınız mı?" diye sordu.

"Hayır. Müşterilerimle o tür ilişkiler yaşamam." Bobby'ye keskin bir bakış fırlattı. "Aşağılık herif," diyerek söylendi.

Bobby yeniden polis kimliğini gösterdi. Size "Aşağılık Bir Dedektifle" konuştuğunuza hatırlatmak isterim."

Jessica ise sadece omuzlarını silkerek karşılık vermişti.

"Peki, Tessa'nın Brian dışında biriyle ilişkisi var mıydı? Belki Brian'ın son zamanlarda öğrendiği bir şey vardı. Belki de kocaman bir adam olmak isteyişinin en büyük nedeni buydu, ne dersiniz?"

"Bana hiç böyle bir şey anlatmadı tabii ki..." Jessica bir an duraksadı. "Hiçbir erkek böyle bir şeyi bir kadına itiraf etmek istemez. Özellikle de benim gibi güzel bir kadına. Hadi ama, bu tıpkı herkesin içinde, *benim çüküm küçücük,* demeye benziyor. Erkekler bu tür şeyleri karşılarındaki kadm kendi fark etsin isterler."

Bobby bu fikre karşı çıkacak değildi. "Ama Brian yine de karısının onu sevdiğini düşünmüyordu."

Jessica yine duraksamıştı. "Bilmiyorum. Edindiğim izlenime göre... Tessa bir polisti değil mi? Polis. Yani kulağa zor biriymiş gibi geliyor. Sanki hep kendi istedikleri olsun, olmayacaksa olmasm gibi bir hal içindeymiş gibi hissediyordum. Brian bu evlilik için çok emek veriyordu. Tessa'nın Brian'ın mükemmel biri olduğunu düşünmediğini söylemiyorum. Ama sadece Brian'ın elinden gelenin fazlasını yapmasını beklediğini söylüyorum. Özellikle de Sophie için."

"Tessa'nın söz konusu kızı olduğunda katı kurallan mı vardı?"

"Brian çok çalışan biriydi. Evde olduğunda, biraz da kendine vakit ayırmak isterdi. Tessa ise tam tersine tüm gününü bebek bakıcılığı yaparak geçirmesini istiyordu. Sanki bu konuda zaman zaman problem yaşıyor

gibilerdi. Ama yine de Brian'ın kansı hakkında konuştuğunu hiç duymadım," diyerek aceleyle ekledi Jessica. "Brian öyle biri değildi."

"Nasıl biri değildi?"

"Yani sürekli karısından mızmızlanan erkeklerden de-ildi. İnanın bana," Jessica gözlerini devirdi, "Burada çok görüyoruz öyle erkekleri."

"Peki, sizce Brian neden son zamanlarda dalgındı?" Hobby geriye döndü. "Denizdeyken bir şey mi olmuştu acaba?"

"Bilmiyorum. Hiç anlatmadı. Sadece biraz... depresif görünüyordu."

"Sizce karısını dövüyor muydu?"

"Hayır!" Jessica bu soru karşısında adeta dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Jessica'nın karşı çıkma ihtimaline karşılık Bobby hemen, "Tessa'nın vücudunda darp edildiğine dair ciddi kanıtlar var," diye ekledi.

Jessica ise Brian'ı yalnız bırakacağa benzemiyordu. "Hiç ihtimal vermiyorum buna."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Nereden biliyorsunuz peki?"

"Çünkü tatlı biriydi. Tatlı adamlar kanlanna şiddet uygulamaz. "

"Yine de, bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Jessica gözlerini Bobby'ye dikti. "Çünkü zamanında ben de şiddet bağımlısı biriyle birlikte oldum. Beş yıl gibi uzun bir süre evli kaldık. Ta ki ben aklımı başıma toplayıp bedenen güçleninceye ve kıçma tekmeyi basıncaya kadar."

Kollarım bilerek kasıp güç gösterisinde bulunmuştu, ördüncü kezNew England Bayan Fitness şampiyonu olmayı gerçekten de hak ediyordu. "Brian kan sim seviyordu. Ona vurmuş olamaz. Bu yüzden de ölmeyi hak etmedi diye düşünüyorum. Görüşmemiz bitti mi?"

Bobby cebine uzamp bir kartvizit çıkardı. "Brian'ın son seferinden döndükten scnra neden 'dalgın' olabileceği üzerine biraz düşünün lütfen. Aklınıza bir şey gelecek olursa, lütfen beni arayın."

Jessica kartı aldı. Bu sırada da Bobby'nin kartı uzattığı koluna bakıyordu. Kesinlikle Jessica'nm kolu kadar güçlü görünmüyordu.

"Eğer istersen bu konuda sana yardımcı olabilirim,"dedi.

"Hayır."

"Nedenmiş? Parası yüzünden mi? Sen bir dedektifsin. İstersen anlaşabiliriz."

"Karımı tanışan bu teklifi etmezdin."

"O da mı polis?"

"Hayır ama silah kullanmada çok iyidir."

Bobby not defterini ve kayıt cihazını alarak salondan ayrıldı.

18. Bölüm

D.D. için Tessa'nın çocukluk arkadaşı Juiiana MacDou-galPı, eski s oy adıyla Howe'u bulmak çok da zor olmamıştı. Juiiana üç yıldır evli, bir yıldır da anneydi. Arlington'daki bin yedi yüz metrekarelik bir malikânede yaşıyordu. Pekâlâ, D.D. onu görüşmeye ikna edebilmek için bir parça yalan söylemiş olabilirdi. Juliana'ya liseden arkadaşı olduğunu ve yeniden bir araya gelecekleri bir toplantı için eski mezunlara ulaşmaya çalıştığım söylemişti.

Hadi ama, pek az insan dedektiflerle konuşmaya gönüllü oluyordu. Özellikle de on yıl önce öldürülen bir ağabeyle ilgili sayısız soruya cevap vermek isteyecek insan sayısı bundan da azdı.

D.D., Juliana'nın adresini alıp evde olduğundan emin olduktan sonra hemen arabasına atlayıp yola koyuldu. Yolda sesli mesajlarını kontrol etmiş, Alex'in neşe dolu bir günaydın mesajı bıraktığım görmüştü. Alex mesajında D.D.'ye kayıp dosyasmda başarılar dilerken eğer yiyebilecek durumdaysa akşama onun için parmesan peyniri soslu makama hazırlayacağım söylemişti.

D.D. 'nin midesi bir yandan guruldarken bir yandan kasılıyor, sonra yeniden guruldıyordu. Kamındaki bebek de en az kendisi kadar aykın biri olmalıydı.

Belki de Alex'i aramalıydı. Ya da bu akşam yarım saatini ayırıp onunla ciddi ciddi konuşmalıydı.D.D. konuşmamn nasıl gideceğini kafasında canlandırmaya çalıştıysa da bir türlü gözünün önünde düzgün bir sahne belirmiyordu.

D.D.: Alex, bana birkaç yıl önce karınla çocuk sahibi olmaya karar verdiğinizi ama olamadığınızı anlattığım hatırlıyor musun? Anlaşılan o ki

olmaması için kuşum sende aramamak lazımmış.

ALEX:

D.D.:

ALEX:

D.D.:

Bu kesinlikle bir diyalog sayılmazdı. Bunun sebebi belki D.D'nin hayal gücünün yeterince geniş olmaması ya da belki de böylesi bir deneyimi daha önce hiç yaşamamış olmasıydı. Aslında D.D. daha çok, "Sen beni arama, ben sana dönerim," tarzı diyaloglara alışkındı.

Acaba Alex bu durumda ona evlenme teklif edecek miydi? D.D. bu teklifi kendi için olmasa bile bebeği için kabul etmeli miydi? Ya da böylesi bir fikir artık günümüz için demode miydi? Acaba D.D., Alex'in onlara sahip çıkacağını mı sanıyordu? Yoksa Alex, D.D.'nin böyle bir şeye izin vermeyeceğini mi düşünüyordu?

D.D. yeniden karnının sancılandığını hissetti. Artık hamile olmak istemiyordu. Çok kafa karıştırıcı bir durumdu ve D.D.'nin insan hayatını etkileyen bu tür önemli sorularla arası hiç iyi değildi. O daha çok temel sorunlarla uğraşmayı seviyordu, tıpkı Tessa Leoni'nin kocasını neden öldürdüğü ve bu cinayetin on yıl önce işlenen Thomas Howe cinayetiyle nasıl bir bağı olabileceğim bulmak gibi...

işte bu tam da D.D. nin hoşlanacağı türden bir soruydu.

D.D. navigasyon cihazını takip ederek Arlington'ın daracık sokaklarına daldı. Bir kez sola, iki kez sağa döndüğünde D.D.'nin arabasının boyutlarında, kar kaplı bir bahçesi olan, beyaz çerçeveli kırmızı, güzel bir eve ulaştı. D.D. arabasını kaldırımın hemen yanma park edip kabanını alarak eve doğru ilerledi.

Juliana MacDougall kapıyı ilk çalışmda hemen açmıştı. Küllü san saçlanm dağımk bir atkuyruğuyla toplamıştı ve kucağında kalçasına dayadığı tıknaz ve salyalı bir bebek vardı. D. D.'yi merakla süzdü. D.D. kimliğim gösterdiğindeyse yüzündeki merak boş bir ifadeye dönüştü.

"Boston Polis Teşkilatı'ndan Çavuş D.D. Warren. İçeri girebilir miyim?"

"Ne için buradasınız?"

D.D. oyuncaklarla dolu salonu göstererek, "Lütfen," dedi. "Dışarısı çok soğuk. Sanıyorum ki içerde konuşmak hepimiz için en iyisi."

Juliana önce dudaklarını gerip tereddüt ettiyse de sonradan D.D.'nin içeri girebilmesi için kapıyı biraz daha araladı. Evin küçük, çinili bir girişi vardı ve giriş içeride hoş pencereleri ve boyası yeni yapılmış gibi duran ahşap parkeleri olan bir oturma odasına açılıyordu. Havada boya ve bebek pudrası kanşımı bir koku vardı. D.D.'nin gördüğü yeni evlerine yerleşen yeni bir çekirdek aile olmalıydı.

Odanın ortasındaki koyu renkli tek kanepenin üzerinde bir çamaşır sepeti vardı. Juliana bu manzara karşısında utanarak hemen sepeti yere indirdi. Sonra da bebeği kucağından indirmeden kanepenin ucuna ilişti. Kucağının tam ortasında duran bebek aralarındaki savunma hattı gibiydi.

D.D. de kanepenin diğer ucuna oturdu ve salyalarını akıtan minik bebeğe gözlerini dikti. Salyalı bebek de merakla onu süzüyordu. Scnra minik ellerini birbirine kavuşturup ağzına götürerek, "Gaa," diye bir ses çıkardı.

D.D. açıkça şüphe dolu bir ses tonuyla, "Çok tatlı," dedi. "Kaç yaşında?"

"Nathaniel, dokuz aylık."

"Erkek değil mi?"

"Evet."

"Yürüyor mu?"

Juliana gururla, "Yeni yeni emeklemeye başladı," dedi.

D.D., bebeğe, "Aferin sana," diyerek çabucak muhabbeti kapattı. Yüce Tanrım, henüz bir bebekle bile konuşamazken nasıl olacak da anne olacaktı?

"Çalışıyor musun?" diye sordu D.D.

""Evet," diyerek yamtladı Juliana gururla. "Çocuğumu büyütüyorum."

D.D. bu cevabı kabul edilebilir bulmuştu, devam etti. Lafi hiç dolandırmadan, "O halde, haberleri görmüş olmalısın. Allston-Brighton'daki kayıp kızdan bahsediyorum."

Juliana, D.D.'ye boş gözlerle baktı. "Ne?"

"Acil Kayıp İlam? Altı yaşındaki Sophie Leoni, Allston-Brighton'daki evinden kaçınldı."

Juliana kaşlarım çaüp bebeğine biraz daha sıkı sarıldı. "Bunun benimle ne ilgisi var? Allston-Brighton'daki o kızı tanımıyorum. Kaldı ki ben Arlington'da oturuyorum."

D.D., "Tessa Leoni'yi en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Juliana'nın tepkisi ani olmuştu. Bir anda kaskatı kesilip mavi gözlerini yere indirmişti. Yerde üzerinde E harfi ve bir fil olan tahta oyuncak bir blok vardı. Jualiana bloğu yerden alıp bebeğine verdi. Bebek de oyuncağı hemen yakalayıp ağzına götürmüştü.

Juliana dalgın bir ifadeyle, "Diş çıkarıyor," diye mırıldanıp bebeğinin kırmızı yanağım okşadı. "Zavallı çocuk geceleri hiç uyumuyor, tüm gün boyunca da kucak istiyor. Bu sorunu tüm bebeklerin yaşadığını biliyordum ama bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemiştim, insanın kendi çocuğunu acı çekerken görmesi çok zor. Üstelik beklemekten başka yapacak bir şeyin olmadığım bile bile..."

D.D. cevap vermemişti.

"Bazen geceleri ağlamaya başladığında, ben de onunla beraber ağlıyorum. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındayım ama bu sanki onu rahatlatıyormuş gibi hissediyorum. Belki de hiç kimse, bebekler bile yalnız başlarına gözyaşı dökmekten hoş-lanmıyorl ardır."

D.D. yine cevap vermemişti.

Juliana MacDoughall o an birden, "Aman Tanrım," diye tepki verdi. "Sophie Leoni. *Sophia* Leoni. Tessa'mn kızı değil mi? Tessa'mn küçük bir kızı vardı. Ah, aman Tanrım."

Sonrasında Juliana Howe kucağında, elindeki oyuncağım kemirip duran bebeğiyle tek kelime etmeden öylece oturup kaldı.

D.D. nazikçe, "O gece neler gördün?" diye sordu. Hangi gece olduğunu açıklamasına gerek yoktu. Muhtemelen Ju-liana'nın hayatı zaten o malum gece etrafında dönüp duruyordu.

"Görmedim. Gerçekten. Uyuyordum zaten, sonra birtakım sesler duyup aşağı indim. Tessa ve Tommy... Kanepe-delerdi. Sonra bir ses duyuldu ve Tommy önce ayağa kalkıp, sonra da geriye doğru sendeleyerek yere düştü. Sonra Tessa kalktı ve beni görüp ağlamaya başladı. Elini kaldırdığında elinde bir silah olduğunu gördüm. Ancak o an neler döndüğünü fark edebildim. Tessa'mn bir silahı vardı. Sonrası ise malum."

"Ne yaptın peki?"

Juliana sessiz kalmayı tercih etti. "Uzun zaman oldu."

D. D. bekledi.

″ Anlam ıyorum. Nedenşimdi bana bu soruları soruyorsunuz? O zaman polise tüm bildiklerimi anlattım. Bildiğim tek şey bu dosyanın detaylı incelemeye değer bulunmadığı. Tommy bu konuda sabıkalıydı... soruşturmayı yürüten dedektif, Tessa'mn onun zarar verdiği ilk kız olmadığını söylemişti."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Juliana omuzlarını silkti. "O benim ağabeyimdi," diye fısıldadı. "Dürüst olmam gerekirse, bu konuyu düşünme-meye çalışıyorum."

"O gece Tessa'ya inandın mı? Yani sence de Tessa o gece kendini korum aya m ı ç al ışıy ordu ?"

"Bilmiyorum."

"Daha önceden Tommy ile ilgilendiği olmuş muydu hiç? Onun evde olup olmadığı saatleri sormuş muydu? Bakışlarım yakaladın mı hiç?"

Juliana, D. D.'ylegözgöze gelmemeye çalışarak başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Ama sen yine de bu olaydan sonra Tessa ile hiç konuşmadın. Onu hayatından çıkardın. Tıpkı babasının da yaptığı gibi."

Juliana'nın yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Bebeğini saran ellerini daha da sıkmıştı. Bebeğin mızmızlanmasıyla Juliana, ellerini biraz gevşetti.

"Tommy tuhaf biriydi," dedi birdenbire.

D.D. beklemeye devam etti. "Annem ve babam bunu görmek istemiyorlardı. Ama tuhaftı işte... Tommy bir şeyi istediğinde mutlaka elde etmek isterdi. Ederdi de. Küçücük bir çocukken bile, eğer bende bir oyuncak varsa ve Tommy o oyuncağı istiyorsa..." Yeniden omuzlarını silkti. "Bana vermektense elindekini kırmayı tercih ederdi. Babamsa hep onun erkek olduğunu ve bunun normal olduğunu, kulak asmamamı söylerdi. Asmadım ama öğrendim ki Tommy ne isterse alırdı ve önünde kimse duramazdı."

"Sence Tessa'ya saldırmış mıdır?"

"Dedektif VValthas arayıp birkaç kızın daha Tommy'nin tacizine uğradıklarını iddia ettiklerini söylediğinde bu duruma hiç şaşırmam iştim. Ama annem ve babam adeta dehşete düşmüşlerdi. Babam... hâlâ inanmıyor. Ama ben inanabiliyorum. Tommy'nin istediğini almasına kimse karşı koyamazdı."

"Peki, sen bunu Tessa'ya hiç söyledin mi?"

"Tessa Leoni ile görüşmeydi neredeyse on sene oldu."

"Nedengörüşmüyorsunuz?"

"Çünkü..." Juliana hep yaptığı gibi yine omuzlannı silkti. "Tommy sadece benim ağabeyim değil, aym zamanda anne ve babamın oğluydu. Ve öldüğünde annem ve babam her şeylerini cenazesi için harcadılar. Sonrasında, babam yeniden işine dönemedi ve evimizi kaybettik, iflas etmiştik. En sonunda, boşandılar da. Annem ve ben teyzemin yanma taşındık. Babam ise ağır bir ruhsal yıkım yaşadı. Şu anda da tüm gününü bir klinikte Tommy'nin albümüne bakarak geçiriyor. Bu durumu bir türlü atlatamıyor. Elinde değil. Dünya çocuğunuzun öldürülüp polisin üzerini çabucak örtebileceği iğrenç bir yer."

Julianabebeğinin yanağım okşadı. "Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Ailemin mükemmel olduğuna inanırdım. Tessa da en çok buna gıpta ederdi. Benim onunkine hiç benzemeyen mükemmel bir ailem vardı. Sonra

bir gecede, biz adeta onlara dönüştük. Ben sadece erkek kardeşimi kaybetmekle kalmadım, annem ve babam da oğullarını kaybettiler."

"Geçen sürede Tessa seni hiç aradı mı?"

"Tessa Leoni'ye son sözlerim, 'Sen hemen eve git! olmuştu. Zaten o da dediğimi yaptı. Silahını da yanma alıp evden çıkıp gitti."

"Sonra onu mahallede gördüğün zamanlar?"

"Babası onu evden kovmuştu. Onu bir daha mahallede de göremedim."

"Onu hiç merak etmedin mi? Şu koca dünyada ağabeyinden kurtulmak için bir başına kalan en yakın arkadaşın için hiç mi endişelenmedin? O gece onu eve sen davet ettin. Verdiği ilk ifadeye göre, Tessa o gece kardeşinin evde olup, olmayacağını sormuş."

" Hatırlamıyorum."

"Tommy'e Tessa'nm geleceğini söylemiş miydin?"

Juliana dudaklarını gerdi. Ani bir hareketle bebeğini yere bırakıp ayağa kalktı. "Artık gitseniz iyi olur dedektif. Tessa'yı on yıldır hiç görmedim. Kızı olduğundan bile haberdar değildim ve kızının da nerede olabileceğini bilemiyorum."

D.D. ise kılını bile kıpırdatmadan kanepenin ucunda oturmaya devam edip, gözlerini Tessa'nın eski en iyi arkadaşına dikti.

"O gece Tessa'y ı neden oturma odasında bıraktın?" diye üsteledi. "Eğer film izlerken uyuyakaldıysa, pekâlâ odana çıkarken onu da uyandırıp beraberce odana götürebilirdin. Tommy senden ne yapmanı istemişti?"

"Kesin şunu!"

"Neleryaşanacağını biliyordun, değil mi?" Tommy'nin aklından neler geçtiğini biliyordun, zaten bu yüzden aşağı indin. Ağabeyinden korksan da en iyi arkadaşın için de endişeleniyordun. Tessa'yı uyardın mı, Juliana? Tessabuyüzden mi silahla geldi?"

" Hayır!"

"Bunu babana söylesen, dinlemeyeceğini biliyordun. Ne de olsa onun gözünde erkek erkekti. Görünüşe göre annense çoktan bu olayı

kabullenmişti bile. Bu durumda geriye kalan sadece Tessa'ydı. On altı yaşında iki kız, istediğini alan güçlü bir erkeğe karşı koymaya çalıştınız. Tessa'nın niyeti sadece onu korkutmak mıydı? Silahım şöyle bir gösterdiğinde, her şeyin son bulacağım mı sandı?"

Juliana cevap vermedi. Yüzü kül gibi bembeyaz kesilmişti.

D.D. konuşmasına, "Ama işler umduğunuz gibi gitmedi, silah ateş aldı," diyerek devam etti. "Tommy vurulup *öldü.* Ailen paramparça oldu. Bu da Tessa ve senin nasıl bir işe kalkıştığınızı ani ayam amamzdan kaynaklandı. O gece silahı getirmek kimin fikriydi?"

"Çık dışarı."

"Senin mi yoksa onun mu? Aklınızdaki tam olarak neydi?"

"Çık dışarı!"

"Telefon kayıtlarınızı kontrol edeceğim. Sadece tek bir arama. Tek ihtiyacım olan o. Eğer Tessa'dan tek bir telefon bile aldıysan, bu yeni ve küçük ailene de veda etsen iyi edersin Juliana. Eğer benden bir şey sakladığını öğrenirsem, aileni ellerimle darma duman edeceğim."

Juliana, *"Çık dışarı!"* diye bağırdı. Yere bıraktığı bebeği, annesinin ani tepkisiyle ağlamaya başlamıştı.

D.D. kanepeden kalktı. Gözleri hâlâ Juliana MacDou-gall'da, onun o kül rengi suratında, kastığı omuzlarında ve öfkeli bakışlanndaydı. Tıpkı üzerine ışık tutulmuş bir ceylan gibiydi. Tıpkı on yıllık bir yalanın tutsak ettiği biri gibiydi.

D.D. son bir kez daha şansını denedi: "O gece ne oldu Juliana? Neden anlatm ıy or sun?"

Juliana birdenbire, "Tessa'yı çok seviyordum," diyerek sözlerine başladı. O benim dünyadaki en yakın arkadaşımdı ve ben onu çok seviyordum. Sonra erkek kardeşim öldü, ailem dağıldı ve hayatım adeta bir kâbusa dönüştü. Artık mazi olan bu olaydan konuşmak istemiyorum. Ne Tessa için, ne sizin için, hiç kimse için geriye dönmeyeceğim. O geceden beri Tessa'yı bir daha hiç görmedim. Ona ne olduğunu bilmiyorum, bilmek de

istemiyorum, umurumda değil. Şimdi evimden çık Dedektif ve bir daha da beni rahatsız etme."

Juliana gidip kapıyı açtı. Bebeği halen halının üzerinde ağlıyordu. D.D. en sonunda pes edip, evden ayrıldı. Kapı arkasından büyük bir gürültüyle çarpılmış ve de kilitlenmişti.

Ama D.D. arkasına döndüğünde Juliana'nın onu pencereden izlediğini görmüştü. Juliana ağlayan bebeğini kucağına alıp göğsüne yatırmıştı. O mu bebeği avutuyor, yoksa bebek mi onu, belli değildi.

Ne fark ederdi ki. Olması gereken şey oluyordu nasılsa.

Juliana MacDougall belli ki oğlunu çok seviyordu. Tıpkı anne ve babasının da ağabeyini sevdiği gibi. Tıpkı TessaLeo-ni'nin kızım sevdiği gibi.

D.D., *bu bir döngü,* diye düşündü. Daha büyük bir bütünün parçaları...Bu bütünü ne parçalarına ayırabiliyor, ne de ayrılan parçaları yeniden bir araya getirebiliyordu.

Anne ve babalar çocuklarını seviyorlardı. Bazıları onları korumak için ellerinden geleni yaparken, bazı ları...

D.D.'nin yine cam sıkılmıştı.

Hemen ardından duyduğu şey çalan cep telefonuydu.

19. Bölüm

Çavuş D. D. Warren ve Dedektif Bobby Dodge sabah saat on bir kırk üçte beni görmek için hastanedeydiler. Koridordaki hızlı ve kararlı adımlarının seslerini duyabiliyordum. Sadece bir saniyem vardı ve onu da elimdeki mavi düğmeyi yatağımın hemen yanındaki komodinin en alt çekmecesinin arkasına gizleyerek kullandım.

Şu an beni Sophie'ye bağlayan tek şey oydu.

Oyunu kurallarına göre oynamam gerektiğini bir kez daha hatırlatan tek bağ.

Kim bilir, belki bir gün geri dönüp düğmeyi koyduğum yerden geri alabilirdim. Eğer şansım yaver giderse, bunu belki de Sophie ile birlikte yapardık. Gelip Gertrude'un kayıp gözünü buradan alır ve ifadesiz kalan bez bebeciğin eksik gözünü yeniden yerine dikerdik.

Tabii eğer şansım yaver giderse.

Tam yatağımın ucuna gelip oturmuştum ki hasta perdesi ani bir hareketle sonuna kadar açıldı ve D.D. içeri girdi. Bunun arkasından neyin geleceğini biliyordum ve ağzımı açıp karşı koymamak için dudaklarımı ısırıyordum.

Noel için istediğim tek şey kırdan ön iki dişimin yerine gelmesi. Ön iki dişim, ön...

Sonradan fark ettim ki fısıltıyla bu şarkıyı mırıldanmaya devam ediyordum. Neyse ki dedektifler beni duymadılar.

D.D.'nin sözlerine, "Tessa Marie Leoni," diyerek başlamasıyla oturduğum yerde doğruldum. "Brian Anthony Dar-by'yi öldürmek suçundan

tutuklusunuz. Lütfen ayağa kalkın."

Koridordaki ayak sesleri çoğalmıştı. Muhtemelen bölge savcısı ve yardımcısı bu anı kaçırmamak için acele ediyorlardı. Ya da belki de Boston Polis Teşkilatının bu tür sansasyonel resimlere alışkın bazı kodaman amirleriydi gelenler. Muhtemelen yanlarmda birkaç eyalet polisi de vardı. Benim gibi genç ve saldınya uğramış bir kadın polisi yalnız bırakamazlardı. Bu kadar vicdansız olmaları etiğe aykmydı.

Eminim ki bas m dışarıda bir güruh halinde hastaneden çıkmamı bekliyordu. Ayağa kalkıp bileklerimi meslektaşlarıma uzattım. O andaki hissizliğim beni bile şaşırtmıştı. Sendika temsilcim Shane'in de gelmesi an meselesiydi. Tabii avukatımın da. Ya da belki de ikisi de doğrudan, kocamı öldürmek suçundan hüküm giyeceğim mahkemeye gelirlerdi.

O an zamanda yeniden bir yolculuk yapıp, hayatımın bir kesitini anımsadım. Yeni yıkanmış saçlarımla mutfak masasında oturuyordum. Saçlarımdan damlayan sular sırtımı ıslatırken iriyarı bir polis bana durmadan sorular soruyordu. *Silahı nereden aldın, neden yanında taşıyordun, ateşlemen için sebebin neydi'/...*

Tüm o süre zarfında ise babam kirli beyaz tişörtünün önünde kavuşturduğu kollan ve ifadesiz suratıyla kapımn eşiğinde duruyordu. Bense daha o an onu kaybettiğim in far-kındaydım. Vereceğim cevaplann artık ne önemi vardı ki? Suçluydum. Suç zaten hep benim değil miydi?

Bazen sevginin bedeli böyle ödeniyordu.

Dedektif Warren bana haklarımı okudu. Tek kelime etmedim, söylenecek ne kalmıştı ki? Kelepçeleri bileğime geçirdi. Tam beni götürmek üzereyken, çok ciddi bir problemimizin olduğunu fark etti. Elbiselerim üzerimde değildi. Hastaneye girmemle birlikte üniformalanm delil sayılarak çıkanlmış ve olay yeri 1 aboratuvarına dün öğleden sonra itibariyle teslim edilmişti. Bu da hastane önlüğüne mahkûm olduğum anlamına geliyordu. D.D. o an hastaneden üzerinde sadece bir hastane önlüğü olan şiddet görmüş bir polisle çıkarsa, bir Boston polisi olarak başına gelecekleri tahmin etmiş olmalıydı.

D.D., Dedektif Dodge ile birlikte odanın bir diğer köşesinde kısa bir görüşme yaptı. Bense yeniden yatağımın kenarına oturdum. İçeriye giren

bir hemşire merakla takip edilen prosedürleri izliyordu. Nihayet dikkatini bana verip, "Başınız nasıl?" diye sordu.

"Acıyor."

Hemşire nabzımı kontrol edip, takip etmem için parmağım gözümün önünde gezdirdi ve sonrasında memnuniyetle başmı salladı. Görünüşe göre sadece sancım devam ediyordu, ciddi bir sorun yoktu. Hastasının durumunda herhangi bir tehlike olmadığım anlamasıyla da odadan çıkıp gitti.

D.D., Bobby'ye kısık sesle, "Hapishane kıyafeti kullanamayız," diyordu. Daha davası görülmeden onu turuncu tutuklu kıyafetiyle mahkemeye götürürsek, avukatı hâkimi olumsuz yönde etkilediğimiz iddiasında bulunabilir. Hastane önlüğü de aynı etkiyi yapar. Bu sefer de duygusuz birer ahmak gibi lanse ediliriz. Kıyafet bulmamız lazım. Şöyle kot pantolon ve kazak gibi basit bir şeyler."

Bobby de mırıldanarak, "O halde, evine bir memur gönderelim," dedi.

D.D., Bobby'nin sözlerini ölçüp kafasında tarttıktan sonra, bana döndü.

"Dışarıda özellikle giymeyi tercih ettiğin bir şeyler var mı?"

"Wal-Mart'tan giyinirim," dedim ayağa kalkarak.

"Ne?"

"Birkaç sckak ötede. Yirmi yedi beden bir pantolon ve de orta beden bir kazak fena olmaz. İç çamaşırına da hayır demem. Artı çorap ve ayakkabı da olabilir."

D.D. terslenerek, "Sana kıyafet almıyoruz," dedi. "Evinden birkaç parça getireceğiz."

"Hayır," diyerek yeniden yerime oturdum.

D.D. gözlerini üzerime dikmişti. Sesimi çıkarmadım.

Kadın beni tutukluyordu zaten Kızsa bile daha fazla ne yapabilirdi ki? Evden kıyafet getirilmesini istemiyordum. Suf-folk Devlet Mahkemesi'nin kişisel eşyalarımı benden alarak, tutukluluğum boyunca onlara el koy mas ından yana değildim. Bunun yerine hastane önlüğüyle bile gitmeye

razıydım. Neden olmasmdı ki? Bu bana açması bir hava veriyordu ve ben bu havayı sonuna kadar kullanmaya kararlıydım.

Anlaşılan o ki D.D. de bunun farkındaydı. Orada bulunan üniformalı polislerden biri seçilerek gerekli talimatlar verilmişti. Polis bir an bile olsa kadm kıyafeti alacak olmaktan şikâyetçi gibi görünmemişti ve beni odada D.D. ve Bob-byyle yemden yalmz bırakarak dışan çıktı.

Diğerleri koridorda bekliyor olmalılardı. Hastane oda-lan o kadar da büyük değillerdi. Bu yüzden büyük şovu pekâlâ koridorda da bekleyebilirlerdi.

Ne için olduğunu bilemesem de benim için geriye sayım başlamıştı.

D.D. ansızın, "Ne kullandın?" diye sordu. "Buz torbaları mı? Kar mı? Ne tuhaf değil mi? Bodrum katında yerdeki ıslaklığı dün fark etmiştim. Bu aynntı ilgimi çekmişti."

Cevap vermedim.

D.D. sanki vahşi yaşamın pek bilinmedik bir türünü in-celiyormuşçasına gözlerini kırparak bana doğru yaklaştı. Bana doğru yürürken bir elinin karnının, diğerininse kalçasının üzerinde olduğunu gördüm. Yüzü solgundu ve gözlerinin alünda koyu halkalar oluşmuştu. Anlaşılan dedektifi tüm gece ayakta tutmayı başarmıştım. O halde bir sıfır öndeydim.

Sağlam olan gözümle onu dikkatle süzdüm. Ona şiş ve bir patlıcan gibi mosmor olan gözüme bakıp konuşma fırsatı bulamadım.

D.D. tansiyonu düşürüp daha ılımlı birtavırla, "Adli tıp doktorumuzla hiç tanışmış miydin?" diye sordu. Gelip tam önümde durdu. Görebildiğim kadarıyla şu an yatağımın tam ucunda karşımda dikiliyordu. Ben de onun gözlerinin içine bakmak durumunda kaldım.

Cevap vermedim.

"Ben, işinde çok iyidir. Şimdiye kadarki en iyi doktorumuz diyebilirim," diyerek devam etti. "Belki yerinde başka biri olsaydı, bu gerçeği fark edemeyebilirdi. Ama Ben detayları çok sever. Görünüşe göre, insan eti de tıpkı diğer etler gibi. Yani istediğin zaman dondurup, istediğin zaman

çözebilirsin. Ama bu hiçbir değişikliğin olamayacağı anlamına gelmez, bunu nasıl anladı dersen, kıvamından. Kocanın kol ve bacak etlerinde bir terslik olduğunu anladı. Birkaç örnek alıp da mikroskobun altında incelediğinde, bilimden hiç anlamam ama dediğine göre dokularda dondurulmaya bağlı hücresel bir bozulma yaşanmış. Kocanı öldürdün, Tessa. Sonra da dondurdun."

Cevap vermedim.

D.D. daha da yaklaştı. "Ama işte tam da bu noktada anlamadığım bir şey var. Anlaşılan o ki, zaman kazanmaya çalışıyordun. Çünkü yapman gereken başka bir iş vardı. Neydi o iş Tessa? Kocanın cansız bedeni bodrum katında donmuş halde beklerken, sen ne yapıyordun?"

Cevap vermedim. Onun yerinde kafamın içinde çalıp duran bir şarkının sözlerine kulak veriyordum. *Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişim, ön iki dişim, ön iki dişim...*

D.D. sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "O nerede?" diye fısıldadı. "Tessa, kızına ne yaptın? Sophie nerede?"

"Doğum ne zaman?" diye sordum. D.D. bu cümleyle adeta bir kurşun yemiş gibi bir buçuk metre uzağımda kalakalın işti. Bobby derin bir nefes aldı.

Bilmiyor olmalı, diye düşündüm. Belki de biliyordu ama bilmezlikten geliyordu. Erkekler bazen böyle şeyler yaparlardı. İşte bu çok ilginçti.

"Babası bu mu?" diye sordum.

D.D. sertçe, "Kapaçeneni," dedi.

Sonradan hatırladım ve sanki D.D. hiç konuşmamış gibi "Hayır," diyerek düzelttim. Gözlerimi Bobby'ye çevirdim. "Sen birkaç sene önce başka biriyle evliydin. Akıl hastanesinde çalışan biriydi. Hatta bir de bebeğiniz var, öyle değil mi? Doğalı çok olmadı. Duymuştum."

Bobby hiçbir şey söylemedi, tek yaptığı buz gibi gri bakışlarını üzerime dikmek olmuştu. Acaba ailesini tehdit ettiğimi mi düşünmüştü? Ediyor muydum bu arada sahi?

Belki de sadece biraz konuşmaya ihtiyacım vardı. Aksi takdirde hiç de söylememem gereken yanlış şeyler söyleyebilirdim. Mesela cesedi dondurmak için kar kullandığım gibi. Kar kullanmıştım çünkü hem kan küremek daha kolaydı, hem de kar arkasında buz torbalan gibi kanıtlar bırakmıyordu. Brian çok ağırdı, düşündüğümden de ağır. Tüm o çalışmalar, vücut geliştirmeler işte şimdi Brian'ın gözü gibi titizlikle baktığı bodrum katma birlikte inerken bana fazladan bir on sekiz kiloya mal olmuştu.

Ölen kocamın üzerine kar yığarken gözyaşlarımı tutamamıştım. Öyle ki gözlerimden süzülen sıcacık yaşlar kann üzerinde minik delikler oluşturmuşlardı. Bu yüzden biraz daha kar eklemek durumunda kalmıştım ve tüm bu işlemi yaparken ellerimin mütemadiyen titremesine engel olamıyor-dum. Konsantre olmaya çalıştım. Bir kürek kar,iki, üç derken tam yirmi üç kürek kar gerekmişti kocamı gizlemek için.

Demek ki yirmi üç kürek kar yetişkin bir erkeğin vücudunu örtm ek için yetiyordu.

Brian'ı uyarmıştım. Ona en başında, benim çok şey bilen bir kadın olduğumu söylemiştim. Benim bildiğim şeyleri bilen kadınlarla oyun olmazdı.

Brian'ın göğsünde açılan kurşun deliklerini tıkamak için üç tampon, cesedin üzerini örtmek için yirmi üç kürek kar...

Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişim, ön iki dişim, ön iki dişim...

Ölürken bana, "Ben seni daha çok seviyorum," demişti.

Ne aptalca. Affedersin, seni piç kurusu.

Daha fazla konuşmadım. D.D. ve Bobby de on, on beş dakika boyunca tek kelime etmeden sessizce oturdular. Devletin üç kolluk kuvveti birbirleriyle göz teması kurmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. O an kapımn birden açılmasıyla içeri siyah yün kabammn eteklerini uçuşturarak ve giderek azalan saçları darmadağın halde avukatım Ken Car-gill girdi. Aniden durup bileklerimdeki kelepçeyi fark ettiğinde, iyi bir savunma avukatına yakışacak bir hışımla D.D.'ye döndü.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye bağırdı.

"Müvekkeliniz Tessa Marie Leoni, kocası Brian Ant-hony Darby'yi öldürmek suçundan tutuklandı. Ona haklannı okuduk, şimdi de mahkemeye gidebilmek için gerekli şartların oluşmasını bekliyoruz."

Avukat kızgınlıkla, "Neyle suçlandığını sorabilir miyim?" diye sordu.

"Birinci dereceden cinayet."

Avukatın gözleri kocaman açılmıştı. "Taammüden, planlı ve kasıtlı cinayet öyle mi? Siz aklınızı mı kaçırdınız? Bu suçlamayı nasıl yaparsınız? Acaba kafanızı kaldınp da müvekkilimin suratına hiç baktınız mı? Mosmor bir göz, çatlak bir şakak ve ah tabii bir de beyin *sarsıntısı...""*

D.D. avukata sadece boş gözlerle bakıp ardından yeniden bana döndü. "Buz mu yoksa kar mı, Tessa? Hadi ama, bizim için değilse bile avukatının hatınna, ona cesedi nasıl dondurduğunu söyle."

"Ne?"

O an gerçekten tüm avukatların artist mektebinden mi mezun olduğunu, yoksa onların da tıpkı polisler gibi doğuştan oyuncu mu olduklarını merak ettim.

O sırada D.D.'nin gönderdiği polis, nefes nefese içeri girmişti. Anlaşılan o ki, tüm o yolu elindeki koca Wal-Mart poşetiyle koşarak gelmişti. Polisin, poşeti D.D.'ye uzatmasıyla D.D. avukat CaıgilPe gardırobumun yeni parçalarının neler olduğunu anlatıyordu.

D.D. elimdeki kelepçeleri çıkardı, elime askılan ve üzerindeki sivri objeleri çıkanlmış bir tomar kıyafet tutuşturdu. Üzerimi değiştirmem için banyoya gitmeme izin vermişlerdi. Bostonlu polis memuru gerçekten çok iyi bir iş çıkarm işti. Gıcır gıcır bol paça bir kot pantolon, sıfır yaka yeşil bir kazak, spor bir sutyen, sade bir külot, sade çoraplar ve parlak beyaz tenis ayakkabıları seçm işti benim için.

Yavaş hareketlerle önce sutyeni takıp sonra da kazağımı yaralı başımdan geçirdim. Pantolonu giymek daha kolay olduysa da ayakkabının bağcıklarım bağlamam imkânsız gibi görünüyordu. Ellerimin titremesine bir türlü hâkim olamı-y ordum.

Kocamı karın altına gömmenin en zor yanı ne olmuştu biliyor musunuz?

Kan kaybetmesini beklemek, kalbinin durup, son kan dam lasının da vücudunda donarak, göğsünde hapsolup kalmasını beklemek... Yoksa kanı damlayabilirdi. İşte o zaman arkasında bir iz bırakırdı. Damlayan kanı çamaşır suyuyla bile silsem luminolher şeyi ortaya çıkarabilirdi.

O gece mutfaktaki sert sandalyenin üzerinde tutacağım ı daha önceden hiç düşünmediğim ölü matemiyle oturup düşündüm. Hangisi daha kötüydü? Bir çocuğu vurup elimdeki kanla olay yerinden kaçmak m ı, yoksa birini vurup başında oturarak arkasında iz bırakmaması için kanının donmasını beklemek mi?

Briarfın sırtındaki üç kurşun deliğine her ihtimale karşı birer tampon yerleştirmiştim.

Adam, ' Ne yapıyorsun ?" diye sordu.

Bense sakince, "Arkasında iz bıraksın istemiyorum, " dedim.

Adam, "Ah, " deyip işime devam etmeme izin verdi.

Üç kanlı tampon, iki ön diş... insana güç vermek için ne kadar da tuhaf uğur objeleri...

Şarkıyı mırıldanarak ayakkabılarımı güçlükle bağladım. Sonra ayağa kalkıp aynadaki aksime son bir kez baktım. Gördüğüm kişi barı olamazdım. Bu dağılmış surat, bu çökmüş yanaklar, bu süpürge gibi kahverengi saçlar benim miydi?

Aslında aynadaki kişinin bana bir yabancı gibi gelmesi iyiydi. Bundan sonra olacaklar için belki de en iyisi buydu.

Kendi kendime, "Sophie," diye mırıldandım. Çünkü kızımın adım duymaya ihtiyacım vardı. "Sophie, ben seni daha çok seviyorum."

Sonra banyonun kapısını açıp ellerimi bir kez daha uzattım.

Kelepçeler buz gibiydi, bir tık sesiyle kilitlendiler.

İşte vakit gelmişti. Bir yanımda D.D. diğer yanımda Bobby... Avukatım ise hemen arkamızdaydı.

İşte nihayet beyaz parlak koridora çıkmıştık. D.D. kazandığı zaferi ispatlamak istercesine bu geçiş töreninin başını çekmek istiyordu. Yarbay, elleri kelepçeli personelini izlerken yüzüne ifadesiz bir tavır takınmıştı, ne düşündüğünü tahmin etmek zordu. Üzerinde üniformaları olan başka adamlar da vardı. İsimlerini bildiğim, ellerini pek çok kez sıktığım adamlar...

Bana bakmıyorlardı, minnetle ben de onlara bakmadım.

Koridordan geçip, büyük sırça kapılara doğru ilerledik. Kapının diğer tarafında heyecanla bekleşen ve bağnşan basın mensuplan vardı.

Kendine güvenli bir duruşun olsun. Sırtından ter boşandığım asla belli etme.

Sırça kapılann açılmasıyla birlikte benim için dünya artık bir anda birbiri ardına patlayan flaşlardan ibaretti.

20. Bölüm

Bir buçuk saat sonra D.D. "Sil baştan başlamamız gerekecek," diyordu. Tessa'yı Mahkeme binasındaki Suffolk Şerif Bürosu'na teslim etmişlerdi. Bölge savcısı iddianameyi okuyacaktı. Tessa'nın avukat' savunmasını yapacak ve Leoni için tahliye talep edecekti. Tessa Leoni'nin kefaletle serbest kalabilmesi için gerekli tüm deliller toplanana kadar mahkeme Leoni'yi hapishaneye gönderme hakkına sahipti. Bu durumda Tessa Leoni ya serbest bırakılacak ya da Suffolk İlçe Hapishanesi'ne sevk edilecekti. Savcının Tessa'nın yurt-dışına kaçma ihtimali olduğunu ve kefalet talep etmediğini beyan edeceği de göz önüne alınırsa, D.D. ve Bobby burada konuşurlarken Tessa'mn çoktan kadın tutuk evinin yolunu tutmuş olma ihtimali hayli yüksekti.

Ama bu halen var olan problemleri çözmüyordu.

D.D. Boston Polis Teşkilatı'nda yeniden bir araya topladığı özel ekibine, "Biz olayın zaman örüntüsünii Tessa'nın polise verdiği ilk ifade doğrultusunda hazırladık," diyordu. "Onun verdiği ifadeyle Brian Darby'nin pazar sabahı yaşanılan bir arbedenin ardından vurulup, öldürüldüğünü sanıyorduk. Adli tıp uzmanımıza göreyse, Darby'nin cesedi pazar sabahından önce dondurulmuştu ve ancak o sabah Tessa'nın yıldızlara taş çıkartacak performansı için *çözülmüştü. "*

Ön sırada oturan Phil, "Ben cesedin ne kadar süre donmuş halde kaldığını tespit edebildi mi?" diye sordu.

D.D. bu soruyu cevaplama işini otopsiye doktorla birlikte giren ekibin üçüncü elemanı Neil'a bırakmıştı.

Neil odadakilere, "Muhtemelen yirm i dört saatten daha az bir süre," demişti. "Ben, kol ve bacak etlerindeki donmayla birlikte hücresel deformasyon tespit ettiyse de iç organlarda herhangi bir donmaya rastlamadı. Bu da cesedin kara gömüldüğü halde, tüm bedenin donmasına izin verecek kadar crada bırakılmadığı anlamına gelir. Bacaklar, yüz, parmaklar, ayaklar, evet hepsi donmuştu ama bedenin üst ve iç kısmı hayır. Yani ceset büyük ihtimalle on iki ila yirmi dört saat arasında karla kaplıydı. Yalnız Ben bu konuda yalnızca tahminde bulunabiliyor çünkü zaman örüntüsü oda sıcaklığına göre farklılık gösterebilir. Cesedin oda sıcaklığına dönebilmesi için de birkaç saatin geçmesi gerekir. Altını çizerek söylüyorum ki ben bu konuda sadece tahminde bulunabiliyor ve tahminine göre Brian Darby ya cuma gecesi ya da cumartesi sabah öldürülmüş."

D.D. dikkatleri yeniden üzerine çekerek, "Yani," dedi.

"Bu durumda komşular, arkadaşlar ve aileyle yemden konuşmak durumunda kalacağız. Bakalım Brian Darby'yi en son kim görm üş ya da onunla konuşm uş? Bu durumda cuma gecesi ya da cumartesi sabahına odaklanıyoruz, öyle mi?"

Bir diğer dedektif Jake Owens lafa girerek, "Darby Cuma akşamı bir telefon görüşmesi yapmış," dedi. "Dün telefon kayıtlarım incelerken faik ettim."

"Uzun bir görüşme mi? Sohbet gibi mi?"

"Sekiz, dokuz dakika kadar. Belli ki amaç sadece bir mesajı iletip kapatmak değilmiş. Numaranın takibini yapacağım ve konuştuğu kişiyle de görüşeceğim."

D.D., "Konuşan her kimse Brian ile konuştuğundan emin ol," dedi sertçe. "Arayan pekâlâ Brian'ın telefonunu kullanan Tessa da olabilir."

"Anlamıyorum," dedi Phil. Phil yaptığı araştırmalar sonucunda bu davanın altında yatan tüm detayları orada bulunan herkesten çok daha iyi biliyordu. "Tessa'nm kocasını öldürüp sonra da cesedi dondurduğunu düşünüyoruz ve son olarak da pazar günü bir senaryoyla karşım ıza dikildiğini. Peki, amabunu neden yapıyor?"

D.D. omuzlarım silkti. "Ne ilginçtir ki, bunu bize açık-lam aya hiç niyeti yok."

Duvara yaslı duran Bobby oturduğu yerden, "Zaman kazanmak için," dedi. "Başka bir sebebi olamaz. Zaman kazanmaya çalışıyordu."

"Ne için?" diye sordu Phil.

"Büyük ihtimalle, kızınm hakkından gelmek için."

Bu cümleyle odadaki herkes bir an için buz kesmişti. D.D. gözlerini öfkeyle dikti Bobby'ye. Bu tahminden hiç hoşlanmadığı açıktı. Evet, belki bu tavır biraz anlaşılabilirdi. Bobby, D.D.’ninhamile olduğunu bir cinayet soruşturm ası sırasında bir şüpheliden öğrenmişti. Belki demode bir tavırdı ama Bobby'nin bu durumdan canı sıkıldığı ve bu yüzden mızmızlandığı ortadaydı.

Phil endişeli bir sesle, "Sence kızına zarar vermiş olabilirini?" diye sordu. Phil'in de evde kendisini bekleyen dört çocuğu vardı.

Bobby, "Komşulardan biri cumartesi öğleden sonra Bri-an'm arabasının evden ayrıldığım görmüş. "İlk etapta arabayı sürenin Brian olduğunu düşünmüştük. Laboratuvar bulgularına göre, bagajda bir cesedin varlığına rastlanıldığından, Brian'ın üvey kızını öldürdüğünü ve sonra da cesetten kurtulmaya çalıştığım varsaymıştık. Ama bilmediğimiz bir şey vardı ki o da Brian'ın cumartesi günü çoktan ölmüş olduğuydu. Bu da cesedi götürenin o olm adığı anlam ına gelir."

D.D. dudaklarım gerip Bobby'yi başıyla onayladı. "Bu durumdaTessa Leoni'nin tüm aileyi öldürme ihtimali üzerinde durmalıyız. Sophie'nin cuma günü okulda olduğunu varsayarsak tahminimce ya cuma gecesi Tessa devriyeye çıkmadan ya da cumartesi sabahı Tessa devriyeden döndükten sonra evde korkunç şeyler yaşandı. Sophie'nin cesedi gizli bir yere götürülüp atılırken Brian'ın cesedi garajda kara gömüldü. Tessa cumartesi gecesi de devriyeye çıktı ve pazar sabahı da şovunu gerçekleştirdi."

"Kusursuzca sahne aldı," diye mırıldandı Phil. "Sanki kocası kızma zarar vermiş gibi oynadı. Sonra Brian'la kavga edip nefsi müdafaa sonucu eşini öldürmüş gibi davrandı."

D.D. de Bobby de başlanın "evet" anlamında salladılar.

Arka sırada oturan Neil, "Peki ya yüzündeki darp izleri?" diye sordu. "Cumartesi gecesi beyin sarsıntısı ve çatlak bir kemikle devriyeye çıkmış olması imkânsız. Dün ayakta bile duramazken, o gece motorlu taşıt sürmüş olması mümkün değil."

D.D., Neil'a kaülarak, "Doğru tespit," dedi. D.D. üzerine zaman çizelgesini yazdığı beyaz tahtanın önüne gitti. Yazdığı olaylara bir yenisini daha ekledi; *Tesscı Leoni'nin yaraları: Pazar sabahı.* Eski bir acil tıp teknisyeni ve şimdi de ekibin tıbbi uzmanı olan Neil'a dönüp, "Yüzündeki darp izleri yeni olmalı. Doktorlar bunu doğrulayabilirler mi?" diye sordu.

"Yüzündeki ezikler için zor," diye yanıtladı Neil. "Herkesin iyileşme süreci farklıdır. Ama yüzünün durumuna bakılırsa çok taze oldukları söylenebilir. Kafasına bu kadar sert darbeler aldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi hareket edebilmesi zor bir ihtimal."

Başka bir polis, "Peki onu kim dövmüş olabilir?" diye sordu.

"Suç ortağı," diye mınldandı Phil.

D.D. onu başıyla onayladı. "Zaman çizelgemizde düzeltmeler yapacağımız gibi, bu yeni bilgiyle dosyanın alanını da genişletmemiz gerekecek. Eğer Tessa'yı darp eden Brian

Darby değilse, kim? Ve bunu neden yaptı?"

"Sevgilisi," dedi Bobby usulca. "En mantıklı açıklama bu olur. Tessa Leoni kocasını ve kızını hangi sebeple öldürmüş olabilir? Bunu yaptı, çünkü artık onlarla yaşamak istemiyordu. Peki, bunu neden istemiyordu? Çünkü hayatında başka biri vardı."

D.D., "Bununla ilgili kulağına bir şey mi geldi?" diye sordu. "Merkezde dönen söylentiler gibi?"

Bobby başını iki yana salladı. "Çevrem o kadar geniş değil," dedi. "Ben bir dedektifim, sıradan bir polis memuru değil. Belki de bu konuyu yüzbaşıyla görüşmemiz gerek."

"Öğleden sonraki ilk işimiz o olacak," diye yanıtladı D.D.

Phil araya girerek, "Söylemem gereken bir şey daha var," dedi. "Buteori Darby'nin patronu Scott Haletin söyledikleriyle de fazlasıyla örtüşüyor. Adam Brian Darby'nin öyle biri olmadığına dair yeminler etti. Dediğine göre, denizde çalışan mürettebat hep bir parça gergin oluyormuş. İnsanlar uçsuz bucaksız denizde yedi gün yirmi dört saat bir çalışma programının yam sıra aile özlemi yaşarlar ve çok stresli günler geçirirlermiş. Darby de bir mühendis olarak geminin tüm teknik sorunlanyla ilgilenmek durumundaymış, akaryakıta sızan su, yanan elektrik sistemleri, kumanda panelinde meydana gelen aksaklıklar gibi pek çok sorun... Ama yine de Hale, Darby'nin bir günden bir güne sakinliğini kaybettiğini görmemiş. Hatta aksine sorun ne kadar büyük olursa, Darby'nin çözüm bulmak için keyfi o kadar yerinde olurmuş. Hale öyle birinin kesinlikle evine döndüğünde eşine şiddet uygulayabileceğine inanmadığım söyledi."

"Demek ki Darby örnek bir çalışanmış."

"Gemide herkesin en çok sevdiği mühendis oymuş. Anlaşılan o ki gemideki kayıt odasında, Guitar Hero grubunda da aktif rol alıyormuş."

D.D. derin bir nefes verip, kollarını göğsünde birbirine kavuşturdu. Bobby'nin doğrudan gözlerinin içine bakmadan ama ona dönerek, "Spor salonunda neler bulabildin?" diye sordu.

"Brian son dokuz ayım vücudunu geliştirmek için sıkı bir diyet ve çalışma yaparak geçirmiş. Özel spor hocasmm dediğine göre, Brian kesinlikle steroid kullanmamış. Vücudunun bu hale gelmesindeki tek etken alınteriymiş. Brian'ın karnından hep iyi bir şekilde bahsettiğini duymuş ama ona göre polis bir kadınla evli olmanın zorluklanm da yaşıyormuş. Ah, bir de denizden döndüğü son üç haftadır, canını sıkan bir şeylerin olduğunu faik etmiş ama bu konuda onunla hiç konuşmamış."

"Canını sıkan bir şey derken ne kastediyorsun?"

"Özel hocasının dediğine göre daha karamsar ve sinirliymiş. Hoca birkaç kez evde sorun yaşanabilir düşüncesiyle soru sorduysa da Brian sessiz kalmayı tercih etmiş. Ne olursa olsun, bu ona garip bir hal veriyor. Anlaşılan o ki, bazı sporcular orada hocalarına zaman zaman bülbül gibi şakıyabiliyor. Derdin varsa, git salona, dertlerinden kurtul."

Bu, D.D.'nin çok hoşuna gitti. "Yani Darby'nin kafasının meşgul olduğu kesindi ama bu konuda hiç konuşmadı."

Neil arka sıradan, "Belki de karısının başka biriyle ilişkisi olduğunu öğrenmiştir," dedi. "Geri döndüğünde canı sıkkınmış diyorsunuz. Neden olmasın, bu adam karısını tam altmış gün bir başına bıraktı..."

Phil de konuşmaya katılarak, "Gemide mürettebat için bir müzik kayıt odası olduğu gibi, bir de bilgisayar odası var," dedi. Şimdi yetkililerden Brian'ın e-posta adresine gelen ve de gönderilen tüm iletileri incelemesini istedim. Belki orada bir şeyler bulabiliriz."

D.D. derin düşüncelere dalarak, "Demek Tessa'nm başka bir ilişkisi vardı ve kocasından kurtulmak istiyordu," dedi. "Peki, ama neden onu boşamak yerine öldürdü?"

Memurlardan biri, "Hayat sigortası," dedi.

Bir başkası, "Belki de tek çıkar yol oydu," dedi. "Belki de kocası onu boşamayacağını söylemişti."

"Belki de Brian'ın elinde Tessa'yı yaptığına pişman edecek bir koz vardı ve eğer Tessa onu boşayacak olursa, o kozu oynamakla tehdit etmişti Tessa'yı."

D.D. söylenen her şeyi tahtaya not etti. En çok ilgisini çeken bölüm üçüncü sütun olmuştu. "Tessa kendi ifadesinde alkolik olduğunu ve ilk cinayetini henüz on altı yaşındayken işlediğini anlatmıştı. Tüm bunları itiraf ettikten sonra, Tes-sa'yı asıl gerçeği itiraf etmekten alıkoyan neydi?"

D.D. yeniden önündeki gruba döndü. "Pekâlâ, bunların hepsini kabul ettik diyelim ama Tessa kızını neden öldürdü? Brian sonuç olarak bir üvey babaydı, çocuk sahibi olmak konusunda kötü diye onu kimse suçlayamazdı. Kaldı ki evliliği bitirmek gibi bir seçenek varken Tessa ne diye kızını öldürdü?"

Bu kez odadaki sessizlik daha ağırdı. Onca kişi içinde konuşmaya ilk cesaret eden Phil oldu. "Çünkü sevgilisi çocuk istemiyordu. Zaten hep böyle olmaz mı? Diane Dovvns dosyasım hatırlasamza ve daha nicelerini. Kadınlar çocuklan ayaklanna bağ olmaya başlayınca onlardan kurtulmak

için gözlerini kırpmadan öldürüyorlar. Tessa da yeni bir hayata başlamak istiyordu. Sophie bu hayatın bir parçası olamazdı, bu yüzden de ölmeliydi."

Hiç kimse ağzını açıp da bir şey söyleyememişti.

Bobby sızlanarak, "Sevgilisini bulmamız gerek," dedi.

D.D. ise derin bir nefesle, " Sophie’nin cesedini bulmamız gerek," dedi. "Tessa Leoni'nin neler yapabileceğini kesin olarak ortaya koymalıyız."

D.D. elindeki tahta kalemini masaya bıraktı ve tahtaya baktı.

"Pekâlâ, çocuklar. Şimdi çıkanmlarımıza bir bakalım: Tessa Leoni çok büyük bir ihtimalle cuma gecesi ya da cumartesi sabahı eşini ve çocuğunu öldürdü. Kocasının cesedini garajda küredіği karla dondurdu Cumartesi öğleden sonra da kızının cesedinden kurtuldu. Sonra devriyeye çıktı -bu sırada muhtemelen kocasım oda sıcaklığına gelmesi için yeniden mutfağa taşımıştı- eve döndüğünde sevgilisinden feci bir dayak yedi, sonrasında da polis arkadaşlarına haber verdi. Hikâyemiz bu. Ama bizim hikâyeden çok *gerçeklere* ihtiyacımız var. Tessa ile sevgilisi arasında yapılmış, e-posta alışverişi ve telefon mesajlan görmek istiyorum. Tessa'nın dışarı buz taşıdığım ya da dışarıdan kar küredіğini gören bir komşu istiyorum. Brian Darby'nin beyaz Denali'sinin o cumartesi öğleden sonra tam olarak nereye gittiğini bilmek istiyorum. Sophie'nin cesedini bulun bana. Ve eğer tüm bu tahminlerimiz doğruysa, o Tessa Leoni denen kadının müebbet hapsini istiyorum. Şimdi, sorusu olan var mı?"

Phil ayağa kalkarken, "Acil Kayıp ilanı devam edecek mi?" diye sordu.

"Sophie Leoni'yi öyle ya da böyle buluncaya kadar devam edecek."

Ekip D.D.'nin ne demek istediğini anlamıştı: çocuk sağ bulunana ya da ölmüşse cesedi bulununa kadar kayıp çalışmaları devam edecekti. Dedektifler teker teker odadan çıktılar. Geride kalanlar sadece D.D. ve Bobby olmuştu.

Yaslandığı duvardan uzaklaşarak kapıya ilk yönelen Bobby oldu.

"Bobby."

D.D.'nin sesi öyle kararsız çıkmıştı ki Bobby dönmek zorunda kaldı.

"Daha Alex'e bile söylemedim," dedi. "Tamam mı? Alex'in bile haberi yok henüz."

"Neden yok?"

"Çünkü..." D.D. omuzlarım silkti. "Çünkü."

"Bu bebeği doğuracak mısın?"

D.D.'nin kocaman açılmış gözlerini açık kapıya çevirmesiyle, Bobby ne yapacağını anlayarak kapıyı kapattı. "Şimdi anladın mı, ne diye bunu kimseye söylemediğimi," diye bağırdı. "Kesinlikle bu tür konuşmalar yapmak istemeyiş imdi sebebim."

Bobby tek kelime etmeden, gözlerini D. D'ye dikip bekledi. D.D ellerinden birini kamının alt tarafına yerleştirmişti. Gözünden hiçbir şeyi kaçırmayan Bobby nasıl olmuştu da bunu faik edememişti? D.D'nin sanki onukoruyormuşçasına her seferinde belini ya da karnını ellemesini nasıl da buna yoramamıştı? Bobby kendini bir aptal gibi hissederek aslmda bu soruyu hiç sormamış olması gerektiğini ancak şimdi anlıyordu. Bunu D.D'nin duruşundan çıkarmak bile mümkündü: Bebeği doğuracaktı. Zaten onu bu kadar dehşete düşüren de buydu.

Çavuş D.D. Warren anne olacaktı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Bobby.

"Ah Tanrım."

"D.D. sen yapmak istediğin her işte hep en mükemmelini yaptın. Neden bunda da aymsı olmasın?"

D.D. gözlerini daha çok açarak, "Ah Tanrım," dedi bir kez daha.

"Sana bir şeyler getirmemi ister misin? Su? Kraker? Zencefilli sakız? Annabelle hamileyken resmen onlarla yatıp kalkıyordu. Midesini bastırdığını söylüyordu."

"Zencefilli sakızmı?" D.D. bir an duraksadı. Artık daha az kızgın görünüyordu. Konu ilgisini çekmiş olmalıydı. "Sahi mi?"

Bobby gülümseyerek, şu an en doğru şeymiş gibi görünen şeyi yaparak D.D'nin yamna gidip, ona sarıldı ve kulağına "Tebrikler," diye fısıldadı.

"Ciddiyim D.D., hayatımn en güzel anına hoş geldin."

"Öyle mi diyorsun?" D.D. nemli gözleri ve her ikisini de şaşırtan bir harekede Bobby'ye sarıldı. "Teşekkürler, Bob-by."

Bobby, D.D.'nin omzuna hafifçe vururken, D.D. de başım onun göğsüne yaslamıştı. Sonraki an ikisi de doğrulmuş, bakışlarım beyaz tahtaya çevirip, çoktan işlerinin başma dönmüşlerdi.

21. Bölüm

Bölge başsavcısı iddianameyi okurken, ben arkamda kelepçeli ellerimle ayakta bekliyordum. Savcıya göre kocamı bilerek ve planlayarak öldürmüştüm. Dahası, kızımı da öldürmüş olabileceğimi düşünüyorlardı. Bu nedenle de birinci dereceden cinayetle suçlanıyordum. Yani kefalet şöyle dursun, cezaların en büyüğüyle karşı karşıyaydım.

Avukatım Cargill iddianameye hiddetle karşı çıktı. Ne de olsa ben uzun ve seçkin bir kariyeri olan (sadece dört yılla mı?) şerefli bir polis memuruydum. Savcımn bana karşı delilleri yetersizdi. Ayrıca benim gibi saygıdeğer bir polis ve fedakâr bir annenin ailesini katletmesi gerçekten akıl almazdı.

Savcı kocamın cesedinden çıkarılan kurşunların benim ruhsatlı tabancamla birebir örtüştüğünü söylemişti.

Cargill ise morarmış gözümü, çatlamış elmacıkkemiğimi ve beyin sarsıntımı sürmüştü öne. Belli ki beni bu cinayeti işlemeye iten sebepler vardı.

Savcı ise bu iddianın eğer kocam dondurulup, tekrar çözülmemiş olsaydı akla yatkın olabileceğini söylemişti.

Bu gerçek, hâkimin kafasım hayli kanştırmış olmalıydı ki hâkim bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Bir an hâkime, benim dünyama hoş geldiniz, demek istedim. Ama ne ağzımı açıp tek kelime ettim, ne de bir tepki verdim; çünkü mutluluk, öfke, keder gibi en ufak bir tepki bile artık bu saatten sonra tek bir kapıya çıkacaktı: cinnet.

Sophie, Sophie, Sophie.

Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişimin yerine gelmesi. On iki dişim, ön iki dişim.

Bağıra bağıra bir şarkı tutturmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonra da avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Çünkü bir annenin çocuğunun yorganını kaldırıp da onun yatağında olmadığını görmesi bunu gerektirirdi. Bir anne çığlık çığlığa bağırmak isterdi, oysaki benim bunu yapma şansım bile olmamıştı.

Aşağı kattan bir gürültü geldiğini duymuştum. *Sophie, olmalı* diye düşündüm. Sophie'nin odasından bir hışımla fırlayıp, merdivenleri uçarcasına inerek mutfağa koşmuştum. Mutfakta Sophie değil, kocam ve kocamın şakağına silah dayamış bir adam vardı.

Adam, "Kimi seviyorsun?" diye sormuştu. Bu soruyla birlikte önüme çok fada seçenek sunmamıştı. Ya bana söyleneni yapıp kızımı kurtaracaktım ya da karşı koyup, tüm ailemi kaybedecektim.

Brian gözlerini bana dikmiş, bakışlarıyla adeta ne yapmam gerektiğini söyler gibiydi. Her ne kadar adi bir pislik olsa da hâlâ benim kocam ve daha da önemlisi kızımın babasıydı. O, kızımın baba diye çağırdığı tek kişiydi.

Brian Sophie'yi severdi. Tüm hatalanna karşın, ikimizi de severdi.

Ne tuhaf değil mi, bazı gerçeklerin ancak sen anda farkına varılabiliyor.

Belimdeki polis kemerimi masanın üzerine bırakmıştım.

Adam öne doğru bir adım atıp, tabancamı kılıfından çıkarmış ve Brian'ın göğsüne üç el ateş etmişti.

Dan,dan,dan.

Kocam oracıkta ölmüştü. Kızım ortadan kaybolmuştu. Bense, eğitimli bir polis memuru olan bense, orada şok içerisinde öylece kalakalmıştım. Bağıramadığım çığlıklarım içimde adeta bir düğüm olup kalmıştı.

O an yargıcın tokmağını vurduğunu duydum.

Çıkan ani ses beni yeniden bulunduğum ortama döndürmüştü. İçgüdüsel olarak gözlerimi saate çevirdim: 14.43. Artık zamamn bir önemi var mıydı? Olması için içimden dualar ediyordum.

Hâkim lafı hiç uzatmadan, "Kefalet bedeli bir milyon dolar olarak belirlendi," dedi.

Savcı bu cümlenin üzerine gülümsemiş, avukatım da suratını ekşitmişti.

Arkamda duran Shane, "Güçlü ol," dedi. "Her şey yoluna girecek. Güçlü ol."

Shane'in boş sözlerine cevap vermedim. Polis sendikasının elbette kefaletler için ayırdığı bir fon vardı, tıpkı yasal yardıma gereksinim duyan her polise hemen bir avukat tuttukları gibi. Ne var ki, sendikanın tüm gelirleri toplansa yine de bir milyon dolar etmezdi. Böylesi bir parasal destek için zaman gerekliydi, tabii bunun için bir de özel bir referanduma gidilmeliydi. Yani, görünüşe göre şansım yok denecek kadar azdı.

Kaldı ki sendikanın kocasını ve çocuğunu öldürmüş bir kadın polis için elini taşın altına koyacağı da, bin altı yüz erkek polis meslektaşımın benim için referanduma gideceği de şüpheliydi.

Yine ne tek bir kelime ettim, ne de yüzüme bir ifade takındım. Çünkü içimdeki çığlık isteği yine beni zorlamaya, göğsümdeki sıkışıklık giderek artmaya başlamıştı. Keşke o mavi düğme yanımda olsaydı, keşke onu saklayabilseydim. Çünkü onu elime aldığımda tuhaftır, kendimi daha aklı başında hissediyordum. Çünkü düğme Sophie demekti. Düğme Sophie'nin bir yerlerde olduğu ve benimse sadece onu yeniden bulmam gerektiği anlamına geliyordu

Mahkeme polisi yaklaşıp, elini dirseğimin üzerine koydu. Beni kendine doğru çekmesiyle, yürümeye başladım. Bir ayağım diğerinin önündeydi, çünkü böyle olurdu, böyle olmalıydı.

Cargill hemen yam basımdaydı. Kulağıma usulca, "Ailen?" diye sordu

Ne demek istediğini anlamıştım. Bana kefaleti karşılayabilecek bir ailem olup olmadığını soruyordu. O an babamı düşündüm, aynı anda da göğsümde sıkışan çığlığın boğazıma yükseldiğini faik ettim. Başımı iki yana salladım.

"Shane'le konuşup dosyanı sendikaya sunacağım," dediyse de sesindeki kuşkuyu açıkça duyabiliyordum. Aklıma hastane koridorunda yürürken

benimle göz göze gelmemeye çalışan amirlerim gelmişti. Utanç yürüyüşü. Bundan sonra olacakların ilki.

Cargill, "Sana hapishanede özel muamele etmelerini sağlayabilirim," dedi. Hızlı konuşuyordu çünkü artık kapatılacağım nezarethanenin kapısına yaklaşıyorduk. "Sen bir eyalet polis memurusun. Eğer istersen seni tecrit edebilirler."

Başımı hayır anlamında salladım. Daha önce Suffolk İlçe Hapishanesine gitmiştim. Tecrit birimi diğer tüm birimlerin içinde en kötü olanıydı. Kendime ait bir hücrem olacaktı belki ama günün yirmi üç saati kilit altında tutulacaktım. Spor salonuna gitme, kütüphanedeki okuma saatine katılma gibi ayrıcalıklardan da, ortak alanlarda televizyon izleme ve dünyanın en eskisi gibi duran kondisyon aletinde vakit öldürme gibi bir şansım da olmayacaktı. Ne tuhaf, bu basit eylemler artık benim için birer lüksten ibaretti.

Avukatım, "Hasta reviri," diyerek öneride bulundu. Yani eğer istersem revire sevk edilme ve orada gözetim altmda tutulma talebinde bulunabilirdim,

"Diğer tüm o psikopatlarla," diye mınldandım. Çünkü hapishaneyi en sen gezişimde, tüm kaçıklarm revirde olduğunu ve yedi gün yirmi dört saat hiç bıkıp usanmadan kendilerine, gardiyanlara ve diğer mahkûmlara bağırdıklarım duymuştum. Sanırım bunu kafalarının içindeki sesi bastırmak için yapıyorlardı.

Nezarethanenin önüne geldiğimizde beni götüren polis avukatıma manidar bir bakış fırlattı. Bitkin durumdaki avukatım bu bakışla bir an afallayıp kaldı. Gözlerinde belki de acıma olarak tarif edebileceğim bir ifadeyle bana baktı, keşke bunu yapmasaydı. Çünkü bu bakış artık boğazımda olan çığlığı, karanlık ağız boşluğuma taşımıştı. Çığlımı yutmak için dudaklarımı germek, dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım.

Bengüçlüydüm. Dayanıklıydım. Bunlar daha önceden görmediğim şeyler değildi. Sadece bundan önce demir parmaklıkların diğer tarafındaydım, o kadar. Ama detaylara indikçe, indikçe...

Cargill bir anda kelepçeli ellerime sarılarak, parmaktanım sıktı.

"Beni çağır, Tessa," diye mırıldandı. "Ne zaman istersen avukatmla görüşme hakkın var. Ara beni, hemen gelirim."

Sonraki an avukatım artık yanımda değildi. Nezarethanenin kapısı açıldı ve içeride yüzleri en az benimki kadar soluk ve soğuk beş kadının olduğu hücreye adım attım. Ben onlan izlerken kadınlardan biri paslanmaz çelik klozetin üzerine çıkıp, siyah mini eteğini yukan sıyırdı ve işedi.

Bir yandan da esneyerek beni, "Neye bakıyorsun, seni sürtük?" diyerek azarlamıştı.

Kapının arkamdan gürültüyle kapatıldığını duydum.

Size South Bay zincirinin nasıl yapıldığını anlatayım: Artık bir gelenek halini almış bu nakil sistemini gerçekleştirmek için tutuklunun her bir kolu yanındaki diğer tutuklunun koluna girdirilir, sonra tutukludan ellerini arkada birbirine kavuşturması istenerek kelepçesi takılır. Her tutuklu bu şekilde yarandaki diğer iki mahkûma bağlandıktan sonra, sıra ayaklara gelir. Bileklere geçirilip kilitlenen zincirlerle de altı kadın hükümlü artık şerifin cezaevi nakil aracına gitmeye hazırdır.

Kadın tutuldular aracın bir sırasına otururken, karşıdaki diğer sıraya erkek tutuklular oturtulur. İki grubu birbirinden aradaki şeffaf plastik bölme ayırır. Hapishaneye giden yolculukta yan tarafımda oturan açık san saçlı kadm tüm vaktini dilini cüretkâr şekillere sokarak geçirmişti. Onun tam karşısında oturan yüz on kiloluk, her yeri dövmelerle kaplı siyahi erkek de onu kalçalarıyla etkilemeye çalışmıştı.

Üç dakika daha olsa birbirlerini tatmin etmeyi başaracaklardı kanımca. Ama ne yazık ki, yol bitmiş Suffolk ilçe Hapishanesine varmıştık.

Şerifin tutuklu nakil aracı tahliye bölümüne yanaştı. Aracın içeri girmesiyle metal bir garaj kapısının gürültüyle kapanıp kilidin yerine oturduğunu duyduk. Sonrasında aracın kapılan açıldı.

Araçtan ilk inen erkekler olmuştu. Birbirine bağlı zincirlerle tek sıra halinde ilerleyip güvenlik bölgesine girdiler.

Birkaç dakika sonra da sıra bize gelmişti.

Nakliye aracından inmek en zoruydu. Takılıp düşmek korkusu adeta içimi kemiriyordu ki bu benimle birlikte tüm zincir arkadaşl arım m da yere kapaklanması demekti. Zincirdeki arkadaşlarımın çoğu seks ve uyuşturucu ticaretindenmiş gibi göründüklerinden ben beyaz tenim ve yeni kıyafetlerimle içlerinde çabucak faik ediliyordum. Muhtemelen üstü başı daha düzgün olanlar para için çalışırken, daha pejmürde ve pis olanlar uyuşturucu karşılığı çalışıyordu.

Dün gece pek çoğu uyumam işti ve burnuma çalman kokulara bakılırsa epey de yoğun bir gece geçirmişlerdi.

Tuhaftır, hemen yanımdaki kızıl saçlı tutuklu, halen hastane antiseptiği ve ambalaj kâğıdı kokan kıyafetlerime burun kıvırmıştı. Ve solumdaki en çok on sekiz ya da on dokuz gibi görünen kız ise haşat olmuş suratıma bakıp, "Ah, tatlım," demişti. "Bir dahaki sefere ona parayı ver, o zaman bu kadar hırpalamıyorlar insanı."

Kapılar önce açılmış, ardından da güvenlik bölgesine girmemizle yeniden arkamızdan kapanmışlardı. Bu kez açılan sol taraftaki kapı oldu.

Hapishane muhafaza memurluğunun tam karşımda olduğunu görebiliyordum. İçeride üzerinde koyu lacivert Boston Polis Teşkilatı üniforması olan iki ceza infaz memuru vardı. Tamdık olabilirler endişesiyle kafamı aşağı eğmiştim.

Uzun bir koridordan arkadaşlarımla omuz omuza, tenlerimiz birbirine değerek geçtik. Kirli sanya boyanmış kerpiç duvarlann arasından geçerken devlet dairelerine özgü o kekremsi kokuyu-ter, çamaşır suyu ve duyarsızlık karışımı olan kokuyu- duyabiliyordum.

Nihayet mahkemedekine çok benzeyen nezarethaneye gelmiştik. Duvarlardan birinde boylu boyunca bir bank vardı.

1 ekli bir metal klozet ve de bir lavabo. îki ankesörlü telefon... I elefonlar ancak ödem eli olarakyapılabiliyordu, bu nedenle telefon edilen kişiler Suffolk îlçe Hapishanesinden arandıklarına dair önceden otomatik mesajla bilgilendiriliyorlardı.

Ayaklalımızdaki zincirler ve ellerimizdeki kelepçeler çözüldü. İnfaz memura dışan çıkü. Metal kapı üzerimize büyük bir gürültüyle kapatılmıştı.

İşte yolun sonu burasıydı.Kelepçelerimin çözülmesiyle hemen bileklerimi ovalamaya başladım, sonradan fark ettim ki bunu yapan tek kişi bendim. Diğerleri çoktan telefon kuyruğuna girmişlerdi bile. Kefaletlerini ödeyebilecek bililerini bulma peşindeydiler.Bense hiç oralı olmadım. Duvarm dibindeki sert tahta banka oturup, gözümü şu dünyada sevenleri benden daha çok olan fahişelere ve uyuşturucu tacirlerine diktim.infaz memuru ilk olarak beni çağırmıştı. Aslında bunu bekliyor olsam da, elimde olmadan paniklemiştim. Ellerim oturduğum bankın kenarına adeta yapışıp kalmıştı. Paniğimi alt edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Oysaki şimdiye kadar ne kadar da başarılı bir iş çıkarmıştım. Pek çok şeyin üstesinden gelmeyi becermiştim. Ama bu işlem... TessaLeoni'nintarihsahnesinden silinip, yerine #55669021 numaralı mahkûmun gelmesi demekti.

Bunu yapamazdım. Yapmayacaktım da

înfaz memurunun yeniden adımı söylediğini duydum. Metal kapının önünde durup, kapıdaki küçük pencereden gözlerini bana dikmişti. O an beni tanıdığını anladım. Elbette tanıyacaktı. Hapishanelerine gelenin kadın bir polis memuru olduğunu biliyorlardı. Ne de olsa insanın ağzım sulandıran bu söylenti kulaklanna çok önceden gelmiş olmalıydı. Kocasını vurup, altı yaşındaki öz kızım da öldürme suçuyla içeri tıkılan bir kadın... Kesinlikle infaz memurlarının en sevdiği mahkûm tipiydi.

Kendimi banktan kalkmaya zorladım. Adeta ayaklarıma doğrulmayı emrediyordum.

Kendine güvenli bir duruşun olsun, diye düşündüm. Sırtından ter boşandığını asla belli etme.

Güçlükle kapıya doğru ilerledim. İnfaz memuru kelepçeleri bileklerime geçirip dirseğimden tutarak yürümemi istedi. Dirseğimi tutan eli sert ve suratı ifadesizdi.

"Bu taraftan," diyerek beni sola doğru çekti.

Muhafaza memurluğunun olduğu yere geri dönmüştük. Burada benimle ilgili birtakım genel bilgiler kayıt altına alındı. Boy, kilo, yaş, en yakın akraba, iletişim adresi, adres, telefon numarası, belirli bir dövme ve bunun

gibi bilgiler... Somasında benden kerpiç duvarın önünde durup, muhtemelen yeni kimliğim olacak numaralı bir tahtanın arkasında poz vermemi istemişlerdi. Bu numara artık benim sürekli üzerimde taşımakla yükümlü olduğum yeni kimlik numaramdı.

Yeniden koridordan geçerek bu kez başka bir odaya geldik. Bu odada üzerimde ne var ne yoksa çıkarmışlardı, çırılçıplak kalmıştım. Bir kadın görevli elindeki ışıkla beni detaylı bir şekilde incelemişti. Bana giymem için bir pantolon ve bir gömlekten oluşan donuk kahverengi bir hapishane kıyafeti, şerif Andrea CabraFa istinaden "Havalı Cabrallar" olarak adlandırılan bir çift beyaz spor ayakkabı ve bir de şeffaf plastikten bir çanta vermişlerdi. Çantanın içinde serçe parmağı büyüklüğünde bir diş fırçası, küçük boy bir deodorant, şampuan ve de diş macunu vardı. Verilen temizlikmal-zemelerinin ambalaj lan içlerine uyuşturucu saklanamayacak kadar küçüklerdi. Diş fırçasının küçük olmasının sebebi ise yontularak etkili bir silah haline getirilmesini engellemekti.

Eğer saç kremi, el losyonu, dudak nemlendiricisi gibi başka kişisel bakım ürünleri isteyecek olursam, onları kantinden almam gerekecekti. Bir dudak nemlendiricisi 1 dolar 10 sent, krem 2 dolar 21 sentti. Ayrıca eğer istersem fiyatı 28 dolarla, 47 dolar arasında değişen daha iy i spor ayakkabılara da sahip olabilirdim.

Bir sonraki durağımız, revirdi. Hemşire morarmış gözümü, şişmiş yanağımı ve yaralı başımı muayene etti. Sonrasında birtakım rutin tıbbi sorulara cevap vermek durumunda kalmıştım. Bu sırada mahkûmlar için kaçınılmaz bir gereklilik olan tüberküloz aşım da yapılmıştı. Hemşire aynı zamanda hücremde kendimi çamaşır sulu çarşaflarla asacak kadar sorunlu olup olmadığımı anlamak için bir de kişilik testi uygulamıştı.

Hemşirenin evraklarımı imzalamasıyla infaz memuruyla birlikte asansöre doğru yürüdük. Memur duruşma öncesi kadın mahkûmların kaldığı dokuzuncu kat düğmesine bastı. Önümde iki seçenek vardı, ya 1-9-1, ya da 1-9-2 koğuşuna gidecektim. Şansıma çıkan 1-9-2 oldu.

Duruşma öncesi koğuşlarda altmış ile seksen arasında kadın mahkûm vardı. Bir koğuşta on altı hücre bulunuyordu. Her hücrede de iki ya da üç kadın kalıyordu.

Götürüldüğüm hücrede benim dışımda yalnızca tek bir mahkûm vardı. Adı Erica Reed'di. Mahkûm ranzanın üstünü uyumak için kullanırken, altma da kişisel malzemelerini dizmişti. Ben de pekâlâ kendimi aynı zamanda çahşma masası olarak kullanılan kaim tahta masada evimde gibi hissedebilirdim.

Daha demir kapının ardımdan kapandığı ilk saniye, Erica bakımsızlıktan kapkara olmuş dişlerini göstererek boyasız tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Metamfetamin bağımlısı olmalıydı. Soluk ve çökmüş yüzünün, cansız, sönük saçlanmn başka bir açıklaması olamazdı.

Hiç vakit kaybetmeden heyecanla, "Polis misin?" diye sordu. "Herkes yakında bir polisin geleceğini söyleyip duruyordu. *Umarım* sen o'sundur!"

İşte o an başımın sandığımdan daha da büyük bir belada olduğunu anladım.

22. Bölüm

Yarbay Gerard Hamilton, D.D. ve Bobby'ye konuşmaktan rahatsız olmaktan çok, kaderine boyun eğmiş gibiydi. Ne de olsa emrindeki polislerden biri "talihsiz bir olaya" karışmıştı. Elbette ki soruşturma ekibi onunla da görüşecekti.

D.D. ve Bobby nezaket gereği Hamilton'la bürosunda görüşeceklerdi. Karşılaştıklarında Hamilton, D.D.'nin elini sıkmış, Bobby'ninse ise samimi bir tavırla omzuna dokunmuştu. Belli ki birbirlerini tanıyorlardı. D.D., Bobby yanında olduğu için çok memnundu, aksi takdirde Hamilton'ın bu derece içten olacağını sanmıyordu.

D.D. konuya girmesi için lafı Bobby'ye bırakırken büroyu incelemeye koyulmuştu. Massachusetts Eyalet Polisi son derece gurur duydukları askeri nizam gibi işleyen hiyerarşileriyle ünlüydüler. Eğer D.D. basit bir işyeri bürosunda çalışıyor olsa, Hamilton'ın bürosunun kesinlikle bir siyasi adaya ait olduğunu düşünürdü. Ahşap panellerle kaplı duvarları Hamilton'ın Massachusettsli siyasilerle çektirdiği resimler süslüyordu. Özellikle diğerlerinden daha büyük olan siyah bir çerçevede Hamilton'ın Massachusetts parlamento vekillerinden ScottBrovvn ile çekilmiş bir resmi vardı. Duvara birde Umass Amherst'ten alınmış bir diploma asılmıştı. Hemen yamnda ise FBI Akademi si'nden alınan başka bir sertifika. .. Çalışma masasının hemen üzerine asılmış sıralı geyik boynuzlan Hamilton'ın aym zamanda avcılıkta da çok iyi olduğunun bir göstergesiydi. Ve eğer bu boynuzlar gerekli etkiyi yaratmazsa diye çerçevelerden birinin içine Hamilton'ın üzerinde askeri elbise ve turuncu avcı yeleğiyle yeni öldürülmüş avının yanında çektirmiş olduğu bir resim asılmıştı.

D.D. bu resim üzerinde çok durmadı. Anlaşılan bebek Warren vejetaryen olacaktı. Kırmızı et kötüydü. Oysaki kahvaltılık gevrek öyle miydi? Kulağa ne kadar da hoş geliyordu.

O sırada Hamilton'ın, "Memur Leoni'yi elbette ki tanıyorum," dediğini duydu. Hamilton oldukça karizmatik bir amirdi. Şakaklarında ağarmaya başlayan saçlarıyla sınm gibi, atletik ve yıllardır dışarılarda çalışmanın etkisiyle bronz tenli biriydi. D.D. mesleğe yeni girmiş genç erkeklerin ona gıpta ettiklerini, genç bayanların ise onu içten içe seksi bulduklarını tahmin edebiliyordu. Acaba Tessa Leoni de o bayanlardan biri miydi? Acaba Hamilton da bu ilgiye aynı orantıda karşılık veriyor muydu?

Hamilton sakin bir ifadeyle, "İyi bir memurdu," diyerek sözlerine devam etti. "Gençti ama işinin ehliydi. Ne bir olaya karıştı, ne de hakkında tek bir şikâyet geldi."

Tessa'nın, Hamilton'ın masasımn üzerinde açık duran dosyası onun cuma ve cumartesi gecesi devriye görevinde olduğunu doğrulamıştı. Hamilton, Bobby ile birlikte o gecelerde Memur Leoni'nin uğraştığı işlerin kronolojik listesini inceledi. Bu liste D.D.'nin hiç ilgisini çekmemişti. Dedektifler aktif dosyaları incelerler, delilleri bulurlar, yetki dağıtırlar, soruşturmaları yürütürler ve buna benzer işler yaparlardı. Polis memurları ise iz sürer, daha pek çok şeyin yanı sıra trafikte araç durdururlar, ceza yazarlar, anons yaparlar, yetki dağılımını uygularlar, eşyalara el koyarlar ve bol bol destek ekip olup meslektaşlarına yardıma giderlerdi. Tüm bu işler D.D.'nin kulağına polislikten çok basketbol oyunuymuş gibi geliyordu. Yani polisler ya arayıp destek isteyen taraf oluyorlardı ya da destek için arayanlara yardıma gidiyorlardı.

Her iki şekilde de Tessa, cuma ve cumartesi gecesi için ilgilendiği olaylarm bir listesini tutmuştu. Sadece cumartesi geceki devriyesinde bile iki sürücüye alkollü araç kullanma suçuyla ceza kesmişti. Hatta ikinci vakada sadece sürücüyü gözalüna almakla kalmamış, aracım da çekici ile çektirmişti.

Bobby suraünı ekşitti. Hamilton'a, elindeki iki alkollü araç kullanma evrağına bir fiske atarak, "Bunları daha önceden görmüş muydun?" diye sordu.

Hamilton, "Birkaç saat önce yüzbaşıdan aldım. İyi delil, " dedi.

Bobby bakışlarını D.D.'ye çevirdi. "Bu da Tessa'nın cumartesi gecesi beyin sarsıntısı gibi bir problem yaşamadığını gösterir. Bırak bir kafa travmasım, barı bu evrakları ayıkken bile doldurmakta güçlük çekiyorum."

D.D, Yarbay'a, "Cumartesi gecesi Tessa'nın kişisel cep telefonuyla görüştüğü belli mi peki?" diye sordu.

Hamilton omuzlarını silkti. "Memurlar devriye görevlerinde sadece merkezin verdiği telsizleri değil, isterlerse kendi cep telefonlarım da kullanabiliyorlar. O nedenle Tes-sa'nın o gece kendisine gelen aramaları kabul etmiş olma olasılığı yüksek. Ne var ki, telsizinde herhangi bir kişisel görüşme yok."

D. D. baş mı anladığım belli edercesine salladı. Polis memurlarının halen cep telefonu kullanma izinlerinin olmasına şaşıyordu. Pek çok kolluk kuvveti artık bu durumu yasaklıyorlardı çünkü üniformalı memurlann olay yerine ilk ulaş-tıklannda karşılaştıkları manzarayı kendi cep telefonlanyla resmetme gibi bir huylan vardı. Kim bilir belki de kendilerince beynini uçuran bir gencin ilginç göründüğünü düşünüyorlardı. Ya da belki de bu kanlı resmi daha başka bir birimde çalışan meslektaşlarına gösterip hava atmak istiyorlardı. Oysaki yasal bir açıdan bakıldığında olay yeri fotoğrafları başlı başına birer delildi ve kesinlikle gizli tutulması gereken şeylerdi. Yani, eğer bu resimlerden biri dosya karara bağlandıktan sonra ortaya çıkacak olursa, sadece varlıkları bile yargılamanın yanlış yapıldığı anlamına gelecekti.

Savcılar bu durumdan asla haz etmezlerdi. Olması durumunda da gerçekten çok can sıkıcı olabilirlerdi.

"Leoni hiç kınama cezası almış mı?" diye sordu D.D.

Hamil ton, "başını" hayır anlamında salladı.

D.D. bu kez, "Peki, belki kişisel sebeplerle, izin aldığı olur muydu? Ne de olsa senenin yarısını küçük çocuğuyla bir başına geçirmek zorunda olan genç bir anneydi."

Hamilton önündeki dosyayı karıştırıp başını yeniden iki yana salladı.

Yarbay bu durumu, "Gerçekten hayranlık uyandıran bir performans," diyerek yorumladı. "Hem işinin gereklerini yerine getirmek hem de ailesinin tüm beklentilerine karşılık vermek hayli zor olmalı."

"Hakkını vermek gerek," diye mırıldandı Bobby.

Her ikisi de çok samimi duygularla konuşuyor gibiydiler. D.D. alt dudağını kemirdi ve birdenbire, "Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" diye sordu. "Yani iş dışında, kaynaşma aktivi tel erinde, birlikte dışarı çıkılan ekip gecelerinde ya da bu tür organizasyonlarda bir araya geliyor muydunuz?"

Hamilton başından beri ilk kez duraksamıştı. "Onu çok iyi tanımazdım aslında," dedi uzun bir sessizliğin ardından. "Memur Leoni'nin en bilinen özelliği insanlarla arasına hep bir mesafe koymasıydı. Bunu yapılan birkaç anket sonucuna göre söylüyorum. Sert bir memurdu. Güvenilirdi. Muhakeme yeteneği son derece kuvvetliydi. Ama iş sosyal ilişkilere geldiğinde kendi halinde biriydi. Bu belki bazıları için bir endişe kaynağı olabilir. Çünkü tek başına devriyeye çıkan polislerin bile grup uyumu göstermeleri gereklidir. Çünkü diğer polis meslektaşlarının, başın sıkıştığında yardıma geleceğinden emin olmak, zorundasindir. Memur Leoni'nin mesai arkadaşları ondan profesyonel anlamda fazlasıyla memnunlardı belki ama hiç kimse onu kişisel olarak çok yakından tanımıyordu. Ve böylesi bir işte profesyonellikle özel hayat çizgisi bir anda birbirine karışabilir..."

Hamilton'm sesi tam da bu noktada canlılığını yitirmişti. Bu durum D.D.'nin merakım cezbetmişti. Kolluk kuvveti olmak sadece gündüzleri mesai yapılacağı anlamına gelmiyordu. Yaptıkları iş gerçekten de sadece her gün işe gelip, gereken performansı gösterip scnra da işin geri kalan kısmım meslektaşlarına devretme değildi. Kolluk kuvveti olmak, görev aşkı isterdi. Kendini işine, ekibine adamam ve bu hayatı bir yaşam tarzı olarak benimsemem gerektirirdi.

D.D., Tessa'nın hiç meslektaşlarından birine ya da tıpkı Yarbay gibi amirlerinden birine yakın olup olmadığım merak ediyordu. Gerçi, Tessa bu konuda pek iyi bir arkadaş gibi res-medilmemişti.

Hamilton aniden, "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Bana mı?" D.D. afallamıştı. Önce gözlerini boş boş kır-pıştınp ardından da elbette anlamında başım salladı.

"Siz ekibinizle bir araya gelip dostça ilişkiler kuruyor musunuz? Ne bileyim bira içip, pizza yediğiniz, birbirinizin evinde oyun oynadığınız oluyor mu hiç?" diye sordu.

"Tabii ki. Ama benim bir ailem yok," dedi D.D. "Aynca ekibime nazaran daha yaşlıyım. TessaLeoni ise... sizin bahsettiğiniz tamamen erkeklerin istila ettiği bir polis merkezinde çalışan genç ve güzel bir anne."

"Framingham için doğru tespit"

D.D. omuzlarını silkti. "Çok fada üniformalı kadın polis memuru yok. Eğer memur Leoni erkeklerin ona bir kardeş gibi yaklaşmadığım söyleyecek olursa, onu suçlayamam."

Hamil ton ivedilikle, "Leoni'nin cinsel tacize uğradığına dair bir şikâyet almadık hiç," diye belirtti.

"Belki de bunu kayıtlara geçirmek istemedi," dedi. Hamilton bu varsayımdan hiç hoşlanmamıştı. Suratı düşmüş, yüzüne caydırıcı, hatta sert bir ifade takınmıştı.

Lafı hiç dolandırmadan, "Merkez düzeyinde," diyerek lafa başladı. "Leoni'nin amirine, Leoni'nin kendini dışlanmış hissettirmemesi için kolaylık tanıması konusunda emir vermiştik. Bunun sonucunda hem iyi, hem de kötü sonuçlar aldığımız oldu diyebilirim. Hiç şüphe yok ki eıkek egemen bir kurumda çalışmak, bir kadın için zor olmalı. Ne var ki Leoni kendi de dostça ilişkiler geliştirmek için hiç çaba göstermedi. Tüm teşkilatta yalnızlığı seven biri olarak tanındı. Onunla dost olmaya çalışan erkek polislerimiz için bile... " D.D., "Memur Lyons gibi mi?" diyerek araya girdi. Hamilton, "Evet, Memur Lyons gibi," diyerek yanıtladı. "Denediler ama başaramadılar. Takım çalışması partnerinizin hem beynini hem de kalbini kazanmaktan geçer. Bu bağlamda Memur Leoni'nin biraz sınıfta kaldığım söyleyebilirim."

Bobby, "Beyin ve kalp demişken," diyerek özür dilerce-sine bir ifadeyle lafa karıştı. Sanki Hamilton'ı ayaklı gazete yerine koymuş gibi hissediyordu. "Elinizde Memur Leoni' nin mesai arkadaşlanndan herhangi

biriyle bir ilişki yaşayabileceğine dair bilgi var mı? Ne bileyim, ona ilgi duyan ve onun da bu ilgiyi karşılıksız bırakmadığı ya da geri çevirdiği birileri oldu mu?"

"Bu konuyu biraz araştırdım. Memur Leoni'nin merkezdeki en yakın arkadaşı Memur Shane Lyons gibi görünüyor. Ne var ki bu ilişkide de aslında Lyons, Leoni'den çok, eşinin arkadaşı."

D.D. merakla, "Onu tanır mıydınız?" diye sordu. "Yani Leoni'nin kocası Brian Darby'den bahsediyorum. Ya da kızı Sophie'yi?"

Hamilton, D.D.'yi şaşırtarak usulca, "İkisini de tanıyordum," dedi. "Yıllardır düzenlenen pek çok piknikte ya da aile toplantılarında bir araya gelmişizdir. Sophie çok tatlı bir kızdı, hatırladığım kadarıyla. Büyümüş de küçülmüş gibiydi." Bir an kaşlarım çattı. Sanki kendi içinde bir şeylerin hesabım veriyormuş gibi görünüyordu. "Memur Leoni'nin kızım çok sevdiği her halinden belliydi," dedi birdenbire. "Yani en azından, onlan bir arada gördüğümde ben böyle düşünüyordum. Tessa'mn ona sanlışı, üzerine titreyişi... bunu düşününce...

Hamilton gözlerini uzaklara çevirdi. Boğazını temizleyip, iki elini önünde duran masanın üzerinde birbirlerine kenetledi. Kime söylediği belli olmayan bir mırıltıyla "Çok, çok üzücü şeyler bunlar," dedi.

"Peki ya Brian Darby?" diye sordu Bobby.

"Onu Tessa'dan da önce tanıyordum. Brian, Memur Lyons'ın yakın arkadaşıydı, ilk olarak sekiz, dokuz yıl önce gittiğimiz bir piknikte tanıştım. Soma devamı geldi. Hatta birkaç kez de Boston Bruise'i izlemeye gittiğimizde ya da arada bir çıktığım ız poker gecelerinde bize katlim işti."

D.D. tek kaşını kaldırarak, "Memur Lyons ile bu kadar samimi olduğunuza bilmiyordum," dedi.

Hamilton ona sert bir bakış fırlattı. "Eğer memurlarım beni bir yere davet edecek olurlarsa, genelde gitm eye.çalışının. Çalışanlar arasındaki samimiyet önemlidir. Kaldı ki sanıyorum bu tür resmi olmayan organizasyonların memur ve amir sınıfı arasındaki diyalogu güçlendirdiği gerçeğinden bahsetmeme gerek bile yok. Demek istediğim, Memur Leo-

ni'nin ve kendi deyimiyle "ekibinin" verdiği davetlere yılda üç ya da dört kez katılmışlığım vardır."

"Peki sizce Brian nasıl biriydi?" diye sordu Bobby.

"Hokeyi seviyor, aym zamanda da Red Sox'u takip ediyordu. Böyleleri benim lugatımda iyi insanlardır."

"Çok sohbet etme olanağınız oldu mu?"

"Neredeyse hiç diyebilirim. Dışarıya çıktığımız zamanlar klasik erkek geceleri olurdu. Bilirsiniz oyun izleme, oyun oynama ya da iddia oynama gibi evet," diyerek D.D.'ye döndü sanki ondan gelecek bir tepkiyi her an bekliyor gibiydi. "Tüm bu aktivitelerin Leoni'nin kendini dışlanmış hissetmesine sebep olabileceğini biliyorum. Ama hatırladığım kada-nyla oda bir Red Sox taraftanydı ve ailesiyle birlikte oyunlara zaman zaman katılırdı."

D.D. kaşlanm çatmıştı. Duygulannı bu kadar belli etmek zorunda mıydı sanki?

"Peki, Memur Leoni'nin alkolik olması hakkında bir bilginiz var mı?" diye sordu Bobby. "Hiç gündeme geldi mi?"

Hamilton sakince, "Durumdan haberdardım," dedi. "Bildiğim kadarıyla da Leoni on iki seanslık bir programı başanyla tamamlayıp o alışkanlığından kurtulmuştu. Yine bu konuda da elime bir şikâyet ya da bir olay bilgisi gelmiş değil"

"Peki ya on altı yaşındayken silahla birini vurup, öldürmesi olay ma ne diyeceksiniz?" diye sordu D. D.

Hamilton üzerine basa basa, "Başımızı ağrıtacak olan da bu zaten," diye yanıtladı.

D.D., Hamilton'ın açıksözlülüğü karşısında şaşkınlığım gizleyememişti. Önce bir an kalakalmış, ancak somasında bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayabilmişti. Boston'un bu son dişi şeytanını günden güne daha da fazla kurcalamaya başlayacak olan basın, teşkilatm nasıl olup da eski bir cinayet zanlısını bünyesine alabildiğinin hesabım soracaktı...

Evet, Yarbay'ın bu konuda pek çok açıklama yapmak zorunda kalacağı kesindi.

"Bakın," diyerek yeniden söze başladı Yarbay Hamilton. "Memur Leoni hiçbir zaman cinayetten hüküm giymedi. Bu nedenle bize başvurduğunda adaylık şartlarına engel teşkil edecek bir durumu yoktu. Başvurusunu kabul etmemek, işte bu ayrımcılık olurdu. Kayıtları da incelerseniz akademide üstün başarı gösterdi ve görev başındayken de işini kusursuz yaptı. Bunun olacağım ne bilebilir ne de tahmin edebilirdik."

"Sizce bu cinayetleri o mu işlemiştir?" diye sordu D.D. "Hem kocasını, hem de çocuğunu tanıyordunuz. Sizce Tessa ikisini de öldürmüş olabilir mi?"

"Sanırım bu teşkilatta geçen bunca yılın deneyimiyle, beni artık çok az şeyin şaşırttığım söyleyebilirim."

"Tessa'mn kocasıyla ailevi problemler yaşadığına dair duyumlarınız oldu mu?" diye sordu Bobby.

Hamilton, "Olsa bile bunu duyacak son insan benim," diyerek yanıtladı.

"Davranışiarda bir farklılık sezinlediniz mi, özellikle de son üç haftada?"

Hamilton başım yavaşça yana doğru eğdi. "Neden özellikle son üç haftayı soruyorsunuz?”

Bobby amirine açıklama yapmasa da D.D., Bobby’nin ne demek istediğini anlamıştı. Çünkü Brian Darby sadece sen üç haftadır evindeydi ve özel spor hocasının dediğine göre son seferinden döndüğünden beri çok mutlu görünmüyordu.

Hamilton birdenbire, "Aklıma gelen bir şey var aslında," dedi. "Ama bu durum Leoni'yle değil, kocasıyla ilgili."

D.D. ve Bobby göz göze geldiler.

Hamilton dedektiflerin gözlerinin içine bakmadan, "Sanının altı ay önceydi," dedi. "Bir düşüneyim... kasım ayıydı. Evet, evet. Memur Lyons, Foxwood Kumarhanesi'ne bir gezi düzenlemişti. Çoğumuz katıldık, Brian

Darby de vardı. Ben kendim de bizzat katılarak kumarhanede elli dolanını kaybettim ve pes ettim. Fakat Brian... gitme vakti geldiğinde

Brian'ı bir türlü masadan kaldıramadık. Durmadan, *son bir kez daha, son bir el daha, son turum,* diyordu. Hatta en sonunda Shane ile bu yüzden tartıştılar ve Shane dayanamayıp Brian'ı yaka paça dışarı attı. Diğer çocuklar bu duruma gülmüşlerdi. Ne var ki... bana sorarsanız Brian Darby'nin Fox-vvood'dan vazgeçmeye hiç niyeti yok gibiydi."

Bobby tek kaşım havaya dikerek, "Yani Brian Darby' nin kumar problemi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Oyun oynama isteği kesinlikle normalin üzerinde. Yani bana kalırsa eğer Shane, Brian'ı rulet masasından zorla koparıp alm ış olmasa Brian halen o masada dönen numaralara bakıyor olacaktı."

Bobby ve D.D. yeniden göz göze geldiler. D.D., Bri-an'ın bankada elli bin dolan olmasa bu hikâyeyi gayet anlamlı bulabileceğini düşündü. Kumar tutkunları genelde kişisel hesaplarında elli bin dolar bulundurmazlardı. Ama yine de Yarbay'ı dikkatle dinlemeye devam ettiler.

"Peki Shane ve Brian'm daha sonra yeniden Foxwoods' a gittiğini duydunuz mu?" diye sordu Bobby.

"Bunu Memur Lyons'a sormanız gerek."

"Memur Leoni'nin son zamanlarda maddi sıkıntılardan bahsettiğine tanık oldunuz mu? Fazla mesai, devriye görevi ya da bu tür talepleri oldu mu hiç?"

Hamilton yavaşça, "Eğer çalışma kayıtlanna bakarsak," diye sözlerine başladı. "Son zamanlarda daha uzun saatler çalıştığını söyleyebiliriz."

Ama bankada var olan elli bin dolar, diye düşündü D. D.

Eğer bankada bu kadar yüklü bir hesabın varsa kim fazla mesai yapmak isterdi ki?

Hamilton sakinliğini hiç bozmadan, "Bilmeniz gereken bir şey daha var," dedi. "Ama lütfen, bu konunun kayıt altına alınmaması gerekliliğini anlayışla karşılayın. Belki bu meselenin doğrudan Memur Leoni ile bir ilgisi yok ama yine de... son üç hafta dediğiniz için söylüyorum. Son iki

haftadır teşkilat içinde teşkilata yönelik bir soruşturma yürütüyoruz: Bağımsız bir mali denetçi sendika hesabımn içinin boşaltıldığım fark etti. Denetçiye göre para zimmete geçirilmiş, bunu yapan da muhtemelen teşkilat içinden birileri. Şimdi paranın nereye gitmiş olabileceğini bulmaya çalışıyoruz."

D.D.'nin gözleri duyduklarıyla kocaman açılmıştı. "Nihayet bu bilgiyi vermeniz ne büyük incelik. Sormadan söylemeniz de cabası," diye çıkıştı.

Bobby, D.D.'ye onu uyaran bir bakış atmıştı.

Bobby daha makul bir ses tonuyla, "Ne kadar paradan söz ediyoruz?" diye sordu.

"İki yüz elli bin dolar."

"İki haftadır ortada yok diyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, ama zimmete geçirme yaklaşık on iki ay önce başlamış. Zaman zaman aslında var olmayan, naylon bir sigorta şirketine ufak çaplı paralar ödenmiş."

"Çekler nakde çevrilmiş," diye tamamladı Bobby.

"Hem de tek tek," diyerek yanıtladı Hamilton.

"Peki, çekleri kim imzalamış?"

"Bilemiyoruz. Ama tahsil edilen tüm çekler Connecti-cut'taki bir banka hesabına yatırılmış ve hesap da dört hafta önce kapatılmış."

"Sahte sigorta şirketi bir paravan olmalı," dedi D.D. "Çeyrek milyon dolar değerindeki çekler tahsil edildikten sonra, kapatılmış."

"Müfettişler de aym kanıda."

"Bankanın size bu konuda bir fikir veriyor olması lazım," dedi Bobby. "İşlemler için hep aynı bankamı kullanılmış?"

"Banka bu konuda bize elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyor. Bize kafasında kırmızı bir şapka ve gözünde güneş gözlükleri olan bir kadının hesabı kapatırken çekilmiş görüntülerini gönderdiler. Görüntülerdeki kişiyi bulmak şu an için içişleri bölümümüzün öncelikli işi.

Şu an var güçleriyle polis sendikası hakkında bilgi sahibi olan bir kadım arıyorlar. "

"Tıpkı TessaLeoni gibi," diye mırıldandı D.D.

Yarbay'ın bu söz üzerine söyleyecek bir şeyi yoktu.

23. Bölüm

Eğer birini öldürmek isterseniz, bunun için hapishaneden daha uygun bir yer bulamazsınız. Suffolk İlçe Hapishanesinin güvenlik derecesi çok üst seviyede değildi belki ama bunun sebebi kesinlikle içindeki cani sayısının az oluşu değildi. Devletin en üst düzey güvenlikli hapishanelerinde yirmi yılını geçirmiş bir katil, cinayet suçuna ek olarak işlediği on sekiz aylık hırsızlık ve adi suçunun cezasını pekâlâ burada çekebilirdi. Hücre arkadaşım Erica da belki uyuşturucu ticareti, fahişelik ya da hırsızlık suçlarından içerideydi. Belki de metafetaminini elinden almaya kalkışan üç kadını gözünü kırpmadan katlettiği için buradaydı.

Ona neden hapishanede olduğunu sorduğumda sadece kapkara olmuş dişlerini göstererek sıntmıştı.

1-9-2 koğuşunda onun gibi tam otuz dört kadın vardı.

Hükümleri kesinleşmeyen mahkûmlar hapishanenin diğer mahkûmlarının arasına kesinlikle karıştırılmıyordu. Biz yemeğin, hemşirenin ve her türlü programın bizim ayağımıza geldiği kilitli bir yerde tutuluyorduk. Ama bu koğuşta bile, mahkûmlar yeterince bir araya gelip, içlerindeki şiddeti uygulayabilecekleri alanlar bulabiliyorlardı.

Erica bana hapishanenin bir günlük rutinini anlattı. Gün sabahları saat yedide, "sayım "la başlıyor, infaz memuru, herkesi tek tek sayıp, kayıt altına alıyordu. Sonrasında hücrelerimize kahvaltılarımız getiriliyordu, bunu birkaç saatlik bir sosyal zaman izliyordu. Sosyal zamanlarda hücrelerim izden çıkıp, kelepçesiz ve de zincirsiz olarak koğuşta dolaşabiliyor, ortak alanlarda televizyon seyredebiliyor, duş alabiliyorduk. Duşlar ortak alanın hemen sağ tarafındaydı. Bu durumda televizyon izleyenler aynı zamanda duş gösterisinin de keyfini çıkarabiliyorlardı. İsteyenler yine ortak alana

konulmuş her yeri dökülen kondisyon aletini de kullanabiliyordu. (Tabii bunu yaparken diğer mahkûmların aşağılamalarına maruz kalmamak mümkün değildi.)

Fark ettim ki pek çok kadın zamanını kart oynayarak ya da koğuşun tam ortasına yerleştirilmiş paslanmaz çelik masalarda dedikodu ederek geçiriyordu. Kadının biri masalardan birine oturuyor, oradan bir dedikodu öğrenip iki tane kendisi anlatıyor, sonra da başka bir hücreye geçerek duyduğu dedikoduyu orada patlatıyordu. Bu böyle sürüp gidiyordu. Ortalıkta masadan masaya, hücreden hücreye dolaşan bir sürü kadın vardı. Buradaki atmosfer bana yaz kamplarını hatırlatmıştı. Orada da insanlar tek tip kıyafetler giyer, ranzada uyur ve kafayı erkeklerle bozmuş olurdu.

Öğleden önce saat on birde herkes yeniden hücresine döner, önce sayım yapılır, ardından da öğle yemeği yenirdi. Sonrası yine sosyal zamandı. Saat üçte bir kez daha sayım yapılırdı. Akşam yemeği saat beşteydi. Son sayım saat on birdeydi. Sayımın ardından hemen ışıklar söndürülürdü. Ne var ki ışıkların söndürülmesi gürültünün de kesildiği anlamına gelmezdi. Hapishanede sessizlik tamamen lükstü. Özellikle de erkeklerin ve kadınların beraber paylaştıkları hapishanelerde bu tamamen imkânsızdı.

Öğrendiğime göre kadın mahkûmlar Suffolk İlçe Hapis-hane'sinin "kule" denilen son üç katında kalıyorlardı. Girişimci bir kadın (ya da tahminimce bir erkek) üst katın su borularının alt katla bağlantılı olduğunu keşfetmişti. Bu da şu anlama geliyordu: kadınlardan biri, diyelim ki hücre arkadaşım Erica gece k afas mı klozetin içine sokup alt kattaki bir erkekle çok rahat konuşabilirdi. Gerçi konuşmak her iki cinsin de gecenin o saatinde istediği sen şeydi. Bu aslında hapishane koşulları içinde seks yapmamn bir yoluydu.

Erica müstehcen şeyler söyler, dokuz kat aşağıda kim olduğu belli olmayan bir erkek bu sözlerle inlerdi. Erica'mn sözleri sınırları giderek daha fazla zorlardı: *daha sert, daha hızlı, hadi bebeğim. Şu an senin için göğüslerimi avuçluyo-rum, senin için sıktığımı hissedebiliyor musun?* (Sanıyorum ki Erica'mn göğüsleri yoktu. Kullandığı uyuşturucu kemiğin üzerindeki tüm yağ ve dokuları adda eritmişti. Göğüslerini de... Dişleri ve tırnaklan simsiyah olmuş, göğüslerini kaybetmişti. Aslında

Erica'nın bedeni kamusal alanlarda genç kızlara ibre tiâlem olsun diye sergilenin eliydi: İşte,metamfe-tam in kullanırsanız, sonunuz bu olur.)

Oysaki dokuz kat aşağıda kendinden geçen adam bu gerçeği hiç bilemeyecekti. Onun zihninde Erica balıketli bir sanşın ya da daha önce Medical kapaklarında gördüğü gibi esmer bir Latin güzeliydi. Hayalindeki kadınla mutlu mesut boşalacaktı. Erica ise ikinci turana başlayacaktı.

Tıpkı yan taraftaki kadın, onun yanındaki ya da onun yanındaki gibi. Tüm gece boyunca, hiç durmadan...

Hapishane dedikleri yer ne de sosyal bir yerdi.

Suffolk İlçe Hapishanesi'nin bünyesinde pek çok bina vardı. Ama ne yazık ki tuvalet sayesinde sadece alt katlarda kalan erkekler üst katlardaki kadınlarla konuşabiliyordu. Hiç şüphesiz ki diğer binalarda kalan erkekler için durum çok daha zordu.

Ama yine de 3 numaralı binada kalan erkekler kendilerince bir çözüm bulmuşlardı. Hücrelerimizden onların pencerelerini görebiliyorduk. Erica'nın dediğine göre, sabahlan kalkar kalkmaz ilk işim iz3 numaralı binanın penceresine bırakılmış bir not olup olmadığına bakmak olmalıydı. Erkekler şeytanın bile aklına gelmeyecek bir yöntemle çorap, külot ya da tişörtlerini kullamp bir dizi sayı ya da harf oluşturuyorlardı. Çorapla oluşturulabilen şekillerden mesaj iletmek hayli zor olduğundan aralannda bir kod geliştirmişlerdi. Biz o kodu bir köşeye not alıyorduk, sonra da 9 -1 -2 koğuşunun kadınları serbest zamanlarında kütüphaneye koşup, kodlanan kitapları buluyordu. Kitapların içine 3 numaralı binanın erkeklerinin yazdığı seks kokan cümleler bırakılmış oluyordu. *(becer beni, becer, beni yoldan çıkar, hadi çıkar, öyle güzelsin ki, taş kesiliyorum karşında...)*

Erica derin bir iç çekerek *hapishane şiirleri böyle olur,* demişti. Kendisinin de itiraf ettiği üzere, Erica'mn kalemi çok kuvvetli değildi belki ama arkasında, aym romanın içinde yeni yazılmış bir not bnakmaya bayılıyordu, *(evet, evet, evet)*

Yani kısacası, mahkûmlar koğuşlararası iletişimi çok rahat kurabiliyorlardı. Özellikle de henüz hüküm giymemiş kadınlarla hapishanenin müdavimlerinden olan erkekler bunu gayet iyi beceriyorlardı.

Durum böyle olunca, hapishanedeki tüm mahkûmlar benim gelişimden haberdar olmalılardı ve de henüz hapishaneye yeni düşmüş bir çömez istese kendisinden çok daha deneyimli azılı bir suçludan rahatlıkla yardım alabilirdi.

Bunun nasıl olacağını merak içinde beklemeye başladım.

Bu muhtemelen ya koğuşça dokuz kat aşağı inip, kütüphaneye gittiğimizde olacaktı ya haftada birkaç kez gittiğimiz spor salonu yolunda ya da ziyaret saatinde olacaktı. O saatlerde herkes bir düzine masanın olduğu kocaman bir odayı tıklım tıkış doldurup, büyük bir kalabalık içinde birbirlerine kan şırl ardı.

Bir hapishane arkadaşımın çaktırmadan yanıma süzülüp bıçağını kaburgalarımın arasına saplayarak ortadan kaybolması için ne kadar da uygun bir zaman, değil mi?

Kazalar her yerde yaşanabilirdi nasılsa. Özellikle de bir hapishanede.

Bunu etraflıca düşünmeye çalıştım. Eğer ben olsaydım, eğer amacım eğitimli bir polis memuruna yaklaşmak olsaydı, bunu nasıl yapardım? Düşündüm de, bunu göz göre göre yapmazdım. Birincisi, bir polis kendine yapılan bir saldınyı nasıl savuşturabileceğini iyi bilirdi. İkincisi ise haftada birkaç kez kütüphane, spor salonu ya da ziyaret saatine giderken yanımızda mutlaka muhafız ekibi ve infaz memurlanndan oluşan bir grup oluyordu. Herhangi bir olayda hemen üzerimize atlamaya hazır bekliyorlardı.

Hayır, eğer ben olsaydım, zehri tercih ederdim.

Kadınlar için gelmiş geçmiş en iyi cinayet yöntemi. Üstelik bulmak da zor değildi. Her m ahkûmun kantinde haftada elli dolar harcama hakkı vardı. Kadınlar çoğunlukla paralarını Ramen m akar nal arına, tenis ayakkabılarına ve de kişisel bakım malzemelerine harcıyorlardı. Dışarıdan alınacak ufacık bir yardımla makama paketinin içine ya da yeni alınan el kremi kutusunun içine bir parça fare zehri karıştırmak zor olmasa gerekti.

Sonrasında Erica'nın yapması gereken tek şey bir anlığına dikkatimi dağıtıp zehri yemeğime boca etmek olacaktı. Ya da belki de serbest saatlerde başka bir tutuklu Sheera tostuma biraz fıstık ezmesi sürmeyi teklif edecekti.

Arsenik kremlere, saç ürünlerine ya da diş macununa kolayca karıştırılabilen bir zehirdi. Cildim i her nemlendiri-simde, saçımı her yıkayışımda ya da dişimi her fırçalayışımda ölüme biraz daha yaklaşabilirdim...

İnsan böyle mi kafayı sıyırıyordu acaba? Acaba nasıl öleceğim diye bekleyerek mi yiyordu beynini?

Böyle bile olsa, kimin umurunda olurdu ki bu?

Akşam saat sekiz yirmi üç. Kalın pencerenin önündeki ince bir örtünün üzerinde oturuyorum. Güneş batalı çok oldu. Camın öte tarafında insanın içini üşüten karanlığa dikiyorum gözlerimi. Arkamdaysa huzursuzca titreşen parlak floresan ışıklan var.

O an içimden acaba bu demir parmakları kırıp, pencereyi açabilsem ve Boston şehrine tepeden bakan bu dokuzuncu kattan kendimi Mart aymm serin rüzgârına bıraksam uçabilir miyim, diye geçiriyordum.

Her şeyi burada böylece bırakmak... Dışarıdaki karanlığın kollarına kendini bırakıvermek...

Elimi camın üzerine koydum ve gecenin zifiri karanlığına dikkatle baktım. İçimden acaba Sophie de şimdi aym karanlığı izliyor mudur, diye geçirdim. Acaba benim ona ulaşmaya çalıştığımı hissediyor mudur? Halen hayatta olduğumu, onu sevdiğimi ve onu mutlaka bulacağımı biliyor mudur? O benim biricik Sophie'mdi ve onu kurtaracaktım. Tıpkı arabamın bagajına kendini kilitlediğinde yaptığım gibi...

Ama daha önce, kesinlikle cesur olmamız gerekiyordu.Brian ölmek zorundaydı. Adam, cumartesi sabahı mutfaktayken bana böyle demişti. Dediğine göre Brian çok kötü biriydi ve ölmeliydi. Ama Sophie ve ben yaşamalıydık. Bunun içinse yapmam gereken sadece bana söylenenleri yapmaktı.

Sophie ellerindeydi. Onu geri alabilmek için, kocamın ölümünü ben üstlenecektim. Hatta bunu nasıl yapacağım üzerine bile kafa yormuşlardı. Kurmaca bir hikâye oluşturup, kocamı sanki nefsi müdaafayla öldürmüş gibi davranabilirdim. Brianyine ölmüş olacak, ben serbest kalacaktım; sonra da Sophie mucize eseri bulunup yeniden bana

verilecekti. Muhtemelen işimden olacaktım ama olsun kızım yine de yanımda olacaktı.

Mutfağm ortasında, kulaklarımda patlayan silahın sesi, burnumda barut ve kan kokusuyla bunun iyi bir anlaşm a olabileceğini düşünmüştüm. Tamam demiştim, her ne yapılacak, her ne söylenecekse kabulümdü.

Artık tek istediğim Sophie'ydi.

"Lütfen," diye yalvardım. Kendi evimde başkasmdan *merhamet* dileniyordum. "Kızıma zarar verme. Yapacağım. Sadece onun başına bir iş gelmesine engel ol."

Ancak şimdi ne kadar aptalca davrandığımı anlıyordum. Brian ölmeliydi evet ama ne diye suçu başkası üstleniyordu ki? Eğer ölmesi gerekse, neden arabasımn fren ayarlarıyla oynamıyordu ya da kayağa gittiğinde baş ma gelenlere "kaza" süsü vermiyordu ki? Brian zamanının çoğunu yalmz geçiren bir adamdı. Bu siyahlı adam onu mutfağımın ortasında vurup suçu kansımn üstlenmesini sağlamaktan daha farklı şeyler yapabilirdi. Neden bu yolu seçmişti ve de neden beni?

Demek Sophie mucize eseri bulunacaktı. ..Amanasıl? Bir alışveriş merkezinde başıboş dolanırken ya da sabahleyin gözünü otobandaki bir benzinlikte açtığında mı bulunacaktı? Şüphesiz polis onu sorgulayacaktı ki çocukların ne kadar kötü şahit olduklarını bilmeyen yoktu herhalde. Belki de adam onu tek kelime etmemesi için korkutup, sıkıca tembihleye-cekti. Ama bu riski almaya ne gerek vardı?

Kaldı ki çocuğum bana ulaştırıldıktan soma, sessiz kalacağımı nereden biliyordu? İstersem polise gidip her şeyi anlatabilirdim. Bu riski almaya ne gerek vardı?

Evimin mutfağında silahı çekerek kocamı göğsünden üç el ateşle vuran soğukkanlı katilin bu şekilde gereksiz risklere ne diye girdiğini düşünmeden edemiyordum.

Brian ne yapmıştı ki cezası ölümdü?

Yaptığı her neyse, acaba son nefesini verirken Sophie ve beni de kendisiyle beraber bu kötü kadere mahkûm ettiğinin farkında mıydı?

Soğuk demir parmaklıklann elimin her iki yüzeyine de değişini hissettim. Sandığım gibi yuvarlak değillerdi; aksine dikey panjurlardaki şeritlere benzeyen bir şekilleri vardı.

Henüz fark ediyordum ki, adam benim hapishaneye girmemi istiyordu. O ve adına çalıştığı kişiler beni etkisiz hale getirip yollanndan çekilmemi istiyorlardı.

Üç gündür ilk kez gülümsedim.

Anlaşılan benim için bir sürpriz hazırlamışlardı. Çünkü o kanlı sahnede, kurşunun sesi kulaklarımda çınlayıp, gözlerim korkuyla kocaman açılırken aklımdan geçen tek şey zaman kazanmak zorunda olduğumdu. Ne yapıp edip, zamanı yavaşlatmalıydım.

Az önce kocamı gözünü kırpmadan öldüren adama elli bin dolar teklif etmiştim. Eğer "işleri yoluna koymam için" bana yirmi dört saat verecek olursa ona elli bin dolar verecektim. Eğer kocamın cinayetini üstlenip, hapse gireceksem, önce kızımı emin ellere bırakmalıydım. Ona aynen böyle söylemiştim.

Belki bana güvenmemişti, belki de söylediklerimden şüphe duymuştu ama elli bin dolar iyi paraydı. Ve ona kocamın cesedini buzagömebileceğimi söylediğimde...

Bu fikirden çok etkilendiği açıktı. Şaşırmamış, sadece etkilenmişti. Kocasının cesedini kara gömmeyi akıl edebilecek bir kadına ancak hayranlık duyabilirdi.

Böylece adı sam olmayan tetikçi elli bin dolan kabul ederken bana da "anlamlı bir hikâye uydurabilmem" için yirmi dört saat tanıyordu.

Hiç şüphesiz, bir insan yirmi dört saat gibi bir sürede pek çok şey yapabilir. Özellikle de sizi çok sevdiğini, sizi ömrünün sonuna kadar koruyacağını ve asla terk etmeyeceğini söyleyen bir adamın cesedini küredığiniz karlarla kaplayan bir kadınsanız yirmi dört saat uzun bir zaman dilimi sayılır.

Şimdi Brian'ı düşünecek durumda değilim. Henüz kendimi buna hazır hissetmiyorum. O yüzden de öncelikli olarak en büyük sorunuma odaklanmaya çalışıyorum.

Kimi seviyorsun?

Tetikçi haklıydı. En sonunda geldiğimiz nokta tam da bu somdan geçiyordu. Kimi seviyorsun?

Sophie'yi. Bu zifiri karanlık gecede nerede olduğunu bilmediğim kızımı. Altı yaşında, oval yüzlü, kocaman mavi gözlü ve eksik dişini ortaya çıkaran gülüşüyle güneşi ısıtan kızımı... Sophie'yi.

Brian onun için ölmüştü. Bense onun için yaşayacaktım.

Kızımı geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Geliyorum," diye fısıldadım. "Cesur ol, tatlım, cesur ol."

Ranzanın üst katındaki yatağında dalgın bir şekilde kartlarını karıştıran Erica o an, "Ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"O cam kırılmaz," dedi. "O şekilde kaçamazsın!" Erica sanki çok komik bir şaka yapmış gibi kahkahalarla gülüyordu.

Hücre arkadaşıma doğru dönüp, "Erica, o ortak alandaki ödemeli telefonlar... onlarla bir yerleri arayabilir miyim?"

Erica elindeki kartlarla oynamayı kesti.

Merakla, "Kimi arayacaksın?" diye sordu

İfadesiz bir suratla, "Hayalet avcılarım," dedim.

Erica bir kahkaha daha patlattı, sonra da bana nasıl arama yapacağımı anlattı.

24. Bölüm

Bobby bir akşam yemeği molası vermek istediyse de D.D. oralı olmamıştı.

"Kendine daha iyi bakmalısın," dedi Bobby.

D.D. ise Boston sokaklarında ilerlerken, "Sen de üzerime titremeyi kesersen hiç fena olmaz!" diye çıkıştı. "Bu durumu önceden de sevmezdim, şimdi de sevmiyorum."

"Hayır."

"Anlamadım? "

"Hayır dedim. Bunu yapamam."

D.D. oturduğu yolcu koltuğunda dönerek Bobby'ye dikkatle dikti gözlerini. "Hamile kadınlarınhormonal dengelerinin bozuk olduğunu ve bir anda gözlerinin dönebileceğini bilsen iyi edersin. Yani, seni şimdi şuracıkta öldürsem,jüride yer alan bir anne sayesinde bu durumdan yırtabilirim."

Bobby gülümsedi. "Annabelle de aym şeyi söylüyordu!"

"Ah, Tanrı aşkına... "

Bobby yeniden lafa karışıp, "Sen hamilesin," diyerek D.D.'nin lafını böldü. "Ve erkekler hamile kadınlann üzerine titrerler. Bu sayede uğraşacak bir şeylerimiz olur. Aym zamanda, bunu gizli gizli de yapsak bebeklerin üzerine titremeyi de çok severiz. Emin ol bebeğini ekibinle tanıştırmaya getirdiğin ilk gün... iddiaya girerim ki Phil bir çift patik örüp getirmiş olacak. Ne i 1... kanımca Looney Tunes yara bantları ve bebeğinin ilk bisiklet kaskını alacak."

D.D., Bobby'ye boş gözlerle baktı. Ne bebeğine patik almayı ne yara bantlanmn lazım olacağını ne de bebeğini iş yerine getirmeyi düşünmüştü. Halen bebeği hazmetmeye çalışırken bebekli hayatın nasıl olacağına dair hiç kafa yormuyordu.

Alex'ten bir mesaj almıştı : *Tutuklamayı duydum, geri kalan kısım nasıl gidiyor?*

D.D. mesaja cevap vermemişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Evet, belki Tessa'yı hapse attırmayı başarmışlardı ama henüz alü yaşındaki Sophie'nin izine ulaşamamışlardı. Güneş ikinci kez yerini karanlığa bırakmış, ilk kayıp ilanının üzerinden tam otuz altı saat geçmişti. Ne var ki Sophie muhtemelen iki gündür kayıptı. D.D. artık kayıp ilanının bir önemi olmadığını düşünüyordu. Çünkü Tessa Leoni'nin kendi kızı Sophie de dahil olmak üzere tüm ailesini katlettiğine inanıyordu.

D.D. bir kayıp dosyası üzerinde değil, işin içinde birde çocuk cesedinin olduğu bir cinayet dosyası üzerinde çalışıyordu.

D.D. henüz Alex'e açılmaya hazır değildi. Alex'in nazik ama bir o kadar da üsteleyici sorularım duymaya hali yoktu. Ya da konuyu oradan alıp da nasıl *Ah, bu arada ben hamileyim. Ki senin bundan henüz haberin yok. Ama Bobby her şeyden haberdar, kadın cinayet zanlısı sağ olsun,* kısmına getirecekti?

İşte bu gibi durumlar D.D.'yi tam bir işkolik haline getiriyordu. Çünkü Sophie'yi bulmak ve de Tessa'ya hak ettiği cezayı verdirmek kendini daha iyi hissetmesine sebep olacaktı. Bu yüzden Alex'e yeni dünya düzeninden bahsetmek tavşan deliğinden daha da derinlere düşmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Bobby, "Tek ihtiyacın nohut köftesi," dedi.

"Süper fikirl" diye yanıtladı D.D.

"Annabelle hamileyken çok severdi onları. Et yiyemi-yorsun değil mi? Kokusuna bile dayanamıyorsun?"

D.D. başım evet anlamında salladı. "Yumurta da aynı şekilde."

"O halde en iyisi çeşitli ve bol sayıdaki sebzeleriyle Akdeniz mutfağı."

D.D. şüpheyle, "Peki, sen nohut köftesi sever misin?" diye sordu.

"Hayır. Ben aslında hamburgerdyim ama şu an onun sana iyi geleceğini hiç sanmıyorum..."

D.D. başım iki yana salladı.

"O halde nohut köftesi yiyoruz."

Bobby'nin bildiği bir yer vardı. Muhtemelen Anna-belle'in de en sevdiği yerlerden biriydi. D.D. mutfağın ağır kokusundan kaçıp, sesli mesajlarını dinlemek üzere arabada beklerken Bobby sipariş vermek için içeri girmişti. D.D. işe ilk olarak Phil'in telefonuna dönerek başladı. Ondan, Brian Darby'nin tüm hesaplarını yeniden incelemesini, başka hesaplan olup olmadığını, yapılan işlemleri, soyadıyla ya da sahte isimlerle hesap açtırıp açtırmadığını kontrol etmesini istemişti. Eğer Brian'ın kumar alışkanlığı varsa bu banka hesaplarından kolaylıkla takip edilebilirdi. O durumda hesaba büyük miktarlarda para girişi ya da çıkışı olurdu. Ya da belki de ATM'den çekilmiş nakit paranın Foxwoods, Mohegan Sun ya da diğer kumarhanelere girip girmediği incelenebi-lirdi.

D.D.'nin bir sonraki telefonu halen hastane kayıtları üzerinde çalışan Neil oldu. Neil, Tessa'mn geçmiş tıbbi ka-yıtlannı inceliyordu. D. D. şimdi de Brian'ın tıbbi kayıtlannı istiyordu. Brian'ın son on iki aydır kayak yaparken diz kapağı kırığı ya da merdivenden yuvarlanma gibi kazalar geçirip geçirmediğine göz atmasını istiyordu. Bu konu Neil'ın da ilgisini çekmişti ve hemen araştırmaya başlayacağım söylemişti.

Sophie için oluşturulan acil çağrı hattına Sophie'den çok, beyaz Denali hakkında ihbarlar yapılıyordu. Demek ki bu araçtan şehirde oldukça fada sayıda vardı, bu durumda her ihbarın değerlendirilebilm esi için sahaya daha fazla personel sürmek lazımdı. D.D. ihbar hattı ekibinden gelen her ihbarı, kamyonetin izini süren üç kişilik ekibe aktarmasını istiyordu. D.D. üç kişilik ekipten de yedi gün, yirmi dört saat çalışmalarını, gelen her ihbar telefonunu ciddiye almalarım ve eğer daha fazla desteğe ihtiyaç duyarlarsa, yanlarına birkaç memur daha almalarını söylemişti.

Brian Darby'nin arabasının son kez ne zaman görüldüğünü tespit etmek ekibin önceliklerindendi, çünkü ancak o sayede Denali'nin nereye gittiğini ve Sophie'nin cesedini bulabilirlerdi.

Bunu düşünmek bile D.D.'nin canını sıkmıştı. Aramalarına son verip bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

Dondurucu bir geceydi. Kaldırımda yürüyen yayalar ka-banlarının yakalarını kulaklarına kadar kaldırmışlar, eldivenli ellerini kabanlarının ceplerine sokmuşlardı. Henüz kar yoktu ama gelmesi yakındı. D.D.'nin ruh haliyle uyumlu bir şekilde kuru ayaz bir geceydi.

D.D., Tessa Leoni'yi tutukladığı için çok mutlu değildi ama aslında olmak isterdi. Kadın polis kafasını fena karıştırmıştı. Hem çok genç, hem çok kendi halinde... hem çok güzel, hem de çok savunmasızdı. D.D.'nin hiç sevmediği kombinasyonlardı bunlar.

Tessa onlara alenen yalan söylüyordu. Kocası, kızı ve eğer Hamilton haklıysa, polis sendikasından çalınan iki yüz elli bin dolarla ilgili olarak gerçekleri saklıyordu. Parayı o mu çalmıştı? Bu da "yeni hayat"ının bir parçası mıydı? Çeyrek milyon doları yürüt, aileni ortadan kaldır ve gününü genç, güzel ve zengin olarak bitir, plan bu muydu?

Yoksa bu da mı kocası yüzündendi? Yoksa Brian dürüst yollardan ödey em eyeceği yüklü bir kumar borcunun altına mı girmişti? Belki de Tessa'dan sendikanın paralarım zimmetine geçirm esini o istem iş ve Tessa da onun akima uymak zorunda kalmıştı. Ne de olsa iyi bir eş olarak kocasının arkasında durmalıydı. Belki de sonradan, nasıl bir pisliğe bulaştığının farkına varıp bunun keyfini tek başına sürmeye karar vermiş ve yalnız bir hayatın hayallerini kurmaya başlamıştı... Kendini riske ederek aldığı bu haksız kazancı ne diye kendi elleriyle başkasına versindi ki?

Bunun için çok da akıllıca bir plan yapmıştı. Kocasım bir çocuk katili ve kansını döven bir şiddet manyağı gibi gösterip onu nefsi müdafaa adı altında, öldürecekti. Her şey unutulmaya yüz tutup ortalık sakinleştiğinde Tessa teşkilattan ayrılıp, başka bir eyalete taşınacak ve kocasının ölümü nedeniyle sigortadan aldığı iki yüz elli bin dolann keyfini sürmeye başlayacaktı.

D.D. planın işe yarayabileceğini düşünüyordu. Ta ki adli tabip Brian'ın dokularında donmaya bağlı bir bozulma olduğunu fark edene kadar...

Belki de bu yüzden Tessa, Ben'e otopsi yapm am ası için baskı yapıyordu. Eğer mümkünse otopsiyi yaptırmamaya, değilse de aceleye

getirmekti niyeti. Bu sayede Ben, işini çabucak yapıp fazla ayrmtıcı olmayacak, tüm bunlar da ortaya çıkmayacaktı.

Bravo Ben, diye düşündü D.D. ve o an ne kadar da bitkin olduğunu faik etti. Bugün hiçbir şey yememiş, dün gece doğru dürüst uyumamıştı. Bedeni artık iflasın eşiğindeydi.

Uyumaya ihtiyacı vardı ve de Alex'i aramaya.

Tanrım, Alex'e ne diyecekti?

Kapının birden açılmasıyla birlikte Bobby arabaya bindi. Elinde içinden çeşit çeşit kokular gelen kahverengi bir kesekâğıdı tutuyordu. D.D. kokuyu içine çekti ve ilk kez midesinin bir kokuya b aşk aldırmadığı m fark etti. Bu kez daha derin bir nefes aldı, birdenbire nasıl da açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti.

"Nohut köftesi!" diye bağırdı.

Bobby, D.D.'nin eline hafifçe vurup, elini kese kâğıdının içine daldırdı. "Şimdi söyle bakalım, hâlâ erkeklerin ka-dınlann üzerine titrememesi gerektiğini düşünüyo...”

"Bana ver, bana ver, bana ver!"

"Ben de seni çok seviyorum D.D. Ben de seni çok seviyorum."

Bobby ve D.D. yemeklerini yediler. Yemek güzeldi. Yemek enerji demekti. Yemek kuvvet demekti.

İşleri bittiğinde D.D. çekingen bir şekilde önce ağzım, sonra ellerini sildi ve gözlerini içi boşalmış kesekâğıdına dikti.

"Bir planım var," dedi.

"Planında eşime ve çocuğuma gitme ihtimalim var mı?” diye sordu Bobby.

"Hayır. Planımda Memur Lyons'ın evine gidip, onu eşinin ve çocuklarının önünde soıgulamak var."

"Ben varım."

D.D. de Bobby'nin eline hafifçe vurdu. "Ben de seni seviyorum, Bobby. Ben de seni seviyorum."

Lyons, Brian Darby'nin evinin yedi ev aşağısında 1950'lerden kalma mütevazi bir evde yaşıyordu. Caddeden bakıldığında ev eski ama bakımlı görünüyordu. Evin önündeki küçük bahçede birkaç plastik kar küreyici ve kızak duruyordu. Araba yolunun etrafında bozulmuş bir kardan adam ve bir kar kalesi kalıntıları vardı. Lyons aracım bu iki şeklin yanına dikkatle park etmişti.

Bobby aracını koymak için caddeyi birkaç kez dolanmak zorunda kaldıysa da bir park yeri bulamamış ve kuralları hiçe sayarak Lyons'ın devriye aracı m n arkasına park etmişti. Eğer zaman zaman kuralları ihlal edemeyecekse, polis olmanın ne anlamı vardı ki?

D.D. ve Bobby arabadan inerlerken Memur Lyons on-lan çoktan evinin ön verandasında bekliyordu. Lyons iriyan bedenine, bir kot pantolon ve pamuklu bir gömlek geçirmiş, yüzüne hiç de misafirperver olmayan bir ifade takınmıştı.

Selam ifadesi olarak, "Ne oldu?"yu seçmişti.

D.D., "Sana sormamız gereken birkaç soru var," dedi.

"Herhalde evimde sormayacaksınız, öyle değil mi?"

D.D. biraz geri durup, konuşmayı Bobby'ye bıraktı. Ne de olsa o Lyons'ın mesai arkadaşı sayılırdı. İyi polisi oynamadaki başansı da ayn bir konuydu.

Bobby gönül alır gibi bir ifadeyle, "Amacımız rahatsız etmek değil," dedi. "Darby'nin evindeydik," diye yalan söyledi. "Aklımıza birkaç sora takıldı. Sen de hazır buralarda oturuy orken..."

Lyons'ın al yanaklı suratı hiçbir gevşeme belirtisi göstermediği gibi düşmanca bir ifadeden de uzak duruyordu. "Eve iş getirmem," dedi. "Benim üç çocuğum var, onlar Sop-hie olay mı duymak zorunda değiller. Zaten bu konudan yeterince ürkmüş dürümdalar."

D.D., "Sophie'nin kayıp olduğunu biliyorlar o halde," dedi. Lyons bakışlarım D.D.'ye çevirdi.

"Anneleri onları okula bırakırken arabada duymuşlar. Acil kayıp ilanından." Lyons kalıplı omuzlarını silkti. "Bunun önüne geçemezdim. Demek istediğim tam da bu. Sophie olayını biliyorlar ama tam olarak başına ne geldiğinden haberdar değiller." Sesi biraz daha sertleşmişti. "Halen bir süper kahraman zannettikleri babalarının Sophie'yi neden bulamadığını anlamıyorlar."

Bobby, "O halde hepimiz aynı amaca hizmet ediyoruz," dedi. Bunu söylerken bir yandan da D.D. ile birlikte verandaya çıkıyorlardı. "Biz de Sophie'yi bir an önce bulmak ve onu evine getirmek istiyoruz."

Lyons'ın omuzlan bir anda düştü. Bss etmişti. Bir dakika sonra, kapıyı açıp D.D. ve Bobby'ye içeri girmelerini işaret etti.

Eve ilk girdiklerinde onlan karşılayan ahşap duvar panelleri ve yerde üzerindeki çamur izleri ve seramik kaplama-lanyla bir vestiyer odası oldu. Küçük bir evdi ve D.D. bir dakikada evde kimin borusunun öttüğünü anlamıştı. Yaşları beş ile dokuz arasmda değişen üç erkek çocuğu hararetli bir şekilde konuşarak yeni gelen misafirlerini karşılamak üzere merdivenleri paldır küldür iniyorlardı. Hemen arkalarında da omuz hizasındaki kahverengi kıvırcık saçlarıyla, otuzlu yaşlarında gibi görünen bitkin ama güzel bir kadın vardı.

Kadm çocuklarma, "Yatma zamanı!" diye seslendi. "Herkes odasına. Dişlerinizi fırçalayıp pijamalarınızı giyene kadar sizi ortalıklarda görmek istemiyorum."

Üç erkek çocuğu ise kıllarım kıpırdatmadan annelerine bakıyordu.

En büyük çocuğun aniden, "En son gelen çürük elma!" diye bağınp fırlamasıyla, hep birlikte bağnşarak ve birbirlerini ezerek yukarı kata koşturdular.

Anneleri derin bir iç geçirmişti.

Shane ise başını iki yana sallamıştı.

Shane karısını göstererek, "Bu benim karım, Tina," dedi. Tina nazikçe gülümseyerek konuklarının ellerini sıktı. Ama D.D. kadının dudak kıvrımlanndan ve kocasına atüğı bakıştan gerginliğini okuyabiliyordu.

Kelime boğazında bir an düğümlenip kalırken, "Sophie' yle mi ilgili?" diye fısıldadı.

Shane yumuşacık bir tonla, "Henüz haber yok," dedive elini D.D.'ye gerçekten bir şefkat gösterisi gibi gelen bir biçimde karışırım omzunun üzerine koydu. "Benim biraz işim var tamam mı? Biliyorum çocukları yatıracağıma söz vermiştim ama..."

Tinahiç düşünmeden, "Sonm değil," dedi.

" Ön odada olacağız."

Tina yeniden başını "tamam" anlamında salladı. D.D., Shane'i takip ediyor, girişten mutfağa geçerlerken kadının gözlerinin halen üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kadının üzerinde garip bir tedirginlik var gibiydi.

Mutfağın hemen dışında küçük bir ön oda vardı. Oda sanki daha önceden üç mevsimde de kullanılan küçük bir balkonmuş da sonradan Shane tarafından pencerelerle kapatılıp bir de gazlı soba konularak odaya dönüştürülmüş gibiydi. Tipik bir erkek odasıydı. Büyük ekran bir televizyon, iki devasa tele v izy on koltuğu v e bolca spor obj eleri... D.D., *Memur Lyons 'ın tüm günün stresini atabileceği bir erkek sığınağı,* diye düşündü.

D.D. acaba karısının da benzer bir hobi ya da masaj odası olup olmadığım düşünmeden edemedi. Çünkü o kadın da tüm gününü her gün devriyeye çıkan kocasımn yokluğunda üç çocukla boğuşarak geçiriyordu.

Oda, köşelerdeki armut koltuklar hesaba katılmazsa üçüne de oturacak yer imkânı sağlamıyordu. Bu nedenle de ayakta durmayı tercih ettiler.

Bobby yeniden iyi polisi oynamaya başlayarak, "Güzel ev," dedi.

Lyons omuzlarım silkti. "Bu evi yeri güzel olduğu için aldık. Şu anda göremiyorsunuz ama arka bahçe, parka bakıyor. Bu sayede de önümüzde oldukça büyük bir yeşil alan oluyor. Barbekü partileri için harika bir ortam. Üç oğlumuz için de öyle."

D.D., "Bu doğru," diyerek lafa başladı. "Bahçede verdiğiniz yemeklerle ünlüsünüz. Tessa ve Brian da öyle tanışmışlardı, değil mi?"

Ly ons tek kelim e etmeden başını "evet" anlammda salladı. Kollarım göğsünün önünde birbirine bağlamıştı. D.D. *bu bir savunma duruşu olmalı* diye düşündü. Ya da omuz ve göğüs kaslarının ortaya çıkışına bakılırsa, asabiyet duruşu da olabilirdi.

Bobby, "Yarbay HamiltonTa görüştük," dedi.

D.D.'ye mi öyle geliyordu yoksa Lyons biraz gerilmiş miydi?

"Bize senin organize ettiğin pek çok aktiviteden bahsetti. Bilirsin, Red Sox maçım izlemek için dışarı çıkmalar, Foxwoods'a kumar oynamaya gitmeler."

Lyons başıyla onayladı.

" Sanıyorum ki bu gecelerde Brian Darby de size sık sık katılırmış."

"Buralarda olduğu sürece," dedi Lyons. Yine ne olumlu ne de olumsuz bir ifadeyle omuzlarım silkmişti.

"Bize biraz Foxwoods'tan bahseder misin?" diye sordu D.D.

Lyons, D.D.'ye uzun uzun bakıp sonra bakışlarını Bob-by'ye çevirdi. "Ne sormak istiyorsanız, doğrudan sorar mısınız?" dedi.

"Pekâlâ. Brian Darby'nin kumar sorunu var mıydı? Bu konuda bir bilgin var mı?"

"Bildiğim kadarıyla..." Memur Lyons birden derin bir iç geçirip kollarım çözdü ve iki yana açtı. "Kahretsin," dedi.

D.D. bunu evet olarak kabul etmişti.

"Ne kadar kötüydü?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bana hiçbir şey anlatmazdı. Onaylamadığımı biliyordu. Ama yaklaşık altı ay önce bir gün Tessa beni çağırdı. Brian gemideydi. Yukarıdaki banyonun su borularında sızıntı vardı. Ben de ona bir tesis at çının numarasını verdim, sonradan öğrendim ki arayıp çağırmış. Birkaç borunun ve duvar kâğıdının değişmesi gerekmiş. İş bittiğinde, sanıyorum ki sekiz yüz ya da dokuz yüz dolara mal olmuş. Ama Tessa parayı çekmek üzere bankaya gittiğinde hesapta hiç para olmadığım görmüş."

"Hesapta para yok muymuş?" diye sordu D.D.

Lyons omuzlannı silkti. "Tessa'nın dediğine göre hesapta otuz bin dolar olması gerekiyormuş ama yokmuş. O gün ödemesi gereken parayı ona ben borç vermiştim. Sonra, Brian seferden döndüğünde..."

"Ne oldu?"

"Onunla yüzleştik. İkimiz birden. Tessa benim de orada olmamı istemişti. Eğer sadece kendi olursa, Brian'mbu durumu sadece bir eşin dırdırı olarak alabileceğinden korkuyordu. Ama eğer eşi ve Brian'ın arkadaşı olarak ikimiz birden konuşursak işi daha ciddiye alacağını düşünüyordu."

Bobby, "Yani, Tessa ile birlikte kumar bağımlılığı 'telkini' yaptımz," diye bir çıkanmda bulundu. "İşe yaradı mı peki?"

Lyons birden kükremeye başladı. "İşe yaramak mı? Brian böyle bir bağımlılığı olduğunu kabul etmediği gibi, bir de Tessa ve beni gizli bir ilişki yaşam akla suçladı. Ona karşı işbirliği içinde olduğumuzu iddia ediyordu. İnanabiliyor musunuz?" Lyons başını iki yana salladı. " Yani... bir adam ı tanıdığınızı sanıyorsunuz. Uzun zamandır birbirinizi tanıyorsunuz. Sonra bir gün o kalkıp kendi kumar bağımlılığını kabul etmektense en iyi arkadaşının karısını becerdiğini iddia ediyor. Neden? Çünkü tüm yatırımını tefecilerin eline vermeyi kendine yediremiyor."

D.D. hızla, "Tefeciden para mı aldı?" diye sordu.

Lyons, D.D.'nin gözlerinin içine baktı. "Ona sorarsanız kumar borcu için almadı. Parayı Denali'nin borcunu kapatmak için aldığını söyledi. Ama biz orada otururken Tessa tüm soğukkanlılığıyla kalkıp bankayı aradı ve öğrendi ki araba için çektikleri kredide halen otuz dört bin dolar borçlan var. İşte o anda da Brian abuk sabuk konuşup Tessa ile yattığımızı söylemeye başladı. Şu işe bak."

"Tessa ne yaptı peki?"

"Adeta yalvardı. Her şeyi kaybetmeden önce yardım alması için dil döktü. Brian ise bunu hiç kabul etmedi. En sonunda Tessa, Brian'a öyle bir sorunu olmadığına göre bir daha kumar oynamayacağına dair söz vermesini söylemişti. Asla. Foxwoods'dan, Mohegan Sun'dan ya da benzer yerlerden

artık uzak duracaktı. Brian ise Tessa beni görm eyece-ğine söz verirse bu sözünde duracağını söyledi."

D.D. tek kaşım kaldırarak Lyons'a şüpheyle baktı. "Gerçekten bir ilişki yaşadığınızı düşünmüş olmalı."

"Bağımlılar kendi suçlarını örtbas etmek için başka insanları suçlamaya bayılır," diyerek yanıtladı Lyons. "isterseniz karıma sorun. Durumu ona da anlattım. Brian'ın evde olduğu ya da olmadığı zamanlarda benim neler yaptığımı size o anlatabilir. Aramızda gizli saklı yoktur."

"Sahi mi? O halde neden bunu bize daha önceden anlatmadığını sorabilir miyim?" dedi D.D. "Daha yirmi dört saat öncesinde Tessa ve Brian'ın evlilikleri hakkında çok bilgisi olmadığını söyleyen sen değil miydin? Ne oldu da yirmi dört saat sonra birden çiftimizin kişisel telkin uzmanı oluverdin?"

Lyons baştan ayağa kıpkırmızı kesilmişti. Elleri her iki yanında birer yumruk olmuştu. D.D. gözlerini aşağı kaydırdığında...

"Seni adi herif!"

D.D., Lyons'm sağ elini kapıp, ışığa doğru kaldırdı. Ama birdenbire Lyons direnip sol eliyle karşı çıkarak D. D.'yi sırtından itmeye çalıştı. Onu durduran tam da şakağına dayanan dolu bir Sig Sauer oldu.

"Eğer onun kılma dokunursan beynini dağıtırım," dedi Bobby.

Her iki adam da nefes nefeseydi. D.D. ise tam ortalarında kalmıştı.

Lyons'ın Bobby'den neredeyse yirmi kilo fazlalılığı vardı. Bobby'den daha güçlü ve bir devriye polisi olarak Bobby'ye nazaran dövüş sanatlarında daha deneyimliydi. Lyons'm yerinde başka bir memur olsa, belki de kıpırdamaya cüret ederek hodri meydan derdi.

Ne var ki Bobby de hiç yabana atılacak biri değildi. Tek atışta vurmuşluğu çoktu. Bu yüzden polis memurları onun bu özelliğini göz ardı edemezlerdi.

Lyons usulca geri çekildi ve D.D.'nin elini çekip, ışığın altında incelemesine izin verdi. Lyons'ın sağ elinin eklem yerleri şiş ve mordu, derinin pek çok yerinde sıyrıklar vardı.

Bobby silahım yavaşça aşağı indirirken D.D.'nin gözleri bu kez Lyons'ın ayağındaki çelik uçlu botlara kaymıştı. Yuvarlak burunlu botlar... Tessa'nın avukatmm dedektiflerin incelemesine izin vermediği, kalçasındaki izin sahibi botlar...

"Seni adi herif," dedi yeniden D.D., "Tessa'yı sen dövdün. Tessa Leoni'yi haşatı çıkana kadar döven adi sensin."

Lyons geveleyerek, "Zorundaydım", dedi.

"Neden?"

"Çünkü bunu yapmam için beni zorladı."

Lyons'ın anlattığı yeni ve daha ayrıntılı hikâyede, Tessa pazar sabahı epey telaşlı bir halde onu aramıştı. Dediğine göre Sophie kayıptı ve de Brian ölmüştü. Tanımadığı bir adamın eve girdiğini söylemişti. Lyons'tan hemen yanına gelmesini istiyordu.

Lyons hiç vakit kaybetmeden Tessa'nın evine koşmuştu. Koşmuştu çünkü devriye aracını kullanmak çok dikkat çekici olabilirdi.

Eve vardığında Brian'ı mutfakta cansız yatarken, Tes-sa'yı ise hâlâ üzerinden çıkarmadığı üniformasıyla cesedin yanı başında gözyaşı dökerken bulmuştu.

Tessa, Lyons'a gerçekten de çok absürd bir hikâye anlatmıştı. Dediğine göre Tessa cumartesi sabahı devriyeden eve dönüp polis kemerini mutfak masasımn üzerine bırakmış sonra da Sophie'ye bakmak üzere üst kata çıkmıştı. Ama Sophie yatağında değildi. O an aşağıdan bir ses geldiğini duyunca, hızla aşağı koşmuş ve mutfakta üzerinde siyah yün kabanı olan bir adamın elindeki silahı Brian'a doğrulttuğunu görmüştü.

Adam Tessa'ya Sophie'nin elinde olduğunu ve onu geri almanın tek yolunun söylediklerini yapmaktan geçtiğini söylemişti. Sonra da Tessa'nm silahıyla üç el ateş edip, Brian'ı göğsünden vurmuştu.

D.D. kuşkuyla, "Sen bu hikâyeye inandın mı?" diye sordu Artık ayakta değiller, köşedeki armut koltukların üzerine oturmuşlardı. Eğer Bobby'nin tabancası dizlerinin üzerinde duruyor olmasa, daha samimi bir havanm olduğu bile söylenebilirdi.

"İlk başta inanmadım," diyerek itiraf etti Lyons. "Tessa' mn uydurduğunu sandım. Ama eğer ona ben de inanmazsam kim inanırdı ki?"

Bobby tek kaşmı havaya dikerek "Sence siyah kabanlı adam Brian'ın borçlu olduğu kişiler tarafından gönderilen bir infazcı mıydı?" diye sordu.

Lyons bir iç çekip, gözlerini Bobby’ye dikti. "Brian durmadan vücut geliştirme çalışıyordu," dedi aniden. "Dün bana Brian'ın bu işin üzerine neden bu kadar çok düştüğünü sormuştunuz."

Bobby başını "evet" anlamında salladı.

"Brian’ın kumar alışkanlığı bir yıl önce başladı. Üzerinden üç ay geçmeden ilk vakasını yaşadı. Borç hanesinde borçları fazla birikince, kumarhanenin fedaileri tarafından bir ödeme planı hazırlayıncaya kadar tartaklanmıştı. Zaten cndan sonraki hafta da spor salonuna yazıldı. Sanırım, Bri-an'ın vücut geliştirme arzusu kendini koruyabilme planının bir parçasıydı. Tessa ve ben onunla konuştuktan *sonra* da salonu bırakmadı."

"Çünkü hâlâ kumar oynuyordu," dedi Bobby.

"Öyle sanıyorum. Yani belki de borcunu daha da katladı ve bir tetikçi de parayı tahsil etmek üzere evine geldi."

D.D. kaşlanm çattı. "Ama geldiğinde Brian'ı öldürdü. Bildiğim kadarıyla birini öldürmek demek, o kişiden parayı bir daha asla alam ayacağınız anlamına gelir."

"Bence Brian o safhadan geceli çok olmuştu. Bana kalırsa Brian çok yanlış insanlara bulaşmıştı. Adamların niyeti paralarım almak değil, onu öldürmekti. Ne var ki Brian'ın eşi bir polis memuruydu. Bu da dikkati üzerlerine daha çok çekebilirdi. Bu yüzden de Tessa'mn asıl suçlu gibi görüneceği bir senaryo uydurdular. Bu sayede hem istediklerini yapmış, hem de bu işten sıyrılmış olacaklardı.”

"Ne kötü adammış şu Brian," diyerek yavaşça tekrarlardı D.D. "Kendi öldü. Sophie kaçınldı. Suç Tessa'mn üzerine kaldı."

"Öyle."

"Tessa sana bunları anlattı, öyle mi?"

"Açıkladım işte ..."

D.D. onu susturmak istercesine elini havaya kaldırdı. Hikâyeyi dinlemiş ve tek bir kelimesine inanmamıştı. Üstelik bunu bir polis memurunun anlatıyor oluşu bile onu ikna etmeye yetmemişti. Kaldı ki zaten polis memurunun onları bir kez yalanlarıyla uyutuşu onu hiç de güvenilir kılmıyordu.

"Yani," diyerek toparlamaya çalıştı D.D., "Tessa panik halindeydi. Kocası onun silahıyla öldürülmüş ve kızı kaçırılmıştı. Kızını yeniden canlı görebilmenin tek yolu da kocasının cinayetini üstlenmekti."

Lyons heyecan içinde başıyla onayladı.

"Tessa da akıl almaz bir plan düşündü: Sen onu fena halde dövecektin. Sonra o bunu Brian'ın yaptığını iddia edecekti ve onu bu yüzden öldürdüğünü söyleyecekti. Kızım kaçıranların istediğini yaparak suçu üstlenecek, nefsi müdafaay la da ceza almayacaktı." Aslında buraya kadar ki hikâye D.D.'nin akima yatıyordu. Tessa bunca yılın deneyimiyle iyi iş çıkarmıştı. Akıllı kadındı.

Ama Bobby tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Lyons'a dönerek "Ama sen kadını fena halde, hem de çok fena halde dövmüşsün. Bu kadarı, neden?"

Memur Lyons kızararak mosmor olmuş yumruğuna baktı. "Ona vuramazdım," dedi kısık bir sesle.

D.D.. "O halde o çatlak elmacıkkemiğini nasıl açıklayacaksın?" diye sordu.

"O bir kadın. Ve ben kadınlara el kaldırmam. O da bunu biliyordu. O yüzden beni tahrik etmeye başladı. Akademideyken karşılıklı eşlerle dövüşürdük. Savunma dersleri alırken... ve benim gibi iriyarı olan erkekler ne yapacağını bilemezdi. Niyetimiz polis olmaktı ve adil bir dövüşün nasıl olacağının farkındaydık. Bu yüzden de kadınlara ya da daha ufak tefek erkeklere el kaldırmazdık." Lyons, Bobby'ye baktı. "Ama akademide, bazen bunu yapmak zorunda kalıyorsunuz. "

Bobby onu anlamışçasına kafasını sallamıştı.

"Sonra birbirimizi kışkırtan sözler söylerdik. Harekete geçmek için birbirimizi doldururduk. Eğer amaç ufak olanlara savaşmayı öğretmekse,

büyük olanlar gerçekten vurmalıydı."

Bobby yeniden başını onaylarcasına salladı.

"Tessa inşam kışkırtmada gerçekten çok iyiydi. Bana hep inandırıcı olmam gerektiğini söylüyordu. Eş dayağının karşı ispat layihası olduğunu söylüyordu. Bu yüzden de sonuçlan yüzünden okunmalıydı. Ona gerçekte hızlı vurmak zorundaydım. Onu... korkutmam gerekliydi. Bu yüzden beni kışkırtmaya başladı ve durmadan devamım getirdi, getirdi. Artık sustuğunda... Tanrım..." Lyons sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeye bakar gibiydi. "Bir an durdum. Onu bir an öldürmek istediğimi fark ettim."

"Ama kendine engel oldun," dedi Bobby.

Lyons oturduğu yerde doğrulup, "Evet," dedi.

D.D. buz gibi bir sesle, "Bravo sana!" dedi. Memur karşısında yeniden kıpkırmızı kesilmişti.

Bobby, "Bunu pazar sabahı yaptın öyle değil mi?'* diye sordu.

"Saat dokuzda. İsterseniz telefon kayıtlarımda da ondan gelen aramayı görebilirsiniz. Vakit kaybetmeden yanma gittim ve işte yaşananlar ortada... bilemiyorum. Sanıyorum ki saat on buçuk civarında eve döndüm. Tessa da polise haber verdi, hikâyenin gerisini biliyorsunuz zaten. Yarbay ve yarımdaki polis memurları hemen olay yerine geldiler. Anlattıkla-nmın hepsi doğru. Tessa ile birlikte yapılan Acil Kayıp İlam' nın işleri kolaylaştıracağını düşünüyorduk. Ne de olsa Sophie tüm eyalette aranıyordu. Brian ölmüş, Tessa da tutuklanmıştı. Adamların istedikleri olduğuna göre, Sophie'yi bırakırlar sanmıştım. Belki bir otobüs durağında ya da başka bir yerde bulabilirdik onu. Tessa istediklerini yapmıştı. Sophie'ninde iyi olması gerekiyordu."

Lyons'ın sesi artık umudu kırılıyormuş gibi çıkıyordu. D.D. bu konuda onu suçlayamazdı. Hikâye hiç de âkla yatkın değildi ve D.D. emindi ki saatler saatleri kovaladıkça Lyons da bu gerçeği fark ediyordu.

"Lyons, baksana," dedi D.D. "Eğer sen Tessa'nın evine pazar sabahı gittiysen Brian'm cesedi hangi ara donduruldu sence?"

"Ne?"

"Brian'ın cesedi diyorum. Adli hekimimiz Brian'ın cesedinin pazar gününden önce öldürülüp dondurulduğunu tespit etti."

"Adli hekimi duydum... bazı şeyler... söylediğini." Ly~ ons'ın sesi güçlükle çıkıyordu. Boş gözlerle dedektiflere baktı. "Anlayamıyorum."

"Tessaseni kandırmış."

"Hayır..."

"Pazar sabahı Tessa'nın evinde tanımadığı bir adam falan yoktu, Shane. Aslında, Brian cuma gecesi ya da cumartesi sabahı öldürüldü. Sophie'ye gelince..."

Trüayım Lyons bir an gözlerini kapadı, yutkunamıyor gibiydi. "Amabanadediki... Sophieiçin... onun için yapmıştık... onu dövmem... Sophieiçin..."

Bobby nazikçe, "Sophie'nin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Sence Tessa onu nereye götürmüş olabilir?"

Lyons başını iki yana salladı. "Hayır. Tessa, Sophie'ye zarar vermiş olamaz. Anlamıyorsunuz. Tessa, Sophie’ye zarar veremez. Onu çok sever. Bu mümkün deği 1."

D.D. usulca Lyons'ı süzdü. "O halde sen gerçekten de sandığımızdan daha aptalsın. Sophie ortalarda yok ve sen de bir cinayetin suç ortağısın. Tessa Leoni seni gerçekten fena kandırmış."

25. Bölüm

Bobby ve D.D., Lyons'ı tutuklamadılar. Bobby eyalet polislerinin Lyons'ı Boston Polis Teşkilatından daha fazla zorlayacağını bildiğinden, bu işi içişlerine bırakmaya karar vermişti. Kaldı ki içişleri birdiğerönemli vakaolan sendika parasmın zimmete geçirilmesi konusunda da Lyons'ın parmağının olup olmadığını saptayabilmek için daha iy i bir seçenekti.

D.D. ve Bobby, Lyons'ı evinde bırakıp saat on birde ekiple yapacakları bilgilendirme toplantısı için Boston Polis Merkezi'ne geçtiler.

Yediği nohut köftesi D.D.'ye gerçekten çok iyi gelmişti. Gözleri artık ışıl ışıl, cinayet masasına giden merdivenleri çıkarken adımları hızlıydı.

Çember giderek damlıyordu. Bobby dosyanın giderek hız kazandığını ve tek bir gerçeğe doğru hızla yuvarlandığını hissedebiliyordu. Tessa Leoni'nin hem kocasını hem de kızım öldürdüğü gerçeğine...

Geriye kalan sadece yapbozun eksik parçalarını bütüne y erleştirm ekti. Bu da ancak Sophie'nin cesedinin bulunm ası ile olacaktı.

D.D. ve Bobby kapıdan içeri girdiklerinde, ekibin diğer elemanları masanın başındaki yerlerini çoktan almışlardı. Phil de en az D.D. kadar hevesli görünüyordu, bu yüzden lafa ilk başlayan o oldu.

D. D. nihayet odanın ön tarafına geldiğinde Phil hiç beklemeden "Haklıymışsın," dedi. "Dediğin gibi hesaplannda elli bin dolar falan yok. Tüm parayı cumartesi sabahı çekmişler. İlk incelememde hesap hareketleri henüz yayımlanmadığı için işlemi fark edememişiz. Paranın on iki gün önce tamamı çekilmiş, altı gün soma da yeniden yatırılmış ki elli bin dolar için oldukça cüretkâr işlem 1er bunlar."

D.D., "Peki en son çekildiğinde nasıl çekilmiş?" diye sordu.

"Banka çeki, nakde çevrilm iş."

Bobby kısık bir ıslık çaldı. "Nakit olarak iyi para."

D .D.," Hesabı kapatan erkek m iym iş, yoksa kadın mı?"

"Tessa Leoni'ymiş," dedi Phil. Gişe memuru teşhis etti. İşlemi yapüğında üzerinde üniforması varmış."

D.D. hiç düşünmeden, "Kendine yeni bir hayat kuruyor-muş," dedi. "Eğer kocasını öldürmekle suçlanırsa, ortak he-saplann dondurulabileceğini biliyordu. Bu yüzden de ilk olarak bankadaki yüklü m eblağdan başlayıp ortak parayı yastık

altına attı. Bahse girerim ki eğer o elli bin doları bulacak olursak, yanında bir de çeyrek milyon dolarlık bir para bulacağız, ne diyorsunuz?"

Phil merak içinde gözlerini D.D.'ye dikmişti. Eyalet polisinin sendika paralannın zimmeti üzerine bir soruşturma yürüttüğünün haberini veren Bobby oldu. Ellerindeki en önemli ipucu hesabı kapatan kişinin kırmızı şapkalı ve güneş gözlüklü bir kadın olmasıydı.

"O paraya ihtiyaçları vardı," dedi Phil. "Biraz daha kurcalayınca ne bulduğuma inanamayacaksınız. Brian Darby ve Tessa Leoni'nin kâğıt üzerinde herhangi bir parasal sıkıntısı olmasa da altı yaşındaki Sophie Leoni'nin kredi kartlarının ulaştığı borç rakamına inanamayacaksınız."

"Ne?" diye hayretle sordu D.D.

"Aynen öyle. Görünen o ki Brian Darby, Sophie Leoni adına yarım düzineden fazla kredi kartı açtırmış ve yine onun adına ayrı bir posta kutusu edinmiş. Öğrendim ki son dokuz ayda kartlarına tam kırk iki bin dolar borçlanmış. Hesaplara bakıldığında ara ara toplu ödemeler yapıldıysa da, bu ödemeleri müteakiben ek hesaptan yüklü miktarlar çekildiği görülüyor. Kartlar genel olarak Foxwoods'da kullanılmış."

"Bu da Brian Darby'nin ciddi anlamda bir kumar bağımlısı olduğu anlamına geliyor. Aptal herif."

Phil sırıttı. "Sırfkendime biraz iş olsun diye, ek hesaptan para çekilen tarihlerle Brian'ın çalışma takvimini karşılaştırdım ve beklediğim üzere,

Sophie'nin kartından ancak Brian'ın buralarda olduğu tarihlerde para çekildiğini gördüm.

Yani, demem o ki, Brian gerçekten de kumara üvey kızının geleceğini yatıyormuş."

"Son işlem ne zaman yapılmış?" diye sordu Bobby.

"Altı gün önce. Ondan önce bir ödeme yapmış; bu, elli bin doların hesaptan ilk çekilişinde yapılmış olabilir. Kredi kartlarının borçlanm kapatmış, sonrasında soluğu yeniden kumar masasında alıp ya büyük paralar kazanmış ya da borç almış çünkü altı gün sonra bankadan çektiği elli bin dolan olduğu gibi yeniden bankaya yatırabilmiş. Ama bir dakika..." Phil kaşlanm çatmıştı.

Sonra da "Hayır," diyerek hatasım düzeltti. "Büyük meblağda borç almış olmalı çünkü en son kart ekstresinde yeniden yüklü miktarda para çekildiği görünüyor. Bu da Brian* ın son altı günde daha da borç batağına saplandığı ama yine de bankadaki yatınm hesabına yeniden elli bin dolan koyabildiği anlamına geliyor. Bankadan kredi çekmiş de olabilir. Muhtemelen karısının olaydan haberi olmaması için yaptı bunu."

Bobby gözlerini D.D.'ye çevirdi. "Şu da var ki, eğer Darby tefecilere bulaşacak kadar battıysa eve bir infazcı da gelmiş olabilir."

D.D. omuzlannı silkti ve ekibini Memur Lyons'ın sonradan verdiği ifade hakkında bilgilendirdi. Lyons'ın ifadesine göre Tessa Leoni onu pazar sabahı eve çağırıp tanımadığı bir adamın eve girip kocasım öldürdüğünü ve çocuğunu kaçırdığım söylemişti. Yine Tessa'yagöre çocuğunu alabilmenin tek çaresi cinayeti üstlenmekti. Bunun üzerine de Memur

Lyons yardımcı olmaya karar verip darp etmişti."

D.D. sözlerini bitirdiğinde ekipteki herkes kaşlarını çatmış bekliyordu.

İlk konuşan Neil oldu. "Bir dakika. Leoni, Lyons'ı pazar sabahı mı çağırmış? Ama otopsiye göre Brian ondan en az yirmi dört saat önce ölmüş olmalı."

"Nasıl olmuşsa bunu söylemeyi atlamış. Ya da farklı bir bakış açısına göre Leoni tam bir yalancı."

Dedektif Jake Ovvens lafa girerek, "Brain Darby'nin cuma gecesi yaptığı telefon görüşmesinin izini sürdüm," dedi. "Maalesefkarşı taraf ödemeli aramış. Bu durumda arayanı saptamak mümkün değil. Ama bize sadece bir konuda yardımcı olabilir ki o da karşı tarafın numarasının görünmesini istemediği, tıpkı bir tefecinin de yapacağı gibi."

Neil, "Araştırmalarıma göre Brian'in başından son zamanlarda iki 'kaza' geçmiş. Ağustos aymda yüzündeki çürükler için bir tedavi görmüş ve dediğine göre bu çürükler yürüyüş yaparken geçirdiği bir kaza sonucu oluşmuş. Bir bakalım..." Neil notlarını karıştırdı. "Bunu da Phil ile birlikte öğrendik evet, Brian eylül ve ekim aylarında denizde kalmış ve 3 Kasım'dageri dönmüş. Kasım'm 16'smda çatlamış kaburgalarıyla yine acil servisteymiş, bu kez sebep güya çatıdaki sızıntıyı tamir ederken merdivenlerden düşüşüymüş."

"Bu arada lafı gelmişken," diyerek araya girdi Phil. "Sophie Leoni'nin kasım ayında kredi kartı borçları tavan yapmış. Bu da Brian'in borcunu ödemediği takdirde, karttan nakit çekip, borcunu kapatamayacağı anlamına geliyor."

"Peki, o sıralar kişisel hesaplardan para çekilmiş mi?"

"Ancak Haziran ayında bir tane bulabildim; kırk iki bin dolar kadar. Ama bu para da Brian eylülde denize açılm adan önce yerine geri konulmuş. Son iki haftaya kadar da göze çarpan başka bir işlem olmamış."

"Şutelkin," dedi Bobby. "Altı ay önce, Tessa ve Lyons, Brian ile kumar hastalığı üzerine konuşmuşlar. Muhtemelen Tessa otuz bin doların hesapta olmadığını fark ettikten sonra. Brian parayı yeniden yerine koydu... "

"Çok kazanarak mı, çok borçlanarak mı?" diye sordu D.D.

Bobby omuzlannı silkti. "Sonrasında kumar bağımlılığını gizli yaşamaya başlamış. Bunu yaparken de elindeki yanm düzine kredi kartım kullanmış ve Sophie adına var olan posta kutusuna gelen kart ekstreleri hiçbir zaman Tessa tarafından görülmemiş. Tâki elli bin dolarım kaybeden Brian Darby yeniden içki içmeye başlaymcaya kadar. Belki de bu olayın üzerine Tessa durumu fark edecekti ki bu da paranın neden sadece altı gün sonrasında yeniden hesapta olduğunu açıklar."

"Peki, cumartesi sabahı neden parayı bir kez daha çekmiş olabilir?" diye sordu Phil. "Bana yeni bir hayat falan demeyin, bana kalırsa kadın eskisini yürütmek için epey uğraşmış."

D.D., "Bir eşi öldürmek için daha iyi bir sebep olamaz," dedi. Yazı tahtasına doğru ilerledi. "Şimdi kimler Brian Dar-by'nin kumar alışkanlığı olduğuna inanıyor, bir görelim."

Tüm ekip ellerini havaya kaldırmıştı. D.D.'de bu fikre katılıp tahtaya bu ayrıntıyı not etti.

"Tamam. Brian Darby kumar oynuyordu. Görünüşe göre bu işte pek de iyi değildi. Çoktan iflas bayrağını çekmiş, kart borçlarını ödeyemez hale gelmiş ve tefecilerin eline düşmüştü. Peki ya sonra?"

Odadaki tüm dedektifler D.D.'ye, D.D de onlara bakıyordu.

"Hey, her şeyi bir başım a buldurm ayın bana. Tessa Leo-ni'yi aşığının darp ettiğini sanarken, meğerse bunu yapan ona iyilik ettiğini sanan bir meslektaşıymış. Şimdi hikâyenin buraya kadar olan kısmını bir toparlayalım; Brian Darby kumar oynuyordu. Bu yüzden de evine davetsiz bir misafir gelmiş olabilir. Bu bizi hangi noktaya getirir?"

D.D. tahtaya yeni bir başlık daha yazdı: *Dürtü.*

"Ben Tessa Leoni'nin yerinde olsaydım," diyerek söze başladı. "Kocamın söz verdiği halde hâlâ gizlice kumar oynamaya devam ettiğini ve kızımın adma binlerce dolarlık borç yaptığını öğrenseydim sırfbu sebeple bile onu oracıkta öldürürdüm. İlginçtir, Tessa kocam pisliğin tekidir ifadesinin onu kurtarmaya yetmeyeceğini bildiği için olaya bir arbede süsü verip arkadaşına kendini dövdürtmüş."

Odadaki pek çok memur D.D.'yi başlarıyla onaylamıştı. Ama tabii ki bu görüşe ilk çomak sokan kişi Bobby oldu.

"Yani Tessa, kızım kredi kartı sahtekarlığından suçlu duruma düşürecek kadar çok seviyor yine de onu öldürüyor, öyle mi?"

D.D. dudaklarım büzdü. "Mesaj alındı." Gözlerini yeniden odaya çevirdi. "Başka bir fikri olan?"

Phil, "Belki de kızım isteyerek öldürmemiştir," dedi. "Belki de sadece kazadır. Briarila kavga ederlerken Sophie araya girmiştir. Belki de Sophie'nin ölümü Tessa'nın Briarıı öldürmesi için geçerli sebeplere bir yenisini daha eklemiştir. Artık Tessa tüm ailesini kaybetmiş, kocasını kendi silahından çıkan kurşunla öldürmüştür. Soruşturmanın otomatik olarak başlayacağmı bildiğinden, panikleyerek kendince kusursuz bir plan tasarlamış olabilir... "

Bobby,"Nefsi müdafaa daha önce bir kez işine yaramıştı," diye hatırlattı. "Tommy Howe cinayetini hatırlayın."

"Vakit kazanmak için kocasının cesedini dondurup kızının cesedini aracıyla bir yerlere götürür. Sonra da ertesi sabah hem Lyons'ı hem de bizi kendi istediği şeye inandırmak için hikâyesini yazar." dedi D.D. "Pazar sabahı da harika senaryosunu sahneye koyar."

"Peki, ya Tessa'nın bankadaki parayı cumartesi sabahı çekmesinin sebebi Brian'in halen kumar oynadığını öğrenmesiyse?" diye sordu başka bir memur. "Brian bu gerçeği öğrenmiş ya da Tessa, Brian'la bu konuda konuşmuş ve ondan sonra da olaylar tırmanmış olabilir."

D.D., memuru başıyla onaylayıp yazı tahtasının üzerine bir cümle daha ekledi: *Dolarlar nerede?*

Phil, "Bulmak kolay olmayacak," diye uyardı. "Çek nakde çevrilmişti yani bu da paranın herhangi bir isimle herhangi bir başka bankaya yeniden yatırılmış olabileceği ya da bir dövizci tarafından bozdurulmuş olabileceği anlamına gelebilir."

"Pek çok dövizci için yüklü bir çek," dedi Bobby.

Phil, "Hem de garantili bir oran," dedi. "Özellikle de eğer Tessa önceden arayıp haber vermişse buna hayır diyen bir dövizci olacağını sanmıyorum. Banka çekleri buralarda atın değerinde, aynı zamanda da sıkı bir fınansal piyasa."

D.D. birden, "Peki ya bu paraya ihtiyaç duyan Tessa' ysa?" diye sordu. "Ya yapması gereken bir ödemesi varsa?"

Tam otuz çift göz aynı anda bakışlarını D.D.'ye çevirdi.

D.D. sesli düşünerek, "Bu da bir ihtimal," dedi. "Brian Darby'nin kumar tutkusu vardı. Kendini frenleyemiyor ve tıpkı batan bir gemi gibi Tessa ve Sophi'yi de beraberinde dibe sürüklüyordu. Tessa zaten vaktiyle dibe vurmuş bir kadındı. Bu konuda deneyimliydi. Kendini sırf kızının hatınna yeni bir hayat kurabilmek için paralamıştı. Başka ne yapabilirdi ki? Boşanmak zaman alırdı ve Tann bilir o süreç sonuçlanıncaya dek Brian daha ne kadar borca girerdi."

D.D. düşünceli bir halde, "Belki de," dedi, "ortada gerçekten bir tetikçi vardı. Belki de onu kiralayan Tessa'mn ken-disiydi, bir tetikçiyle Brian'ı saplandığı bataktan kurtaracaktı. Ama tabii elimizdeki bu siyahlı adam kendi güvencesini de elden bırakmayıp Sophie Leoni'yi de beraberinde götürmüştü. Bu sayede Tessa'mn sözünden cayıp, onu tutuklamasını engelleyecekti."

Bobby, D.D.'ye baktı. "Senin Tessa'mn kendi kızını öldürdüğü düşüncesinde kararlı olduğunu sanıyordum."

D.D. farkında olmadan ellerini karnının üzerine koymuştu. "Ne diyebilirim ki? Yaş ilerledikçe eski sertliğimi kaybediyorum galiba. Kaldı ki jüriye kumar hastası kocasım öldüren bir kadım kabul ettirmek çok zor değil ama kendi çocuğunu öldüren bir kadını kabul ettirmek kolay iş değil."

D.D. bakışlarım Phil'e çevirdi. "Paranın izini sürmemiz gerek. Tessa'nın o parayı aldığından emin ol. Hesaplarda başka neler bulabileceğine bir göz at. Yarın Tessa'nın avukatım arayıp Tessa'yla yeni bir görüşme ayarlamaya çalışacağız. Bazen hücrede geçirilen ilk yirmi dört saat insanın dilini bir bülbül gibi açabiliyor."

"Acil ihbar telefonuna gelen yeni bir şey var mı?" diye sordu D.D.

Ekibi, "Bir şey yok," diyerek yanıtladı.

D.D. bu kez umutla, "Peki Denali'nin son yolculuğu?" diye sordu.

Başdedektif "Yakıt deposundaki duruma bakılacak olursa, Boston'un içinde yüz elli kilometre kadar yol ancak gidilmiş," diyerek cevap verdi.

"Harika. O halde araştırmamızı nihayet eyaletin çeyrek birimine indirdik diyebiliriz."

"Hemen hemen."

D.D. gözlerini devirerek elindeki tahta kalemini masanın üzerine bıraktı. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Odanın arka tarafından yükselen bir ses, "Silah," dedi. Konuşan Dedektif John Little'dı.

"Ne olmuş?" diye sordu D.D. "Bildiğim kadanyla, Balistik İnceleme Ekibi silaha el koymuştu."

"Tessa'mn silahından bahsetmiyorum," dedi Little. "Söz konusu Brian'ın silahı."

D.D. hayretle, "Brian'ın silahı mı?" diye sordu.

"İki hafta önce ruhsat almış. Kırklık bir Glock. Evinden ya da arabasından alınan delil poşetlerinde silahına rastlayamadım. "

Dedektifgözlerini beklenti içinde D.D.'ye dikmiş, D.D. de aym şekilde karşılık vermişti.

"Yani sen şimdi Brian'ın bir silahı olduğunu söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet İki hafta önce de ruhsat için başvuruda bulunmuş."

Bobby, "Belki de artık tek başına vücut çalışmak yetmiyordu," diye mırıldandı.

D.D. elini Bobby'ye doğru salladı. "Merhaba. Asıl resim burada. Brian Darby'nin kırklık bir Glock'u var ve *bizim silahın nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrimiz yok.* Dedektif bu hiç de küçümsenecek bir durum değil."

Dedektif Little hemen savunmaya geçerek, "Silahın ruhsatı henüz yeni verilmiş," dedi. "Bugünlerde biraz desteğe ihtiyaç duyduğumuz ortada. Gazeteleri okumuyor musunuz? Tann ile Şeytan arasındaki son savaş kopmak üzere bu yüzden şehrin yarısı bunun için silahlanmaya başladı bile."

D.D. lafı uzatmadan, "O silahı bulmalıyız," dedi. "İlk olarak, Sophie'nin o silahtan çıkan bir kurşunla ölmediğini nereden bileceğiz?"

Oda bir anda sessizliğe gömülmüştü.

"Pekâlâ," dedi D.D., "Artık ne söyleyecek bir şey ne de ortaya atılacak bir teori kaldı. Elimizde, karısı polis memuru olan ölü bir koca ve altı yaşında kayıp bir kız çocuğu var. Sophie Leoni'yi istiyorum. Brian Darby'nin silahını istiyorum. Eğer bu delil bizi ulaşmak istediğimiz yere götürürse, öyle sağlam kanıtlar istiyorum ki, Tessa Leoni o sefil hayatının geri kalan kısmında özgür olsun. Şimdi dağılın ve dediklerimi yapın."

Saatler pazartesi gecesi on biri gösterirken dedektifler denileni yapmak üzere çoktan dağılmışlardı bile.

26. Bölüm

Her kadın hayatının bir döneminde mutlaka âşık olmuş, sonra da aşkını yanlış ele teslim ettiğini fark etmiştir.

Benimse Brian'la ilişkimde bunu anlamam üç yılıma mal olmuştu. Belki de o üç yıl boyunca karşıma sayısız işaret çıkmıştı ve belki de ilk başlarda hayatımda hem beni hem de kızımı çok seven bir adama sahip olduğum için şanslı olduğumu düşünüp, tüm o işaretleri göz ardı etmiştim. Evet, Bri-an huysuz biriydi. İlk altı aylık halayının ardından Brian evi kendi anal tutucu kişiliğine has bir titizlik kalıbına sokmuş, Sophie ve ben ne zaman mutfak tezgâhının üzerinde bir tabak, fırçalık dışında bir diş fırçası ya da masanın üzerinde bir pastel boya bırakacak olsak Brian'm sonsuz nutuklarını dinlemek zorunda kalır olmuştuk.

Brian her şey tam olsun isterdi, buna ihtiyaç duyardı.

Bana hiç durmadan "Ben bir mühendisim," diye hatırtatmada bulunurdu. "înan bana, barajını özensiz bir mühendis inşa etsin istemezdin."

Sophie ve ben elimizden gelenin en iyisini yapmak için çabalıyorduk. Kendi kendime sürekli, "Ödün ver," diyordum. Ailenin iyiliği için zaman zaman insanın kendi kişisel tercihlerinden vazgeçmesi gerekebilirdi. Ayrıca, Brian yakında yine gidecek, Sophie ve ben yine sekiz hafta boyunca kafamıza göre yaşayacağımız hoppa zamanlar geçirebilecektik. Kabanlarımızı mutfak sandalyelerinin arkasına asabilecek, mutfak tezgâhının bir köşesinde resim çalışmalanmızı birik-tirebilecektik. Evet, Brian sefere gittiğinde gerçekten "Çılgına Dönen Kızlar" gibi davranıyorduk.

Sonra, bir gün eve gelen tesisatçının parasını vermek üzere bankaya gittiğimde tüm birikimimizin olduğu hesabın boş olduğunu gördüm.

İşte o an, insanın yaşadığı hayattan memnuniyetini sorgulamaya başladığı oldukça zor bir an. Brian'ın Foxwoods'a gittiğini biliyordum. Dahası, üzerine sinen sigara kokusuyla eve zil zuma sarhoş geldiği gecelerde, her ne kadar bana yürüyüşten geldiğini söylese de nerede olduğunu biliyordum. Bana pek çok defa yalan söylemişti ama sesimi çıkarmamıştım. Yaptıklar ma karışmak sadece istemediğim sözler duymama sebep olacaktı. O yüzden ben de karışmadım.

Geçen sürede kocam içindeki şeytana yenilip tüm yatırımımızı kumara yatırdı, bense sadece izledim.

Shane'le ikimiz, Brian'la konuşmaya çalıştık. Ama inkâr etti. Hem de hiç uygun olmayan yöntemlerle. Bir noktadan sonra, artık yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey kalmamıştı. Para mucizevi bir şekilde hesabımıza geri dönmüş, ben de daha fazla kurcalamamış böylece istemediğim şeyleri duymamıştım.

O günden sonra benim için iki Brian vardı. Birincisi, Sophie'yi okuldan sonra kızakla kaymaya götürüp, ikisinin de yanakları kıpkırmızı olana kadar gülen, eğlenen, âşık olduğum İyi Brian'dı. İyi Brian gece devriyesinden eve döndüğümde bana krepler ve akçaağaç şurubu hazırlardı. Sırtımdaki polis zırhım taşımaktan kasılıp kalmış omuzlanmı ovalar, uyurken beni kucaklardı.

Ama bir de Kötü Brian vardı ki... O Brian bulaşık yıkadıktan scnra tezgâhı silmeyi unutursam kıyameti koparırdı. Kötü Brian kaba saba ve mesafeli biriydi. Televizyonda erkeksi ne bulursa açıp izlediği gibi, Sophie ve benim tüm itirazlarımıza rağmen programın sesini bangır bangır bağı ıtırdı.

Kötü Brian sigara, içki ve ter kokardı. Kimi zaman sanki korktuğu bir şey varmış gibi saatlerce antrenman yapar, sonra da birkaç günlüğüne ortadan kayboluverirdi. Dediğine göre, o zamanlarda arkadaşlarıyla birlikte olurdu. Oysaki ikimiz de dışan yalnız çıktığını, arkadaşlarının ona çoktan sırt çevirdiğini biliyorduk.

Ama Kötü Brian böyle biriydi işte. Polis kansımn gözlerinin içine baka baka yalan söyleyebilirdi.

Hep merak etmişimdir: Ben farklı bir eş olmayı becerebilseydim, acaba o da farklı bir koca olabilir miydi?

Kötü Brian kalbimi kırar, sonra İyi Brian çıkagelip kırılan parçaları yeniden bir araya getirmek için çabalardı. Bu döngü hep böyle devam eder, sanki bir hız trenindeym işiz gibi savrulup giderdik.

Ne var ki her yolculuğun bir sonu var.

İyi Brian'ın da, Kötü Brian'ın da sonu aynı yerde, mutfağımızın lekesiz zemininde geldi.

Kötü Brian artık ne bana ne de Sophie'ye zarar verebilecek.

İyi Brian'ı unutmak ise biraz zamanımı alacak.

Salı sabahı, saat yedi.

Kadın infaz memurunun sayıma başlamasıyla koğuş yeni bir güne merhaba dedi. Hücre arkadaşım Erica bir saat önceden uyanmıştı. Yatağımn üzerinde kıvrılıp gözlerini yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye odaklamış, kendi kendine mırıldanarak bir öne bir arkaya sallanıyordu.

Sanırım ranzasına yine gece yarısından sonra dönmüştü. Burada, ne kolumda, ne de duvarda bir saat vardı. Bu yüzden zamanı kafama göre tahmin etmeye çalışıyordum. Bu sayede de gece boyunca yapacak bir şeylerim oluyordu; saat şu an iki olmalı, üç olmalı, dördü yirmi geçiyordur...

Bir ara kendimden geçip uyumuşum. Rüyamda Sop-hie'yi görmüştüm. Sophie'yle birlikte uçsuz bucaksız, çalkalanıp duran bir okyanusun ortasında dalgalarla mücadele ederek hayatta kalmaya çabalıyorduk.

"Dayan," diye bağırıyordum Sophie'ye. "Dayan, seni kurtaracağım!"

Ama Sophie'nin başı birden karanlık suların altında gözden kaybolmuştu. Kaç kere suya daldıysam da kızımı bir daha bulamamıştım.

Dudaklanmda hissettiğim tuz tadıyla rüyamdan uyandım. Bir daha da uyuyamadım.

Gecenin bir yarısı kulenin her yerinden sesler yükseliyordu. İsimsiz kadınlar, isimsiz erkekleri aşka getiriyor, borular durmadan aracılık ediyordu. Koca bina dört bir yanından yükselen uğultularla kaynıyordu. Kendimi sanki koca bir yaratığın içine düşmüş, bütünüyle yutulmuş gibi hissediyordum. Hiç durmadan duvarlara dokunuyor, kerpiç duvarların bana nerede olduğumu hatırlatmasını sağ lamaya çalışıyordum. Scnra kalkıp tuvaletimi yapmaya gidiyordum çünkü ancak gecenin karanlığında kendi mahremimde bir şeyler yapabiliyordum.

Kadın infaz memuru nihayet bizim koğuşa ulaştı. Gözlerini önce sallanıp duran Erica'ya, sonra da bana dikti. Arkasını dönüp gitmeden önce, bir an beynimde çakan bir şimşekle onun kim olduğunu hatırladım.

Kim VVattas. Merkezdeki polis çocuklardan biriyle çıkmış, birkaç akşam yemeğine bizimle birlikte gelmişti. Tabii ya. Suffolk İlçe Hapishanesinde infaz koruma memuruydu. Şimdi hatırladım.

Kim diğer hücreye geçerken Erica daha da hızlı sallanmaya başlamıştı. Bense gözlerimi demir parmaklıklı pencereden dışan dikip, gardiyanımı önceden tanıyor olmamn işleri daha da zorlaştıracağını düşünmemeye çalışıyordum.

Yedi buçuk. Kahvaltı zamanı.

Erica artık ayaktaydı. Halen benimle göz göze gelmeden bir şeyler mı nidam p duruyordu. Tedirgindi. Kullandığı uyuşturucu beynini adeta kemirip bitirmişti. Aslında ihtiyacı olan hapis cezasından çok rehabilitasyon ya da akıl sağlığı hizmetleriydi. Ne var ki hapishane onun gibi suçlularla doluydu.

Kahvaltı için önümüze porsumuş krepler, elma püresi ve süt konulmuştu. Erica elma püresini krebinin üzerine sürüp, kıvırmış ve koca bir ısınkla midesine indirmişti. Dört koca yudum, sütünü bitirmesine yetmişti. Sonrasındaysa gözlerini benim tepsime dikmişti.

Benimse hiç iştahım yoktu. Krepler ağzımın içinde sanki birer ıslak mendil gibilerdi. Yine de gözlerimi Erica'ya dikip, önümdekileri yavaşça yedim.

Erica tuvalete oturduğunda mahremiyetine olan saygımdan arkamı döndüm.

Bu tavrıma gülmüştü.

Sonrasında şeffaf poşetimden çıkardığım diş fırçamla dişlerimi fırçalayıp deodaranımı siktim. Sonra... sonrasında ne yapacağımı gerçekten bilemiyordum. İşte hapishanedeki ilk tam günüm başlıyordu.

Serbest saatin gelmesiyle infaz memuru koğuşların kapı-lannı açmıştı. Kadınların bazılan dışan akın ederi erken kimileri ise hücresinde kalmayı tercih ediyordu. Benimse artık bu hücreye dayanacak halim kalmamıştı. Üç metrelik tavan ve açıla-bilen pencereler her ne kadar yeterince ferah olsa da hapishane hücresi yine de hapishane hücresiydi işte. Daha şimdiden flore-san ışıklanndan bıkmış, gün ışığım özler olmuştum.

Yavaş adımlarla en sondaki masada oturup, "Günaydın Amerika** programını seyreden altı kadına doğru ilerledim. Bu, benim şu anki ruh halim için fazla eğlenceli bir seçim olurdu. Vazgeçip bir diğer masaya yöneldim. Orada da dört kadın vardı. Kadınlardan ikisi iskambil oynarken, biri öylece oturuyor, en sonuncusu ise ancak kendisinin anlayabildiği bir şeylere kıkırdayıp duruyordu.

Hemen yan tarafta birileri duş alıyordu ama o tarafa bakmadım. Neler olduğunu bilmek istemiyordum.

O an kulağıma tuhafbir ses çalındı, insanın içini titreten, sanki aynı anda hem nefes alıp hem de vermeye çalışan birinin sesi gibiydi.

Hemen arkamı döndüm. Memur Kim VVatters sanki tuhafbir şekilde dans ediyormuş gibiydi. Vücudu yukarıda, ayakları ise sanki yeri arayıp da bulamıyormuş gibi havada çırpınıp duruyordu. Hemen arkasında koyu renk uzun saçla-nyla irikıyım bir zenci vardı. Zenci kas içindeki kollannı Watters*m gırtlağına dolamış, var gücüyle sıkarken Watters parmaklanın mengene gibi çalışan kollara geçirmeye çalışıyordu.

Bir adım ileri atılmamla birlikte, hücre arkadaşım Erica'nın "Yakalayın şu lanet domuzu!'* dediğini duydum. Aynı anda yarım düzine kadın tutuklu üzerime çullanmıştı.

İlk darbeyi mideme almıştım. Bir anlık refleksle karın kaslarımı sıkmış, sola doğru savrularak yumruğumu karşımdaki nin yumuşacık kamına hızla savurmuştum. Hemen ardından ikinci bir yumruk daha savmldu. Bu kez eğilerek savuşturmuştum. Şimdi artık sadece içgüdülerimle hareket ediyordum. Akademi öğrencileri bu amaçla eğitime tutuluyorlardı zaten. İmkânsız olanı defalarca yaparak, mümkün olana dönüştürmekti amaç, yıllar süren bu antrenmanın meyvesini hiç de beklemediğiniz bir anda yemenizdi.

Omzuma sert bir darbe daha inmişti. Yüzümü, şişmiş gözümü ve darmadağın olmuş yanağımı nişan alıyorlardı. Her iki yumruğumla tıpkı bir boksör gibi gardımı alıp yüzümü gizlerken en yakındaki saldırganıma doğru ilerlemiştim. Onu kamından yakalayıp üzerime gelmeye çalışan kalabalığa fırlattım. îki kişiyi yere devirmeyi başarmıştım.

Etrafı çığlıklar, acı ve öfke nidalan sarmıştı. Onların ya da benim; ne fark ederdi ki? Durmadan hareket etmem, ayaklarımın üzerinde durabilmem, saldınyı püskürtmem lazımdı. Aksi halde büsbütün yenilebilirdim.

O an keskin bir şeyin tenime battığını hissettim. Yumruklardan biri omzuma inerken kolumu keskin bir şey kesmişti. Hemen yeniden yana kayıp dirseğimi saldırganın karnına, elimi de tüm gücümle boğazına indirdim. Saldırgan yere düşüp orada öylece kalakalmıştı.

Artık geriye kalan sadece dört kişiydi. Bakışlarımı üzerlerine dikip, aynı anda pek çok şeyi düşünmeye çalışıyordum. Diğer tutuktular nereye gitmişlerdi? Hücrelerine geri mi dönmüşlerdi? Kendilerini hücrelerine kapatıp bu olaydan sıyrılmaya mı çalışıyorlardı?

Peki ya Kim? Arkamda can çekişircesine boğuşuyordu. Polis yaralandı, polis yaralandı, polis yaralandı.

Alarm düğmesi. Etrafta bir tane olmalıydı...

O an koluma bir bıçak darbesi daha indi. Bu seferki kadım tokatlayıp tekmelemiş ve dizinden yakalamıştım.

Sonrasında tüm gücümle bağırmaya başladım. Bağırdım, bağırdım, bağırdım... Günlerdir içimde biriktirdiğim öfke, çaresizlik ve düş kınklığı

şimdi boğazımı parçalayarak dışan çıkıyordu. Çıkıyordu çünkü Kim ölüyordu. Çünkü kızım da muhtemelen artık hayatta değildi. Çünkü kocam da îyi Brian'ı da yanma alarak gözlerimin önünde çoktan ölüp gitmişti. Siyahlı adam kızımı götürmüş, giderken bana sadece kızımın en sevdiği oyuncağının mavi düğmeden gözünü bırakmıştı. *Hepsini bulacaktım ve bunların hesabım soracaktım.*

Sonrasında yeniden harekete geçtim. Muhtemelen halen bağırıyordum. Hiç ara vermeden, kendimi kaybetmişçesine bağınyor olmalıydım. Çünkü saldırganlar kendilerini ihtiyatla geri çekmiş çatlamış dudaklarım ve seıt yumruklarımla benim üzerlerine atılmamı bekliyorlardı.

İleri doğru atılıp bir tekme ve bir yumruk savurdum. Sanki yeniden yirmi üç yaşımdaki halime dönmüştüm. İşte karşınızda Dev Katil... Eğer gerçekten gözü *döndüyse,* Dev Katil'den sakının.

Yüzümden ter, ellerimden kan damlarken iki saldırganı yere sermeyi başarmıştım. Üçüncüsü arkasına bile bakmadan hücresinin güvenli kollarına koşmayı tercih etmişti. Dördüncüsü elindeki bıçağa güveniyor olmalıydı ki hiçbir yere gitmemişti. Tann bilir bugüne dek kaç sinirli erkekle ve de tepesi atmış pezevenklekavgaya tutuşmuştu. Ben onun için sadece hanım hanımcık bir beyaz kadın olmalıydım. Göğüs göğse çarpıştığı, feleğin çemberinden geçmiş onca insandan sonra ben onun için hiçbir şeydim.

İnfaz memurunun masasmın olduğu yerden hırıltılar yükselmeye başlamıştı. Ölen bir kadının sesiydi bu.

"Gelsene!" diye bağırdım karşımdaki kadına. "Hadi, seni sürtük. Göster bakalım marifetini."

Üzerime atılmıştı. Ahmak. Hızla sola doğru çekilip ko-lumlaboğazma sert bir darbe indirdim. Elindeki bıçağı düşürüp can havliyle boğazına sarıldı. Yere düşen bıçağı kapıp kontrolü elime alarak üzerine atladım.

Kim'in ayakları artık kıpırdamaz olmuştu. Halen havada asılı duruyor, gözleri karanrken o kaslı kol, boğazım hâlâ tüm gücüyle sıkıyordu.

Bu kez ona doğru ilerledim.

Dikkatle baktığımda kadın sandığım ihyan zencinin aslında koğuşa gizlice sızmış uzun saçlı bir erkek olduğunu fark ettim.

O da beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

Ona doğru bakarak gülümsedim ve elimdeki bıçağı kaburgalarının arasından bedenine sapladım.

Kim'in bedeni bir anda yere düşmüştü. Tutuklu elini yarasına bastırıp geriye doğru sendeledi. Ü zerine doğru yürüdüm. O ise güçlükle ilerleyip toparlanmaya çalışarak koğuşun çıkış kapısına ulaşmaya çabalıyordu. Sağ dizinin arkasına bir tekme indirdim. Tökezlemişti. Sonra da sol dizinin ar-kasma savurdum aym tekmeyi. Düşüp yuvarlandı. Ellerini kendini korumak istercesine havaya kaldırmıştı.

Elimdeki kanlı bıçakla tepesine dikildim. Kanlı ellerim, darmadağın olmuş suratım ve sadece iyi görünen tek gözümle çok ürkütücü görünüyor olmalıydım çünkü turuncu hapishane kıyafeti içindeki tutuklu altına kaçırmıştı.

Bıçağı kaldırdım.

Boğuk bir sesle, "Hayır," diye fısıldadı.

Var olan tüm gücümle baldınna saplayıp bıçağı etinin içinde döndürdüm.

Sonra da tüm koğuşun duyabileceği şekilde bir şarkı söylemeye başladım: *"Noel için istediğim tek şey kırılan ön iki dişimin yerine gelmesi. On iki dişim, ön iki dişim... "*

Tutuklu hüngür hüngür ağlarken ben yanıbaşına çöküp siyah saçlanm geriye ittim ve tıpkı bir sevgili gibi kulağına şöyle fısıldadım: "O siyahlı adama söyle, onu bulacağım. Bir sonraki sefer sıranın onda olduğunu söyle."

Bıçağı bir kez daha olduğu yerde döndürdüm.

Ardından ayağa kalkıp elimdeki bıçağın kanım pantolonuma sildim ve alarm düğmesine bastım.

Tüm dünyanız başımza yıkılsa ya da artık dönüşü olmayan bir yola girseniz bunun yasını tutar mısınız?

Hapishanenin acil durum ekibi hiç vakit kaybetmeden olay yerine intikal etmişti. Binanın tüm kapıları kilit altına alınmıştı. Bense sağa sola yalpalayan bacaklarım, kesik içindeki kanlı kollarım, sırtımdaki ve yanlarımdaki çürüklerle olduğum yerde hemen kelepçelenmiştim.

Kim'i hemen bir sedyenin üzerine almışlardı. Bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu.

Bana bıçak çeken son saldırgan ceset torbasının içine konulmuştu. Torbanın fermuarının kapatılışını izledim. Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

Erica ise bir köşede ağlıyordu. O kadar çok bağırmış ve salya sümük ağlamıştı ki onu da en sonunda revire sevk etmek durumunda kalmışlardı. Orada verilen sakinleştiricilerle, intihar gözetimi alüna alınacaktı. Diğer tutukluların tümü sorgulandıysa da bilinenin ötesinde bir şey çıkmamıştı ortaya Hiç kimse hiçbir şey görmemiş, hiçbir şey duymamıştı.

"Ben hep hücremdeydim..."

"Dışarıda neler oluyor diye bakmadım..."

"Bazı sesler duydum ama..."

"Sanki birileri kavga ediyor gibiydi..."

"Ben olay sırasında uyuyordum Memur. Gerçekten, uyuyordum."

Erkek tutuklu ise herkese benim bir ölüm meleği olduğumu söyleyip bir daha karşısına çıkmamam için dualar ediyordu.

Hapishane müdür yardımcısı nihayet gelip karşıma dikildi. Gözlerini üzerime dikip uzun uzadıya süzdü. Anlaşılan o ki görünenden daha belalı olduğuma kanaat getirmişti.

Tek bir kelimeyle cezamı kesti. "Tecrit."

"Avukatımı istiyorum."

"Memura kim saldırdı, *hükümlül"*

"Bayan Doubtfıre."

"Bayan Doubtfıre, *efendim,* diyeceksin. Peki, neden saldırdı?"

"Bilmiyorum, *efendim. "*

"Daha hapishaneye gireli yirmi dört saat olmadı. Bıçağı nereden buldun?"

"Beni öldürmeye çalışan sürtükten aldım." Duraksadım. *"Efendim. "*

"Altı kişiler miydi?"

"Bir eyalet polisine bulaşmamaları gerekirdi, bayım."

Müdür yardımcısı belli belirsiz gülümser gibi yapıp başparmağım havaya kaldırdı ve çok sayıdaki kameraları işaret etti. "Hapishaneler konusunda bilmen gereken bir şey var: Biri seni daima gözetliyor. O yüzden son bir defa soruyorum, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Memur Watters'in bana bir teşekkür borcu var."

Müdür yardımcısı daha fazla üzerime gelmedi. Belki de zaten her şeyi biliyordu. Hemen yandaki revir görevlisine dönüp, kesik içindeki kollarımı işaret ederek, "Durumuna bakın," dedi.

"Avukatımı istiyorum," diye tekrar ettim.

"İsteğiniz yasal yollarla yerine ulaştırılacak."

"Vakit yok." Müdür yardımcısının gözlerinin içine baktım. "Boston Polisi'yle işbirliği yapmaya karar verdim," dedim yüksek sesle. "Dedektif D.D. VVarren'ı arayın ve onu kızımın cesedine götüreceğimi söyleyin."

27. Bölüm

İki saat sonra D.D. öfke içinde, "Kahretsin," diye söyleniyordu. Boston Polis Teşkilatı'nda Bobby, cinayet masası başkomiser yardımcısı ve Tessa Leoni'nin avukatı Ken Car-gilFle birlikteydi. Cargill görüşmeye geleceğini henüz yirmi dakika önce duyurmuş ve zamanının çok kısıtlı olduğunu söylemişti. Toplantıya D.D.'nin amirinin de katılmasını istemişti çünkü bir karar aknacaksa bunu bir an önce almak istiyordu. Bu da Cargill'in, D.D.'nin boyunu aşan bir konu için konuşmaya geldiği anlamına geliyordu. Aynı zamanda D.D.[1] nin amiri Başkomiser Yardımcısı Cal Horgan'ın, Cargill'in akıl almaz isteği için vereceği izne ses çıkarmaması anlamına da...

Oysa bir gerçek unutuluyordu ki o da D. D. 'nin asla sessiz kalan biri olmadığıydı.

D.D., "Biz burada rehberli tur hizmeti vermiyoruz!"

diye bağırdı. "Demek Tessa en sonunda doğru olan şeyi yapmaya karar verdi. Onun adına sevindim. Yirmi dakika sonra Bobby'yle birlikte hazır olabiliriz ve Tessa bize bir güzergâh çizebilir."

Horgan, D.D.'nin bu sözüne tepki vermediğine göre, onunla hemfikirdi.

Cargill sakin bir edayla, "Size güzergâh çizemez," diye yanıtladı D.D.'yi. "Olay yerini tam olarak hatırlayamıyor. Arabasını durdurmadan önce epeyce yol gittiğini söylüyor. Bu nedenle sizi tam olarak istediği yere götüremeyebilir ama yine de etraftaki işaretlere bakarak sizi cesedin yakınlarına götürebilir."

Bobby en az D.D. kadar şüpheci bir ifadeyle, "Bizi tam olarak cesedin olduğu yere götüremem ek de ne demek?" dedi.

Cargill, "Size köpekli bir timin yardımcı olmasım sağlayabilirim," dedi.

"Ceset arama tim i demek istiyorsun sanırım," dedi D. D. sertçe. Yeniden sandalyesine çöküp, kollanın kamının üzerinde birbirine bağladı. Daha olayın üzerinden geçen ilk yirmi dört saatte kahverengi saçlı, kocaman mavi gözlü, oval yüzlü Sophie'nin hayatta olmadığım anlamıştı zaten. Ama yine de şimdi bu gerçeği Tessa'nm avukatının tüm insanların önünde açıkça dile getiriyor oluşu ve cesedin ortaya çıkacağı gerçeği...

D.D. işinin bazı zamanlarda gerçekten çok zer olduğunu düşünüyordu.

Bobby, "Sophie'nin öldüğünü nasıl itiraf etti?" diye sordu.

Cargill gözlerini Bobby'ye dikti. "Etmedi."

"Bu doğru," dedi Bobby. "Bize bir şey itiraf etmekten özellikle kaçınıyordu, öyle değil mi? Bu durumda da bizden sadece onu cezaevinden aldırıp şöyle bir turlatıp getirmemizi bekliyor herhalde. Düşünsene."

Cargill, Bobby'ye karşı çıkarak, "Leoni bugün neredeyse ölüyordu," dedi. "Planlı bir saldırıya uğradı. Altı kadın mahkûm onu takip ederken içeri gizlice sızan bir erkek mahkûm infaz koruma memurunu öldürmeye kalktı. Eğer Memur Leoni elini çabuk tutmasaydı Memur Watters da Tessa da şu an ölmüş olacaklardı."

Bobby, "Yine nefsi müdafaa," dedi.

D.D. ise huysuzlanarak, "Bir acayip hikâye daha," diyerek ekledi.

Cargill gözlerini bu kez D.D.'ye çevirdi. "Acayip bir hikâye falan değil. Her şey güvenlik kameralarında, kayıt altında. Ben kendim de izledim. Önce erkek mahkûm, infaz memuruna saldırmış, soma da altı kadın Tessa'nın üzerine çullanmış. Hayatta olduğu için çok şanslı. Siz de Tessa'nın yaşadığı bu olayın şokuyla işbirliği yapmaya karar vermesinden dolayı kendinizi şanslı hissetmelisiniz."

"İşbirliği mi?" dedi D.D. "İşte yine aynı kelime. "İşbirliği demek, benim için birinin işlerini kolaylaştırmak demek. Mesela, Tessa bize pekâlâ bir güzergâh çizebilir ya da belki de aklında kalan belli bir işaretten bahsedebilir. İşte işbirliği budur. Bize Sophie'nin nasıl öldüğünü anlatabilir.

Benim için işbirliği budur. Ya da bize kocasına ve kızına ne olduğunu doğru düzgün anlatabilir. Bu da bir işbirliğidir. Ama her nedense Tessa bunların hiçbirine yanaşırı ıyor."

Cargill omuzlarını silkti. Dikkatini D.D. ve Bobby'den alıp bu kez başkomiser yardımcısına verdi. "Beğenseniz de beğenmeseniz de durum bu. Müvekkilim in daha ne kadar süreyle *işbirliği* konusunda istekli olacağını bilemem. Bu sabah gerçekten de çok sarsıcı bir olay yaşadı. Bu öğleden sonra ya da yarın sabah da aynı isteği devam ettireceğinin garantisini veremem. Bu sırada, müvekkilim soracağınız sorulara cevap vermeye gönüllü olmayacaksa bile, Sophie Leoni' nin cesedini bulmak sizin için pek çok sorunun cevabı olabilir diye düşünüyorum. Yani delil bulmak açısından... Yoksa siz hâlâ oradan buradan delil toparlamakta ısrar mı ediyorsunuz?"

"Sonrasında yeniden cezaevine dönecek," dedi Horgan.

D.D. derin bir nefesle oflayarak, "Ah, lütfen ama," demişti. "Teröristlerle masaya oturamazsın."

Cargill, D.D'yi önemsemeyerek dikkatini halen Horgan'a odaklıyordu. "Anlaşıldı."

"Tüm bu süre içinde de kelepçeli olacak."

"Başka türlüsünü beklemiyoruz zaten." Kısa bir sessizlik oldu. "Siz yine de belki Suffolk Şerif Bürosu’yla koordinasyon içine girmek isteyebilirsiniz. Yasal açıdan değerlendirecek olursak Tessa onların vesayeti altmda. Yani belki de Tessa için gerekli önlemleri onlar almak isteyebilir."

Horgan bu sözler karşısında gözlerini devirmişti. Birden fazla kolluk kuvvetinin ortaklaşa çalışması... bir bu eksikti.

"Dediği yere gitmek ne kadar sürecek?" diye sordu Horgan.

"Bir saati geçmez."

D.D. duvardaki saate göz attı. Saat sabah on buçuktu. Güneş beş buçukta batıyordu. Bu da saatin kritik bir öneme sahip olduğu anlamına geliyordu. D.D. artık ne istediğini bilemeyerek gözlerini amirine dikti. Bir şüphelinin isteklerini yerine getirmekten nefret ediyordu ama yine de

Sophie'yi de evine getirmek istiyordu. Eğer bu kadar yaklaştıysa bu fırsatı tepemezdi. Belki de bu sayede kalbindeki sızı bir nebze olsun yatışırdı.

Horgan ani bir kararla, "Leoni'yi öğlen cezaevinden alın," dedi. Dönüp D.D.'yi dikkatle süzdü. "Hemen bir köpek ekibi ayarla. Derhal."

"Peki, efendim."

Horgan yeniden CargilPe döndü. "Bizi oyalayacak şeylerden uzak durun. Müvekkilin ya bizimle işbirliği yapar ya da cezaevindeki tüm ayrıcalıklarına veda eder. Sadece hücresine dönmekle kalmaz, şartlar bu sefer onu daha da zorlar. Anlaşıldı mı?"

Cargill belli belirsiz gülümsedi. "Benim müvekkilim de bu teşkilata hizmet vermiş bir memur. Bunu anlayışla karşılayacaktır. Bu arada izniniz olursa, sizi müvekkilim halen hayattayken çabalarınızda size yardımcı olması için izin verdiğinizden dolayı tebrik etmek istiyorum."

D.D.'nin içinde fırtınalar kopuyordu. Yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki; etrafa tekme savurmak, bağırıp çağırmak, öfkesini kusmak istiyordu. Ama elinde kalan kısıtlı zaman dilimini düşünerek aklındaki her şeyi bir köşeye bırakıp, kendine hâkim oldu ve Kuzey Massachusetts Araştırma ve Kurtarma Köpek Timi'yle bağlantıya geçti.

Pek çok köpekli ekipte olduğu gibi, Massachusetts köpek timini de gönüllü çalışanlar oluşturuyordu. Ekip Nelson Brad-ley ve onun Alman kurt köpeği Quizo'yla birlikte tam on bir kişiydi. Quizo dünyada eğitim almış yedi yüz köpekten biriydi.

D.D.'nin Nelson ve Quizo'ya çok ihtiyacı vardı. Hem de hemen. Neyse ki ekibin başkanı Cassondra Murray tüm ekibi doksan dakika içinde göreve hazır hale getirebileceğinin müjdesini vermişti. İlk olarak Murray ve muhtemelen beraberindeki Nelson, polisle teşkilat binasında buluşacakları; Ardından da ekibin geri kalan kısmı bir güzergâh belirleninceye kadar yola çıkmış olacaktı. Ekibin çoğu şehir dışmda yaşadığından süre zarfi bu şekilde değerlendirilecekti.

Plan D.D. için uygundu.

D.D. telefonda, "Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu. Köpekli bir timle çalışmayalı hayli uzun zaman olmuştu ki son çalıştığında da ceset değil bir canlının izini sürmüşlerdi. "Eğer isterseniz, çocuğun kıyafetlerinden getirebilirim."

"Gerek yok."

"Ne de olsa aradığımız bir ceset," dedi D.D.

" Yok. Fark etmez. Köpekler canlı da olsa, ceset de olsa insan kokusunu alabilmek için eğitim aldılar. Aslında, çoğunlukla arama yaptığım ız ortam larda bize engel olmayarak yardımcı olabilirsiniz."

D.D. biraz terslenerek, "Pekâlâ," demişti.

Murray, "Tek bir köpeğimiz yüz elli gönüllünün yapabileceği bir işi tek başına yapabiliyor," dedi.

"Peki, kar bizi engelleyecek midir?"

"Hayır. Sıcaklıkla birlikte kokular yayılır elbet, soğuk havalardaysa toprağa yakın olur. Terbiyecileri olarak, köpeklerimizi uygun koşullara göre hazırlıyoruz. Köpekler açısından bakacak olursak da koku her türlü kokudur."

"Peki, süre olarak ne diyebilirsiniz?"

"Eğer arama yapılacak alan çok zorlu değilse, köpekler iki saat çalışıp yirmi dakika molayla idare edebilirler. Bu tabii ki koşullara bağlı."

"Kaç köpek getireceksiniz?"

"Üç. Hiç şüphesiz Quizo içlerinde en iyisi ama diğer ikisi de arama ve kurtarma köpekleri."

"Bir dakika... ben sadece Quizo'nun ceset arama köpeği olduğunu sanıyordum."

"Artık değil. İki yıl önce tüm köpeklerimiz hem canlı, hem ölü insan ve suda arama yapma konularında eğitildiler. Eğitime ilk olarak canlı insan arayışıyla başlıyoruz, çünkü böylesi yavru köpekler için en kolay olanı. Köpekler bu aşamayı başarıyla tamamladığında sırasıyla önce ceset arayışı sonra da suda arama çalışmaları için eğitiliyorlar."

"Ceset aramalan için köpeği nasıl eğittiğinizi sorabilir miyim acaba?"

Murray bir kahkaha patlattı. "Sanırım bu konuda biraz şanslıyız. Adli Tıp Uzmam Ben... "

"Ben'i barı de tanıyorum."

"O, bu konuda bize fazlasıyla yardımcı oluyor. Ben'e ceset torbalanılın içlerine yerleştirmek üzere tepiş toplan veriyoruz. Sonra da topları bizim için hava geçirmeyen özel muhafaza kaplarında saklamasını istiyoruz. Eğitimleri o toplar sayesinde yapıyoruz. Bu şekilde en etkili yolu bulmuş oluyoruz. Çünkü Massachusetts eyaleti gerçek cesetler kullanmamıza izin vermiyorve ben de yapay 'cesetkokusu' olayına pek sıcak bakmıyorum. Dünyanın en iyi bilim insanlan çürümeye yüz tutmuş etin yeryüzündeki en karmaşık koku olduğu konusunda hemfikir. Tann bilir köpekler o anda nelere odaklanıyorlar, bu nedenle onların işine burnumuzu sokmamak en iyisi."

"Anladım," dedi D.D.

Murray, "Suda arama çalışması yapılacak mı?" diye sordu. "Çünkü bu mevsimde biraz zor olabilir. Köpekleri botlarla gezdiriyoruz elbette ama hava koşullarını göz önüne alacak olursa her an suya düşme ihtimallerine karşın özel yalıtımlı kıyafetler giydirebiliriz."

"Köpekleriniz su üzerinde aramayı botla mı yapıyorlar?"

"Aynen öyle. Tıpkı esen bir rüzgârdan alır gibi, su akıntısından da koku alabiliyorlar. Quizo daha önce bu yöntemle suyun otuz metre altındaki bir cesedi bulmayı başardı. Tam bir şeytan işi, değil mi? îşte bu yüzden yapay ceset kokusunu sevmiyorum. Köpekler bizim laboratuvar çalışmalarımızdan çok daha zeki hayvanlar. Suda arama yapmayı düşünüyor musunuz?"

D.D. dürüstçe, "Şu an için bir şey söyleyemiyorum," dedi.

"O halde biz yine de her ihtimale karşı tam teçhizatlı gelelim. Aranılacak bölgenin Boston'a en fazla bir saatlik mesafede olduğunu söylemiştiniz değil mi?"

"Öyle tahmin ediyoruz."

"O halde yanıma Massachusetts topografya haritamı alsam hiç fena olmaz. Kokularm izini sürerken topografya bizim için sen derece önemlidir."

D.D. yeniden, "Anladım," dedi.

"Adli tıp uzmanı ya da adli antropologlar da bizimle birlikte olacaklar mı?"

"Neden?"

"Bazen köpekler farklı kalıntılara rastlayabiliyorlar. Bulunan şeyin insana ait olup olmadığının teyidini yapmak için bu işten anlayan bililerinin olması faydalı olabilir."

"Bizim aradığımız kalıntılar kırk sekiz saatten daha az süreyle dışarıda kaldı," dedi. "Sıcaklığın da donma derecesinde olduğunu düşünürsek..."

Bir anlık sessizlik olmuştu. "Pekâlâ, o halde antropolog fikrinden vazgeçebiliriz," dedi Murray. "Doksan dakika sonra görüşürüz."

Murray telefonu kapatmıştı. D. D. ise ekibin geri kalanını toparlamak için çoktan işinin başına dönmüştü.

28. Bölüm

Salı günü öğlen on iki sulan. Suffolk ilçe Hapishanesinin muhafaza memurluğunda ellerimde kelepçe, ayaklarımda zincirle bekliyordum. Bu kez garaja yanaşan Suffolk Şerif Bürosu'na ait bir cezaevi aracı değil, onun yerine Boston Polis Teşkilatfnın Crown Victoria polis aracıydı. Yavaşça güvenlik bölgesine girdi. Bu duruma hem şaşırmış hem de bundan etkilenmiştim. Ben nakil işlemini Suffolk Şerif Büro-su'nun yapacağını sanıyordum. Tamı bilir, beni Dedektif D.D. Warren'in gözetimine vermek için kaç makam aşılmış, kaç izin gerekmişti.

Arabadan ilk inen Warren oldu. Oturduğum tarafa alaycı bir bakış fırlatıp, komuta merkezinin olduğu yere doğru ilerledi ve görevli infaz memurlarına elindeki kâğıtları uzattı. Dedektif Bobby Dodge ise bu sırada yolcu koltuğunun kapısını açmış ve arabanın etrafından dolanarak yanıma gelmişti. Yüzündeki ifadeden hislerini anlamak imkânsızdı. Ne demişler, durgun sular derin olur.

Bu yolculuk için üzerimde rahat yolcu kıyafetleri yoktu. ()nceden verdikleri pantolon, gömlek yerine bu kez turuncu mahkûm kıyafeti giyiyordum. Tüm dünyaya ne mal olduğum açıkça ilan edilecekti böylece. Yönetimden bir kaban, şapka ve eldiven istemiştim ama hiçbiri temin edilmemişti. Anlaşılan o ki şerif birimi soğuk alma ihtimalimden, kaçma ihtimalim kadar korkmuyordu. Topluma karıştığım geçici süre içerisinde sürekli zincirli olacaktım. Üstelik yanı başlında beni bir an olsun yalnız bırakmayacak bir polis olacaktı.

Bu koşullara karşı koyacak durumum yoktu. Zaten yeterince gergindim. Sabah yaşadığım olayın şokunu henüz üzerimden atamamışken bir de öğleden sonranın gerginliği çökmüştü üzerime. Başımı aşağı eğip bakışlarımı ileriye odaklamaya çalıştım.

Kendine aşırı güvenmemek her kapıyı açan bir erdemdi.

Bobby'nin yanıma gelmesiyle yanımda duran infaz memuru kolumu nihayet bıraktı. Bobby beni devralıp polis aracına doğru götürdü.

D.D. de bu sırada evrak işlerini bitirmişti. Bobby oturmam için arka kapıyı açarken, D. D. buz gibi bakışlarla beni izliyordu. Ellerimdeki ve ayak bileklerimdeki zincirlere rağmen yavaşça koltukta ilerlemeye çalıştım. Arkama öylesine yüklenmiş ve öyle garip bir pozisyon almıştım ki kendimi ters dönmüş bir böcek gibi hissediyordum. Bobby elini uzatıp beni kalçamdan tutarak ileri itmek durumunda kaldı.

D.D. başını iki yana sallayarak direksiyonun başına geçti.

Bir dakika sonra ağır demir kapı büyük bir gürültüyle ve yavaşça açıldı. Garajdan geri geri çıkarak Boston sokaklarına daldık.

Bakışlanmı başımın üzerindeki mart ayının gri gökyüzüne çevirdim ve gözlerimi kırpıştırdım.

Kar yağacak galiba, diye düşündüysem de tek kelime etmedim.

D.D. yakınlardaki bir hastanenin park yerine doğru ilerledi. Orada beyaz arazi araçlarından, siyah beyaz polis araçlarına kadar bizi bekleyen yarım düzine araba daha vardı. D.D.'nin içeri girmesiyle hepsi de peşimize takılmıştı. D. D. dikiz aynasından bana göz attı.

"Konuşmaya başlamışsın," dedi.

"Bir kahveye hayır demem."

"Canın cehenneme."

Elimde olmadan gülümsemiştim. Tıpkı kocama benze-miştim. Artık benim de içimde bir İyi Tessa, bir de Kötü Tes-sa vardı. İyi Tessa, Kim Watters'ın hayatını kurtarmıştı. İyi Tessa kötü niyetli mahkûmlarla boğuşmuş ve bir anlığına da olsa sanki eski bir polismiş gibi davranmıştı.

Kötü Tessa'nın üzerinde ise turuncu bir mahkûm kıyafeti vardı ve bir polis arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Kötü Tessa... Kötü Tessa için gün daha yeni başlıyordu.

"Arama köpekleri var mı?" diye sordum.

D.D. üzerine basa basa, *"Ceset arama* köpekleri," dedi.

Bir kez daha gülümsedim, yalnız bu seferki hüzünlü bir tebessümdü. Bir an için güçlü duruşumdan ufacık bir taviz verdiğimi hissettim. îçimde giderek büyüyen bir boşluk vardı. Her şeyimi kaybetmiştim ve de daha kaybedeceklerim vardı.

Noel için tek istediğim ön iki dişim...

"Onu bulmanız gerekiyordu," diye mırıldandım. "Size güveniyordum."

D.D. çıkışarak, *"Nereye*gidiyoruz?" diye bağırdı.

"İki numaralı güzergâha. VVestbound, Lexington yoluna."

D.D. arabayı sürmeye devam etti.

D. D. oturduğu yerde, lafı hiç uzatmadan "Memur Lyons ile ilgili gerçekleri biliyoruz," dedi. Bu sırada iki numaralı güzergâha girip Arlington' ı geçmiştik. Şehrin boğucu havası-yerini banliyönün boş hayalleri almıştı. Hemen arkasın-eski Lexington ve Concord kasabaları gelmiş, son ola-da Massachusetts'in çekici kırsal güzelliği Harvard'a ulaşmıştık.

"Ne biliyorsunuz?" diye sordum. Gerçekten de merak içindeydim.

"Eşinden şiddet gördüğün iddiam haklı çıkarmak için seni öldüresiye dövdüğünü."

Dedektif Dodge'a dönüp "Sen hiç bir kadını dövdün mü?" diye sordum.

Bobby Dodge oturduğu yerde arkasına döndü.

"Bana tetikçiyi anlat Tessa. Beni ne kadar inandırabileceksin görelim."

" Yapamam."

"Yapamaz mısın?"

Kelepçeli ellerimin izin verdiği ölçüde öne doğru eğildim. Hüzünlü bir ifadeyle "Yapamam çünkü onu kendi ellerimle öldüreceğim," dedim. "Ölülerin arkasından kötü konuşmak hiç güzel bir şey değil."

"Ah, hadi ama," diyerek araya girdi D.D. "Çocuk gibi konuşuyorsun."

"Hımm, kafama birkaç yumruk yediğimden olabilir mi acaba?"

D.D. yeniden gözlerini devirdi. "Sevecen olduğum kadar çıldırmış olamazsın," diyerek çıkıştı. "Hakkındaki her şeyi öğrendik Tessa. Paranızı son kuruşuna kadar savuran kumar hastası kocanı da, seninle yaşayabileceği şanslı bir gecenin hayalini kuran o azgın genç adamı da biliyoruz. Belli ki tüm geçmişin boyunca yanlış erkekleri seçmiş ve soma da onları öldürmek zorunda kalmışsın."

Cevap vermedim. Dedektif hedefi adeta on ikiden vurmuştu.

D.D. canı sıkılarak, "Ama kızma neden yaptın bunu?" diye sordu. "înan bana, kocanı göğsünde açtığın üç delikle öldürmen için seni suçlayamam. Ama kızına sırt çevirmene sebep olan şey ne?"

"Shane size ne anlattı?" diye sordum.

D.D. kaşlarını çatarak gözlerini bana dikti. "Beni yere yapıştırmaya çalışmadan öncekileri mi yoksa sonrakileri mi soruyorsun?"

Şaşkınlıkla bir ıslık çaldım. "Demek böyle oluyor. İlk kadınınızı dövünce, gerisi çorap söküğü gibi geliyor."

Bobby araya girerek, "Brian'la tartışıyor muydunuz?" diye sordu. "Belki kavga itiş kakışa dönüştü ve Sophie de araya girince..."

Bakışlarımı pencereden dışarı çevirerek, "Cuma gecesi devriye yerime gittim," dedim. Dışandaki ev sayısı azalırken ağaçlıklar çoğalıyordu. Yaklaşıyorduk. "O zamandan sonra da kızımı bir daha canlı görmedim."

"O halde bunu Brian yaptı? Ne diye suçu onun üzerine atmıyorsun o zaman? Neden üzerini örtmeye çalışıp böylesi bir plan tezgâhlıyorsun?"

Yolun sol tarafında kırmızıya boyanmış elma tezgâhları vardı. Şu an boşlardı ama sonbaharda yörenin en iyi elma şarapları burada satılırdı. Daha yedi ay önce buraya gelip şaraptan içmiş, saman balyalarıyla yolculuk etmiş ve de balkabağı tarlalarına gitmiştik. Beni buraya getiren bu muydu? Gözümün önünde bir resim: Bir cumartesi günü, kalbim delicesine çarparken ve güneş yavaş yavaş kaybolurken kendimi bir çizgi film kahramanı gibi keder ve umutsuzluk içinde çılgına dönmüş bir halde

koşarken görüyorum. Hızlı, daha hızlı hareket etmeli, daha az düşünmeli, daha çok şey yapmalıyım.

Brian'ın sonbahar seferine gitmeden önce buraya mutlu bir aile olarak gelişimizin hatırasıydı beni buraya çeken. Zihnimde kalan son mutlu anlardan biriydi.

Sophie bu elma tezgâhını çok sevm işti. Üç bardak elma şarabı içmiş, mayalı şeker sayesinde çakırkeyif olmuş koşarak kabak tarlalanna dalmış ve tam bir değil, üç kabağa sanlın işti. Baba kabak, anne kabakve çocuk kabak, demişti. Alm işte size bir *kabak ailesi.*

"İzin ver anne. İzin ver, izin ver, izin ver. Lütfen, lütfen, lütfen. "

"Pekâlâ, tatlım. Kesinlikle haklısın. Bu aileyi ayırmak hiç de hoş olmaz. Hadi hepsini alalım. "

"Oleyl Baba, baba, baba, bak bir kabak ailemiz oldu. Oley!"

Zor duyulan bir sesle" Şuradan sağa dönelim," dedim.

"Sağa mı?" D.D. sert bir fren yapıp direksiyonu sağa kırdı.

"Beş yüz metre sonra sola dönüp bir köy yolunagireceğiz--"

"Üç kabak mı? "Brianbana bakıp başını iki yana sallamıştı. *"Çok aptalca."*

"Elma şarabının yanında içmesi için ona üç tatlı çörek alan da şendin ama. "

"Ee, üç tatlı çöreğe karşılık iiç kabak mi?"

"Öyle görünüyor."

"Pekâlâ, ama baba kabağı ben oyarım... "

"İşte ağaç! Buradan dön. Sola, sola. Şimdi otuz metre sonra köy yolunu göreceğiz."

D.D. somurtarak, "Güzergâhı tam olarak veremeyecek olan sen miydin?" diye sordu.

"Elbette."

D.D. daha küçük olan köy yoluna saptı. Aracın tekerlekleri sertleşmiş karın üzerinde dönerek ilerliyordu. Hemen arkamızda, tam tamına bir, iki, üç, dört araç takipteydi onların arkasında da iki beyaz kamyonet ve bir dizi polis aracı vardı.

Kesinlikle kar havası, diye düşündüm.

Ama artık hiç umurumda değildi. Medeniyeti çok geride bırakmıştık. Burası dımdızlak ağaçların, donmuş havuzcuk-lann ve de beyaz çıplak tarlaların dünyasıydı. İnsanlar keşfedene dek pek çok olaya sahne olabilecek bir yerdi. Çaresiz bir kadının son kez ayaklanmasına sebep olacak türden bir yerdi.

KötüTessa yeniden sahneye çıkmaya hazırlanıyordu.

"İşte geldik," dedim.

Dedektif D. D. Warren, zavallı, arabayı sağa çekti.

Ters bir ses tonuyla, "Çık dışarı," dedi.

Gülümsedim. Kendimi tutamamıştım. Dedektifin gözlerinin içine bakıp, "Tüm gün boyunca bu sözü duymayı bekledim," dedim.

29. Bölüm

On dakika sonra D.D., arka arkaya park etmiş arabaların yanında durarak Bobby ile tartışıyor ve "Onun ormana girmesini istemiyorum," diyordu. "Onun işi sadece bizi buraya getirmekti. O işini yaptı, şimdi sıra bizde."

"Köpekli ekip onun da gelmesini istiyor," diye karşılık verdi Bobby. "Rüzgâr yok, bu da köpeğe kokuyu getirecek bir şey olmadığı anlamına geliyor."

D.D., Bobby'ye boş gözlerle baktı.

Bobby elleriyle bir üçgen şekli yapıp, "Koku," diyerek şansını yeniden denemeye karar verdi. "Hedeften etrafa konik şeklinde yayılır. Köpeğin kokuyu alabilmesi için rüzgârın yardımına ihtiyacı vardır, koninin içerisinde eğer rüzgâr kokuyu taşımayacak olursa, köpek hedefi burnunun ucunda dahi olsa kaçırabilir."

D.D. "Köpekler hakkında bu kadar çok şeyi ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Otuz saniye önce, Nelson ve Cassondra'ya bizim ne yapabileceğimizi sorduğumda. Koşullar konusunda biraz tedirginler. Alan düz ki, bu bence gayet olumlu bir etken ama aynı zamanda da açık. Zaten durumu karmaşık bir hale getiren de bu."

"Neden?"

"Çünkü koku önündeki bir bariyere çarptığında orada birikiyor. Eğer burası etrafi çitlerle çevrili bir alan ya da ça-lılıklı bir vadi olsaydı, araştırmalara kenarlardan başlayabilirlerdi. Ama gel gör ki ortada ne çit var ne de çalılık. Uçsuz bucaksız bir alan... bu ..."

Bobby elini etrafındaki alanı gösterire esine savurdu D.D. ise derin bir iç çekti.

Tessa Leoni onları Massachusetts'in az sayıdaki yarı orman, yarı tarladan oluşan, kuş uçmaz kervan geçmez yerlerinden birine getirmişti. Pazar gecesi yağan karın etkisiyle etraf alabildiğine beyaz bir hiçlikten oluşuyor gibiydi. Nebir ayak, ne bir lastik, ne de bir sürüklenme izi vardı görünürde. Gözlerin görebildiği tek şey sadece boş araziye ara ara serpiştirilmiş çıplak ağaçlar ve kabarık çalılıklardı.

D.D. buraya kadar girebildikleri için bile kendilerini şanslı hissediyordu, nasıl çıkacaklan ise kafasında hâlâ bir muammaydı. Belki de en iyisi ayaklarına kar ayakkabıları giymek olacaktı. Hiç çıkmayıp kalmak ise çok daha iyi bir seçenek olabilirdi.

Bobby, "Köpekler yeni yağan kann içinde yürümeye ça-

lışırlarken daha da fazla yorulacaklar," dedi. "Bu yüzden de ekip mümkün olan en küçük alandan başlamak istiyor. Bu da Tessa'yı yanımıza almamız halinde hedefe daha çabuk ulaşabileceğimiz anlamına geliyor."

D.D. kendi kendine,*sadece ne tarafa gideceğimizi söylese,* dedi.

Bobby gözlerini devirdi. "Tessa'nın ayaklan zincirli. Kadın bacağını sadece on santim açarak yürümeye çalışıyor. Kaçacak hali yok ya."

"Üzerinde kabanı yok."

"Eminim ki bir iler inde yedek vardır."

D.D. birdenbire, "Bizimle oyun oynuyor," dedi.

"Biliyorum."

"Sorularımıza nasıl kaçamak cevaplar verdiğini görmedin mi?"

"Gördüm."

"Güya bizi konuşturup bilgi alacak."

"Aynen öyle."

"Kadın infaz görevlisine saldıran erkek mahkûma ne yaptığını duydun mu? Adamı bir öldürmediği kalmış. Baldırına bıçak sağlayıp bıçağı içeride

döndürmüş. Hem de tam iki kez. Bu profesyonel eğitimin de ötesinde, sadistlik."

Bobby, D.D'yekatılarak, "Tessabiraz ... kendini çabuk kaybeden biri," dedi. "Sanıyorum ki sen günlerde hayat, üzerine biraz fazla gelmeye başladı."

"Öyle ama şu halimize bir bak," dedi D.D. "Bizi resmen parmağında oynatıyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

Bobby bir süre düşünüp en sonunda, "Belki de senin arabada kalman en iyisi," dedi. "Güvenliğin için..."

D.D., Bobby'nin suratının ortasına bir yumruk indirmemek için kendini zor tutuyordu. Derin bir nefes alıp alnını ovaladı. Dün gece uyumamış, bu sabah ağzına tekbir lokma dahi koymamıştı. Yani daha Tessa Leoni'nin onları kızına götürmek için işbirliği yapmak istediği haberi gelmeden D.D. yorgun ve de huysuzdu.

D.D. burada olmak da bu karın içinde debelenmek de istemiyordu. Belli belirsiz bir tümseği eşeleyip, altı yaşındaki küçücük bir kızın donmuş bedenini bulmak da istemiyordu. Sophie acaba kucağındaki bez bebeği ve pembe kabanının içinde uyuyor gibi mi görünecekti?

Yoksa vücudunda yaşadığı vahşetin izleri olarak kurşun delikleri ya da kırmızı kan damlalan mı olacaktı?

D.D. artık kendini hiç de profesyonel gibi hissetmeyen bir profesyoneldi. Arabanın arka koltuğuna yavaşça süzülüp ellerini Tessa Leoni'nin boğazına sarmak, sonra da tüm gücüyle sıkmak, sarsmak ve bağırmak istiyordu. *Bunu nasılya-pabildin? Seni seven küçücük bir kıza bunu nasıl yapabildin?*

Belki de D.D.'nin geride kalması en iyisiydi. Gerçi bunu yapamayacağım kendi çok iyi biliyordu.

Bobby usulca, "Arama kurtarma ekibi daha fazla yardım talep ediyor," dedi. "İdeal şartlar altında, güneşin batmasına dört saat kaldı. Köpekler bu süre içinde arazide sadece hızla yürüyebilirler o kadar. Eğitmenler de öyle. Ne öneriyorsun?"

D.D. mırıldanarak, "Lanetolsun," dedi.

″ A1 benden de o kadar."

D.D. biraz düşündükten sonra, "Eğer Leoni bizimle oyun oynamaya devam ederse, onu öldürürüm," dedi.

Bobby omuzlarını silkti. "Emin ol buradaki pek çok kişi buna ses çıkarmayacaktır."

"Bobby... eğer cesedi bulacak olursak ... ve ben buna dayanamayacak olursam..."

Bobby sessizce, "Ben idare ederim," dedi.

D.D. onu başıyla onayladı. Teşekkür etmek istediyse de boğazı adeta tıkanıp kalmıştı. Yine başım salladı. Bobby ise eliyle D.D.'nin omzuna dokunup teselli etti.

Somasında ikisi birden Tessa Leoni'ye yöneldiler.

Tessa polis aracından inmişti. Ellerindeki kelepçe ve ayak bileklerindeki zincire rağmen arama kurtarma araçlarından birinin yanına yaklaşmış, Nelson'un köpekleri aşağı indirmesini izliyordu.

îlk iki kafeste küçük köpekler vardı ve bir yandan delicesine havlarken, bir yandan da kendi etraflarında dönüp duruyorlardı.

Bobby ve D.D. onlara doğru yaklaşırken Tessa, Nelson' a, "Bunlar arama köpekleri mi? diye soruyordu.

Nelson, "Hayır," dedi. Diğer iki kafese göre çok daha büyük bir kafesin kapışım açıp kocaman bir Alman kurdunu dışarı saldı. "Bunlar ödül."

"Ne?"

Dışarı çıkan kurt Nelson'un bacaklarına dolanarak etrafında geziyordu. Nelson eğilip diğer iki kafesi de açtı. Kafeslerin içinden çıkan ve ikiz gibi duran daha küçük ve daha tüylü iki köpek hemen Alman kurdunun üzerine atıldılar. Köpekler, Nelson, Tessa, Bobby, D.D. ve diğer herkes yirmi metrekarelik bir alanın içinde olacaklara hazırdı.

Nelson kelimeleri uzatarak, "Bunlar Kelli ve Skyler," dedi. "Teriyer cinsi. Zehir gibi akıllıdırlar. Ama arama kurtarma çalışmaları için biraz

fazla gergindirler. Ne var ki Qu-izo onlann dünyadaki en iyi oyun arkadaşı olduklarım düşünüyor ve şimdiye dek Quizo'nun onlarla oyun oynama ödülünü ıskaladığını hiç görmedim."

Tessa şüpheyle, "Onları yemeyecek öyle değil mi?" diye sordu. Göz alabildiğince uzanan beyaz karların üzerinde titrek turuncu bir leke gibi duruyordu.

Nelson bu sorudan hoşlanmış gibi sırıttı. D.D., *bir katille konuşmaktan rahatsız olsa da hiç belli etmiyor*, diye düşünmüştü. Nelson kasası kapalı kamyonetinden gerekli malzemeleri aşağı indirirken, "Eğitim köpeklerinin en önemli özelliği," diyerek anlatm aya başladı." Köpeğin neyle motive olduğunu keşfedebilmek. Her köpek farklıdır. Kimi yiyecek ister, kimi sevgi. Çoğu da tek bir oyuncak üzerine odaklanır. Bir eğitimci olarak bunları doğru gözlemlemen gerekir. En sonunda köpeğe ödül olarak ne verebileceğim anlayıp köpeğini gerçekten neyin motive ettiğini çözebilirsen, işte o zaman gerçek eğitim başlar."

"Gel, Quizo, buraya gel." Nelson köpeğinin başına hafifçe dokundu. "Quizo benim için çok çetin bir cevizdi. Gördüğüm en akıllı köpekti ne var ki ancak canı istediğinde akıllı oluyordu. Tabii ki bu da, bu tarz bir işte hiç de işinize gelmiyor. Benim ihtiyacım cam istediğinde değil, ben emir verdiğimde hazır olmasıydı. Sonra bir gün, bu iki" -dönüp havlayıp, sıçrayan iki köpeği işaret etti- "köpek çıkageldi. Onlara artık bakamayan bir arkadaşımın köpekleriydiler. Onlara daha iyi bir yer buluncaya kadar bakabileceğimi söylemiştim. Emin olun bu her iki taraf için de ilk görüşte aşk gibi bir şeydi. Bayan Kelli ve Bay Skyler hemen Quizo'ya doğru koştular, Quizo da onları kovalamaya başladı. Bunu şöyle bir düşündüm. Belki de en yakın dostlarıyla oyun oynamasına izin vermem onun için bir ödül olabilirdi. Görseniz Quizo tam bir gösteriş budalası. Uzun saatler çalışmayı hiç önemsemiyor, yeter ki seyircisi eksik olmasın."

"Bu yüzden artık olay yerine gittiğimizde üçünü birden getiriyorum. Quizo'ya dostlarının da burada olduğunu anlaması için biraz zaman tanıyorum. Sonra Kelli ve Skyler'ı uzaklaştırıyoruz -ya da bazen yammızda da tutabiliyoruz-sonrasmda da Quizo'ya çalışmasını emrediyoruz. Quizo da işini bitirir bitirmez arkadaşlanmn yanına gideceğini biliyor ve hiç zaman kaybetmeden işe koyuluyor.

Nelson başını kaldınp Tessa'yı dikkatle süzdü. "Skyler ve Kelli aym ramanda onu neşelendiriyor da," dedi. "Arama kurtarma köpekleri bile olsalar köpekler ceset bulmaktan hoşlanmıyorlar. Kendilerini hemen mutsuz hissedebiliyorlar. O nedenle Skyler ve Kelli'nin bugün burada oluşları iki kat önemli."

D.D.'ye mi öyle geliyordu yoksa Tessa sonunda ürkmüş müydü. Kim bilir, belki de bu beton gibi görünüşün altında halen çarpan bir kalp vardı.

D.D., Bobby'yle birlikte bir adım öne çıktı. Önce Nel-soria dönerek, "Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu.

Nelson önce köpeklerine, ardından da arabasının arkasına park etmiş diğer arabaları boşaltan tüm ekibe şöyle bir baktı. "Onbeş dakika kadar."

"Bizden istediğin başka bir şey var mı?"

Nelson belli belirsiz gülümsedi. "Kazacağımız yere bir X işareti koysan hiç fena olmaz."

D. D. merakla "Köpeklerin doğru noktaya geldiğini, arananı bulduklarını nereden anlıyorsunuz?" diye sordu. "Daha yüksek sesle havlamaya falan mı başlıyorlar?"

"Üç dakika boyunca kesintisiz havlıyor," diye cevapladı Nelson. "Her arama kurtarma köpeği farklı eğitilebilir. Kimi hedefi bulduğunu belli etmek için oturur, kimi farklı şekillerde havlar. ..Ama bizim ekibimizin işi arama kurtarma olduğundan biz köpeklerimizi üç dakika kesintisiz havlayacak biçimde eğittik. Çünkü kimi zaman köpekler gözden uzakta, bir ağacın ya da kaya parçasının arkasında olabiliyor. Üç dakikada ona kolaylıkla yetişebiliyoruz. Bu yöntem işimize oldukça yanyor."

D.D., "Sana kazacağın yeri gösteren bir X işareti bah-şedemem belki ama nasıl başlayacağımız konusunda yardımcı olabilirim," dedi.

D.D., Tessa'ya dönüp, "Hafızanı bir yokla bakalım. Arabayla buraya kadar geldin mi?" diye sordu.

Tessa'mn yüzündeki ifade birden silikleşmişti. Boş gözlerle bakıp başını evet anlamında salladı.

"Buraya mı park ettin?"

"Bilmiyorum. Yol o zaman daha net görünüyordu, kar yeni değildi. Yolun sonuna kadar gitmiştim."

D.D., etrafına bakındı. "Ağaçlar, tarlalar, tanıdık gelen hiçbir şey yok mu?"

Tessa titreyerek yeniden duraksadı. Kelepçeli ellerini yukan kaldınp ileriyi göstererek, "Belki şu ilerideki ağaç koruluğu olabilir," dedi. "Emin olamıyorum. Kar o kadar yeni ki... sanki biri tebeşirle yazdığım tahtayı silmiş gibi görünüyor her şey gözüme. Her şey hem o kadar tanıdık hem de o kadar uzak ki."

D.D. lafı hiç dolandırmadan, "Sadece dört saat," dedi. "Sonrasında öyle ya da böyle yeniden demir parmaklıkların arkasına döneceksin. Bu yüzden sana tavsiyem etrafa dikkatlice bakman. Çünkü kızım evine götürmeyi gerçekten istiyorsan, bu eline geçecek ilk ve son fırsat."

Tessa'mn yüzü nihayet bir ifade belirtisi vermişti. Ne tür bir his olduğu tam olarak okunamasa da içinde pişmanlık barındıran bir hise benziyordu. Bu görüntü D.D.'nin canını çok sıkmıştı. Her iki elini de kamımn üzerine koyup arkasını döndü.

Bobby'ye dönerek, "Ona bir kaban getirsinler," dedi.

Bobby'nin elinde ise çoktan bir kaban bekliyordu. Bobby kabanı uzattığında D. D. gülmemek için kendini zor tuttu çünkü kaban üzerinde *Boston Polis Teşkilatı* yazan armalı bir polis kabanıydı. Belli ki devriye araçlarından birinin bagajından çıkmıştı. Bobby kabam Tessa'mn omuzlannın üzerine attı. Tessa elleri kelepçeli olduğu için kollarını kabana geçirememişti ama Bobby yine de kabanın düşmesini engellemek için fermuarım çekmişti.

D.D. duyulabilir bir tonda söylenerek, "Sence hangisi daha tuhaf?" diye sordu. "Boston Polis Teşkilatı kabanını giyen bir eyalet memuru mu yoksa Boston Polis Teşkilatı kaban ını giyen Suffolk İlçe Hapishanesi mahkûmu mu? Bence her ikisi de." Sesi giderek daha da acımasız ve karanlık çıkıyordu. "Bu resme hiç uymuyor," dedi.

D.D. yeniden uzun adımlarla aracına yürüdü. Giderek artan iç sıkıntısı ve soğuğa karşı koymaya çalışarak bir başına orada öylece durdu.

Gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya başlamıştı.

Kar geliyor, diye düşündü. Keşke hiçbiri şu an orada olmasaydı .

On iki dakika sonra Tessa el ve ayaklarındaki zincirlerle başı çekerken D.D. ve Bobby her iki tarafında yol alıyorlardı. Hemen arkalarında köpek timi, en arkada da birkaç polis memuru vardı. Köpeklere henüz arama emri verilmediğinden onlar da birbirlerine bağlı ilerliyorlardı. Ama her an işe atılmaya hazır, tasmalannı zorlayarak ileri atılıyorlardı.

Henüz altı metre ilerlemişlerdi ki durmak zorunda kaldılar. D.D. her ne kadar Tessa'ya diş bilese de onun on santimetrelik yeni yağmış karda zincirlerle yürüyemediğini görmüştü. Tessa'mn bileklerindeki zincirler çıkarıldı ve nihayet biraz yol almayı başarabildiler.

Tessa, grubu ilk olarak birkaç ağaçlık bir koruluğa doğru götürdü. Haşlanın çatarak ağaçların etrafında dolandı. Tanımaya çalışır gibi bir hali vardı. Sonraki istikamet bir küme çıplak ağaç topluluğuydu. Tessa altı metre daha ilerlemiş, sonra kafasını iki yana sallayarak buradan da vazgeçmişti. Aynı bölgede üç farklı ağaç topluluğunu daha gezdiler. Ta ki dördüncü bir topluluk daha tanıdık görününceye dek.

Tessa ağaçlann arasına girip, yürümeye başladı. Adımları giderek daha hızlı ve daha kendinden emin bir hal alm işti. Alanın ortasmda yükselen koyu gri büyük kayalığa oraya geldiğinde kendince başını salladı. Kayadan oradan sola doğru ilerlediler. Quizo sanki kokuyu almış gibi hınldamaya başlamıştı bile.

Kimsenin ağzım bıçak açmıyordu. Çıkan tek ses yeni yağan kann üzerinde hışırdayan ayak sesleri, köpeklerin nefes sesleri, yünlü kaşkolları ve boyun bağlarına sımsıkı sanırmış eğitmen ve memurlann soluklanydı.

O ağaçlığın içinden de çıktılar. D.D. bir an durup bu işte bir yanlışlık olduğunu düşünmeye başladı ama Tessa hiç durmadan ilerlemeye devam ediyordu. Karla kaplı açık bir alanı geçip kara gömülmüş bentlerin arasında incecik akarak ormanın derinliklerinde gözden kaybolan küçük bir su kaynağını da geride bırakmıştı.

D.D. kendi kendine, *kucağında bir cesetle gelebilmek için oldukça uzun bir mesafe,* diye mırıldandı.

Bobby, D.D.'ye aynı fikirde olduğunu beyan eden bir bakış fiil attı.

Ama Tessa tek kelime etmedi. Şimdi sanki amacına ulaşmak üzereymiş gibi daha da hızlı yürüyordu. Yüzünde güçlükle okunabilen esrarengiz bir ifade vardı. Amansız bir kararlılık, hırpani bir umutsuzluğa katışmış gibiydi.

Tessa köpek ekibini de nazım çekebilecek arkadaşlarından mı sanmıştı yoksa aklı soğuk bir cumartesi gününe mi gitmişti? Belli değildi. Komşuları Brian'ın Denali'sinin öğleden sonra dört civarında evden çıktığını gördüklerini söyle-m işlerdi. Bu da Tessa buraya gelene dek güneşin büyük ölçüde battığı anlamına gelirdi.

Tessa alacakaranlıkta geçen o son otuz dakikada ne düşünmüştü acaba? Orm anın derinliklerine kucağında kızının cesediyle dalıp, karla kaplı zeminde ağaçların altma sığınırken neler his s etmiş ti?

İnsanın kendi çocuğunu gömmesi en değerli hâzineni doğanın kutsallığına emanet etmek miydi yoksa, en büyük günahım ormanın en derin yerlerine gömüp içgüdüsel olarak suçunun üstünü örtm e arzusunda olmak m ıydı?

İlerleyerek yosun kaplı bir dizi kayanın daha yanına ulaştılar. Bu seferkiler sanki elle taşınıp özellikle buraya yerleştirilmiş gibi duruyordu. Duvar kayaları, eski temel kalıntıları, baca parçaları... O kadar ki en az Massachusetts kadar eski görünüyorlardı. Demek ki ıssız ormanlar bile medeniyetten nasiplerini almışlardı.

Ağaçların arasında açık bir alan görmesiyle Tessa nihayet durdu.

Konuşmaya çalıştıysa da ancak birkaç denemenin sonunda fısıltıyla, "Burası," diyebildi.

"Neresi?" diye sordu D.D.

"Devrilmiş bir ağaç vardı. Önünde biriken kar adeta devasa bir kütle halini almıştı. Gözüme... sanki kazılması kolay bir yer gibi görünmüştü."

D.D. hemen cevap vermek istemedi. Karla kaplı açık alanı dikkatle süzdü. Sol tarafında yıkılmış bir ağaç tarafından oluşmuşa benzeyen yüksek bir kar birikintisi vardı. Onun önünde tıpkı diğerine benzeyen bir yükseklik

daha vardı. D.D. etrafına bakındığında açık alanın diğer tarafındaki tek tuk ağaçların olduğu yerlerde de benzer tümseklerin olduğunu gördü. Nereden baksan iki yüz elli metrekarelik bir alandı burası. Üç deneyimli arama kurtarma köpeği olan bir timle hiç de altından kalkılamayacak bir yer değildi.

Bobby de keskin nişancı gözleriyle alanı dikkatle incelemişti. D.D.'ye bakıp önce birbirine yakın iki tümseği, ardından da ağaçların uzak köşesindeki diğer tümseği işaret etti. D.D. de kafasıyla onu onayladı.

Artık av köpeklerini bırakma vaktiydi.

D.D., Tessa'ya hiç bakmadan, "Artık arabaya dönebilirsin," dedi.

"Ama... "

"Sana arabaya dön dedim!"

Tessa çenesini kapattı. D.D. arkada bir arada duran polis ekibine döndü ve daha önce olay yerinde giriş çıkış kayıtlarım tutmasını istediği memura bakarak ona eliyle gelmesini işaret etti. "Memur Fiske?"

"Buyrun, efendim."

"Mahkûm Leoni'ye arabaya kadar eşlik etmeni istiyorum ve biz dönene kadar da yamndan ayrrlma."

Memurun suratr bir anda düşmüştü. Aktif arama ekibinden, pasif mahkûm bakrcrlrğma geçmiş olmak belli ki camm srkmrştr. "Peki efendim."

"Tutuklu birine tek başına göz kulak olmarun büyük bir sorumluluk olduğunu aklından çıkarma."

Memur Fiske'in morali duyduğu bu cümleyle az da olsa yerine gelirken Tessa'nın yamnda belirip, elini tabanca kılıfına attı.

Tessa tek kelime etmeden yine o boş yüz ifadesini takınmış öylece bekliyordu. *İşte tam bir polis suratı*, diye düşündü D. D. ve nedense içini bir ürperti kapladı.

D. D. ani bir jestle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?" diye sordu Tessa

"Kızın bu kadarım hak ediyor. Çocukları ormanda bir başına bırakmamak gerek. Şimdi artık onu evine götürebiliriz."

Tessa'nın taş gibi suratı bir an için kınlır gibi oldu. Issız gözleri kocaman açrlmrş, ayaklarının üzerinde hafifçe sen-delemişti. Hatta kendini son anda toparlamasa yere düşebilirdi bile.

"Kızımı seviyorum."

D.D. çoktan hazırlanıp, ağaçların köşesinde tek sıra halini alan kurtarma ekibine harekete geçmeleri için işaret verirken, "Onu incitmeyeceğiz," dedi.

Tessa sesindeki telaşla bir kez daha, "Kızımı seviyorum," dedi. "Şimdi artık senin de beni anlıyor olman lazım. Ama soı henüz yolun basmdasın. Dokuz ay sonra şu anki sevginin aslında ne kadar da az olduğunu fark edeceksin. Sonra bir yıl daha binecek, bir yıl daha, bir yıl daha... Altı yılı bir düşünsene. Altı yıldır biriktirdiğin, giderek çoğalan bir sevgi..."

D.D. gözlerini karşısındaki kadına dikti. "Ama yine de Sophie'nin sonuna engel olamadı, öyle değil mi?

D.D. kasıtlı bir şekilde sırtını Tessa’ya dönüp ceset arama köpek ekibine katılmaya gitti.

30. Bölüm

Kimi seviyorsun?

îşte soru tam da buydu. Hem de en başından beri... Ama elbette ki Dedektif D. D.'n in bundan haberi yoktu. O yalnızca tipik bir çocuk istismarı ve cinayet dosyasıyla uğraştığını sanıyordu. Onu bunun için suçladığımı söyleyemem. Polisken benim de bayılmış annesinin başını bekleyen pek çok solgun yüzlü çocuğun evine gittiğim olmuştu. Pek çok annenin sanki havadaki bir sineğe vuruyormuşçasına minik oğlunu tokatladığını görmüştüm. Bir sürü çocuğu annelerinin ilgilenmeyeceğini bildiklerinden kendi yaralarını sarmaya çalışırken görmüştüm.

Ama D. D.'yi uyarmaya çalıştım. Benhayatımı Sophie için yeni baştan kurmuştum. O benim sadece kızım değil, en sonunda beni kurtaran aşkın adıydı. O benim için kıkır kıkır bir neşe ve katışıksız bir coşku kaynağıydı. Dünyamdaki en güzel şey, eve dönüş sebebimdi.

Kimi seviyorsun?

D.D. bir annenin yapabileceği en kötü şeye tanık olduğunu sanıyordu. Oysaki bir annenin aslında sevgisi için en doğru çareye başvurduğu gerçeğini görmüyordu.

Ne diyeyim ki? Bu mesleğin asla hata kaldırmayan bir yanı vardı.

Memur Fiske ile birlikte yeniden polis arabasına döndük. Ellerim halen kelepçeli olsa da, ayaklarım serbestti. Fiske bu detayı çoktan unutmuşa benziyordu, benimse hatırlatmaya hiç niyetim yoktu. Arka koltukta, elimden geldiğince kıpırdamadan bir tehdit unsuruymuşum gibi davranmamaya çalışarak oturdum.

Hem Memur Fiske'in kapısı hem de benim kapım açıktı. "Hava almam lazım," demiştim. Midemin bulandığını, her an kusabileceğim i söylemiştim. Memur Fiske önce bana şüphe dolu bir bakış fırlattıysa da sonradan razı olmuş ve hatta kelepçeli ellerimi gövdeme yapıştıran kapalı montumun fermuarım açmıştı.

Fiske şimdi ön koltukta öfkeli ve canı sıkkın bir halde oturuyordu. İnsanlar yedek kulübesinde beklemek için değil, oyuna girmek için polis oluyorlardı. Oysaki Fiske, şimdi oyunun seslerini uzaktan dinlemek durumundaydı. Arama köpeklerinin havlamalan, ormandan yükselip yankılanan insan sesleri...

"Kısa çöpü çeken sen oldun," dedim.

Memur Fiske ise hiç oralı olmamış, önüne bakmaya devam etmişti.

"Hiç bir ceset aramasında bulunmuş muydun?"

Fiske konuşmamakta kararlıydı. Anlaşılan düşmanla yüz göz olmaktan pek hoşlanmıyordu.

"Benbirkaçına gittim," diyerek devam ettim. "Sınırları iyi belirlemen gereken çok titiz bir çalışma. Santim santim, metre metre... Bir alanı tamamen taramadan diğerine geçemezsin. Kurtarma kısmı daha iyi. Bir keresinde NValden's Nehri'nde kaybolan üç yaşında bir çocuğun arama kurtarma çalışmalarına katılmıştım. En scnunda çocuğu iki gönüllü bulmuştu. Nasıl inanılmaz bir andı görmeliydin. Çocuk dışında herkes ağlıyordu. Onunsa tek derdi bir çikolata daha alabilmekti."

MemurFiske sessizliğini korumaya devam ediyordu.

Oturduğum sert plastik zeminin üzerinde hafifçe kıpırdandım. Kulaklarımı gelen seslere diktim. Geliyorlar mıydı? Daha değil.

"Çocuğun var mı?" diye sordum.

MemurFiske adeta kükreyerek, "Kes sesini," dedi.

"Yanlış strateji," dedim. "Burada benimle kalmak zorunda olduğuna göre, muhabbet kurman en doğrusu bence. Kim bilir, belki de güvenimi kazanacak şanslı eleman sen olursun. Belki de kocama ve kızıma ne

yaptığımı anlattığım tek insan olarak gecenin kahramanı olabilirsin. Bence bunu bir düşün."

Memur Fiske nihayet dönüp gözlerini gözlerime dikti.

"Umarım idam cezasım sırf senin için geri getirirler."

Gülümsedim. "O halde sen tam bir aptalsın. Çünkü ölüm

benim için şu an en kolay çıkış kapısı," dedim.

Yeniden önüne dönüp gözlerini dışarı dikti. Yine sessizliğe gömülmüştü.

Bir şarkı mınldanmaya başladım. Kendimi tutamıyordum. İşte yine içimdeki Kötü Tessa ayaklanıyordu.

Noel için tek istediğim ön iki dişim, ön iki dişim, ön iki dişim. "

Memur Fiske bir kez daha öfkeyle, "Kapa çeneni," diye bağırdı.

O an yükselen sesleri ikimiz de duyduk: koku almış bir köpeğin kesintisiz havlamaları. Eğitimcinin emriyle, arama ekibinin gösterilen noktaya hücumu. Memur Fiske oturduğu yerde doğrulup direksiyonun üzerine abandı.

İçindeki heyecam hissedebiliyordum. Elinden gelse arabadan fırlayıp o da o karmaşaya katılacaktı.

Oturduğum yerden, "Bana bir teşekkür borçlusun," dedim.

"Sana kapa çeneni dedim."

Köpek şimdi odaklanarak daha da yüksek sesle havlıyordu. Gözümün önünde Quizo'nun açık alanda daireler çizerek hedefi bulduğunu belli ettiğini getirebiliyordum. Devrilen ağaç benim için üzeri yumuşak karla örtülü, ne büyük ne de küçük, tam bir doğal oyuk oluşturmuştu. Onu bulduğumda kucağımda taşıdığım yükten bitkin haldeydim. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarıma kara sular inmişti.

Elimdeki cesedi yere bıraktım. Belime sardığım katlanabilir küreği çıkarıp zangır zangır titreyen ellerimle tutmaya çalıştım. Yere eğildiğimde belimin ne kadarda ağrımış olduğunu hissetmiştim. Karın üstündeki donmuş ince, sert kabuğu kırıp alttaki daha yumuşak katmanlara doğru

kazmaya başladım. Kazdım, kazdım, kazdım. Soluk soluğa kalmışken çıkan her nefesim adeta havada donup kalıyordu. Bir anda gözlerimden boşalıveren sımsıcak gözyaşlan da yanaklarımın üzerinde donmak üzerelerdi.

Yeterince büyük bir çukur kazdıktan sonra cesedi içine yerleştirdim. Bu kez kürek kürek attığım kan daha yavaş koyuyordum. Sonrasında her şeyi yerli yerine koyup kan düzelttim.

Yetişkin bir erkeği gömebilmem için yirmi üç kürek kar yetmişti. Elimdeki bu değerli yük içinse o kadan gerekme-mişti bile.

Oturduğum yerde doğrulup göğsümü kabartırken, "Bana bir te şekkür borç lusun," dedim yeniden. İşte Kötü Teressa yine sahnedeydi.

Köpekhedefe ulaşmıştı. Quizo işini yapmış, uzun havlayışlarıyla eğiticisine haber veriyordu.

Bırakın şimdi gidip arkadaşlarıyla oynasın, diye düşündüm. Tuhaftır üzerimde bir gerginlik vardı. Köpeğe ödülünü verin. Onu Kelli ve Skyleria götürün. Lütfen.

Memur Fiske en sonunda dönüp yeniden bana baktı.

"Senin derdin ne?" diye sordu terslenerek.

"Asıl senin derdin ne? Sana, şurada, hayatını kurtardığımı söylüyorum, değil mi?"

"Hayatımı kurtarmak mı? Sen neden bahsediyor..."

Fiske ifadesiz suratımı incelerken nihayet noktaları birleştirmeyi başarmıştı.

Hızla arabadan fırladı. Can havliyle polis kemerindeki telsize sarılırken fark etmeden sırtını bana dönmüştü.

Ne diyeyim ki? Bu mesleğin asla hata kaldırmayan bir yanı olduğunu söylemiştim.

Ben de arabanın arka tarafından fırlayıp kelepçeli ellerimi bir yumruk haline getirdim ve tüm gücümle Memur Fis-ke'in kafasımn üzerine

indirdim. Memur Fiske öne doğru sendelemişti. Kollanmı kafasından geçirip boynuna doladım ve tüm gücümle sıktım.

Memur Fiske nefes almaya çalışıyor, hırıltılar çıkarıyordu. Tıpkı infaz memuru Kim VVatters gibi. Ya da mutfağımızın lekesiz zemininde can veren Brian gibi.

Ben aklı başında biri değilim. Aklımdan geçen son şey bu olmuştu. *Artık olmam da mümkün değil zaten.*

Memur Fiske'in dizleri bükülmeye başlamıştı. İkimiz de yere kapaklandık. Dört yüz metre ilerimizde ise kar büyük bir gürültüyle havaya uçarken çığlıklar göğe yükseliyor, ilk köpek acı içinde uğulduyordu.

Memur Fiske nihayet debelenmeyi kestiğinde üç derin nefes aldım. Ciğerlerime dolan buz gibi hava bana nerede olduğumu hatırlatmıştı. Yapacak çok şey ama az zamanım vardı.

Düşünme, düşünme, düşünme.

Memur Fiske'in belinden çıkardığım anahtarlarla kelepçemi açtım ve cep telefonunu da yanıma aldım. Otuz saniye içinde önemli bir arama yapmam gerekiyordu.

Uzaktan gelen çığlıklar duyabiliyordum. Köpekler can hıraş havlıyorlardı. Dört araç gerideki Kelli ve Skyler havadaki huzursuzluğu fark etmiş olmalılar ki onların da sesleri uzaktaki seslere karışıyordu.

Düşünme, düşünme, düşünme.

Gözlerimi gökyüzüne dikip güneşin batmasına ne kadar kaldığını hesaplamaya çalıştım.

Kar yağacak gibi, diye düşündüm bir kez daha.

Sonra anahtarları ve telefonu elime alıp kaçmaya başladım.

31. Bölüm

İlk patlama büyük bir gürültüyle gökyüzüne yükseldiğinde, D.D. açık alanın yarısını geçmiş, Quizo'nun heyecanla havladığı karlı tümseğe doğru ilerliyordu. Sonrasında tüm dünya birden beyaza gömüldü.

Kar kütlesi havalanıp etraftaki her şeyin üzerini örtmüştü. D.D. her ne kadar yüzünü kollarıyla kapatmaya çalıştıysa da hızla üzerine gelen kar tıpkı binlerce iğne gibi vücuduna batmıştı. Quizo'nun uzun havlamaları birer huzursuz iniltiye dönüşürken birileri durmadan bağırıyordu.

Sonrasında bir patlama daha duyuldu. Bu kez çığlıklar çok daha fazlaydı. Bu patlamayla D.D de yere düşüp başını kollarının ardına gizlemişti.

Birileri, "Quizo, Quizo" diye bağırıyordu. Bu muhtemelen Nelson'du.

Başka biri de, "D.D., D.D., D.D.," diye bağırıyordu ki bu da Bobby olmalıydı.

D.D. gözlerini açtığında Bobby'nin kocaman açılmış gözleriyle, karda bata çıka üzerine doğru koştuğunu gördü. Yüzü kül gibi bembeyaz olmuştu. "İyi misin? Konuş benimle D.D. konuş benimle, kahretsin."

"Ne, na, ne?" D.D. gözlerini kırpıştırıp saçlanndaki buz ve kar parçalarım silkeledi. Yeniden gözlerini kırptı. Kulaklarında sanki binlerce tonluk bir baskı varmış gibiydi. Çenesini açıp kulaklanndaki baskıyı azaltmaya çalıştı.

Bobby yanma çöküp kolunu D.D.'nin omzuna attı.

"İyi misin, iyi misin, iyi misin?" Bobby'nin dudakları kıpırdayıp duruyordu ama D.D.'nin kafasının içindeki uğultuda sözlerin anlam bulması

biraz zaman almıştı.

D.D. kafasım yavaşça "evet" anlamında sallayıp, Bob-by'yi kenara iterek kollarını, bacaklarını ve en önemlisi de gövdesini incelemeye başladı. Neyse ki halen tek parçaydı. Patlamanın olduğu yerden uzakta sayılırdı ve arkasına doğru düşerken de kar adeta yumuşak bir yatak görevi görmüştü. Yaralı değildi, sadece biraz sersem lem iş ve de şaşkındı.

Bobby'nin yardımıyla ayağa kalkıp etraftaki haşan görmek üzere bakışlanm çevredekilere dikti.

Quizo'nun hassas burnuyla tespit ettiği tümsek infilak etmişti. Şimdi artık tümseğin yerinde yaprak, ağaç ve Tannm yardım et, pembe kumaş parçalarının olduğu büyükçe kahverengi bir çukur vardı.

Quizo bir köşede burnunu kara gömmüş, inleyerek ağlıyordu. Nelson hanen köpeğinin yanı başında, onu okşarken

bir yandan da huzursuzlanan köpeğinin kulağına kısık sesiyle onu rahatlatacak şeyler söylemeye çalışıyordu.

Diğer iki arama köpeği oldukları yerde kalakalmış, başlarını gökyüzüne kaldırmış, uluyorlardı.

D.D., *saldırıya uğradık,* diye düşündü. Köpekler bunu tüm dünyaya haykırmak istiyorlardı sanki. D. D. de köpeklere katılıp göğsünde sıkışıp kalan bu öfke ve çaresizlik duygusu yatışana kadar avaz avaz bağırmak istiyordu.

Ekibin lideri Cassondra Murray çoktan telefonuna sarılmış, kesik nefesi ve sözleriyle olay yerine bir veteriner çağırıyordu. Diğer Boston Polis Teşkilatı memurları ise olay yerine akın etm iş, tehdit unsurunu bulma telaş nidaydılar.

Bobby birdenbire, "Olduğunuz yerde katin!'* diye ba-ğırdı.

Memurlar öylece ortada kalakalmış, eğiticiler adeta donup kalmıştı.

Bobby gözlerini kar içindeki manzaraya çevirdi. Halen kulaklarındaki çınlamayı durdurmak için çenesini açıp kapayan D.D. de aymm yaptı.

Etrafa yayılmış şeker pembesi kumaş parçaları, mavi kot pantolon parçaları ve bir çocuğunkine benzeyen tenis ayakkabıları vardı. Her yerde

kırmızı, kahverengi, yeşil... parçalar vardı. Bunu ifade edebilecek başka sözcük yoktu. Bir zamanlar gömülü bir cesedin olduğu yerde, şimdi her yer etrafa saçılmış ceset parçalarıyla doluydu.

Ağaçlann arasındaki açık alanın tamamına dağılan parçaların toplanması gerekiyordu. Bu da ekipteki herkesin çap-

raz bulaşmayı önlemek için alanı boşaltması anlamına geliyordu. Hem olayın içinde olmak hem de her şeyi kontrol alımda tutmak durumundalardı. Adli tıpla deıhal iletişime geçilmeli, otobüsler dolusu olay yeri inceleme çalışanının patlama yerine gelmesi sağlanmalıydı. Her yer insan kalıntılarıyla doluydu, saç, doku... Yapacak o kadar çok iş vardı ki.

D.D. boş gözlerle, *aman Tanrım,* diye düşündü. Kulak-lan patlamanm etkisiyle halen çınlıyor, kolları sanki arı sokmuş gibi acıyordu. Köpeklerse hiç durmadan havlıyor, havlıyor, havlıyorlardı.

O ... Tüm bunlar...

D.D. gözlerini aşağı kaydırdığında botunun üzerine yapışıp kalmış pembe bir kumaş parçası olduğunu gördü. Belki bir kabanın, belki de en sevilen battaniyenin bir parçasıydı.

Koca gözlü, oval yüzlü Sophie Leoni... Kahverengi saçlı, eksik dişli, ağaçlara tırmanmaya bayılıp, karanlıkta uyumaktan korkan Sophie Leoni...

Sophie Leoni...

Tessa tam da burada durup, *Kızımı seviyorum*, demişti. *Kızımı seviyorum.*

Nasıl bir anne yapabilirdi bunu?

İşte o an D.D.'nin kafası birden zehir gibi işlemeye başladı ve çok geçmeden eksik parçalan birleştirdi.

Bobby'nin koluna yapışarak can havliyle, "Memur Fiske," diye bağırdı. "Memur Fiske'i uyarmamız lazım. Telsizden ulaş ona, hemen!"

Bobby çoktan telsizini çıkarıp konuş düğmesine bas-m işti bile. "Memur Fiske cevap ver. Memur Fiske."

Ne var ki cevap yoktu. Olmayacağı da belliydi zaten. Aksi halde Tessa Leoni ne diye cesedin bulunması için kendinin de gelmesini şart koşacaktı ki? Yoksa ne diye kendi öz kızım patlayıcılarla gömecekti?

D.D. çalışma arkadaşlarına döndü.

"Acil durum. Saldınya uğradık!" diye bağırdı ve ormanın derinliklerinden geri çekilmeye başladılar.

Sonraki dakikalarda yapbozun parçaları öylesine yerli yerine oturmuştu ki D.D. bu sonucun göz göre göre gelişini fark edemediği için kendine kızmıştı. Tessa Leoni kocasının cesedini en az yirmi dört saat boyunca dondurmuştu. Neden yirmi dört saat? Kızım gömebilmek için neden böylesi detaylı bir plan yapma gereği duymuştu?

Çünkü Tessa Leoni sadece kızının cesedinden kurtulmuyordu. Aynı zamanda onu cezaevinden çıkaracak plamn da tohumlanın atıyordu.

D.D. de resmen onun ekmeğine yağ sürmüştü D.D. kendi ayaklarıyla gidip Tessa Leoni'yi Suffolkîlçe Hapishanesinden çıkarmış, o eli kanlı, çifte cinayet zanlısını kendi elleriyle Massachusetts'in göbeğindeki bu ıssız ormanın derinliklerine getirmişti. Tessa'nın, köpek timlerine patlayıcılarla beraber gömdüğü kızını bulmakta öncülük etmesine çanak tutmuştu. İşte sonrasında da Tessa Leoni çoktan özgürlüğüne kanat çırpmaya başlamıştı bile.

İki saat sonra D.D. hâlâ kendi kendine lanetler yağdırarak, "Ben tam bir aptalım!" diye söyleniyordu. D.D. ve ekibi . olay yerine gelen Boston Polis Teşkilatı ve Suffolk Şerif Bürosundan gelen, iki yüz elli metrelik alana yayılmış arabalarla birlikte hâlâ ormanlık alandaydı.

Olay yerine ilk gelen ambulans olmuştu. Acil tıp teknisyenleri hızla Memur Fiske'in yanına koşturdularsa da Memur Fiske utanç ve işini iyi yapamamış olmanın mahcubiyeti ile elini sallayarak yardım istemediğini belirtmişti. Bu durumda ekibin bir sonraki hedefi ÇHûzo'ydu. Zavallı köpeğin patlam anın etkisiyle kulak zarı patlam ış ve patlamaya en yakın o olduğu için ağzı ve burnunda yanıklar oluşmuştu. Gelen acil servis ekibi kulak zarının tıpkı insanlarda olduğu gibi Quizo'da da kendiliğinden iyileşeceğini söyleyip Nel-son'uı rahatlatmışlardı.

Bu arada köpeği yine de giderken veterinerine bırakabileceklerini söylemişlerdi. Nelson da tedirginlik içinde buna memnun olacağını belirtmişti. Ekibin diğer elemanları Kelli ve Skyler da dahil olmak üzere Nelson'un kamyonetini toparlayıp yerleştirdiler. Ekibin lideri Cassondıa yarın D.D. ile yeniden görüşeceklerine dair söz vermişti. Amaşu anda yeniden toparlanıp yaşananların şaşkınlığını atmaya ihtiyaçları vardı, insanın içini acıtan pek çok arama gerçekleştirmişlerdi ama bir patlamayla ilk kez karşılaşıyorlardı.

Arama kurtarma ekibinin olay yerinden ayrılmasıyla D.D. telefonuna sarılıp eyalet Adli Hekimi Ben'i aradı. D.D.' nin ortalıktaki bunca ceset parçasıyla yardıma ihtiyaç duyacağı kesindi.

Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Memurlar çekilmiş, delil inceleme ekibi olay yerine intikal etmişti.

Eski eyalet polis memuru Tessa Leoni, ki artık bir firariydi, hakkında da hemen alarma geçilerek bir yakalama karan çıkanlmıştı.

Dediğine göre Fiske, Leoni'nin ayak bileklerini zincirlemeyi unutmuştu. (Alın size gece eve döndüğünde içmesine sebep olacak bir yüzkızartıcı suç daha.) Tessagiderken anahtarlarını da beraberinde götürmüştü. Bu da artık muhtemelen ellerinin serbest olduğu anlamına geliyordu.

Tessa, Fiske'in cep telefonunu almış ama kemerindeki silaha dokunmamıştı; bu da firarinin peşine düşen ekip için iyi haberdi. Ayrıca bu Fiske'in de ölümden kıl payı kurtulduğu anlamına geliyordu (Alın size yarın gece içmek için bir bahane daha.) Tessa en son görüldüğünde üzerinde siyah bir Boston Polis Teşkilatı montu ve de turuncu bir mahkûm kıyafeti vardı. Ayaklan koşullara uygun değilken başında ne bir şapka ne de elinde eldivenleri vardı. Böylesi ıssız bir ormanda hiç kimse çok fazla uzaklaşabileceğim düşünmüyordu.

îlk bir, iki kilometresinde adrenalin en büyük destekçisi olacak ancak yeni yağan karda bata çıka ilerlemek çok geçmeden onu yormaya başlayacaktı. Kaldı ki karla kaplı zeminde arkasında bırakacağı izi sürememek için de ancak kör olmak lazımdı.

Firari yakalama ekibi toparlanıp yola koyuldu. Güneşin batmasına bir saat vardı. Ekip bu sürenin yeteceğini düşünüyor olsa da her ihtimale karşı

yanlarına gece görüşü fenerleri almayı da ihmal etmemişti. Çaresiz bir kaçağa karşı, yirmi hazırlıklı adam...

' Ekibin amiri olan memur, D.D.'yi bu işi çok geçmeden çözeceklerine dair temin etmişti. Onun gözetiminde bir çocuk katili asla uzağa gidemezdi.

Şimdi artık utanma sırası D.D.'deydi, ne var ki onun Memur Fiske gibi bu gece içme şansı yoktu. îşte yine önünde incelenmesi gereken bir olay yeri, görüş alışverişinde bulunması gereken bir ekip, muhtemelen D.D.'nin beceriksizliğinden hiç memnun kalmayacak bilgilendirmesi gereken bir amir vardı. Bu aralar D.D.'nin de kendinden pek memnun olduğu söylenemezdi ya.

Bu yüzden D.D. hep yaptığı şeyi yapmaya karar verdi: Bobby'yle birlikte olay yerine geri dönmeye...

Adli hekim ekibim çoktan olay yerine dağıtmış, etrafa saçılan ceset parçalarımn kırmızı etiketli biyolojik tehlike poşetlerine konulmasım sağlıyordu. Delil toplama ekibi de adli tıp ekibinin hemen ardında olay yerindeki kalıntılardan, patlamaya sebep olan cihazın izini sürmeye çalışıyordu. Bugünlerde artık el yapımı patlayıcılar üretmek hiç zor değildi. İnternette on dakikalık bir gezinti ve hırdavat dükkâmna yapılacak kısa bir ziyaret yetiyor da artıyordu bile. Basınca duyarlı birkaç cihazı bir araya getir ve cesetle beraber karla kaplı bir çukurun içine yerleştir. Üzerini ört ve bekle.

Köpekler ve polisler gelir. Tessa geriye çekilir. Bombalar infilak eder. Yamndaki memur olanları göremez. Tessa da bu durumdan yararlanıp memuru etkisiz hale getirerek taban-lan yağlar.

Hoşgeldin, yaralıları arama partisi. Hoşça kal, Boston Polis Teşkilatı.

D.D.'ye göre artık bulunan her delil Tessa Leoni'nin sonuna indirilecek bir darbe daha demekti. Bu nedenle D.D. tüm delilleri istiyordu, hepsini.

Ben, kafasım kaldırıp yaklaşmakta olan Bobby ve D.D.' ye baktı. Elindeki poşeti ekibinden birine uzatarak onlara doğru yürüdü.

Kırklı yaşlarının ortasındaki, kır saçları kazınmış cesur görünüşlü adli hekim bir an duraksadı. Kollarını iriyan göğsünün üzerinde birbirine

kavuşturdu. "Bazı oıganik maddeler ve insan bedenine uyum sağlayan kemik kalıntıları bulduk."

"Sophie Leoni'ye mi ait?"

Adli hekim eldivenli elini uzatarak avucunun içindeki beyaz kemik parçasım gösterdi. Kemik yaklaşık beş santimetre uzunluğunda, toprak ve yaprak kalıntılarıyla kaplıydı. "Bir kaburga kemiği parçası," dedi. "Bu parçanın ait olabileceği tam uzunluk düşünüldüğünde altı yaşındaki bir çocuğun bedeniyle uyum gösterebileceğini söyleyebiliriz."

D. D. yutkunup güçlükle başını salladı. Kemik aslında beklediğinden çok daha küçük görünüyordu. Öyle hassastı ki...

Ben sözlerine, "Bir kıyafet etiketi bulduk, üzerinde 6 yaş yazıyor," diye devam etti. "Kumaş kalıntıları da genelde pembe renkli. Ayrıca kız çocuğu kıyafetlerine daha çok benziyor."

D. D. gözlerini Ben'in elindeki kemik parçasından ala-

madan kafasını bir kez daha salladı.

Ben, avucunun içindeki kemiği bir kenara itip bu kez mısır tanesi büyüklüğünde bir parça çıkardı ortaya. "Diş. Kız çocuğu diş yapısına uygun. Yalnız... kökü yok." Adli hekimin kafası sanki bu konuda biraz karışık gibiydi. "Genelde olay yerinde bu tür kalıntılar bulunduğunda, kök de dişin ucunda olur. Tabii eğer diş öncesinde sallanmıyorsa." Adli hekim sanki D.D. ve Bobby'den çok kendine konuşur gibiydi. "Ki birinci sımfa giden çocuklarda sık karşılaşılan bir durum bu. Sallananbir diş, patlamanın etkisiyle... evet, bu gayet olası."

D.D. üsteleyerek "Ohalde, bu diş SophieLeoni'yemi ait?" diye sordu.

Ben, D. D.'yi "Diş muhtemelen küçük bir kız çocuğuna ait," diyerek düzeltti. "Şu an için ancak bu kadarını söyleyebilirim. Kesin bir şey söyleyebilmek için kalan parçalan la-boratuvarıma götürmem gerek. Diş röntgeni bize kesin bilgiler verebilir ama bundan önce kafatası ya da çene kemiği kalınülan da bulmalıyız."

Bunun tek bir açıklaması vardı. Tessa Leoni kızının kafatasından sallananbir dişi söküp atacak kadar etkili bir patlayıcı kullanmıştı.

Bu s ırada bir kar tanesi süzülerek gökyüzünden yere indi. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha...

Herkes gözlerini yukarı kaldırdı. İşte nihayet karı getirecek kara bulutlar bir araya toplanm işti.

Ben, aceleyle yardımcısına doğru koşturarak, "Muşam-

ba," diye seslendi. "Kalıntıların üzerini örtelim. Çabuk, çabuk, çabuk."

Ben yanlarından aynlmıştı. D.D de açık alanın içinden çıkıp, muhtemelen kenardaki büyükçe bir çalılığın ardında eğilip, öğürmüştü.

Tessa ne demişti? D.D.'nin bebeği için şu an hissettiği sevgi, altı yıl sonunda Tessa'nın kızı için hissettiği sevginin yanında hiçbir şeydi. Bu sevgi her yıl katlanarak büyüyen bir sevgiydi. Altı yıllık bir sevgi... Altı yıl...

Nasıl olur da bir kadın... Nasıl bir anne...

Çocuğunu kendi ellerinle yatağına yatırmış ve ardından nasıl olmuş da onu gömecek bir yer aramıştın? Nasıl ona iyi geceler öpücüğü verip sonra da kucağında bir dolu patlayıcıyla gömmüştün?

Kızımı seviyorum, demişti Tessa. *Kızımı seviyorum.*

Ne sürtük bir kadındı bu böyle.

D.D. yeniden öğürmeye başladı. Bobby hemen yanına gelmişti. D.D., Bobby'nin saçlarını yanaklarından çektiğini fark etti. İçmesi için bir şişe su uzatmıştı. D.D. suyla ağzım çalkalayıp kıpkırmızı olmuş yüzünü yağan kann serinliğini hissetmek istercesine gökyüzüne kaldırdı.

Bobby, "Hadi," dedi. "Hadi seni arabaya götürelim. Biraz dinlensen iyi olacak, D.D. her şey güzel olacak. İnan bana öyle olacak."

Bobby, D.D.'nin elini tutup onu ormandan yavaşça çıkardı. D.D. keyifsizce takip etti onu. Bu sırada da Bobby'nin bir yalancı olduğunu düşünüyordu. Küçücük bir kızın bedeni

gözünün önünde havaya uçuyorsa eğer, dünya bir daha asla güzel şeylerin yaşanabileceği bir yer olamazdı.

Belki de yollar kardan kapanmadan merkeze dönmelilerdi. D. D. eninde sonunda yapmak zorunda kalacağı bas m açıklaması üzerine çalışabilirdi. *İyi haber, Sophie Leoni'nin cesedini bulduk. Kötü haber muhtemelen tüm ailesini katleden eski polis memuru annesini ise elimizden kaçırdık.*

Nihayet arabaya ulaştıklarında Bobby yolcu koltuğunun kapışım açtı. D.D. altüst olmuş, huzursuz ve kendinden bile tiksinen bir tavırla koltuğa gömüldü. Artık dedektif falan olmak istemiyordu. Çavuş Dedektif D.D. Warren istediği adama ulaşamamıştı. Çavuş Dedektif D.D. Warren çocuğu kurtaramamıştı. D.D. Warren artık kendi bir anne olmaya hazırlanırken eski bir polis memuru olan Tessa Leoni'nin yaptıkları ile hayrete düşmüştü. Leoni olağanüstü bir polisken kendi kızım öldürmüş, gömmüş, sonra da havaya uçurmuş tu. Kadm polislerin mine olması konusunda herkes ne düşünüyordu, D.D. neye kalkışıy ordu?

Belki de bu bebeğe hiç gebe kalmamalıydı. Bu kadar güçlü değildi. Dış dünyaya karşı giydiği kabuğu çatlıyor, yüzeye ise bir hüzün denizi çıkıyordu. Onca yıl boyunca açışım içine gömdüğü onca cesedin hüznü... Evine hiç dönemem iş çocukların acısı... Bu geri dönemeyişe sebep olan anne-babalar m, amc alarm, büyük anne ve büyük babalar m ve hatta komşuların pişkin suratları...

Dünya gerçekten de berbat bir yerdi. D.D. her cinayeti bir sonraki cinayete vakit ayırabilmek için çözüyordu.,Her

gün bir çocuk istismarcısını içeri tıkarken, şiddet yanlısı bir kocanın tahliye edilişine tanık oluyordu. Bu hep böyle sürüp, gidiyordu. D.D. kariyerinin geri kalanında orman köşelerine terk edilmiş hiç sevilmemiş ya da istenmemiş cansız, minik bedenleri aramakla cezalandırılmış gibiydi.

Sophie'yi yeniden eve getirmeyi o kadar çok istemişti ki... Bari onu kurtarabilseydi. Evrende bir kez olsun farklı bir adım atabilseydi. Oysaki şimdi... Şimdi...

Bobby, "Şşşt," diyerek D.D.'nin saçlarım okşadı.

Ağlıyor muydu cidden? Belki de, ama bu bile yetmiyordu ona. Gözyaşlanyla sırılsıklam olmuş yanaklarım Bobby'nin omzuna gömdü, onun insanın içini ürperten sıcaklığım hissetti. Dudaklarım Bobby'nin boynuna götürüp, öpücüğüyle dudaklarında kalan tuzu hissetti. O an D.D.

için dudaklarım Bobby'ninkilerle buluşturmak hiç de tuhaf gelmemişti. Bobby de kendini geri çekmemişti. Aksine, ellerini D.D.'nin omzuna koyarak cevap vermişti. Böylece D.D. bir zamanlar sevgilisi olan adamın dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. D. D. böylesine güvenle yaslanabileceği bir omzu çok az kişide bulabiliyordu.

D.D. birkaç dakikalığına, düşünmek zorunda kalmadan sadece hislerini yaşayabileceği bir huzur bulm uştu.

Sonrasında Bobby'nin elleri yeniden D.D.'ye sımsıkı sarıldı. D.D.'yi doğrultup arkasına yasladı. Kendi de arala-nndaki yanm metre mesafeyle direksiyonun başına döndü.

"Hayır," dedi.

D.D.'ninse ağzım açacak hah yoktu. Az önce yaptığı ha-

tanın farkına ancak şimdi varabiliyordu. Küçük arabanın çevresinde çaresizce bakınıp saklanacak bir delik aradı.

"Bir anlıktı, geldi geçti," diyerek devam etti Bobby. Sesi sertti. Duraksadı, boğazını temizleyip devam etti: "Bir anlıktı. Benim hayatımda Annabelle, seninkinde Alex var. İkimiz de başanmıza gölge düşürmemenin önemini biliyoruz."

D.D. de başmı evet anlammda sallamıştı.

"D.D. ..."

D.D. başım hızla iki yana salladı. Hayır, daha fazlasını duymak istemiyordu. Bu kadarı ona yetip de artmıştı bile. Bobby'nin de dediği gibi anlık bir şeydi. Hayat zaten bir anlar bütünü değil miydi?

Ne var ki Bobby Dodge'a hep bir zaafı olmuştu. Onu önce hayatından çıkarmış, sonra da bir türlü unutamamıştı. Eğer şimdi konuşacak olursa, gözyaşlarına boğulacaktı ve bu çok aptalca olurdu. Bobby çok daha iyilerine layıktı. Alex de öyle. Hepsi için geçerliydi bu.

D.D. ardından bir an kendini yeniden Tessa Leoni'yi düşünürken buldu ve elinde olmadan yine bir kıyaslama yapmıştı. Mesleki hayatlarında kusursuz ama özel yaşantılarında tam anlamıyla çuvallamış iki kadın...

Arabanın ön panelindeki telsiz o an hışırdayarak harekete geçti. D.D. iyi haberler duyma umuduyla hemen sarıldı telsize.

Hattaki arama timinden Memur Landley'ydi. Yaklaşık dört kilometre boyunca Tessa'nın izini sürmüşler ve Tessa' nın ana kavşağa giden köy yolu boyunca karda izlerini bırakarak koştuğunu keşfetmişlerdi. Sonrasında ayak izleri birden bıçak gibi kesilmiş, yerini araba lastiği izleri almıştı.

En iy i tahminle, Tessa Leoni artık yalnız ve de yaya değildi.

Hem bir suç ortağı hem de bir aracı vardı.

Tabanları yağlamayı başarmıştı.

32. Bölüm

Juliana ve ben on iki yaşındayken aramızda bir slogan geliştirmiştik: "Arkadaşlar ne içindir?" Bunu tıpkı bir şifre gibi kullanırdık yani eğer birinin başı yaptığı utanç verici bir şeyle beladaysa ya da ortada umutsuz bir durum varsa, diğeri hemen onun yardımına koşardı. Çünkü arkadaşlar bunun içindi.

Juliana bir keresinde matematik ödevini unutmuştu. Arkadaşlar ne içindir, bu gerçeği dolabıma yazmasıyla birlikte hemen kendi cevaplarımı onunla paylaşmıştım. Babam çıkışta okulda kalıp, yarışları izlemem konusunda gerçekten sorun çıkarırdı. Bu durumda bir kez, arkadaşlar ne içindir, demem yeterdi. Juliana hemen annesinden babamı arayıp beni eve kendinin bırakacağı konusunda onu ikna etmesini isterdi. Çünkü babam onun annesini asla kurnazdı. Juliana bir keresinde biyoloji sınıfından bir çocuğa abayı fena yakmıştı. Arkadaşlar ne içindir? Ben hemen bir öğle arasında çocuğun yanına yanaşıp arkadaşımın bir şansı olup olmadığının yoklamasını yapmıştım.

Kocanızı öldürmek suçuyla tutuklandınız mı? Arkadaşlar ne içindir?

O cumartesi öğleden sonra, tüm dünyam altüst olmuşken yardıma ihtiyacım olduğunun farkına varmış ve rehberden Juliana'mn numarasını araştırmıştım. Üzerinden on yıl geçmiş olsa bile, hayatta halen güvenebileceğim tek bir kişi vardı. Siyahlı adam evden çıkıp kocamı garajda karm altma gömer gömmez, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kadirim yeni soyadım, adresini ve telefon numarasını araştırmaya koyuldum. Bulmuştum da. Bulduğum numarayı zihnimin bir köşesine kaydettim. Arkamda delil olacak hiçbir belge bırakmak istemiyordum.

Sonrasında hiç zaman kaybetmeden iki küçük patlayıcı yapmış, Denali'ye yükleyerek yola koyulmuştum.

Bu hamlelerin özgür bir kadın olarak son hamlelerim olduğunun daha o zamandan farkındaydım. Brian kötü bir şey yapmıştı ama bunun cezasını ödeyecek olan Sophie ve bendim. Bu yüzden kocamın katili olacak adama bana yirmi dört saatlik bir süre vermesi için tam elli bin dolar para ödedim. Sonra da bu süreyi umutsuzca iki adım öne geçebilmek için kullandım.

Pazar sabahı, Shane'in gelişiyle birlikte oyun da başlamış oldu. Bir saat sonra, yediğim ölesiye dayak, beyin sarsıntısı ve çatlamış şakak kemiğimle stratejisi kadın kimliğim-

den kurtulup şiddet mağduru kadın kimliğime bürünmüştüm. Bir yandan da hâlâ şaşkın, altüst halde ve haşat olmuş beynimin bir köşesinde tüm bu yaşadıklarımın rüya olmasını uman bir kadındım. Belki de Brian gerçekten gözlerimin önünde öldürülmemiş, kızım Sophie yatağından alınıp götü-rülm emişti. Belki de bir somaki sabah gözlerimi açtığımda tüm yaşantım mucizevi bir şekilde kaldığı yerden devam edecek, hem kocam hem de kızım yanı başımda, yeniden elimden tutuyor olacaktı.

Ama o şans yüzüme hiç gülmedi.

Tüm bu umutların yerine pazartesi sabahına kadar bir hastane odasına hapsedilmiş tim. Polis beni tutukladığında B planını hayata geçirmekten başka çarem kalmamıştı.

Cezaevinden yapılan tüm aramalarda öncelikle aranan kişiye bir ıslah evinden arandığına dair bilgi mesajı iletilir ve ancak aranan kişinin görüşme ücretini ödemeyi kabul etmesi halinde telefon bağlamr.

Pazartesi gecesi tutukluların ortak alanlarındaki telefonda tir tir titreyen parmaklan mİ a Jul i ana'm n numarasım tuşlarken, "işte büyük ikramiye sorusu bu," diye düşünüyordum. Juliana görüşmeyi kabul ettiğinde ben de en az herkes kadar şaşkındım. Bahse girerim ki, bu cevapla Juliana kendi kendini bile şaşırtmıştı. Yine bahse girerim ki, telefonu kabul etmesinin üzerinden daha otuz saniye geçmeden pişman olmuştu bile.

Cezaevinden yapılan tüm aramalar dinlendiği için konuşmayı oldukça kısa tutmuştum.

Kalbim delicesine çarparken, "Arkadaşlar ne içindir?" deyivermiştim. O an Juliana'mn nefesinin kesildiğini duydum.

’Tessa?”

Juliana aklı başına gelip de telefonu kapatmak gibi mantıklı bir şey yapmadan önce aceleyle, "Tek arayabileceğim, bir arkadaşımdı," dedim. " Yarın öğleden sonra yine arayacağım. Arkadaşlar ne içindir?"

Somasında telefonu kapattım çünkü Juliana'mn sesini duymak bile gözlerimin dolmasına yetmişti ve cezaevinde gözyaşı dökmek gibi bir lüksüm yoktu.

Şimdi, Memur Fiske'i etkisiz hale getirdikten sonra hemen cep telefonunu yanıma aldım. Köy yolunun sert karla kaplı yolunda bir kilometre koştum ta ki karşıma devasa bir köknar ağacı çıkana kadar. Ağacın yeşil dallannın altındaki toprağı eşeleyip, bir yandan Memur Fiske'in telefonuyla Ju~ liana'yı arıyor, bir yandan da daha önceden dalların altına gömdüğüm suya dayanıklı poşeti bulmaya çalışıyordum.

"Alo?"

Söyleyeceklerimi bir çırpıda söyledim. Yer tarifi, GPS koordinatları ve gelirken yanma alması gereken liste... Hapishaneden kaçış planımı ayarlamam tam yirmi dört saatime mal olmuştu ve şimdi bunu en iyi şekilde kullanmak durumundaydım.

Hattın diğer ucundaki Juliana ağzını açıp da tek kelimeyle karşı koymamıştı bile. Arkadaşlar ne içindi?

Kim bilir, belki de telefonu kapatır kapatmaz polisleri arayacaktı. Ama bunu yapacağım sanmıyordum. Çünkü bu cümleyi en son kurduğumuzda Juliana bu sözleri kardeşinin canını alan silahı bana uzatırken söylemişti.

Memur Fiske'in telefonunu yere bırakıp bulduğum poşeti açtım. İçinde Brian'ın silah kasasından aldığım kırklık Glock tabanca vardı.

Onun bu silaha belki artık ihtiyacı yoktu ama benim vardı.

Gümüş rengi araç ana caddede yavaşlayıp durduğunda, kendime olan güvenim adeta buhar olup uçmuştu, gerginlikle diken üstündeydim. Tabancayı siyah m ontum un cebine sokmuş, kollanmı bedenime sımsıkı

sarmış, ormanın kenannda her an bulunabileceğim endişesi ile yürüyordum. Her an bir polis aracı gürültüyle yanıma yaklaşabilirdi. Eğer bir an önce saklanacak bir delik bulamazsam, memurlar beni görüp anons geçebilirler, bu da benim için yoİun sonu olabilirdi.

Çok dikkatli olmam, koşmam ve saklanmam gerekiyordu.

O sırada farlarını yakmış bir arabanın, giderek kararmakta olan havayı yararak yaklaşmakta olduğunu gördüm. Araç belirsizlikle, yavaş yavaş ilerliyordu. Sanki sürücü bir şeyler aranıyor gibiydi. Arabamn port bagajından yükselen siren sesleri yoktu, yani polis aracından ziyade, sivil bir araca benziyordu. Ya şimdi yapacaktım ya da hiçbir zaman.

Derin bir nefes aldım ve asfalta doğru bir adım attım.

Arabanın farları yüzümü yalayıp geçtiğinde araç hızla fren yapıp durdu.

Gelen Juliana'ydı.

Hızla önümde duran cipin arka koltuğuna tırmandım. Kapıyı kapatmamla birlikte, Juliana gaza yüklenmişti bile. Koltuğun üzerine uzamp öylece kaldım.

Arkada bir çocuk koltuğu vardı. Boştu ama sanki az önce dolu olduğunu belli etmek istercesine üzerindeki bir bebek battaniyesi ile yarısı örtülüydü. Beni bu derece şaşırtan neydi, anlam verememiştim. Benim bir çocuğum vardı, Ju-liana'nın neden olmasındı ki?

Küçükken Juliana'yla birlikte ikiz erkek kardeşlerle evlenmenin hayalini kurardık. Yan yana evlerde oturup çocuklarımızı beraber büyütmeyi düşlerdik. Juliana ikisi erkek, biri kız üç çocuk istiyordu. Benim planımsa bir erkek, bir kızdı. Juliana tıpkı annesi gibi ev hanımı olup çocuklarını büyütecekti. Bense onun çocuklarına da aile indirimi yapacağım bir oyuncak dükkânı sahibi olm ayı hayal ediyordum.

Araba koltuğunun yanında yeşil bir eşya çantası vardı. Pencerelerden uzak durmaya çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm ve çantanın fermuarım açtım. İstediğim her şey içindeydi, üzerimi değiştirmek için siyah kıyafetler, bir çift yeni iç çamaşırı, iki adet ekstra bluz, makas, makyaj malzemeleri, siyah bir şapka ve eldivenler.

Bozuk paralar halinde yüz elli dolar. Belli ki tek seferde yürütebileceği en iyi meblağ.

Bu günlerde bu paranın Juliana için yüklü bir miktar olup olmadığını merak ettim. Ben Juliana'yı sadece küçük bir kız olarak tanıyordum, nasıl bir eş ya da anne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

İşe, çantanın içindeki tüm siyah kıyafetleri çıkarıp, arka koltuğun üzerine koyarak başladım. Biraz uğraştırsa da nihayet üzerim deki turuncu kıyafeti çıkarabilmiş, yerine siyah bir kot pantolonla balıkçı yaka siyah bir kazak giymiştim. Saçlarım ı tepemde toplayıp, siyah şapkamın altına tıkıştırdım.

Ardından yeni görüntüme dikiz aynasından baktım.

Juliana dudaklarında gergin bir ifade ve direksiyona sımsıkı yapışmış beyaz elleriyle beni seyrediyordu. O an *be-beğiyeni doğmuş* olmalı, diye düşündüm. Çünkü öyle bir hali vardı; geceleri gözüne bir gram uyku girmeyen, bitkin ve eski günlerini arayan bir anne gibi görünüyordu. İlk yılın en zoru olacağını bile bile, beklediğinden daha zoruyla karşılaşan bir kadın gibiydi adeta. Juliana, gözlerini yola dikip karşıya bakü.

Doğrulup arka koltuğa oturdum.

Nihayet, "Teşekkürler," dediğimde, Juliana ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Sonraki kırk dakika boyunca da hiç konuşmadan yol aldık. Sonunda yağmaya başlayan kar ilk başlarda hafifçe atıştırırken, zaman geçtikçe şiddetini artırmış, öyle ki Juliana hızını düşürmekzorundakalmıştı.

İsteğim üzerine, radyoda haberleri bulmuştu. Haberlerde patlamadan falan bahsedilmiyordu. Demek ki D.D. VVarren ve ekibi küçük sürprizimden sağ salim kurtulmayı başarmışlar ve her şeyi kontrol altına almışlardı.

Bu gayet m antıklıy dı. Hiçbir polis bir suçluyu elinden kaçırdığını ifşa etmek istemezdi, hele de o suçluyu çok geçmeden bulacağına inanıyorsa. Dedektif Warren' in hakkımda bildiği en son gerçek yalnız ve yaya olduğum du. Muhtemelen bir saat içinde bana ulaşabilm eyi umuyordu.

Onu hayal kınklığma uğrattığım için hiç de üzgün sayılmazdım amakimseninyaralanmamış olmasıyla da rahatlamıştım. Kazdığım çukura yerleştirdiğim basınca duyarlı iki patlayıcının geriye doğru, ekipten uzakta ve devrilen ağacm gölgesine doğru patlaması için elimden geleni yapmaya çalışmıştım. Ama bu işlerde acemi olduğum için sonucun nasıl olacağını ancak bekleyerek görebilecektim.

Memur Fiske'in arabasında arka koltukta otururken olacakları umut ve korku içinde bekliyordum.

Juliana arabayı yeniden yavaşlatıp otobandan çıkarak **9** numaralı otobana girmek için hazırlandı ve sinyalini verdi. Buraya kadar yol boyunca gözleri yolda, elleri direksiyonda, hız limitini aşmamaya özellikle özen göstermişti. Gerçekten tam bir örnek sürücü gibi davranmıştı.

Artık m aceram izin sonuna geliyorduk. Alt dudağının kederle titrediğini görebiliyordum. Belli ki korkmuştu.

Acaba o da kocam ı öldürdüğüm e inananlardan m ıydı? Acaba kızımı öldürdüğüme gerçekten ihtimal veriyor muydu? Masumiyetimi savunabilirdim ama yapmadım.

Bana kalırsa, en çok o inanmalıydı bana.

On iki dakikamız daha vardı. Zamanda geri gidip o eski mahalleye dönebilmek için on iki dakika daha... Juliana'nın eski evinin önünden geçecek, ailemin yıkılmaya yüz tutmuş evini görecektik.

Juliana kafasını çevirip de hiçbirine bakmamıştı bile. Ne bir iç geçirmiş, ne dalıp gitmiş, ne de tek kelime etmişti.

îki dönüşün ardından işte nihayet gelmiştik. İşte babamın garajı tam karşımdaydı.

Juliana arabayı durdurdu ve farlarım söndürdü.

Dışarıda kar fena bastırmış, evrenin karasını, beyaza buruyordu.

Eşyalarımı toparlayıp hepsini çantanın içine tıka basa doldurdum. Onu da yamma alarak arkamda delil bırakmamaktı amacım.

Sessizliğin içinde gürlüğüyle beni de şaşırtan bir sesle "Eve gittiğinde," dedim. "Sıcak suyun içine biraz amonyak döküp arabayı baştan aşağı sil.

Bu parmak izlerini yok edecektir."

Juliana yeniden dikiz aynasından bana bir bakış fırlatmış ve yine ağzım açıp da tek bir şey söylememişti.

"Polisler seni bulacaklardır," diyerek devam ettim. "Dün seni cezaevinden aradığım ortaya çıkacaktır. Ellerindeki tek somut bilgi o olduğundan sonuna kadar kurcalayacaklardır. Onlara doğruyu söyle. Benim söylediklerimi de, senin söylediklerini de aynen söyle. Tüm konuşma zaten ellerinde ka-yitil olacağından bilmedikleri bir şey söylememiş olacaksın. Kaldı ki bizi suçlayacak şeyler söylemedik."

Juliana sessiz kalmayı tercih ederek gözlerini bana dikti.

"Bugünkü konuşmayı takip etmiş olamazlar," dedim. "Aramızdaki iletişimi başka birinin cep telefonu aracılığıyla sağladık. Ki birazdan asetilen şaloması kullanarak telefonun devrelerini yakacağım. Ondan sonra zaten hiçbir bilgiye ulaşamazlar. Sen bugün öğleden sonra arabanla gezintiye çıktın tamam mı? Gelirken paralı otobanları tercih etmedik, bu nedenle de senin gittiğin güzergâhı asla belirleyemezler. Her yere gitmiş her şeyi yapmış olabilirsin. Bırak onlar uğraşsın."

Juliana'nın polise vereceği ifade sırasında, Tessa'yı ele vermemesi gerektiğinden bahsetmemişlerdi bile. Nasılsa Juliana bunu daha önce de yapmıştı.

"Ödeştik." Juliana dümdüz bir ses tonuyla nihayet konuşmuştu. "Beni bir daha arama. Ödeştik."

İçimde samimi bir pişmanlıkla sadece kederli bir tebessüm etmekle yetindim. On yıldır, bir kez olsun görüşmemiştik. O lanet cumartesi günü, aptal kocam, o aptal mutfakta ölmeseydi bir daha hiç görüşmeyecektik belki de.

Et tırnaktan ayrılmaz. Arkadaşlar da öyle. Bu yüzden de Juliana'nın bu isteğine her ne kadar içimi parçalasa da anlam verebiliyordum.

Gözlerimi Juliana'nın dikiz aynasındaki gözlerine dikip "Yine olsa yine yapardım," diye mırıldandım. "Sen benim en iyi arkadaşımdın. Yine olsa yine yapardım."

"Ona gerçekten Sophie adını mı verdin?"

"Evet."

Juliana Sophia MacDugall, artık Howe değildi, ağzını eliyle kapatıp ağlamaya başladı.

Eşya çantamı omzumun üzerine atıp, karla kaplı geceye adımımı attım. Sonrasında, arabanın motoru yeniden çalışmış, farlar yanmış ve Juliana yoluna devam etmişti bile.

Bense babamın dükkânına doğru ilerliyordum. İçeride yanan ışığa bakılırsa, uzun zamandır beni bekliyor olmalıydı.

33. Bölüm

Bobby ve D.D. teşkilat merkezine giderlerken ağızlarını bıçak açmıyordu. Bobby arabayı sürüyor, D.D. ise yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu. Ellerini birer yumruk yapıp kucağına koymuştu. Düşünmemeye çalışsa da beynine engel olamıyordu.

Bütün gün hiçbir şey yememiş ve dün gece bir an olsun gözünü kırpmamıştı. Buna bir de kariyerinin en berbat günü eklendiğinde iyice saçmalamış, karnında başka bir adamdan taşıdığı bebekle evli bir adamın dudaklarına yapışmıştı. Ne anlamlı bir gündü.

D.D. alnını buz gibi cama dayayıp gözlerini dışarıdaki kara dikti. Donmuş kar taneleri artık yere lapa lapa iniyor, Tessa Leoni'nin ardında bıraktığı izin üstünü örterken trafiği arap saçma çeviriyordu. Zaten karmaşık olan bir dosya bu sayede daha da karmaşık bir hal almıştı.

D.D. olay yerinden ayrılmadan önce amiriyle görüşmüştü. Horgan'ın her an flaş haber olarak yayınlanabilecek sen gelişmeleri medyadan duymasındansa D.D.'den duyması daha iyiydi. D.D. çifte cinayet zanlısı bir suçluyu elinden kaçırmıştı. Leoni'yi Massachusetts'in kuş uçmaz kervan geçmez ormanlıklarına götürmüş, ekibini orada ölümle burun buruna getirmişti.

Boston Polis Teşkilatı denen yer tam bir aptallar yığınıydı. Şimdi artık eyalet birimlerinden olan kaçak tutuklama ekibi de dosyayı hiç şüphesiz onların elinden alacaktı. Çünkü dosyadaki arama çalışmalarının genişletilmesi gerekliydi. Bu durumda Boston Polis Teşkilatı beceriksiz durumuna düşecek ve onurlarını geri kazanmak için isteyecekleri bir şans da büyük olasılıkla geri çevrilecekti. Gazetelerde çıkacak haberler de

hiç şüphesiz tüm bunların üzerine tüy dikecekti: *Çifte cinayet zanlısı Tessa Leoni, Boston Polisi ’nin elinden göz göre göre kaçmayı başardı...*

D.D. içinden, *umarım hamileliğim doğrudur,* diye geçirdi. Bu sayede kovulmaktansa, doğum iznini kullandığını iddia edebilirdi.

D.D.'nin cam yanıyordu.

Gerçek anlamda... Beyni zonkluyor, kalbi sıkışıyordu. Bu hayatta çok daha iyi şeyler yaşamayı hak eden Sophie için içi acıyordu. Kim bilir her sabah nasıl da anneciğinin işten dönmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Kucağına sokulup ondan masal anlatmasını isterken ya da en son yaptığı ödevi gösterirken öpücükler, kucaklaşmalar nasıl da havada uçuşuyordu. D.D.'nin gözünün önündeki resim böyleydi. Çocuklar

bunları yapardı. Sadece sever, sever, severlerdi. Tüm kalpleriyle severlerdi. Her hücreleriyle...

Sonra gün gelir ailedeki büyükler onları hayal kırıklığına uğratırdı.

Sonra da polisler...

Bu böyle sürüp giderdi.

Kızımı seviyorum.

Bobby sağ sinyalini yakarken, "ileride duracağım," dedi. "Acıktın mı? istediğin bir şey var mı?"

D.D. başını hayır anlamında salladı.

"Biraz kuru gevreğe ne dersin? Bir şeyler yemen gerek, D.D. Düşük kan şekeri alışkın olduğun bir durum değil."

" Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Neden benimle bu kadar ilgileniyorsun?"

Bobby gözlerini yoldan alıp uzunca bir süre D.D.'yi süzdü. "Eminim ki Alex de yapardı, eğer izin vermiş olsaydın."

D.D. kaşlarım çatarak karşılık verdi. Bobby o bakışı görmezden gelip bakışlarını yeniden tehlikelerle dolu otobana çevirdi. Crown Vic polis

aracıyla otobanın çıkışım bulmak ve küçük bir alışveriş merkezine girmek biraz zaman almıştı. D.D. alışveriş merkezinde bir kuru temizlemeci, bir evcil hayvan dükkânı, bir de orta büyüklükte bir market olduğunu görmüştü.

Anlaşılan o ki Bobby'nin istikameti marketti. Otoparkın en önüne park etmişlerdi. Görünüşe göre çetin kış koşulları müşterileri bugün için kaçırmıştı. D.D. arabadan indiğinde kann şimdiden bu kadar çok birikmiş olmasına şaşırdı. Bobby arabanın etrafından dolanıp tek kelime etmeden tutunması için D.D.'ye kolunu uzattı.

D.D. bu yardımı geri çevirmedi ve birlikte karla kaplı yürüyüş yolundan parlak ışıklarla aydınlatılmış markete doğru ilerlemeye başladılar. Bobby doğruca hazır yemek bölümüne ilerledi. D.D. içerideki ağır tavuk kokusuna ancak beş saniye kadar dayanabilmiş, sonra Bobby'den ayrılarak diğer tarafa doğru yürümeye karar vermişti. Yürürken meyve raflarından bir adet elma, kahvaltılık gevrekler rafından da bir paket *Cheerios* aldı. Belki bir tane de şu organik meyve sularından, ya da hazır protein kanşımlanndan alabilirdi. Bundan sonraki hayatında belki de hayat döngüsünün en önemli adımlarından Ensure beslenme takviyelerini kullanabilirdi.

D.D. bunları düşünürken kendini bir anda ecza bölümünde bulmuş ve bir an için beyninde çakan bir fikirle ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Fikrini değiştirmeden ya da Bobby ortalarda görünmeden önce, hızlı davranmalıydı. Aile planlaması bölümü, prezervatifler, prezervatifler ve tabii ki eğer prezervatifin başına bir iş gelecek olursa, evde yapılan gebelik testleri... D.D. gördüğü ilk kutuyu eline aldı. Bir çubuğun üzerine işeyip, sana vereceği cevabı beklemek... Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Şimdi dönüp de bunları ödeyecek vakti yoktu. Bobby her an onu bulabilirdi. D.D. bu düşünceyle göğsüne sıkıca bastırdığı elma, gevrek ve de gebelik testiyle hızla tuvalete doğru ilerledi.

Tuvaletin önündeki yeşil bir uyan levhasında tuvalete market ürünleriyle girilemeyeceği yazılıydı.

D.D., "Şansına küs," diye düşünerek kapıdan içeri girdi.

Doğruca engelli tuvaletine doğru ilerledi. Burasımn duvara monte birde kıyafet değiştirme tablası vardı. D. D. duvara dayalı tablayı açıp onu bir çalışma tezgâhı olarak kullanmaya karar verdi. Üzerine önce elmasını, sonra gevreğini, en son da gebelik testini koydu.

Elleri titriyordu. Hem de delicesine. Öyle ki testi ne doğru dürüst elinde tutabiliyor ne de okuyabiliyordu. En iyisi testi tablanın üzerine sabitleyip oradan okumaktı. Bir yandan yapılacakları okurken bir yandan da pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu sonunda pantolonu dizlerinin üzerine düştü.

Muhtemelen bu pek çok kadının kendi evinde yaptığı bir işti. En sevdikleri havluların, şeftali renkli duvarların hatta belki de çiçek desenli bir ortamın güvenliğiyle yapıyorlardı bunu. D.D. ise endüstriyel gri fayanslı bir tuvalette görüyordu işini. Çömelip çubuğu doğru açıyla denk getirmeye çalışırken elleri halen delicesine titriyordu.

Üçüncü denemesinde çubuğu mtturmayı nihayet becerip sonuca hiç bakmadan tablanın üzerine bıraktı. İşini bitirdikten sonra, pantolonunu çekip ellerini lavaboda yıkadı.

Sonrasında yeniden teste döndü. Dışarıdan gelen kapı sesine bakılırsa, tuvalete biri daha gelmişti. Yaklaşan ayak

sesleriyle bir kadın hemen yandaki kabine girdi. D.D. gözlerini yumup nefesini tuttu.

Sanki tuvalette sigara tüttürürken yakalanmış liseli bir kız kadar suçlu hissediyordu kendini.

Ne görünmeli ne de fark edilmeliydi. Testteki sonuca bakabilmesi için yapayalnız olması gerekiyordu.

Bir sifon sesi... Yan kabinin kapısı açıldı galiba. Önce lavaboda akan suyun sesi, hemen ardından da el kurutma cihazının sesi geldi.

Dış kapı yeniden açıldı. Sonrasında tekrar kapandı.

İşte D.D. yeniden yalnızdı.

D.D. önce tek gözünü araladı, soma da diğerini. Gözlerini test çubuğuna dikti.

Gördüğü pembe bir artı işaretiydi.

Çavuş D.D. Warren resmen hamileydi.

D. D. yeniden tuvaletin üzerine çöküp başım ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı.

Dakikalar sonra D .D. halen oturduğu tuvaletin üzerinde elmasını yiyordu. Kamna hızla pompalanan şeker bir anda kendini daha da aç hissetmesine sebep olmuştu. Ardından dayanamayarak gevrek paketinin yarısını yedi. Tuvaletten çıktığında ilk istikameti proteinli çikolata, kanşık çerez, patates cipsi, yoğurt ve muz reyonları olmuştu.

Bobby nihayet D.D.'yi gördüğünde, D.D. elindeki yenmiş elma koçanı, yarım paket gevrek, açılmış bir gebelik testi

ve yarım düzine yiyecekle kasa kuyruğunda bekliyordu. Yüzünde üç pierdng ve vücudunda takımyıldız dövmesi olan kasiyer genç kız D. D.'yi açık bir ayıplamayla süzüyordu.

Bobby sinirle, "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Bir an seni kaybettiğimi sandım."

O an Bobby’nin bakışları D.D.'nin elindeki gebelik testine kaydı. Gözleri kocaman açılmış, tek kelime dahi etmemişti.

Marketten henüz çıkmışlardı ki D.D.'nin telefonu çalmaya başladı. D.D. ekrana baktığında arayanın merkezden Phil olduğunu gördü.

İş. İşte D.D.'nin şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey de buydu.

Konuş düğmesine basıp, Phil'in dediklerini dinledi. Phil'in verdiği havadislerden midir, yoksa tıka basa doymuş olmasından mı bilinmez bir an için sanki çok da berbat bir gün geçirmiyormuş gibi hissetti.

D.D. telefonu kapatıp kar içindeki arabanın hemen yanında bekleyen Bobby'ye döndü.

"Bil bakalım ne olmuş? Tessa Leoni dün gece Suffolk Şerif Bürosu'nun gözetimindeyken bir telefon konuşması yapmış. Gece saat dokuzda çocukken en iyi arkadaşı olan Ju-liana Sophia Howe'u aramış."

"Vurduğu çocuğun kız kardeşini mi?"

"Aynen öyle. Şimdi, pekâlâ, eğer kocanı öldürmek suçundan tutuklandıysan en son cinayetindeki kurbanın aile üyelerinden birini aramak da neyin nesi?"

Bobby kaşlarım çattı. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

D.D.'nin yüzü aydınlanırken, "Benim de," dedi. "Hadi gidip bulalım şunu!"

"Anlaştık." Bobby kapısını açmış tam binmek üzereyken biran durdu. "D.D.?" diye seslendi. Bakışları D.D.'nin elindeki alışveriş poşetlerine kaymıştı. "Mutlu musun?"

D.D. başım hafifçe sallarken "Evet, sanırım öyleyim," diyordu.

Bobby ve D.D., Juliana'nm evine yaptıkları zorlu bir yolculuğun ardından, Juliana'nm evinin lapa lapa yağan karın altında ışı] ışıl parladığını gördüler. Evin önündeki araba yoluna gri bir ciple, daha koyu renkli bir araba park edilmişti.

Bobby ve D. D. eve doğru yaklaşırlarken, ön kapı açılmış ve dışarıda bir adam belirmişti. Üzerinde yoğun iş gününden kalma olduğu her halinden belli bir takım elbise vardı. Tek fark, bu sefer kucağında taşıdığı şey bir bebek ve elindeki de bebek beziydi. Bobby ve D.D. ön verandaya çıkarken, adam gözlerini beklentiyle onlara dikmişti.

Adam, "Ona avukatım çağırmasını söyledim," dedi.

D.D., *düşünceli bir koca,* diye düşündü. "İhtiyacı mı var

ki?"

"O iyi bir insan ve mükemmel bir anne. Eğer derdiniz illa ki bir suçlu bulmaksa, geriye dönün ve onun erkek kardeşini tekrar vurun. Tüm bunların sebebi o. Hak edeni de.

Karım değil."

Juliana'mn kocası payına düşen sözleri söyleyip Bobby ve D.D.'yi itekleyerek karlar içindeki mavi arabasına doğru ilerledi. Kucağındaki bebeği arkadaki koltuğa yerleştirdiği andan itibaren Juliana'mn ailesi artık Bobby ve D.D. için bir engel değildi.

Bobby mırıldanarak, "Belli ki ziyaretimizi bekliyorlarmış," dedi.

D.D. yeniden, "Hadi gidip, Juliana'yı alalım!" dedi.

Düşünceli koca ön kapıyı tamamen kapatmamıştı bu nedenle Bobby'nin kapıyı hafifçe itmesi, açılması için yetmişti. Juliana kapının tam karşısındaki kanepede oturuyordu. Onları gördüğünde ayağa kalkmadı, sadece dikkatle bakmakla yetindi.

İçeri ilk giren D.D. oldu. Polis kimliğini gösterip, Bob-by'yi tanıttı. Ne Juliana ayağa kalkmış ne de D.D. ve Bobby oturmuşlardı. Havada öyle garip bir gerginlik vardı ki D.D.' nin mantıklı bir çıkanmda bulunması çok uzun sürmedi.

"Ona son. yardım ettin, değil mi? Bu öğleden sonra kızım gömdüğü yerden onu alıp uzaklaştıran şendin. Bir firariye yardım edip suçuna ortak oldun. Neden? Bunu cidden bilmek istiyorum." D.D. başıyla etrafındaki yeni boyanmış güzel odayı ve etrafa saçılmış bebek oyuncaklarını gösterdi. "Ne diye tüm bunların hepsini riske attın?"

Juliana, "O yapmadı," dedi.

D.D. şaşkınlıkla tek kaşını havaya dikmişti. "Sen de bu numarayı yedin öyle mi? Bu aptallığın etkisi ne kadar sürecek acaba?"

Juliana baş kaldırırcasına çenesini yukan kaldırdı. "Aptal olan ben değilim. Asıl aptal sizsiniz!"

"Nedenmiş o?"

Juliana engelleyemediği bir öfkeyle, "Çünkü hep böyle yapıyorsunuz," dedi. "Polisler. Siz aynasızlar... bakarsınız ama görmezsiniz. Sorarsımz ama cevabı dinlemezsiniz. On yıl önce her şeyi berbat ettiniz. Neden şimdi değişmiş olasınız ki?"

D.D., Juliana'nın bu denli dolu oluşunun şaşkınlığıyla gözlerini genç anneye dikmişti. O an D.D.'nin zihninde her şey berraklaşmaya başladı. Ancak şimdi Juliana'nın kocasının dışarıda söylediği sözlere bir anlam verebiliyordu. Julia-na'nın on yıl önce ailesini mahveden kadına neden yardım eli uzattığını, polislere karşı neden bu denli öfke dolu oluşunu ancak şimdi anlamlandırabiliyordu.

D.D. bir adım öne ilerleyerek Juliana'ya yaklaştı. Sonra bir adım *daha*, ta ki Juliana'yla göz hizasına gelinceye kadar. Juliana'nın yüzüne baktığında yanaklarında yol yol olmuş gözyaşlannı görebilmişti.

"Anlat bize, Juliana. O gece erkek kardeşini kim vurdu? Artık eteğindeki taşlan dökmenin vakti geldi. Sen konuş, sana söz, bu sefer dinleyeceğiz."

Juliana Howe, "Tessa'nm silahı falan yoktu," diyemınl-dandı. "Silahı benim için getirmişti. Çünkü ben istemiştim. Onda silah yoktu. Hiç de olmadı."

" Tommy'yi kim vurdu, Juhana?"

"Ben. Kardeşimi ben vurdum. Her ne kadar üzgün olsam da yine olsa yine aynı şeyi yaparım."

İşte kapı artık nihayet aralanmış ve Juliana tüm gerçekleri bir çırpıda anlatmıştı. Kardeşinin bir gece eve sarhoş gelip ona nasıl tecavüz ettiğini, ertesi sabah pişmanlıktan ağlayıp nasıl da günlerce özür dilediğini, sarhoş olduğunu, ne yaptığını bilmediğini söylediğini anlatmıştı. Tommy elbette ki bir daha asla böyle bir şey yaşanmayacağını söylem işti... Yeter ki anne ve babalarının haberi olmasın.

Juliana ilk başta bu sırrı saklamaya karar verdiyse de Tommy sözünde durmamış, tecavüzler hiç son bulmamıştı. Üstelik Tommy artık ne sarhoştu ne de yaptığı şey için özür diliyordu. Juliana'ya hep bu durumun onun yüzünden olduğunu söylüyordu. Eğer bu şekilde giyinmemiş olsaydı, burnunun dibinde böy le salınarak gezinm eşeydi...

Juliana o günden sonra bir daha ne saçını yaptı ne de makyaj. Artık daha salaş şeyler giyiyordu. Belki bunun etkisiyle belki de artık Tommy üniversiteye başladığı için, Tommy artık kendine tecavüz edecek başka kızlar bulmaya başlamıştı. Artık Juliana'yı çoğunlukla rahatsız etmiyordu. Hafta sonlan hariç.

Juliana artık derslerine konsantre olamıyordu. Gözlerinin altında koyu renk halkalarla geziyordu çünkü her cuma abisi eve geldiğinde uyamk olup gözünü dört açmalıydı. Juliana çözüm olacağım düşündüğü bir kilit bile

takmıştı kapısına. Ne var ki iki hafta sonra eve geldiği bir gün kapısının lime lime olduğunu gördü.

Tommy akşam yemeğinde kapı için kardeşinden özür dilemişti. "Affedersin. Koridorda o kadar hızlı koşmamalıydım." Juliana'nın anne babası ise bunu sadece gülüm seyerek karşılamışlardı çünkü ne de olsa Tommy onların en büyük çocuklarıydı ve kesinlikle hayranlık duyulacak biriydi.

Bir pazartesi sabahı Juliana artık dayanamayıp patlamıştı. Okula gitmiş, ağlamaya başlamış ve bir daha da susanı am işti. Tessa onu kızlar tuvaletinin en son kabinine götür-m üş, Juliana susup her şeyi anlatmcaya kadar başında beklemişti.

İki kız birlikte bir plan hazırlamıştı. Tessa'mn babasımn bir silahı vardı. Tessa onu alacaktı.

Tessa omuz silkerek, "Ruhu bile duymaz," demişti. "Hem ne kadar zor olabilir ki?"

Böylece Tessa’mn cuma gecesi gelirken yanında silahı da getirmesini kararlaştırmışlardı. Tessa sanki yatıya kalmış gibi davranacaklardı. Tessa gözcülük edecekti. Tommy görünür görünmez, Juliana silahım doğrultacak ve ağabeyine eğer bir daha ona dokunacak olursa, taşaklarını havaya uçuracağım söyleyecekti.

Kızlar bu sahneyi pek çok kez prova etm iş ve bu plandan çok hoşlanmışiardı.

Kafalarına da yatmıştı. Küçük tuvalet kabininde konu-ş urken gayet akla yatkın g örünüyordu. T ommy'y e de her zorbaya olacağı gibi artık dur demenin vakti gelmişti. Belki o sayede geri adım atıp Juliana'yı artık rahat bırakabilirdi.

Çok mantıklıydı, çok.

Perşembe günü Tessa silahı almıştı. Cuma gecesi, eve gelip silahı Juliana'ya vermişti.

Sonra birlikte kanepeye oturmuşlar ve biraz gergin bir halde filmlerini izlemeye başlamışlardı.

Tessa filmi izlerken yerde uyuyakalmıştı. Juliana da kanepenin üzerinde. Ne var ki Tommy'nin eve gelmesiyle ikisi de uyanmıştı.

Tommy bu kez her zamankinden farklı olarak gözlerini Juliana'ya değil, Tessa'nın göğüslerine dikmişti. Sendeleyerek cna doğru yürürken, "Olgun elmalara bayılırım," diyordu. Tam o sırada Juliana silahını ortaya çıkarmıştı.

Namluyu doğrudan kardeşine doğrultup, cna uzak dur-m asını söylüyordu. Onu ve Tessa'yı rahat bırakacaktıyo&-*sa*...

Tommy ise gözlerini kardeşine dikip gülmeye başlamıştı. "Yoksa ne? Sen onu nasıl ateşleyeceğini biliyor musun ki? Yerinde olsam, silahın emniyet mandalını kontrol ederdim."

Juliana hemen emniyeti kontrol etmek üzere silahı havaya kaldırdı. BukezTommy silahı almak için üzerine atlamıştı.

Bir yandan Tessa, bir yandan Juliana çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Tommy ise homurdanarak bir yağmacı gibi Ju-liana'nın saçlarını çekiştiriyordu.

O sırada silah tam da ikisinin arasında kalarak birden ateş almıştı.

Tommy bir adım geri giderek, hayretle bacağına baka-kalmıştı.

"Seni sürtük," dedi. Bu onun son sözleri olmuştu. Bir kezdaha, "Seni sürtük," dedi ve yere yığıldı. Yavaş ama kesin bir ölümdü onunkisi.

Juliana panikle ne yapacağını bilemiyordu. Böyle olsun istememişti... Anne, babası... Tanrım, anne, babası...

Silahı hızla Tessa'nın eline tutuşturmuş, Tessa da almıştı. Şimdi artık Tessa'nın yapması gereken tek şey kaçmaktı. *Kaç, kaç, kaç*.

Tessa da öyle yaptı. Bu sözler de Juliana'nm en iyi arkadaşına son sözleri olmuştu. *Kaç, kaç, kaç*.

Tessa evine vardığında polisler de JulianaTarın evine ulaşmışlardı. Juliana pekâlâ yaptığı işi üstlenebilirdi. Aslında erkek kardeşinin nasıl bir pislik olduğunu itiraf edebilirdi. Ama annesi öylesine çığlık çığlığa bağınyordu, babası öylesine sarsılmıştı ki yapamamıştı. Yapamazdı.

Juliana polise Tessa'nın adını vermişti ve bir anda kurgu gerçeğe dönüşüvermişti. Erkek kardeşini Tessa vurmuştu.

Tessa ise hiçbir zaman işin aslını anlatmadı.

Juliana şimdi, "Aslında itiraf etmeliydim," dedi. "Ama eğer olay mahkemeye intikal etmiş olsaydı, eğer gerçekten Tessa'nın başımn belaya gireceğini hissetmiş olsaydım, itiraf ederdim. Ne var ki sonradan başka kızlar çıktı ortaya ve Tes-sa'nın ceza almayacağı kesinleşti. Savcı da bunun meşru müdafaa olduğunu ilan etmişti *

"Her şeyin yoluna gireceğini anlamıştım. Ve babam... o zamanlar tam anlamıyla bir yıkım yaşamıştı. DahaTom-my'nin başka kadınlara tacizde bulunduğuna inanamıyorken bana yaptıklarına nasıl inanacaktı? Benim için en iyisi ağzımı sıkı tutmamdı. Ama içinde biriktirdikçe, katlanması da daha zor oluyor. Tessa'yı hep görmek istedim ama ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Anne ve babamın olan bitenlerden haberi olsun istiyordum ama bunu nasıl söyleyebileceğimi de bilmiyordum.

"En sonunda artık konuşmaz oldum. Gerçek anlamda. B ir yıl boyunca hiç kim şeyle konuşm adım. Gel gör ki annem ve babam bunu fark etmediler bile. Kendi altüst olmuş sinirleriyle öylesine meşgullerdi ki ben umurlannda bile değildim. Sonrasında Tessa birdenbire ortalıktan kayboldu, babasının onu evden kovduğunu duydum. Bunu bana hiçbir zaman anlatmadı. Vedalaşmak için bile uğramadı. Belki onun da konuşacak dermanı yoktu, ne bileyim. Siz dün sabah kapıma gelinceye kadar polis olduğundan bile haberdar değildim. Evlendiğini, Sophie adında bir kızı olduğunu da bilmiyordum. Sophie benim ikinci adım, biliyorsunuz. Ona yaptığım onea şeyden sonra, kızına yine de benim adımı vermiş...

D.D. dobra dobra, "Artık ölü olan kızına," dedi.

Juliana başını iki yana sallayıp, "Yanılıyorsunuz!" dedi.

" Yamlan sensin, Juliana! Cesedi kendi gözlerimizle gördük. Belki de artık patlamanın ardından kalan parçalar demek daha doğru olur."

Juliana yüzü bembeyaz kesilirken yeniden başım hayır anlamında salladı. "Yanılıyorsunuz," diyerek inatla üsteledi.

"Al işte, inkân kendine düstur edinmiş bir ailenin kızı olarak sen de..."

"Siz Tessa'yı hiç tanımıyorsunuz."

"Son on yıldır senin de onu tanıdığın söylenemez."

"O çok zekidir. Kendi kendine her şeyin üstesinden gelebilir. Kardeşine olanlardan sonra, asla bir çocuğa zarar veremez."

Bobby ve D.D. şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Kardeşine mi?" diye sordu D.D.

"Ölü doğan erkek kardeşi. Onun ailesinin parçalanma sebebi de o bebek olmuştu. Daha ben onu tammadan önce. Annesi ciddi bir depresyon yaşamıştı. Kim bilir aslmda belki de hastaneye kaldırılmalıydı, ne var ki o zamanlar insanlar böyle şeyleri bilmiyorlardı. Annesi tüm gününü yatak odasında geçiriyor, ne dışarı çıkıyor ne de Tessa'yla ilgileniyordu. Babası elinden geleni yapsa da yine de çok anaç olduğu söylenemezdi. Tessayine de onları çok seviyordu. Kendince onlara göz kulak olmaya çalışıyordu. Ölen erkek kardeşini de çok seviyordu. Bir gün, ikimiz birlikte kardeşi için bir cenaze töreni düzenledik, sadece o ve ben. O gün ağladı, hem de gerçek anlamda hüngür hüngür ağladı. Çünkü evde bunu yapmasına asla izin yoktu."

D.D. gözlerini Juliana'ya dikti. "Bunu bana daha önce de anlatabilirdin."

"Bunu siz kendiniz de öğrenebilirdiniz. Siz aynasızlar... Her işi sizin için kurbanlar mı yapmalı?"

D.D. bir an dikleşti. Ama Bobby elini D.D.'nin koluna koyarak onu sakinleştiıdi.

Bobby usulca, "Onu nereye götürdün?" diye sordu.

Juliana resmi bir tavırla, "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi.

"Tessa'yı ormandan sen aldın. Bunu kabul etmiştin."

"Hayır. Etmedim. Bunu ortağınız iddia etti. Ben öyle bir şey söylemedim."

D.D. dişlerini sıkıyordu. "Demek canın oyun oynamak istiyor öyle mi?" Ellerini dört bir yanma oyuncak saçılmış odada şöyle bir savurdu. "İstersen birlikte merkeze gidebiliriz. Bu arada da arabana el konulur. Sen demir parmaklıkların ardında çürürken biz arabanı kanş kanş inceleriz.

Çocuğun kaç yaşındaydı? Çünkü bebeklerin cezaevine girmesine izin verilip verilmediğini tam olarak bilmiyorum."

Juliana küstah bir tavırla konuşmaya başladı. "Tessa, pazartesi gecesi saat dokuzdan hemen sonra beni aradı. Bana 'Arkadaşlar ne içindir?' diye sormuştu. Ben de şaşkınlıkla 'Tessa?' dedim. Çünkü bunca yıl sonra sesini tekrar duymuş olmak beni çok şaşırtmıştı. Bana beni tekrar aramak istediğini söyledi, sonra da kapattı. Konuştuklarımız bundan ibaret ve on sene sonunda Tessa Leoni ile olan tek bağım bu. Beni neden aradığını, ne demek istediğini ya da benden başka bir şey isteyip istemediğinin cevaplarım ancak ondan alabilirsiniz. "

D.D. afallamıştı. Hem de tam anlamıyla afallamıştı. Tessa Leoni'nin varoşlardan bir arkadaşının bu denli cesaretli oluşu onu hayli şaşırtmıştı.

D.D., "Arabanda tek bir saç teli bile bulacak olursak,yandığının resmidir," dedi.

Juliana ise yanaklarını hafifçe tokatlayarak karşılık vermişti ona. "Ha, bu arada size arabayı elektrik süpürgesiyle temizlediğimden bahsetmiş miydim? Bir de unutmadan geçen gün okuduğum bir makaleye göre arabayı temizlemenin en güzel yolu şeyden geçiyormuş, neydi, amonya..."

D.D. gözlerini karşısındaki ev hanımına öfkeyle dikti. "Eğer bunu yaptıysan, bil ki seni tutuklamam için artık elimde geçerli bir sebep var."

"O halde buyurun yapın."

"Tessa kocasını öldürdü. Sonra da cesedi garaja taşıyıp, karın altına gömdü," diye öfkeyle çıkıştı D.D. "Tessa kızım öldürüp cesedini ormana götürdü. Onu arayan ekibi de havaya uçurmak için kızım patlayıcılarla birlikte gömdü. Korumaya çalıştığın kadm bu."

Juliana, "O kadın ağabeyimi öldürdüğüne inandığınız kadın," diye düzeltti. "Bukonuda yanıldığınıza göre, bundan sonrası için de yanılırsanız şaşırmamak gerek."

D. D. "Yanıldığımız falan yok," deyip lafa başladıysa da sonradan sustu. Yüzünü buruşturmuştu. Bir an kafasma dank etti. Ormandayken ufak bir ayrıntı dikkatini çekmiş, onu kuşkulandırmıştı. Ah, kahretsin.

D.D. birdenbire, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," dedi. "Sen. Sakm yerinden kıpırdayayım deme. O koltuktan kalkacak olursan, o hüzünlü kıçma kelepçeyi yersin."

D. D. sonrasında Bobbyye başıyla işaret etti ve birlikte evin ön verandasına çıktılar. D.D. telefonunu çıkardı.

Bobby, "Ne var..." diyerek söze başladıysa da D.D. elini havaya kaldırarak konuşmasına izin vermemişti.

D.D. hattın diğer acundaki kişiye, "Adli hekimin odasını bağlar mısın, lütfen?" dedi. "Ona ulaş. Çalıştığım biliyorum. Sence ben neden arıyor olabilirim? Çavuş Warren'ın hatta olduğunu söyle, yüz dolarına bahse girerim ki, Ben de şu an mikroskobunun başında *Tanrım, Lanet olsun*, diye söyleniyor.

34. Bölüm

Babamın tamirhanesi hiçbir zaman gösterişli olmamıştı ama, belli ki on yıldır da üzerine bir çivi dahi çakılmamıştı. Bodur, briketten bir binaydı. Dış cephesi nikotin sarışıydı ve boya yer yer büyük parçalar halinde soyulmuştu. Binanın hep ısınma problemi olduğundan, babam kışları arabaların altına girdiğinde üzerindeki kalın kışlık kıyafetleri asla çıkarmazdı. Binanın tesisat işlerinin de ısınmadan geri kalır yanı yoktu. Bir zamanlar, iş gören bir tuvalet vardı. Babam ve erkek arkadaşları genelde dışarıdaki çitlerin dibine işemeyi tercih ederlerdi, çimenlere iş bırakan adamlar...

Yine de babamın dükkânının iki avantajı vardı. Birincisi, içerinin satılmayı ya da tamir edilmeyi bekleyen arabalarla dolu oluşuydu. İkincisi ise metalleri kesmek için birebir olan ve cep telefonu devrelerini yakmaya da yarayan bir asetilen şalomasma sahip olmasıydı.

Öndeki ağır demir kapı tamirhanelerde hep olduğu üzere kilitliydi. Arka kapı ise açıktı. Tamirhanenin arkasına giden yolda çıplak ampul ışığını takip ettim. Babamı orada bir taburenin üzerine oturmuş, sigara içerek, gelişimi izlerken buldum.

Arkasındaki tezgâhta yarısı içilmiş bir Jack Daniels şişesi vardı. Babamın alkol bağımlısı olduğunu anlamam çok uzun yıllarımı almıştı. Yıllar boyunca her akşam saat dokuzda yatıyor oluşumuzun sebebi meğer babamın sabahlan işe gitmek için erken kalkması değilmiş. Erken yatıyormuşuz çünkü babam gecenin sonunu getiremeyecek kadar sarhoş oluyormuş.

Sophie'yi doğurduğumda annemi, babamı ve onların o bitmek bilmeyen kederlerini daha iyi anlayabileceğimi umuyordum. Ama olmadı. Yeni

doğmuş bir bebeğin yasım tutarken geride kalan çocuklarına sevgi vermekten nasıl vazgeçerlerdi? Beni nasıl görmezden gelirlerdi?

Babam son bir nefes daha çekip sigar a sim söndürdü. Kül tablası kullanmazdı. Arkasındaki tezgah o görevi görmeye yetiyordu.

Uzun yıllar sigara içmiş birinin çatallı sesiyle "Geleceğini biliyordum," dedi. "Az önce haberlerde kaçtığını söyle-diler.Doğruca buraya geleceğini tahm in e tm i ş tim."

Demek Çavuş Warren hatasmı nihayet kabul etmişti. Aferin ona

Babamı ciddiye almayıp doğrudan asetilen şal om asına doğru yöneldim.

Babamın üzerinde hâlâ yağ içindeki iş kıyafeti eri vardı. Buradan baktığımda bile omuzlarının hâlâ çok geniş, göğüslerinin kaslı olduğunu söyleyebilirdim. Tüm gününü kollarını başının üzerinde tutarak geçirmenin sonucu böylesi bir vücuda sahip olmaktı işte.

Eğer beni durdurmak isteseydi, hiç şüphe yok ki güç ondan yanaydı.

Asetilen şalomasının ikiz tankının yamna vardığımda bunu fark etmemle birlikte ellerim titremişti. En yakındaki askıda duran iş gözlüklerini alıp işe koyulmaya hazırlandım. Ellerimde Juliana'nın verdiği siyah eldivenler vardı. Telefonu sökmek -kılıfını söküp, bataryasını çıkarmak- için onlan bir süreliğine çıkarmam gerekliydi.

Sonrasında eldivenleri yeniden ellerime geçirip, üzerine de kaim kaynak eldivenlerini taktım. Beraberimde getirdiğim eşya çantamı duvara yaslayıp telefonu çimento döşeli yere yerleştirdim. Burası, eldeki her şeyi bir çırpıda kesiveren keskin jilet gibi bir şaloma olduğundan en iyi çalışma mekânıydı.

On dört yaşımdayken tüm yazımı babamın yanında çalışarak geçirmiştim. Babama yağ değiştirmesinde, bujileri yerleştirmesinde, tekerleri söküp takmasında yardım etmiştim. O zamanlar eğer babam benim dünyama giremiyorsa, benim cnun dünyasına girebileceğim gibi bir yanlış bir inancım vardı.

Bütün yaz birlikte çalışmıştık. O çatallı sesiyle bana emirler yağdırırdı. Mola zamanı geldiğinde babam tozla kaplı kendi odasına girerken, beni

yemek yemem için dışarıda yalnız bırakırdı. Baba kız olarak aramızda ne huzurlu bir sükûnet, ne de övgü dolu birkaç kelimelik sohbet olurdu. O bana ne yapacağımı söyler. Ben de yapardım. Hepsi bundan ibaretti.

Yaz sonunda fark ettim ki babam benimle hiç konuşmayacaktı. Beni sevmek gibi bir niyeti de yoktu.

Neyse ki Juliana vardı.

Babam taburesinin üzerinde oturmaya devam etti. Sigarasını söndürdükten sonra bu kez viski şişesine uzandı. Antika kadar eski duran plastik bir bardaktan içkisini yudumlamaya başladı.

Koruyucu gözlüklerimi gözüme indirip şalomayı çalıştırdım ve Memur Fiske'in cep telefonunu işe yaramayan küçük, plastik bir top yığınına dönüştürdüm.

Cihazın gözümün önünde eriyip gitmesinden hoşlanma-mıştım; kim bilir belki de bir daha telefon etme şansım hiç olmayacaktı. Ama telefona da güvenemezdim. Bazı telefonların GPS sistemleri vardı. Ya da ben bir arama yaptığımda, sinyallerden takip edebiliyordu. Ne var ki telefonu bir köşeye de fırlatamazdım. Polis eğer bulacak olursa, en sen Juliana'yı aradığımı görebilirlerdi.

Bu yüzden de, asetilen şaloması benim için en iyi çözümdü diyebilirim.

Şalomayı da tanklarını da kapattım. Şalomanın ucunu sarıp, iş eldivenlerini ve koruyucu gözlüğü yeniden askıya astım.

Eriyip top halini almış ve artık soğumuş sözde cep telefonunu da ardımdaki delilleri azaltmak için çantamın içine attım. Polisin buraya da gelmesi yakındı. Firariler aranırken, eski uğrak yerler ve tanıdıklar mutlaka ziyaret edilirdi ki, babam da bunlara dahildi.

İlk işimi yapmış olmanın rahatlığıyla doğrulup, nihayet babamın yüzüne baktım.

Yıllar onu da beraberinde sürüklüyordu. Şimdi bunu daha açık görebiliyordum. Artık yanakları sarkmış, alnında derin çizgiler oluşmuştu. Bozguna uğramış gibi bir hali vardı. Hayat bir zamanlann güçlü ve genç erkeğinin burnunu sürtmüş, tüm hayallerini boşa çıkarmıştı.

Ondan nefret etmek istiyordum ama yapam ıyordum. İşte hayatımda hep yaptığım şey de buydu zaten: Beni hak etmeyen erkekleri sevmek ve yine de bile bile onlardan sevgi ummak.

Babam konuşmaya başladı. "Kocam öldürdüğünü söylüyorlar. " Hemen ardından hınlülı, balgamlı bir öksürük gelmişti.

"Bunu ben de duydum."

Suçlayıcı bir ses tonuyla devam ederek, "Torunumu da öldürmüşsün," dedi.

Bu laf beni güldürmüştü. "Torununu mu? Bu çok komik, çünkü kızımı ziyaret eden bir büyükbaba olduğunu hiç hatırlamıyorum. Doğum gününde hediye alan ya da Noel'de doldurulmuş çorap getiren bir büyükbaba... Şimdi de kalkıp bana torunum deme, ihtiyar. Ne ekersen onu biçersin."

"Huysuz ve agresifsin."

"Sana çekmişim."

Babam elindeki bardağı hızla masanın üzerine indirdi. İçindeki içki çalkalanarak etrafa sıçramıştı. Burnuma çalman viski kokusuyla ne kadar da susamış olduğumu fark ettim. Belki de bizi hiçbir sonuca götürmeyecek bu manasız tartışmaya bir son vermeli, onun yerine bir sandalye yanaştırıp, babamla kafayı çekmeliydim. Belki de on dört yaşımdayken de benden beklediği buydu. O yanında çalışacak bir çocuğa değil, birlikte içebileceği bir çocuğa ihtiyaç duyuyordu.

Bu loş ışıkta, bu virane tamirhanede yan yana kafayı çeken iki alkolik...

Her ikisi de çocuğunu kaybetmiş iki alkolik...

"Arabalardan birini alıyorum,” dedim.

"Seni ihbar ederim."

"Ne istiyorsan yap."

Tezgâhın sol tarafında, üzerinde anahtarların asılı olduğu duvar paneline doğru ilerledim. Babam oturduğu tabureden kalkmış, tüm görkemiyle önümde dikiliyordu.

Sıvı dostu Jack'in ona verdiği sahte kabadayılıkla dolu sert adam... Bana bugüne dek hiç vurmamıştı. îşte, ilk tokadımı şimdi yiyeceğimi düşünüyordum. Korkmuyordum, sadece çok yorgundum o kadar. Bu adamı babam gibi değil, işim gereği haftanın beş gecesi yüzleşmek zorunda olduğum o pisliklerden biri olarak görüyordum.

Usulca, "Baba," dediğimi duydum. "Ben artık küçük bir kız değilim. Eğitimli bir polis memuruyum ve eğer beni durdurmak istiyorsan, bundan daha iyi bir şeyler yapmalısın."

"Ben seni bebek katili olasın diye yetiştirmedim," diyerek kükredi.

"Öyle değilim zaten."

Kaşlarını çatmıştı. Kafası dumanlıyken, söylediklerimin ne demek olduğunu anlamakta zorlanır gibiydi.

"Masumiyetimi kanıtlamamı istiyor musun?" diyerek devam ettim. "Bunu daha önce de denemiştim ama işe yaramamıştı."

"Howe denen o çocuğu öldürdün."

"Hayır."

"Polis öyle diyordu ama."

"Bunu söylemek bana her ne kadar acı verse de polisler de hata yapar."

"Madem iyi değiller o halde, sen ne demeye polis oldun?"

"Çünkü," diyerek omuzlarımı silktim. "Ben hizmet vermek istiyorum ve işimde de oldukça iyiyim."

"Kocanı ve kızını öldürene dek öyleydin."

"Ben yapmadım."

"Polis öyle diyor ama."

"Hep başa dönüyoruz."

Yeniden kaşlanm çattı.

"Arabalardan birini alacağım," diyerek tekrarladım. "Alıp kızımı kaçıran adamın peşine düşeceğim. Ya benimle burada tartışmaya devam

edersin ya da bana birkaç kilometre idare edecek en iyi aracın hangisi olduğunu söylersin. Ah,bu arada benzini de olsa hiç fena olmaz. Şimdi durup da benzin almam pek doğru olmayabilir."

"Benim bir torunum var, öyle mi?" dedi sert bir ifadeyle.

"Evet, altı yaşında. Adı Sophie. Şu anda tüm kalbiyle onu kurtarmam için dualar ediyor. Bu yüzden bana yardım et, baba. Onu kurtarmama yardım et."

"O da annesi kadar güçlü biri mi?"

"Tamım., umuyorum ki öyledir."

"Kim kaçırdı peki?"

"İlk başta onu bulmam gerek."

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

Bir kez daha gülümsedim, bu kez kendimden daha emindim. "Sana Massachusetts federal eyaletinin eğitimime yatırım yapmaktan çekinmediğini ve bunun karşılığını da alacaklarını söylemek isterim. Araba, baba. Çok vaktim yok. Sophie'nin de öyle."

Babam kılım bile kıpırdatmadan, kollannı bağlayıp, beni izlemeye devam etti. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Artık tartışacak vaktim yoktu. Onun yerine bir adım daha öne çıkıp kollarımı babamm beline dolayarak, başımı kaslı göğsüne yasladım. Babam sigara, motor yağı ve içki kokuyordu. Çocukluğum gibi, evim gibi, özlediğim annem gibi kokuyordu.

"Seni seviyorum baba. Hep sevdim. Hep de seveceğim."

Bir an vücudunun kıpırdandığım hissettim. Belli belirsiz bir ürperti gelip geçmişti bedeninden. Bunun, onun da beni sevdiğini söyleme tarzı olduğunu farz ettim. Aksini yüreğim kaldırmazdı.

Yeniden bir adım geriye çekildim. Babam kollarım çözüp duvar panelinden tek bir anahtar alarak bana uzattı.

"Arka taraftaki mavi Ford kamyonet. Çok yol yapmış ama iyi durumda Dört çekişli. Buna ihtiyacın olacağım sanıyorum. "

Karda yol alabilmem için en iyisi. Harika.

"Benzin bidonları dışarıdaki duvarın dibinde. Sen halledersin artık."

"Teşekkür ederim."

"Getir onu," dedi birdenbire. "Onu bulduğunda, onu geri getirdiğinde, torunumla tanışmak istiyorum."

"Belki de," dedim.

Bir an duraksamama şaşırmış gibiydi. Beni izlemeye devam etti.

Anahtarı alıp, ben de sakince gözlerimi gözlerine diktim. "Bir alkolikten diğerine, içkiyi bırak artık baba Sonra görüşürüz."

"Huysuz ve agresifsin," diyerek yeniden mırıldandı babam.

Son bir kez daha gülümseyip kayış gibi olmuş yanağına bir öpücük kondurdum. "Sana çekmişim," diye fısıldadım.

Anahtarı alıp çantamı kaptığım gibi yola koyulmuştum bile.

35. Bölüm

D.D. on beş dakika sonra kendi kendine "Ormandaki o manzara ne diye o kadar korkunçtu?" diye sorup duruyordu. Cevabım da yine kendi vermişti: Çünkü ne tür bir araıe çocuğunu öldürüp de cesedini havaya uçurabilirdi? Nasıl bir kadın yapabilirdi ki böyle bir şeyi?

Juliana Hovve'un ön verandasında D.D.'nin hemen yanı başında duran Bobby başıyla onu onayladı. "Dikkat dağıtma. Kaçmak için zamana ihtiyacı vardı," dedi.

D.D. omuzlarını silkti. "Ben öyle düşünmüyorum. Memur Fiske ile zaten yalnızdı ve arama ekibinden nereden baksan beş yüz metre uzaktaydılar. Eğer isteseydi dikkat dağıtmaya gerek kalmadan Memur Fiske'i etkisiz hale getirip bizden otuz dakika önce yola düşebilirdi. İşte bu yüzden çocuğunun cesedini havaya uçurma fikri bu denli dehşet verici, bu denli keyfi görünüyor. Ne diye böylesi korkunç bir şeyi yaptı ki?"

"Pekâlâ, bir de ben deneyeyim: Sence, neden yaptı bunu?"

"Çünkü kemiklerin parçalanması gerekiyordu. Kemikleri olduğu gibi bulmamızı istemedi. Öyle olduğunda, kemiklerin bir çocuğa ait olmadığı gün gibi meydanda olacaktı."

Bobby gözlerini D.D.'ye dikti. "Anlayamadım? O pembe kumaş parçaları, mavi kot pantolon, kabuıga kemiği, diş..."

"Kıyafetler de cesetle beraber göm ülm üştü. Kem ik parçası ise altı yaşındaki bir çocuğunkiyle uyuştuğu gibi bir kö-peğinkiyle de uyuşuyordu. Ben, laboratuvarda kemikler üzerinde yeterince çalıştığında kemiklerin insana değil, bir köpeğe ait olduğunu ortaya çıkarmış yani boyutlar doğru ama tür yanlış."

Bobby'de jeton sonradan düşmüş gibiydi. "Hay kafama," diyerek bir erkeğin kendine etmediği bir küfür savurdu. "Alman kurdu. Brian'ın ölen köpeği. Tessa onu mu gömmüş?"

"Öyle görünüyor. Beyaz Denali'nin bagajındaki ceset kokusunun sebebi de ortaya çıkmış oldu. Berie göre iri bir köpeğin kemikleriyle altı yaşındaki bir çocuğun kemikleri boyutları açısmdan benzerlik gösterebiliyor. Ama elbette ki kafatası yapısı gibi büyük farklılıklann yanı sıra kuyruk ve pati gibi ufak ayrıntılar da uyuşmayacaktı. Bu nedenle bozulmamış bir köpek cesedinin iskeleti hiçbir şekilde bir insanın-kiyle kanştınlmayacaktı. Ne var ki, iskeletin bütünü parçalanmış kemik parçalarma dönüşürse... Ben yaptığı hata için bizden özür diledi. Bu gerçeği açıklamaktan çok utandı. Uzun zamandır böylesi bir olay yeri hatası yapmamıştı."

"Dur bir dakika." Bobby onu susturmak istercesine elini havaya kaldırdı. "Ceset köpekleri, hatırlıyor musun? İnsana ait olmayan kalıntıların kokusunu almadıkları söylenmişti. Burunları ve eğitimleri buna engel oluyordu hani?"

D .D. birden gülmeye başladı. "Lanet olası öyle zeki ki," diye söylendi. "Juliana da öyle söylememiş miydi? Tessa Leoni gerçekten çok zeki, hakkım vermek gerek."

D.D., Bobby'ninkafasmdaki soru işaretlerini gidermek için, "İki ön diş," dedi. "Ayrıca bir de biz olay yerinden ayrıldıktan sonra bulunan üç kanlı tampon. Arama kurtarma ekiplerinin eğitim için kullandıkları malzemeleri onlara sağlayan kişi Ben. Ben'e göre, ceset köpekleri cesetlere ait eşyaları bulma konusunda oldukça iyiler çünkü eyalet eğitimlerinde asıl cesetleri kullanmaya izin yok. Görünüşe göre, dişler de üpkı kemikler gibi. Bu yüzden arama ekipleri de eğitimlerde dişçilerden diş alıyorlar ve köpeklerini buna göre yetiştiriyorlar. Tamponlarda da aym şey söz konusu. Tessa toprağın altma bir köpek gömdü ama etrafa saçtığı parçalar insan kalıntılarıydı; kızının düşen süt dişleriyle birlikte kullandığı birkaç hijyenik bağ."

"Bu çok iğrenç," dedi Bobby.

"Bu çok dâhice," dedi D.D.

"Ama neden?"

D.D. cevabı bir süre düşünmeliydi. "Çünkü onu suçlayacağımızı biliyordu. Bu konuda sence de yeterince deneyimli biri değil mi? Tommy Howe'u vurmamasına rağmen, polisler onu bunu yapmakla suçlamışlardı. Bu da bizim daha önceden haklı olduğumuz anlamına geliyor; on yıl önce yaşadığı deneyim şimdiki deneyimlerine ışık tuttu. Tessa Leo-ni'nin dünyasında yine çok kötü bir olay yaşandı. Bu durumda aklına gelen ilk şey yine kendisinin suçlanacağı oldu. Hatta bu sefer sadece suçlanmakla kalmayacak, muhtemelen tutuklanacaktı da. Bu yüzden de hapishaneden kaçabilmek için dahiyane bir planı hayata soktu."

Bobby, "Ama neden?" diyerek tekrar etti. "Eğer bir şey yapmadıysa, neden gerçeği bize anlatmaya çalışmadı? Neden. .. böylesi karmaşık bir tezgâh düzenledi. O artık bir polis. Sisteme herkesten daha çok inanıyor olması gerekmez mi?"

D.D. tek kaşmı havaya dikmişti.

Bobby derin bir iç geçirdi. "Haklısın. Biz hepimiz doğuştan kötümseriz."

D. D. lafın devam mı getirerek "Ama neden bize tek kelime etmedi?" dedi. "Belki bunun üzerine kafa yorabiliriz. BizTessa'mn on yıl önce Tommy Howe'u öldürdüğünü sanıyorduk. Oysaki yanılmışız. Cumartesi sabahı kocası Brian Darby'yi öldürdüğünü sanıyorduk. Belli ki bu konuda da yanılmışız. Yani, görünüşe göre bu işi de başka biri yapmış. O her kimse Brian'ı öldürdüğü gibi, Sophie'yi de kaçırmış."

Bobby, "Pekâlâ kocayı vurdular diyelim ama çocuğu neden kaçırmış olabilirler?" diye sordu.

D.D., "Koz için," diyerek yanıtladı hemen. "Bu durum kumar günlerine kadar gidiyor. Brian'ın çok fazla borcu vardı. Alacaklılar Brian'ı sıkıştırmaktansa zayıf halka gibi görünen Tessa'yı sıkıştırmaya başladılar. Ne kadar ciddi olduklarım göstermek için de Brian'ı vurup, Sophie'yi kaçırdılar. Tessa'nm çocukluğunu geri alabilmesinin tek yoluysa kumar borcunu ödemekti. Tessa bu yüzden bankaya gidip elli bin doları hesaptan çekti... "

Bobby, "Ve o para yetmedi," dedi.

"Aynen öyle. Tessa'mn daha fazla paraya ihtiyacı vardı. Kaldı ki şimdi bir de kocası kendi tabancasından çıkan kurşunla öldürülmüştü ve balistik rapora aleyhineydi."

Bobby'nin gözleri yuvalanndan fırlayacak gibi kocaman açılmıştı. Birden, "Evdeydi," dedi. "Brian eğer Tessa' mn silahıyla vurulduysa, bu Tessa'nm evde olduğu anlamına gelir. Belki de olayın tam da içine düşmüştür. Çocuğu bililerinin dindeyken ne yapabilirdi ki? Adam Tessa'dan silahını istedi ve sonra da..."

D.D. usulca, "Brian'ı vurdu," dedi.

"Tessa köşeye sıkışmıştı," dedi Brian sessizce. "Köşeye sıkıştığını biliyordu. Kocası kendi silahıyla vurulmuş, kızı kaçırılmıştı, kaldı ki Tessa daha önceden bu tür bir olaydan dolayı sabıkalıydı. Ona kim inanırdı ki? Durup da, *Hey, bir dakika dinleyin, gangsterin biri evime girip kocamı vurdu ve çocuğumu da kaçırdı, yardımınıza ihtiyacım var,* dese bile kim onu dinlerdi?"

D.D. lafı hiç kıvırmadan, "Ben dinlemezdim," dedi.

"Polislerin kötümser doğduklarım söylemiştim," diyerek sözlerini yeniledi Bobby.

D.D. çıkarım larma devan ederek, "Bununüzerine Tessa düşünmeye başladı. Sophie'yi kurtarmanın tek yolu para bulmaktı. Para bulmamn tek yolu ise içeride olmamak."

Bobby araya girerek, "Bu durumda olacakları planlamaya koyuldu," dedi.

D.D. suratım buruşturmuştu. "Tommy'nin vurulduğu dosyadan yola çıkarak A seçeneğinde nefsi müdafaa yolunu deneyecekti. Ama eşin gösterdiği şiddet, karşı ispatı olacağından bu biraz zor olabilirdi. Bu nedenle ikinci bir seçenek daha geliştirdi. A planında nefsi müdafaa silahım kullanacaktı, B plamnda da köpeğinin ormana gömdüğü cesedinden kalma kemiklerin kızına ait olduğuna inandıracaktı herkesi. Eğer nefsi müdafaa işe yaramaz da tutuklanırsa, B planını uygulamaya geçecekti."

"Zekice," dedi Bobby. "Juliana'nın da dediği gibi her işini kendi başına yapabilecek bir kadın."

"Aynı zamanda da karmaşık." D.D. suratını buruşturmuştu. " Şu anda kaçak olduğunu da düşünecek olursak, para bulup kızını kurtarma ihtimali çok daha zor. Söz konusu olan kızının hayatı olsaydı sen de bu kadar risk alabilir miydin? Yine de yenilgiyi kabul edip bizim yardımımızı istemek daha kolay bir çözüm olmaz mıydı? Onu tutuklasak bile, gangsterlerin peşine düşüp kızını biz kurtarsak daha doğru olmaz mıydı?"

Bobby omuzlannı silkti. "Belki de Juliana'nın da dediği gibi, Tessa polislere güvenmiyordun"

Bu sırada D.D.'nin akima bambaşka bir şey gelmişti. "Belki de," dedi düşünceli bir halde. "Problemin bir ayağını da başka bir polis oluşturduğu için polisleri olaya karıştırmak istememiştir."

Bobby önce boş gözlerle bakmış, ancak bir süre sonra parçalan birleştirmeyi başarabilmişti.

D.D., "Tessa'yıkim dövdü?" diye sordu. "Kim onu öylesine hırpaladı ki kadın ilk yirmi dört saat kıpırdayamadı bile? Pazar sabahı biz Tessa'nm yanındayken onu bir an olsun yalnız bırakmayan ve güya destek verircesine omzuna elini koyan kimdi? Ben destek olmaya çalıştığım sanıyordum. Ama belki de Tessa'ya sadece çenesini kapamasını hatırlatıyordu."

"Memur Lyons."

"Tessa'nm elmacıkkemiğini çatlatıp kocasını kumar müptelası yapan yardımsever 'arkadaş'. Belki kendi Foxwo-ods'da yeterince vakit geçirdiğinden Brian'ı da bu alışkanlığa itti."

"Memur Lyons çözümün bir parçası değildi," diye söylendi Bobby. "Çünkü Memur Lyons problemin ta kendi-siydi."

"Hadi, gidip onu bulalım," dedi D.D.

D.D. tam verandadan inmek üzere bir adım atmıştı ki Bobby, onu kolundan yakalayıp durdurdu.

"D.D. bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Artık Memur Lyons'ı haklayabileceğim anlamına mı?"

"Hayır D.D., Sophie Leoni. Bu onun hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor. Ayrıca memur Lyons'ın onun nerede olduğunu bildiği anlamına."

D.D. kaskatı kesilmişti. İçinde bir yerlere bir kıpırtı olduğunu hissetti. "O halde beni dinle Bobby. Bu işi elimize yüzümüze bulaştırmamalıyız. Bir planım var."

36. Bölüm

Eski model Ford'um ne vites değiştirmekten ne de fren yapmaktan hoşlanıyordu. Neyse ki yollar yaklaşan kar fırtınası alarmı ve saatin hayli geç olması sebebiyle neredeyse bomboştu. Yol boyunca pek çok kar küreme aracı, birkaç acil yardım ekibi ve çok sayıda da devriyeye çıkmış polis aracıyla karşılaşmıştım. Tüm gücümle gözümü yoldan ayırmamaya ve hız limitini aşmamaya çabalıyordum. Simsiyah kıyafetlerime ve kaşlarıma kadar indirdiğim beyzbol şapkama rağmen, Boston'a, evime doğru yol alırken yine de kendimi sanki dımdızlak ortadaymış gibi hissediyordum.

Evimin yanından yavaşça geçtim. Farlarımın evimi çepeçevre saran ve beyaz karların üzerinde ben buradayım diye bağıran cırtlak renkli sarı polis bandını yalayıp geçişini izledim.

Ev öylesine boş ve kimsesiz görünüyordu ki... Üzerinde

Burada Kötü Şeyler Yaşandı yazan bir tabela taşıyor gibiydi.

Boş bir alışveriş merkezinin otoparkında park etmek için uygun bir alan buluncaya kadar ilerlemeye devan ettim.

Çantamı omzuma attım ve yolun geri kalamm yürümek üzere arabadan indim.

Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordum. Gecenin karanlığından medet umsam da, yaşayan şehrin parlak cadde ışıkları ve pırıl pırıl yanan işaretler bana istediğim mahremiyeti sağlamıyordu. Bir blok sağa, bir blok sola ve işte nihayet gelmeyi umduğum yerdeydim.

Shane'in devriye aracı evinin önüne park edilmişti. Saat on bire beş vardı. Bu da Shane'in devriye görevi için her an evden çıkabileceği anlamına geliyordu.

Araç bagaj mm hemen arkasına çömelip pozisyon aldım. Bu sayede cadde ışıklarından sızan ışığa gölge yapan Crown Vic'in karanlığında saklanabilirdim.

Eldivenlerine rağmen, ellerim buz gibiydi. Nefesimle onları ısıtmaya çalıştım. Tutmuyor olmaları şu an isteyeceğim en sen şeydi. Bu aşamayı tek atışta başarmalıydım. Ya kazanacaktım ya da kaybedecektim.

Kalbim delicesine çarpıyordu. Bir an başımın döndüğünü hissetim. Ancak o an belki de on iki saattir hiçbir şey yemediğimi faik ettim. Artık çok geçti. Ön kapı açıldı. Kapıyla birlikte teras m ışığı da yanmış ve Shane görünmüştü.

Shane'in hemen arkasında, üzerinde pembe havlu sabahlığıyla kansı Tina duruyordu. Yanağına kondurduğu hızlı bir öpücükle kocasım yolcu etti. O an kalbimde bir sızı hissetiysem de acımı hızla savuşturup uzaklaştırdım.

Shane önce birinci, ardından da ikinci basamaktan indi. Kapı arkasından kapandı. Tina kocası tamamen gidene dek beklememişti.

Hiç farkında olmadan tuttuğum nefesi geri bıraktım ve içimden geri sayıma başladım.

Shane merdivenlerden inip elindeki anahtarları şıngırdatarak araba yolunu geçti. Aracına geldikten sonra, anahta-nm kilide sokup çevirdi ve sürücü kapışım açtı.

O an arabanın arkasından fırlayıp kırklık Glock'umu Shane'in boynuna dayadım.

"Tekkelime edersen, kurşunu yersin."

Shane tek kelime etmemişti.

Belindeki tabancasını aldım ve birlikte arabaya bindik.

Shane'i telsizden ve ön panelden uzak tutmak için arka koltuğa oturtmuştum. Bense aradaki emniyet camım hafif aralık bırakarak sürücü koltuğuna yerleşmiştim. Glock marka silahım kurşun geçirmez bariyerin bu tarafında, Shane'in uzanamayacağı bir yerdeydi. Dosdoğru onu nişan almıştım. Normalde polisler arkada oturan suçlunun, en geniş bölgesine

yani göğsüne nişan alırlardı. Ama Shane'in üzerinde bir çelik yelek olduğu düşünüldüğünde ben namluyu tam da beynine doğrultmuştum.

Verdiğim komutla Shane üzerindeki cep telefonunu, polis kemerini ve çağrı cihazım bana uzattı. Hepsini de alıp yan taraftaki yolcu koltuğunun üzerine yığdım. Kemerden kelepçeleri alarak Shane'e geri uzattım ve kendi kendini kelepçelemesini istedim.

Suçlu etkisiz hale geldiğine göre artık arabayı çalıştırmak üzere önüme dönebilirdim. O an Shane'in bedenindeki gerginliği, kafasında bir şeyler yapmayı planladığım hissettim.

Sertçe "Sakın bir aptallık yapayım deme," dedim. "Sana bir borcum var, unuttun mu?" diyerek darmadağın olmuş suratımı gösterdim. Shane yemden olduğu yere çöktü ve kelepçeli ellerim kucağına koydu.

, Arabayı çalıştırdım. Eğer Shane'in karısı pencereden bakacak olursa, kocasımn bir yandan arabayı ısıtıp, bir yandan da telsiz mesajlannı kontrol ettiğini düşünecekti.

Beş ya da on dakikalık bir gecikme dikkat çekici olmayabilirdi. Ama daha fazlası olduğunda, bu Tina'nın dikkatini çekebilir hatta Tina ne olduğuna bakmak üzere dışarı da çıkabilirdi. Yani, şu an için böylesi bir diyaloga girme lüksüm hiç yoktu.

Ama yine de kendimi içimde kalan birkaç şeyi söylemek zorunda hissediyordum.

Arkama dönüp eski meslektaşımın gözlerinin içine bakarak, "Bana daha hızlı vurmalıydın," dedim. "Ufak bir beyin sarsıntısının beni engelleyebileceğini mi sandın?"

Shane sessiz kalmayı tercih etmişti. Bakışları yüzümde değil, tabancamdaydı.

İçimdeki hiddetin katlanarak büyüdüğünü hİ8Bettitîı

Aradaki koruyucu camın minik aralığından diğer tarafa süzülüp elimdeki tabancayı defalarca kafasına indirmek, sonra da onu çıplak ellerimle kendinden geçinceye kadar pataklamak istiyordum.

Shane'e güvenmiştim, o benim meslektaşımdı. Brianda ona güvenmişti, ne de olsa en iyi arkadaşıydı. Ama o her ikimize de ihanet etmişti.

Shane'i cumartesi günü öğleden sonra, esrarengiz adama parayı ödedikten sonra çağırmıştım. Her saniyeyle birlikte altüst olan dünyamda son umudum Shane'di. Elbette ki polisle irtibat kurmamam için sıkı bir şekilde tembihlenmiş-tim. Elbette hiçbir yerde tek kelime etmemem gerekiyordu. *aksi olursa...* Ama Shane sadece bir meslektaş değildi aynı zamanda arkadaşımdı da Brian'ın da en iyi arkadaşıydı. Bana Sophie'yi kurtarmamda yardımcı olur diye düşünmüştüm.

Ama Shane'in hattın diğer ucundaki sesi buz gibi ve duygudan uzaktı. "Emirleri anlamamakta diretiyorsun değil mi Tessa? Eğer o adamlar sana çeneni kapamanı söyledilerse, *çeneni kapa.* Şimdi artık bizi öldürtmekten vazgeç ve sana ne diyorlarsa onu yap."

Sanki, Shane Brian'ın öldüğünü önceden biliyormuş gibiydi. Bu konuyla ilgili kafasında bir plan oluşturmuştu ve şimdi de benden söylediklerini tekrar etmemi bekliyordu: Brian dayakçı bir kocaydı. Tartışırken birden kendini kaybetmesiyle her şey aniden kontrolden çıktı. Ben de kendimi korumak isterken silahımı ateşlemiş bulundum. Ortada şiddet gördüğüne dair bir bulgu yok mu? Endişelenme, Shane bu konuda yardımcı olurdu. Shane'e Sophie'nin geri gelebilmesi için adamlardan yi rm i dört saatlik süre istediğim i söy le-miştim. Shane, "güzel," demişti. Sabah ilk işi evime gelmek olacaktı. Küçük bir arbedenin ardından, gerekli yerleri beraber arayacaktık. Yolun her adımında Shane deyanımda olup, beni kollayacak ve her şeyden haberdar olacaktı.

Hiç şüphesiz, durumu daha o anda fark etm iştim. Shane Brian'ın sadece arkadaşı değil aynı zamanda da suç ortağıydı. Bu nedenle de Shane şimdi ne olursa olsun kendi postunu kurtarma derdindeydi. Bu Brian'ı, beni ve Sophie'yi feda etmekten geçecekse de dönmeye niyetli değildi.

Köşeye sıkışmıştım ve kızımın hayatı tehlikedeydi. Demek ki çocuğunuz size ihtiyaç duyduğunda, kafamz isterse zehir gibi çalışabiliyormuş. Nasıl da bir anda kocanızın cesedini kara gömüp saklamak çok mantıklı geliyormuş. Bri-an köpeği Duke'u arka verandanın altına koymuş, gömmek için ilkbaharda toprağın buzunun çözülmesini

bekliyordu. Duke'un cesedini olduğu yerden almak, internetten bombaların nasıl yapıldığına bakmak ne kadar da olağan oluyormuş...

Artık inkâr etmiyordum. Yaşadığım karmaşayı benimsemiştim. Aym zamanda istediğimde ne kadar gaddar bir insan olabileceğimi de keşfetmiştim.

Şimdi arabamn içinde Shane'e dönüp, "Paradan haberim var," dedim. Her ne kadar sakin olmaya çalışıyorsam da içimdeki öfke denizi adeta köpürerek kabarıyordu. O an Sha-ne'in ilk yumruğunun suratımda patlayışım anımsadım. Ben kanlı mutfak zeminine yığılırken nasıl da üzerime çullan-mıştı. O an geçmek bilmemişti. Bir an beni öldürebileceğini ve bana bir şey olursa Sophie'yi kurtaracak kimsenin olmadığım faik ettim. Ağlamış, artık durması için yalvarmıştım. İşte 'arkadaşımın' bana yaptıkları böyleydi.

Şimdi Shane'in gözleri hayretle kocaman açılıp, bana dönmüştü.

"Parçaları birleştirmeyeceğimi mi sandın?" dedim. "Kendi kocamı öldürdüğüm maskaralığında bu denli ısrarcı oluşunun sebebi neydi sanıyorsun? Çünkü sen ve ortakların benini yolunuzdan çekilmemi istiyordunuz. Önce benim güvenilirliğimi sarsmak, ardından da beni hırsızlıkla suçlamayı planlıyordunuz. O gangster arkadaşlarının benden para sızdırmak gibi bir niyetleri yoktu aslında. Beni yapüğı pis işlere alet etmek isteyen de, sendikadan yürüttüğün paraları ben yapmışım gibi üzerime yıkmak isteyen de *şendin.* Her şey için beni suçlayacaktın öyle değil mi? *Her şey için!"*

Shane ağzmı açıp da tek kelime dahi etmemişti.

"Seni lanet piç kurusu!" diye bağırdım. "Ya hapishaneye girseydim, o *zaman* Sophie ne olacaktı? Sen onun ölüm fermanını imzaladın, seni aşağılık Shane, Kızımı ölmeden öldürdün! "

Shane'in beti benzi atmıştı. "Hayır... ben... yapmadım. İşler bu kadar ileriye gitmeyecekti!"

"Bu kadar ileriye mi? Sen sendikanın paralannı çaldın. Arkadaşlarım dolandırdın, kariyerini, aileni ateşe attın. Sence bu ileriye gitmek değil de ne?"

Shane hiç düşünmeden "Bu Brian'm fikriydi," dedi. "Paraya ihtiyacı vardı. Kumarda biraz fazla kaybetmişti... Dediğine göre, onu öldüreceklerdi. Doğruyu söylüyorum, Tessa. Brian'ın bazen nasıl biri olabileceğini biliyorsun. Bense sadece ona yardım etmeye çalışıyordum."

Shane'e cevaben yan koltukta duran polis kemerine uzanıp şok tabancasını çıkardım ve tehditkâr bir tavırla havada salladım.

"Tek bir yalan daha söylersen, seni bununla dans ettiririm, anlıyor musun Shane? Yalan söylemeyi kes."

Shane güçlükle yutkundu, dili dudağının kenarım yalamak için huzursuzca dışarı çıkmıştı.

"Ben asla... ah Tanrım," diye birden söylenmeye başladı. "Çok üzgünüm Tessa. İşler nasıl bu hale geldi, anlayamadım. İlk başlarda sadece Brian'a göz kulak olmak için Foxwoods'a gidiyordum. Tabii gittiğimde ara sıra oyun da oynuyordum. Sonra birkaç kez kazandım. Yani, ciddi anlamda kazandım. Tam beş bin dolar. Tina'ya yeni bir yüzük aldım. Öylesine sevinmişti ki sevinçten ağladı. Kendimi harika hissettim. Mükemmeldi. Soma, oynamaya başladım. Her zaman kazanmıyordum elbette. Para kaybetmeye başladıktı daha da fazla oynamaya başlıyorsun. Sıranm sana gelmesini bekliyorsun. Elinin iyi gelmesini umuyorsun. Tek ihtiyacın sadece biraz iyi bir el."

"Son birkaç haftadır kendi kendimize bunu tekrarlayıp duruyorduk. Bir öğleden sonra, bu kez masanm başmdan mutlu kalkan biz olacaktık. Birkaç saat içinde, sadece birkaç saatte her şey değişecekti. ’’

"Bu yüzden polis sendikasının parasını zimmetine geçirdin. Ruhunu gangsterlere sattın."

Shane gözlerini bana dikti. Sanki dünyanın en mantıklı açıklamasını yapıyormuş gibi sakince "Kumardanpara kazanabilmem için paraya ihtiyacım vardı," dedi.

Belki de bir kumarbaz için gerçekten de çok mantıklı bir açıklamaydı bu.

"Kimden borç aldın? Brian'ı kim vurdu? Kızımı kim kaçırdı?"

Shane sadece omuz silkti.

"Lanet olsun, Shane! Kızım ellerinde. Ya şimdi konuşursun ya da şuracıkta beynini dağıtınm!"

Shane gözleri öfkeyle parlarken "Beni öldürürler!" diye bağırdı. "Bu adamlarla oyun olmaz. Bana durmadan bazı fotoğraflar gönderip duruyorlar; Tina marketteyken, T ina yogaya giderken, Tina çocukları okuldan alırken... Brian için çok üzgünüm. Sophie için de öyle. Ama kendi ailemi de korumak zorundayım. Pisliğin biri olabilirim ama her şeyimi kaybetmek niyetinde değ i 1 i m."

"Shane," dedim sertçe. "Hâlâ farkına varamadın. Seni öldüreceğim. Scnra da göğsüne 'muhbir' yazısı asacağım. Eminim ki Tina ve çocukların kırk sekiz saat sonra normal yaşantılarına dönmüş olurlar. Hatta belki de daha az."

Shane gözlerini kırpıştırdı. "Bunuyapamazsın.

"Kendi oğulların için neler yapabileceğini düşün sonra da ne kadar ciddi olduğumu gör."

Shane derin bir nefes bıraktı. Gözlerimin içine baktı. En sonunda işlerin hala nasıl bir soıa doğru gittiğini anlamış gibiydi. Belki de o da son günlerde tıpkı benim gibi cehennem denen yerin ne kadar da çok kattan oluştuğunu fark ediyordu. İnsan her seferinde en son kata vardım artık diye düşünse de hep bir aşağısı, hep daha karanlık bir katman mutlaka geliyordu.

"Eğer sana bir isim verecek olursam," dedi birden. "Onu öldüreceksin. Hem de bu gece. Söz ver bana Tessa. O benim ailemi bulmadan, sen onu bulacaksın."

"Anlaştık."

Shane, "Onları seviyorum," diye fısıldadı. "Pisliğin tekiyim ama onları seviyorum. İyi olmaları için neler vermezdim."

Şimdi susma sırası bendeydi.

"Brian için çok üzgünüm Tessa. Gerçekten, bu kadar ileriye gidebileceklerini hiç düşünmemiştim. Ona zarar verecekleri aklımın

ucundan geçmedi. Ya da Sophie'yi kaçıracakları. Kumar işine hiç bulaşmamalıydım. O lanet kartları elime hiç almamalıydım."

"İsim, Shane. Brian'ı kim öldürdü? Kızımı kim kaçırdı?"

Shane dikkatle ve çekinerek darmadağın olmuş suratımı inceledi. Sonrasında başım sallayıp oturduğu yerde doğrularak omuzlarını dikleştirdi. Bir zamanlar, ne de iyi bir polisti aslında. Ne kadar da iyi bir dosttu. Kim bilir belki de o eski haline dönmeye çalışıyordu.

En sonunda "John Stephen Purcell," dedi. "Bir tetikçi. O adamlar için çalışan biri. Purcell'i bul. Sophie onda olmalı. Değilse de sana nerede olduğunu söyleyecektir."

"Adresi var mı?"

Shane bir an tereddüt etti. "Ellerim i çöz, seni oraya götüreyim. "

Tereddütü bana dikkatli olmam konusunda gerekli uya-nyı yapmıştı. Başımı iki yana salladım. Silahımı ona doğrulturken, "Kızıma zarar vermeyecektin," dedim.

"Tessa, hadi ama. sana bilmen gerekenleri söyledim." Kelepçeli ellerini havaya kaldırıp şıngırdattı. "Tann aşkına, bu çok çılgınca. Bırak beni. Sana kızını bulmanda yardım edeyim. Purcell’i beraber bulalım. Hadi ama..."

Gülümsedim ama bu çok üzücüydü. Shane böyle konuştuğunda her şey kulağa ne kadar da basit geliyordu. Oysaki bu konuşmayı cumartesi günü yapmış olmalıydı. Onun yerine bana çenemi kapatıp oturduğum yerde oturmamı tembihlemiş, ertesi sabah beni dövmek için uğrayacağını söylemişti.

İyi Bnan. Kötü Brian.

İyi Shane. Kötü Shane.

İyi Tessa. Kötü Tessa.

Belki de üçümüz için de «yi ve kötü arasındaki o çizgi olması gerektiğinden daha inceydi. Belki de üçümüz için, çizginin diğer tarafına geçildiğinde aıtık bir daha gen dönüş yoktu. Eskiden olduğun kişi mazi oluyor, yenisi her şeyin yerini alıyordu.

"Shane," diyerek mırıldandım. "Oğullarını düşün."

Shane ilk başta biraz kafası karışmış gibi görünse de sonrasında parçalan birleştirmeyi becermişti. Görev başında ölen memurlar için ailelerine tazminat ödeniyordu. Ne var ki adı zimmet ya da başka adli suçlara karışıp cezaevine giren polislere bu tazminat ver ilmiyordu.

Shane'in de dediği gibi o gerçekten bir pislikti ama her şeyini de kaybetmiş sayılmazdı.

İyi Shane üç oğlunu düşündü. Sonunda en mantıklı sonuca ulaştığında omuzlan düştü ve yüzünde rahatladığını belli eden bir ifade belirdi.

Son bir kez daha bana baktı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Ben de," dedim.

Sonrasında tetiği çektim.

Sonraki adımım arabayı evin önünden çekip, caddeye çıkmak oldu. Bulduğum karanlık bir deponun arkasına arabayı park ettim. Tıpkı şüpheli birilerini izleyen bir polis memurunun yapacağı gibi. Havadaki kan kokusuna aldırış etmeyerek arabanın adca tarafına geçtim. Shane'in bedeni hâlâ sıcak ve yumuşaktı.

Önce ceplerini, sonra da polis kem erinin gözlerini kurcaladım . Cep telefonunun hemen yanına sıkıştırılın ış bir kâğıtta GPS koordinatlarına benzeyen numaralar buldum. Verilen koordinatları ön koltuktaki bilgisayara girip, çıkan adres ve yer tarifini not ettim.

Yemden arka koltuğa dönüp, Shane'in ellerini çözdüm ve polis kemerini yeniden beline taktım. Onu Brian'ın Glock'uyla vurarak aslında ona çok büyük bir iyilik etmiştim. Pekâlâ, kendi üzerine zimmetli Sig Sauer'ini kullanarak, olaya intihar süsü de verebilirdim. Ama bu durumda Tina ve oğullarının tazminat alma hayalleri suya düşmüş olurdu.

O kadar da acımasız değilim, diye düşündüm. Henüz o kadar da taş kalpli değilim.

Yanaklarım çok garipti, yüzüm son derece hissiz...

Yaptığım işe odaklanmaya çalıştım. Gece daha yeni başlıyordu ve yapacak çok işim vardı.

Arabanın arka tarafına geçip bagajı açtım. Eyalet polisleri her duruma hazır oluşlarıyla tanınırlardı ki Shane de beni bu konuda hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bir köşeye bir kasa su, yarım düzine proteinli çikolata ve hatta birkaç hazır yemek poşeti yığmıştı. Hızla hepsini çantamın içine atarken, yan m paket bir ban da ağzıma tıkıştırmıştım. Sonrasında Shane'in anahtarını kullanarak silah kasasını açtım.

Kasada bir Rem ington pompalı tüfek, bir M4 tüfeği, yarım düzine mermi kutusu ve bir de komando bıçağı vardı.

Geriye bir şey bırakm adanhepsini aldım.

37. Bölüm

Bobby ve D.D. tam Shane'in evine giden yolu yarılamışlardı ki telsizden bir anons geçildi: *Polise silahlı saldırı, polise silahlı saldırı, tüm birimlerin dikkatine...*

D.D., telsizden verilen adresi hemen bilgisayar ekranına yazdı. Gözlerinin önünde beliren haritaya baktığında adeta donup kalmıştı.

D.D., "Bu Tessa'nın evine çok yakın," dedi.

Bobby de, "Memur Lyons'ınkine de," dedi.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Kahretsin."

Bobby tepe ışıklarını açıp gaza bastı. Mutlak bir sessizlik içinde verilen adrese doğru ilerlediler.

D.D. ve Bobby olay yerine vardıklarında ambulanslar ve devriye araçları çoktan mekânı çevrelemişlerdi. Ortalıkta ne yapacağını bilmeden gezinen pek. çok polis vardı ama hiç kimse ciddi anlamda bir şeyler yapmıyordu. Bunun da ancak tek bir anlamı olabilirdi.

Bobby ve D.D. araçlarından indiler. İlk karşılaştıkları eyalet polislerinden biriydi, bu yüzden açılışı Bobby yaptı.

"Durum nedir?"

"Memur Shane Lyons, efendim. Kafasından tek kurşunla vurulmuş."

Genç polis memuru güçlükle yutkundu. "Ölmüş, efendim. Olay yerinde. Acil servisin yapacağı bir şey yoktu."

Bobby memuru başıyla onaylayarak bakışlarını D.D.'ye çevirdi.

"Devriyedeyken mi olmuş?" diye sordu D.D.

"Hayır. Henüz merkeze devriyeye başladığını bildirmemiş. Dedektif Parker" -Memur dönüp, polis şeridinin içinde, üzerinde gri, ağır bir yün kaban olan adamı işaret etti- "soruşturmayı o yürütüyor. Belki onunla konuşmak isterseniz, efendim."

D.D. de Bobby de başlarını "evet" anlamında salladılar. Çocuğa teşekkür ederek ilerlediler.

Bobby, Al Parker'ı tanıyordu. D.D.'yle birlikte polis şeridinin hemen dışında bekleyen memura polis kimliklerini gösterip, sarı şeridin altından geçerek soruşturmayı yürüten başdedektife doğru yürüdüler.

Zayıf ve sırık gibi bir adam olan Parker, onların gelişiyle birlikte doğruldu. Ellerindeki deri eldivenlerle Bobby'nin elini sıktı. Bobby de D.D.'yi tanıştırdı.

Kar nihayet biraz olsun yavaşlamıştı. Kaldırımda biriken birkaç santimetre kar yardım amacıyla koşuşturan sağlık ekibi ve polis memurlarının ayak izleriyle bozuluyordu. Ama yerdeki teker izleri tek bir araca aitti. D.D.'nin ilk izlenimi bu şekildeydi. Eğer başka bir araba daha olmuş olsa, ardında muhakkak iz bırakmış olması gerekirdi ama D.D. bunu destekleyecek bir bulgu göremiyordu.

Bu fikrini Dedektif Parkefa da iletti. O da başını evet anlamında sallamıştı.

Parker "Görünüşe göre Memur Lyons arabasıyla binanın arka tarafına gelmiş," dedi. "Üstelik henüz devriye görevi başlamamışken. Merkeze şüpheli bililerini izlemek üzere olduğunu bildiren bir telsiz anonsu da yapmamış..."

Dedektif Paıker bu cümlelerin anlamım açıklamaya hiç gerek duymamıştı.

Devriye görevindeki memurlar mutlaka merkezle irtibat halinde olurlardı. Bu onların adeta DNA'larında vardı. Memur eğer kahve alacak, tuvalete gidecek ya da bir hırsızlık olayına şahit olacak olursa, derhal merkeze haber verirdi. Bu da Memur Lyons'ı buraya getiren sebebin mesleki değil, kişisel olduğu anlamına geliyordu.

"Kafasına tek kurşun," diyerek sözlerine devam etti Parker. Kurşun sol şakağından girmiş. Silah ön koltuktan ateşlenmiş. Bu sırada Memur Lyons arka koltukta oturuyormuş."

D.D. şaşkındı. Bobby de aym şekilde.

Dedektiflerin birbirleriyle bakıştıklarını gören Paıker, ikisini de arabaya doğru ilerletti. Devriye aracı şu anda dört kapısı da açık bir şekilde olduğu yerde duruyordu. Parker işe arka koltuktaki kan lekesiyle başladı, sonra da silahtan çıkan merminin izlediği yolu gösterdi.

Bobby tek kaşını havaya dikerek, "Shane'in polis kemeri üzerinde miydi?" diye sordu.

Parker başım "evet" anlamında salladı. "Ama bileklerinde zorla alıkonulduğuna dair izler var. İlk polis olay yerine intikal ettiğinde, Shane'in elleri bağlı değildi ama bu gece bir ara Shane'in ellerinin kelepçelendiği kesin."

D.D. gözünün önünde beliren manzaradan hiç hoşlanmamıştı; aracının arka koltuğunda oturan, elleri bağlı polis memuru, kendisine doğrultulan namluyu izliyor. D.D. kar taneleri kirpiklerinin önünde uçuşurken içi ürpererek kabanına biraz daha sıkı sarıldı.

D.D., "Peki, ya silahı?" diye sordu.

"Sig Sauer, hâlâ belindeki kılıfta duruyor. Ama şuna bir göz atın."

Parker dedektifleri aracın arka tarafına doğru götürdü ve bagajı açtı. Bagaj bomboştu. D.D. hemen o an bu durumun neden önemli olduğunu anlamıştı. Üniformalı da olsa, sivil de olsa hiçbir polis boş bir bagajla gezmezdi. Tüfek, tabanca ya da her ikisi gibi teçhizatlar bir yana, birtakım bazı ana malzemeler olmalıydı.

D. D. fikirlerini doğrulatabilmek için Bobby'ye döndü. "Remington pompalı tüfek ve M4 tüfeği, devriye aracının demirbaşlanndandır ve her araçta olmak durumundadır, değil mi?" diyerek mırıldandı. "Anlaşılan o ki, binlerinin silaha ihtiyacı olmuş."

Parker, D.D. ve Bobby'yi dikkatli gözlerle süzse de, her ikisi de tek kelime etmemişti. D.D. ve Bobby o binlerinin kim olduğunu konuşmadan

anlamışlardı. Ancak bir kişi Memur Lyons'ı tanıyıp onu devriye aracına çekebilir ya da silaha ihtiyaç duyabilirdi."

"Memur Lyons'ın ailesine haber verildi mi?" diye sordu Bobby.

"Yarbay gerekli bilgiyi vermek için yanlarına gitti."

Bobby kendi kendine, "Kahretsin," diye söylendi.

"Üç çocuğu varmış. Yazık," diyerek Parker da onlara hak verdi.

O an D.D.'nin cep telefonu çaldı. Arayan şehir içinden tanımadığı bir numaraydı. Yerel bir hattan arandığı için izin isteyip telefonunu açtı.

Bir dakika sema yeniden Bobby ve Dedektif Parker'ın yanındaydı.

D.D., Bobby'nin omzuna hafifçe vurup, "Gitmem lazım," dedi.

Bobby diğer polislerin içinde merakım yenip nedenini sormaktan vazgeçti. Parker'ın elini sıkıp, nazikçe teşekkür ettikten sonra olay yerinden ayrıldılar.

Etraflarında duyacak kimse kalmadığında Bobby hemen, "Arayan kimdi?" diye sordu.

"İster inan, ister inanma ama arayan Shane'in geride bıraktığı karısıydı. Bize söylemesi gereken bir şey olduğunu söyledi."

Bobby yeniden bir kaşını havaya dikmişti.

D. D. duruma açıklık getirmeye çalışarak, "Zarf," dedi. " Görünen o ki, Shane pazar sabahı karısına bir zarf vermiş ve eğer ona bir şey olacak olursa, beni sadece beni aramasmı tembihlemiş. Yarbay daha az önce evden çıkmış. Şimdi de geride kalan dul eş, kocasının son isteğini yerine getiriyor."

Shane Lyons'ın evinin etrafı yanan ışıklarla pırıl pırıldı. Caddede bir yığın araba vardı, evin önündeki bahçeye ise iki araç hiç de yasal olmayan bir şekilde park etmişti. D. D., aileden gelenler olmalı, diye düşünmüştü. Diğer memurların eşleri de burada olmalılardı. Destek ekibi iş başındaydı.

D.D. acaba Shane'in oğulları uyanmış mıdır, diye merak etti. Acaba anneleri onlara babalarının bir daha eve gelmeyeceğini söylemiş miydi?

D.D. ve Bobby ön kapının önünde yüzlerinde öğrenilmiş bir ifadeyle omuz omuza durup beklediler. Bu işler böyle olurdu. Ölen bir meslektaşın bir yandan yasını tutup ailenin acısı paylaşılırken, bir diğer yandan yapılması gereken işler yapılırdı. Memur Shane Lyons kurban olduğu kadar bir zanlıydı da. Bu tür dosyalar, araştırmalar hiç kolay sayılmazdı.

Kapıya ilk çıkan yaşlı bir kadın olmuştu. Yaşma ve yüz ifadesine bakılırsa bu Tina Lyons'ın annesi olmalıydı. Önce D. D., ardından da Bobby kadına polis kimliklerini gösterdiler.

Yaşlı kadının kafası karışmış gibiydi. "Şu anda Tina'ya soru sormayacaksınız, değil mi?" diye sordu usulca. "En azından kızıma bir, iki gün müsaade etseydiniz."

D.D., "Bizi buraya sizin kızınız çağırdı," dedi.

"Anlamadım?"

"Geldik çünkü bize gelmemizi söyleyen kızınızdı," diyerek sözlerini tekrar etti D.D. "Ona Çavuş D.D. Warren'ın geldiğini haber verin dışarıda bekliyor olacağız.

Aslına bakılırsa, hem Bobby hem de D. D. dışanda beklemekten daha memnunlardı. Tina onlara her ne gösterecekse belki de onca görgü şahidinin önünde onu teslim almamak daha iyiydi.

Dakikalar geçti. D. D. artık Tina'nın fikrim değiştirdiğini düşünüyordu ki Tina kapıda belirdi. Tina'mn gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ve yüzü çok bitkin görünüyordu. Üzerinde yakasını tek eliyle kapadığı pembe bir sabahlık vardı. Diğer elinde ise oldukça büyük bir zarf tutuyordu.

"Kocamı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır bayan."

Tina, elindeki zarfı, D.D.'ye doğru uzattı. *"Tek* bilmek istediğim bu. Çok ciddiyim. *Sadece* kocamı kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum. Bunu bulun, sonra oturup bir kez daha konuşalım."

Tina, D.D. ve Bobby'yi verandada bırakıp yeniden ailesinin ve arkadaşlanmn oluşturduğu destek yumağının içine girmek üzere eve girdi.

Bobby, "Bu kadın bir şeyler biliyor," dedi.

"Ben de şüpheleniyorum," diyerek kendi fikrini söyledi D.D. "Belli ki ne olduğunu bilmek istemiyor. Bana kalırsa söylediklerinden çıkarabileceğimiz tek sonuç bu."

D.D. bir an bunca ışığın içinde durmaktan rahatsız olmuştu.

Söylenerek Bobby'ye, "Hadi gidelim," dedi.

Dikkatle caddenin aşağısına park ettikleri arabalarma doğru yürüdüler. D.D.'nin eldivenli elinde zarf, Bobby'nin-kindeyse bir silah vardı.

On dakika sonra, Allston-Brighton sokaklarında yaptık -lan birkaç manevrayla Bobby artık peşlerinde kimsenin kalmadığından emin oldu. D.D. zarfın içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Arabayı park etmek için kötü havanın ya da saatin hayli geç oluşunun engel olmadığı üniversite öğrencileriyle kaynayan bir alışveriş merkezini seçm işlerdi. Etrafla bunca araba olması devriye aracını kamufle etmek için iyi bir çözüm olacaktı, aynı zamanda çevrede dolaşan öğrenciler de herhangi bir pusu durumunda görgü tanıklığı yapabilirlerdi.

D.D. durdukları yerden memnun, elindeki deri eldivenleri plastik olanlanyla değiştirdi. Sonrasında içindeki delillere zarar vermemeye çalışarak zarfın kapağını açmaya koyuldu. Zarfın içinde bir düzine on iki santime on yedi santimlik renkli fotoğraflar bulmuştu. îlk on bir fotoğraf Shane' in ailesine aitti. Tina alışveriş yaparken, Tina bir yoga salonunun kapışından içeri girerken, Tina çocukları okuldan alırken, çocuklar okul bahçesinde oynarken...

Fotoğraflardaki mesajı anlamak için bilim adamı olmaya gerek yoktu. Birileri Shane'in ailesini sinsice izliyordu ve bu durumdan aileyi de haberdar etmişti.

Sıra son fotoğrafa geldiğinde, D.D.'nin adeta nefesi kesilmiş, yanında oturan Bobby de bir küfür savurmuştu.

Fotoğraftaki Sophie Leoni'ydi.

İkisi de gözlerini Sophie'ye dikmişti, ya da tam tersi Sophie doğrudan onlara bakıyordu. Kucağında düğmeden yapılmış tek bir mavi gözü olan bir bez bebek vardı. Dudak-lan çocukların hep yaptığı üzere ağlamamak için

kendini zor tutuyormuşçasına büzülmüştü. Ama yine de başım dik tutuyordu. Mavi gözlerindeki bakış meydan okurcasına olsa da, yanaklarında gözyaşlannın geride bıraktığı kirli izler vardı. O güzelim kahverengi saçlarıysa şimdi tıpkı bir fare yuvasını andırıyordu.

Fotoğraf kesilerek kırpıldığmdan arkada görünen tek şey ahşap bir kaplamaydı. Belki bir dolaba ya da belki de küçük bir odaya aitti. D.D., *penceresiz, karanlık bir oda,* diye düşündü. Bir çocuğu kapatmak için çok uygun bir yer.

D.D.'nin elleri titremeye başlamıştı.

Hızla fotoğrafı ters çevirip başka deliller aranmaya başladı.

Fotoğrafm arkasmda siyah kalemle yazılmış bir mesaj vardı: *Senin çocuklarının akibeti de böyle olmasın!*

D.D. fotoğrafı yeniden ters çevirip Sophie'nin kalp şeklindeki oval yüzüne bir kez daha baktı. Elleri öylesine çok titremeye başlamıştı ki fotoğrafı kucağına koymak zorunda kaldı.

"Biri onu gerçekten kaçırmış. Gerçekten yapmış bunu." Allak bullak olmuş düşünceleriyle konuşmaya devam ediyordu. "Ve tam üç lanet gün geçti üzerinden! *Üç lanet günün ardından onu bulma şansımız var mı ki?"*

Bir yumruk savurdu. Vuruşuyla cam yansa da içindeki öfke biraz olsun dinmemiş ti.

Hızla ortağına döndü. "Burada ne boklar dönüyor böyle, Bobby? Hangi lanet herif bir polisin kızım kaçırırken bir diğerinin de ailesini tehdit eder? *Kim yapar böyle bir şeyiT*

Bobby hemen cevap vermedi. Ellerini direksiyona kit-lemişti, öylesine çok sıkıyordu ki parmakları bembeyaz olmuştu.

Birden, "Tina seni aradığında tam olarak ne dedi?" diye sordu. "Shane ona ne yapmasını söylemiş?"

"Eğer başına bir şey gelecek olursa, bu zarfı bana ulaştırmasını söylemiş."

"Neden sen D.D.? Ne de olsa, sen bir Boston polisisin. Eğer Shane'in yardıma ihtiyacı varsa, kendi mesai arkadaş-lanna, eyalet için çalışan mavi

üniformalı meslektaşlarına gitmesi gerekmez miydi?"

D.D. gözlerini Bobby'ye dikti. Dosyanın ilk gününü, eyalet polislerinin nasıl da olay yerini gizlemeye çalıştıklarını hatırladı. Bir şehir polisi olan D.D.'den bile... D.D.'nin gözleri kocaman açılmıştı.

"Yani sen şimdi..." diyerek sözlerine başladı.

"Bırak birini iki eyalet polisini tehdit etmek her suçlunun harcı değildir. Ama bunu bir şehir polisi pekâlâ yapabilir."

"Ama neden?"

"Polis sendikasından ne kadar para çalınmıştı?"

"Çeyrek milyon dolar."

Bobby başıyla onayladı.

"Başka bir deyişle al sana, üniformaya ihanet etmek için tam tamına iki yüz elli bin sebep. Brian Darby'yi öldürmek, Sophie Leoni'yi kaçırmak ve de Shane Lyons'ı tehdit etmek için iki yüz elli bin sebep."

D.D. bunu şöyle bir düşündü. "Memur Lyons'ı Tessa Leoni öldürdü. Çünkü Lyons üniformasına, daha da kötüsü Tessa'nın ailesine ihanet etmişti. Şimdi asıl som şu ki, Tessa Leoni, Lyons'tan peşinde olduğu bilgiyi alabildi mi?"

Bobby devam ederek, "Yani kızını kaçıran adamın adı ve adresini," dedi.

"Lyons sadece bir emir eriydi. Belki de Brian Darby de öyle. Kumar alışkanlıklarına sermaye edinmek için sendikanın parasına göz diktiler. Ama onlara yardım eden başka biri vardı, sözü geçen biri."

Bobby, Sophie'nin resmine bakarak kafasındaki düşünceleri toparlamaya çalıştı. "Eğer Memur Lyons'ı Tessa Leoni vurduysa ve buralara kadar gelebildiyse altında bir aracı var demektir."

"Beraberindeki küçük cephanelik de cabası."

"O halde belki de bir isim ve bir adres öğrenmeyi başarmıştır," diye ekledi Bobby.

"Kızının peşinden gidiyor."

Bobby en sonunda gülümsedi. "O halde şu ana kadar yaşananların hatırına, o piç kurusu dua etsin de onu önce biz bulalım."

38. Bölüm

İnsanın bazı şeyleri aklına hiç getirmemesi en iyisi aslında. Ben de öyle yapıp getirmedim. Sadece arabamı sürdüm. 128 numaralı paralı otoban, oradan da güneye doğru Dedham boyunca ilerledim. On iki kilometre daha ve birkaç dönemecin ardından, artık tamamen ağaçlık bir yerdeydim. Evler oldukça eski ve şehirdekilere göre nispeten daha büyüktü. Burası, insanların ön bahçelerine trambolinler koyup, arka bahçelerine sıra sıra çamaşır ipi astıkları yerlerdendi.

Bir çocuğu saklamak için harika bir yer, diye düşündüm ama hemen ardından yine düşünmeyi bıraktım.

İlk denememde adresi tam olarak bulamadım. Yağan kar numaralan görmemi engelliyordu. Çok ileri gittiğimi faik ettiğimde yaptığım ani bir frenle altımdaki külüstür kıç atmıştı. Ani bir refleksle toparlanıp, sinirlerimi yatıştırarak eski halime geri döndüm.

Eğitim. Aslında bu işi çözecek olan tek şey buydu.

Haydutlar eğitimden bihaberlerdi.

Benimse en büyük silahımdı.

Arabayı yolun kenarına park ettim. Belki böyle çok ortadaydı ama ani bir kaçış için ihtiyacım olan buydu. Brian'm kırklık Glock tabancasını pantolonumun arkasına sıkıştırdım. Komando bıçağım da baldırıma bir kayışla bağladım.

Sonrasında pompalı tüfeğimi doldurdum. Eğer genç bir kadınsanız ve çok iri değilseniz en büyük yardımcınız bir pompalı olurdu.

Pompalıyla doğru dürüst nişan almadan bile bir boğayı yerle bir edebilirdiniz.

Siyah eldivenlerimi ve basımdaki siyah şapkamı son bir kez kontrol ettim. Soğuğu hissediyorsam da bunu soyut ve uzak bir kavram olarak düşünmeye çalıştım. Ama kulaklarımda bir uğultu vardı. Ki tahminimce bu uğultu damarlarımdan adrenalinle birlikte pompalanan kanın sesiydi.

Elimde bir fenerim yoktu. Gözlerimi bu tür kırsal yerlerde görmeye sıkça alışkın olduğumuz karanlığa alıştırmaya çalışarak ormanın içine doğru ilerlemeye başladım.

Hareket etmek güzeldi. Önce yatağa mahkûm, ardından da hapishane hücresinde geçirdiğim ilk yirmi dört saatin ardından nihayet dışarıda olmak, hareket ediyor olmak ve işe koyulmuş olmak çok iyi gelmişti.

Kızım buralarda bir yerlerdeydi. Onu kurtaracaktım. Onu benden çalanı ise öldürecektim. Sonra da kızımla birlikte evimize gidecektik.

Tabii eğer...

Aklıma gelen seçenekleri düşünmemeye çalıştım.

Etrafımdaki ağaçlık alan seyrelmeye başlamıştı. Önüme karla kaplı kocaman bir bahçe çıktı. Kafamı kaldırıp gözümün önündeki geniş ve düz bir alan üzerine kurulu çiftlik evini incelemeye başladım, içerisi karanlıktı, dışarıya sızan tek bir ışık huzmesi yoktu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dürüst insanların uykuda olduğu saatlerdeydik.

Ne var ki aradığım adamın dürüst bir yaşantı sürdüğünü söylem ek biraz abes olurdu.

Birkaç saniye etrafı inceledikten sonra, dışarıdaki lambaların harekete duyarlı sensörlü lambalar olduğunu fark ettim. Eve yaklaşmamla tüm ışıklar yanıp beni ele verebilirdi. Kapılar ve pencereler için böyle bir önlem almış olmalılardı. En azından en temel savunma mekanizmaları buydu.

Tıpkı eski bir atasözünde olduğu gibi; yalancılar karşı taraftan doğruyu ummazlar. Eli kanlı tetikçiler de her an ölmeyi beklediklerinden gerekli önlemlerle yaşıyor olmalılardı.

Yakalanmadan eve girmek mümkün olmadığına göre, bu seçenek elenmişti.

Güzel, o halde ben onu dışarı çağırırdım.

Gözüme evin önüne park edilmiş arabayı kestirdim. Alarmlı, siyah bir Cadillac Esplanade. Büyük bir zevkle elimdeki pompalının sapım arabanın sürücü camına indirdim.

Alarm deliler gibi ötmeye başlamıştı. Cipten uzaklaşıp kendimi evin yan tarafına attım. Tepede yanan sensörlü ışıklar, hem ön hem de yan taraflan gündüz gibi aydınlatmıştı. Yüzümü Cadillac'a dönüp sırtımı eve dayadım. Köşeye iyice yanaşıp birazdan Pürce 11'in görüneceğini düşündüğüm yere gizlenip nefesimi tuttum.

Purcell gibi bir tetikçi bu soğukta don paça dışan çıkmayacak kadar zeki ama arabasının çalınmasına müsaade etmeyecek kadar da kibirli olmalıydı. Dışarı çıkacaktı. Hem de silahlı. Hazırlıklı olmalıydı.

Tam bir dakika sonra içerideki tel örgü kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Pompalı tüfeğimi sol koluma yaslayıp sağ elimle bıçağımı kabzasından çıkardım.

Daha önce hiç bıçakla birine saldırmamıştım. Hiç kimseye bu kadar yakın olup bir başıma bıçakla karşı koymamıştım.

Yeniden kafamdaki düşünceleri hızla kovaladım.

Kulaklarım duydukları alarm sesine çoktan kendilerini kapatmışlardı bile. Artık odaklandığım başka sesler vardı: Adamımın dışarı çıkıp önce ilk, soma da ikinci adımını atmasıyla karın çıkardığı yumuşak hışırtı. Bir an durup evde başka biri daha olabilir düşüncesiyle arkamı kolaçan ettim. Pekâlâ, biri ön kapıdan çıkarken bir diğeri saldırganı çembere almak için arka taraftan dolanıyor olabilirdi.

Ama duyduğum sadece bir çift ayak sesiydi. Bu durumda hedef de tekti.

Burnumdan nefes almaya çalışarak ciğerlerimi havayla doldurup, kalp atışlarımı bastırmaya çalıştım. Artık ne olacaksa olacaktı. Gitme vakti gelmişti.

Elimdeki bıçakla olduğum yere sindim.

Önce bir bacak göründü. Sonra gözlerim bir çift siyah kar botu, kaim bir kot pantolon ve penye kırmızı bir gömleğin ucunu seçti.

Adamın elinde namlusunun yeri gösterdiği bir silah vardı.

"John StephenPürce 11?" diye fısıldadım.

Şaşkın bir suratla bana doğru döndüğünde tetikçinin gözleri kocaman açılmış, ağzı hayretle aralanmıştı.

Gözlerimi kocamı öldürüp kızımı kaçıran adama diktim.

Bıçağımla öne doğru atıldım.

Kulaklarım da bir patlama sesi.

Silahlı bir kavgaya asla bıçakla dalmayın.

Zorunlu kalmadıkça... Purcell beni sağ omzumdan vurmuştu. Tabii ben de onu sol bacağından bıçaklamıştım. Yere düşerken tabancasını bir kez daha ateşlemiş ama bu kez mermi kara saplanmıştı. Purcell'in elindeki tabancaya bir tekme savurup, uzaklaştırdım. Pompalı tüfeğimi kaldınp ona doğrulttuğumda acıyla inlemekten başka hiçbir şey yapamamıştı.

İlk kez bu kadar dikkatle baktığımda gördüm ki Purcell kırklı yaşlannın ortasında ya da ellili yaşlarının başındaydı. O halde deneyimli bir tetikçi olmalıydı. Belli ki o dayanlarında çentikli muştalar taşıyanlardandı. Öyle kibirli duruyordu ki kot pantolonu giderek bir kan gölüne dönüşse de ağzını açıp tek kelime etmemişti.

"Beni hatırladın mı?" diye sordum.

Bir dakika sonra başını evet anlamında salladı.

"Paralan harcadın mı?"

Başını iki yana salladı.

"Yazık, desene son alışveriş şansını da böylece kaçırdın. Kızım nerede, onu istiyorum."

Purcell kılını bile kıpırdatmamıştı.

Bu tepkisizlik üzerine elimdeki pompalıyı sağ diz kapağına yaralı olmayan bacağına dayadım. "Bacağınla vedalaş-san iyi edersin," dedim.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, burun delikleri kocaman olmuştu. Belli ki Purcell de o cüsseden bekleneceği üzere ceza almaya değil, vermeye alışkındı.

Purcell kulakları tırmalayan bir sesle, "Bende değil," dedi. "Buradayok."

"Görelim bakalım."

PurcelPe yüzüstü dönmesini ve ellerini arkasında birleştirmesini emrettim. Shane'in cephaneliklerinin arasından bir cep dolusu kablo bağı da almıştım. Pürce 11’in önce ellerini, sonra da ayaklarını bağladım. Ayak bileklerini bağlamak için bacağım oynattığımda acıyla bağırmıştı.

Bir şeyler hissetmeliydim. Ama yok, hiçbir şey hissede-mi yordum. Ne zafer, ne vicdan azabı, hiçbir his yoktu içimde.

Şimdi bunu düşünememek en iyisiydi.

Purcell yaralı ve eli kolu bağlıydı. Yine de düşmanı hafife almamak gerekti. Ceplerini yokladığımda acil durumlar için taşıdığı bir çakı, bir çağn cihazı ve mermi kovanı bulmuştum. Hepsini alıp kendi ceplerime doldurdum.

Sonrasında, inlemelerine aldırış etmeden sol kolumu kullanarak onu evin arka tarafındaki karlı yere doğru sürükleyip bir demir musluğa kablo bağıyla bağladım. Eğer yeterli zamanı ve kendinde de yeterli gücü bulabilirse Purcell her an kendini oradan kurtarabilirdi. Hatta demir musluğu bile kırabilirdi ama uzun süre yalnız bırakarak bu imkânı ona vermek niyetinde değildim. Kaldı ki elleri ayakları bağlı ve bu derece yaralıyken bu mesafeyi bu kadar hızlı alabileceğini sanmıyordum.

Omzum fena halde yanıyordu. Kanın kazağımın içinde, kolumdan aşağı aktığım hissedebiliyordum. Bu tıpkı kol ağızlanmzm ıslak olması gibi kötü bir histi. Yarama gereken önemi vermediğimin farkındaydım. Yani muhtemelen yaram büyüktü ve muhtemelen bunca kan kaybı kol ağzındaki ıslaklık hissinden çok daha ciddiydi.

Yine de içimde hiçbir his yoktu. Duygulann ötesinde, fiziksel acıyı bile hissetmez olmuştum.

Belki de düşünmemek en iyisiydi.

Bıçağımı yeniden kınına sokup tüfeğimi doğrultarak dikkatle eve girdim. Tüfeği sol koluma yaslıyordum. Durumuma bakılacak olursa ashnda amacım için elverişli koşullarda değildim ama neyse ki elimdeki bir pompalı tüfekti.

Purcell içeride tek bir ışık dahi yakmamıştı. Aslında bu gayet mantıklıydı. Gecenin ıssız karanlığma çıkarken, içeride ışık yakmak gözleri kamaştırıp, gece görüşünü engelleyebilirdi.

İçerisi sarımsak, fesleğen ve zeytinyağı kokan oldukça karanlık bir mutfağa girdim. Görünüşe bakılırsa, Purcell yemek yapmaktan hoşlanıyordu. Mutfaktan içinde iki devasa televizyon koltuğu ve büyük ekran bir televizyonun olduğu oturma odasma geçtim. Oradan da çalışma masası ve çok sayıda raftan oluşan bir çalışma odasına yol aldım. Sırada küçük bir banyo vardı. Sonrasında da üç kapılı bir yol ayrımına ulaşan uzunca bir koridor.

Derin bir nefes alıp ilk kapıya doğru usulca ilerlemeye başladım. Kapıyı aralarken pantolonumun cebindeki çağrı cihazının öttüğünü duydum. Ani bir hareketle içeri dalıp silahımı karşıya doğrulttum. Üzerime doğru saldıracak her şeye ateş açmaya kararlıydım. Sırtımı duvara yaslayıp karşı hamle için hazırlandım.

Ne var ki içerde kıpırdayan hiçbir gölge yoktu. Elimi cebime atıp PurcelPin çağrı cihazını dışarı çıkardım ve kapat düğmesine bastım.

Son dakikada ekranda gördüğüm mesaj şöyleydi: *Lyons OYÖ. Leoni GDA.*

Bu, Shane Lyons'ın olay yerinde öldüğü anlamına geliyordu. Tessa Leoni için de gözünü dört aç diyorlardı.

Kendi kendime, "Biraz geç kaldınız," diye söylendim. Çağrı cihazım yeniden cebime atıp evi kolaçan etmeye devam ettim.

Yok, yok, yok, yok.

Görünen tek şey Purcell'in dev ekran televizyonu, ekstra bir yatak odası ve de bir çalışma odasıyla bir başına bir bekâr hayatı sürdüğüydü. Tam böyle düşünürken bodruma inen bir kapı olduğunu fark ettim.

Kalbim yeniden hızlanmaya başlamıştı. Kapalı kapıya doğru bir adım atmamla birlikte sanki etrafımdaki dünya hızla dönmeye başlamıştı.

Kan kaybı. Gücüm tükeniyordu. Durup yaramı sarmalıydım.

Elimi kapı koluna aüp tokmağı çevirdim.

Sophie. Bunca günden, bunca yoldan sonra...

Kapıyı sonuna kadar açıp gözlerimi karanlığa diktim.

39. Bölüm

D.D. ve Bobby, Tessa Leoni'nin babasının tamirhanesine vardıklarında tamirhanenin arka kapısını açık ve aradık-lan adamı, yaşanmışlık izleri taşıyan tezgâhın üzerine yığılmış halde bulmuşlardı. Hiç vakit kaybetmeden içeri girdiler. D.D. hızla Bay Leoni'ye doğru ilerlerken Bobby etrafı kolaçan ediyordu.

D.D., Leoni'nin suratını yukarı kaldırıp yüzünde telaşla darp izleri arandıysa da burnuna çalınan fazlasıyla rahatsız edici bir viski kokusu oldu.

"Tanrım!" diyerek Leoni'nin kafasım geri bıraktığında, adamın başı yeniden göğsüne düştü. Leoni'nin sola doğru kayan bedeni, tezgâhı aşıp yere düşmek üzereydi ki Bobby yetişip onu yakaladı. Bobby iriyan adamı tekrar doğrultup yan tarafına doğru yatırdı. Bu sarhoş haliyle kustuğunda kendi kusmuğunda boğulsun istemiyordu.

D.D. tiksintiyle, "Arabasının anahtarlarını al," dedi. "Devriye polislerinden birine haber verelim de onu sağ salim evine ulaştırsın."

Bobby, Leoni'nin ceplerini karıştırmaya başladı. Cebinden bir cüzdan çıkmıştı ama anahtarlar yoktu. D.D. bu sırada duvar panelinde asılı anahtarları fark etti.

"Müşterilerinanahtarları olmalı," diyerek sesli düşündü.

Bobby bir göz atmak için yanına geldi. "Arka tarafa park edilmiş birkaç külüstür görmüştüm," diye mırıldandı. "Sanınm önce tamir edip ardından da satışa çıkanyor."

"Yani, eğer Tessa çabucak bir araba temin etmek istediyse..."

"Doğru kaynak..." diyerek tamamladı Bobby.

D.D. gözlerini Tessa'mn kendinden geçmiş babasına çevirip başım yeniden iki yana salladı. "İnsan birazcık karşı koyar, Tanrı aşkı için," dedi.

Bobby omuz silkerek, "Belki de viskiyi Tessa getirmiştir," dedi boş şişeyi göstererek. Ne de olsa bir alkolikti, bu işlerden anlardı.

"Bu durumda Tessa'mn altında bir araç olduğu kesin. Arabanın eşgalini alabilsek iyi olurdu ama baba Leoni uzun bir süre kendine gelebileceğe benzemiyor."

"Burası kaçak bir tamirhane olmadığına göre, Leoni araçlann evraklanm tutmuş olmak. Hadi evraklara bir göz atalım."

Bobby başıyla arka taraftaki kapısı açık bir ofisi işaret etti. İçeriye girdiklerinde gördükleri, küçük bir masa ve yıpranmış, gri bir evrak dolabı olmuştu. En üstteki dosyanın hemen arkasmda üzerinde "Araç Listesi" yazan san bir klasör duruyordu.

D.D. klasörü eline aldı ve Bobby'yle birlikte horuldayan ayyaşı arkalannda bırakıp dışan çıktılar. Zincirli bir çitin arkasında sıra sıra üç araç diziliydi. D.D.'nin elindeki klasö-reyse ise dört araç işlenmişti. Eleme yöntemine gittiklerinde fark ettiler ki mavi, eski bir Ford kamyonet eksikti. Klasördeki bilgiye bakılırsa, araç şimdiye dek tam iki yüz bin seksen kilometre yol kat etmişti.

D.D. hemen telsizine sanlıp arabanm eşgalini ekiplere bildirirken Bobby, "Külüstür de olsa hâlâ yürüyor demek ki," dedi.

D. D., Bobby'ye dönüp, "Plaka numarasını biliyor muyuz?" diye sordu.

Bobby başım iki yana salladı. "Hiçbirinin üzerinde plakası yok."

D.D., "Ön caddeye bir bakar mısın?" dedi.

Bobby, D.D.'nin ne demek istediğini anlamıştı. Aceleyle tamirhanenin ön tarafındaki caddeye koştu. Beklendiği üzere, çok uzağa gitmeden faik etti ki caddenin diğer tarafındaki bir aracın ön ve arka plakaları yoktu. Görünüşe göre Tessa onlan söküp kendi aracına takmıştı.

Bobby, *işini biliyor ama ne yazık ki baştan savma yapıyor,* diye düşündü. Zamanla yarıştığından çok uzağa gitmemiş, yakınlardaki bir

aracın plakalarını almayı tercih etmişti. O an için birkaç sokak öteden plaka aşırmak ona çok zamana mal olabilirdi.

İşte bu, nihayet Tessa'mn ardında bir iz bıraktığı ve D.D. ile Bobby'nin onu yakalamak için bu ipucunu kullanabileceği anlamına geliyordu.

Bobby'nin her ne kadar bunun için kendini iyi hissetmesi gerekiyorsa da, daha çok yorgun hissediyordu. Aklından şu sahneyi bir türlü silemiyordu: Yoıgun argın işten eve dönüyorsun, kapıyı açmanla birlikte karşında kızım rehin almış yabancı bir adam buluyorsun. *Silahım ver, kimse zarar görmeyecek.*

Sonra aym adam Tessa'mn kızıyla birlikte ortadan kaybolmadan önce Brian Darby'yi göğsünden tam üç kez vuruyor.

Eğer Bobby işten dönüp evine girdiğinde adamın birinin, Annabelle'in kafasına silah dayayarak karısını ve kızını tehdit ettiğini görseydi...

Tessa çaresizlik ve korku içerisinde çılgına dönmüş olmalıydı. Kim bilir bir polis olarak sahip olduğu tüm kuşkularına rağmen, nasıl da ne derlerse yapmaya hazırdı. İşbirliği içinde olmanın tek başına yetmeyeceğinin, bulduklan ilk fırsatta ihanete uğrayacağının farkında olmalıydı.

Bu şartlar altında, bir adım öteye gidebilmesi gerekliydi. Zaman kazanabilmek için kocasının cesedini gömmesi kaçınılmazdı. Köpeğini, çocuğunun süt dişlerini ve el yapımı patlayıcılarla birlikte toprağa gömmesi ise ölümcül yedek planı olacaktı.

Shane ilk ifadesinde, Tessa'mn pazar günü arayıp ondan kendini darp etmesini istediğini söylemişti. Oysaki şimdi Bob-by ve D.D. biliyorlardı ki Shane çözümden çok, aslında sorunun bir parçasıydı. Bu özellikle şimdi daha da alda yatkın geliyordu. Çünkü" iyi bir arkadaş" arkadaşım sadece ona yardımcı olacak kadar darp ederdi, bir gecesini hastanede geçirm esine sebep olacak ve beyin sarsmtısı yaşatacak kadar değil.

Bu durumda Tessa'yı dövme fikri Shane'den çıkmış olmalıydı. Onu nasıl etkisiz hale getireceklerdi? *Hadi kocanın donmuş cesedini garajdan alıp mutfağa taşıyalım. Sonra da ben seni şakacıktan tekmelerle biraz hırpalayayım. Sonra, polisi arayıp pislik kocanın seni öldürmeye kalktığını, senin de kendini korumak için onu vurduğunu söylersin. Nasıl?*

Tessa'mn bu durumda tutuklanacağını biliyorlardı. Özellikle de Shane, Sophie ortalarda yokken ve Brian'ın cesedinin dondurulup tekrar çözüldüğü ortaya çıktığında, Tes-sa'nın uydurduğu hikâyenin ne kadar da sığ kalacağını biliyor olmalıydı.

Tessa'mn tutuklanmasını istiyorlardı. Kesinlikle demir parmaklıklann arkasında olmalıydı.

Bobby *yeniden, hepsi para yüzünden,* diye düşündü. Sendikadan çalınan çeyrek milyon dolar için... O parayı kim çalmıştı sahi? Shane Lyons mı? Yoksa zincirin daha büyük bir halkası mı?

İçişlerinde yürütülen soruşturmanın ucu onlara değmeden önce, bir suçlu bulmak zorunda olduklarını bilecek kadar zeki biriydi bunu yapan.

Geçmişi çok da sağlam olmayan, kamera kayıtlarında görüldüğü üzere Tessa Leoni gibi bir kadının pekâlâ günah keçisi olabileceğini fark eden biriydi. Bu suç onun üzerinde kusursuz durabilirdi. Kaldı ki kocası bir de kumar bağımlısıydı ki bu cnu oturduğu suçlu koltuğuna daha da yakıştırırdı.

Brian, kontrol edemediği kumar tutkusu artık onlar için bir tehdit oluşturduğu için ölmüştü. Tessa suçu kabul ederek tutuklanmış, asıl suçluları hapisten uzak tutacak bir joker kartı gibi polislere teslim edilmişti. Polisler Tessa'nın, kocasının kumar borcu nedeniyle parayı çaldığını düşünüp işin aslını daha fazla kurcalamayacakları. Dosya böylece kapanacak ve bilileri cebine koyduğu iki yüz elli binlik yeni bir servetle yarınlara merhaba diyecekti.

Brian ölmüş, Tessa hapishanede ve Sophie...

Bobby henüz bunu düşünmek için kendini hazır hissetmiyordu. Sophie omuzlarındaki bir sorumluluktu onun için. Tessa yapılan planın dışma çıkmadığı sürece Sophie kısa vadede hâlâ yaşıyor olabilirdi. Ama uzun vadede...

Tessa kılıcım kuşanmakta sonuna kadar haklıydı. Zaten bir gününü planlama yaparak, bir gününü hastanede, bir gününü de hapishanede geçirerek yeterince zaman kaybetmişti. Ama bu kadarı yeterdi. Zaman giderek daralıyordu. Önündeki birkaç saatte ya kızım bulacak ya da bunu yapmaya çalışırken ölecekti.

Evlere girip polislerin eşlerini kurşunlamaktan başka bir şey bilmeyen gangsterlere karşı tek tabanca bir polis memuru...

Kim cesaret edebilirdi ki buna? Ya da kim başarabilirdi?

Rus mafyası sen zamanlarda Boston bölgesinde oldukça iddialı işler yapıyordu. Hatta İtalyan meslektaşlarına oranla altı kat daha acımasız oldukları da dilden dile yayılıyordu. Kara para aklama, uyuşturucu kaçakçılığı gibi tüm pis işler artık onlardan soruluyordu. Ama Bobby'ye göre polis sendikasından yürütülen iki yüz elli bin dolarlık bu iş Rus mafyası için elini kirletmeyeceği kadar küçük bir işti.

Ruslar daha yüksek riskli, daha kazançlı işleri seviyorlardı. Çeyrek milyon dolar onlar için küçük bir meblağdı. Kaldı ki bu para için devletin kolluk küvetlerinin dikkatini üzerlerine çekmek çok yersizdi...

Bobby bu işin daha kişisel olduğuna inanıyordu. Gangsterler bir polis sendikasının parasım zimmetlerine geçirmeyi çok da akıl edebilecek tipler değillerdi. Ama yine de belki içeriden birisine bunu yapması için baskı uygulayabilirlerdi. Ancak teşkilatın kendi içinde paraya ulaşabilecek ama aynı zamanda da yaptığı işin üzerini örtebilecek kadar öngörüye ve bilgiye sahip bir kişi...

O an birdenbire Bobby'nin zihninde adeta bir şimşek çaktı. Akima gelen isimle ürkmüş, iliklerine kadar ürpermişti, işte şimdi resim tamamlanmıştı.

Bobby dirseğini tüm gücüyle plakası alınmış aracın yolcu camına indirdi. Cam büyük bir şangırtıyla parçalara aynlmış, alarmı ötmeye başlamıştı. Bobby seslere kulaklarını tıkayıp torpido gözüne uzandı ve ruhsatı aranmaya başladı. Amacı on-lan Tessa Leoni'ye ulaştıracak plaka numarasına ulaşmaktı.

Bobby'nin bir sonraki adımı elindeki plaka numarası ve kafasındaki yeni bilgiyle D.D. ve tamirhaneye doğru ilerlemek oldu.

40. Bölüm

Belli ki insanlar buraya öldürülmek için iniyordu.

Bu gerçeği tek başına kokudan bile çıkarmak mümkündü. O yoğun, paslı kan kokusu yerdeki beton zeminin içine işlemişti. Hiçbir çamaşır suyu ya da temizlik maddesi bu kokuyu temizlemeye yetmezdi. Kimilerinin bodrum katında atölyeleri olurdu, John Stephen Purcell ise görünüşe göre bodrumunu bir işkence odası olarak kullanıyordu.

Tepedeki ışığı açmam gerekti. Belki gece görüşümü engelleyecekti ama karanlıkta pusuda bekleyen düşmanlarımı da aydınlatabilecekti.

Merdivenin en üst basamağında durup elimi solda duvar üzerindeki elektrik düğmesine uzattım. Kararsızdım. Bodrumda ışık isteyip istemediğimi tam olarak bilemiyordum. Göreceklerime hazır mıydım, emin değildim.

Saatlerdir hiçbir his belirtisi vermeyen bedenimin soğukkanlılık zırhı yavaş yavaş kınlıyordu. Bu koku... kızım... bu koku... Sophie...

Küçük bir kıza işkence yapmış olamazlardı. Bununla ellerine ne geçecekti ki? Sophie onlara ne söyleyebilirdi?

Gözlerimi kapayıp elimi düğmenin üzerinden çektim. Sonra öylece durup gecenin sessizliğinde yardım dilenen küçük bir kızm ya da pusuda bekleyen bir düşmanın sesini duymayı bekledim.

Hiçbir ses yoktu.

Sağ gözümü hafifçe aralayıp beşe kadar saydım ve düğmeye bastım. Çıplak ampulden sızan ışık gözlerimi düşündüğüm kadar acıtmamıştı.

Tüfeğimi kollanmın arasına alıp sağ omzumdan damlayan kanla merdivenleri inmeye başladım.

Purcell'in bodrum katı boş denebilecek kadar düzenliydi. Ne fada bir eşya ne hurdaya çıkmış koliler ne de noel süslerinin saklandığı kutular vardı etrafta.Geniş odada sadece bir çamaşır makinesi, bir kurutma makinesi, bir yıkama evyesi ve ortada da paslanmaz çelik bir tezgâh vardı. Tezgâhın üzerinde tıpkı moıg masalarında olduğu gibi bir su oluğu vardı. Oluk masanın hemen altındaki bir tepsiye bağlanıyor ve o tepsiden akan su bir hortumla en yak m evyeye akıtılıyordu.

Görünen o ki, Purcell kurbanlannm dizkapaklannı kınp parmak uçlarım soyarken etrafın yerli yerinde olmasından hoşlanıyordu. Ama yerdeki pembe izlere bakılırsa, ne kadar uğraşırsan uğraş, bu işin ardında iz bırakmamak mümkün olmuyordu.

Çelik tezgâhın hemen yanındaki ayaklı bir sehpanın üzerine sanki bir doktorun ameliyat malzemeleriymiş gibi çeşit çeşit alet edevat dizilmişti. Her çelik malzeme özenle temizlenmişti ve yeni bileylenen bıçakları bir tepe lambası aydınlatıyordu.

Bahse girerim ki Purcell aletlerinin bu denli kusursuz görünmesi için saatlerini harcıyordu. Yine bahse girerim ki her kurbanı için tepsisini özenle hazırlıyordu. Bunu gören her kurban zaten aklının bir kısmını kaybederek onun işini kolaylaştırıyor olmalıydı. Purcell'in kurbanlarını masaya bağladığı da gün gibi ortadaydı.

O an kurbanların daha Purcell ilk bıçağını eline almadan ağızlarında bazı laflan geveledikleri tahmin edebiliyordum. Ama eminim ki konuşmak bile bir kez o masaya yattıktan sonra onları kurtarmaya yetmiyordu.

Masanın, lavabonun, çamaşır makinesinin ve de kurutucunun yanından yürüyüp geçtim. Merdivenlerin arkasında kalorifer dairesine açılan bir kapı olduğunu faik ettim. Kapının bir tarafında durarak sırtımı duvara yaslayıp elimle uzandım ve tokmağı çevirip kapıyı açtım.

İçeriden fırlayan kimse olmamıştı. Gelişimle sevinen bir çocuk sesi de duyamamıştım.

Halen gergin, bitkin bir halde çekinerek olduğum yerde sinip silahımı omuz seviyeme kaldırdım ve karanlık odaya daldım.

Karşılaştıklarım sadece bir yağ tenekesi, bir su ısıtıcısı, bir kablo dolabı ve üzerinde çok sayıda temizlik ürünü, kablo bağı ve de top halinde bir ip olan birkaç plastik raf olmuştu. Gözüme bir de iş bittikten sonra etrafı yıkamak için ideal olan kaim bir hortum çarpmıştı.

Yavaşça doğruldum. Hayretle fark ettim ki artık dengemi kurmakta zorlanıyordum. Bayılmam an meselesiydi.

Yerde ıslaklık vardı. Bakışlarımı yere çevirdiğimde fark ettim ki kendi kan gölümün ortasında duruyordum. Kolumdan sızan kan artık alenen damlıyordu.

Yardıma ihtiyacım vardı. Hastaneye gitmeliydim. Belki de...

Ne yani süvari birliklerini mi aramalıydım?

Fikirlerimin böylesine zırva oluşu nihayet beni kendime getirmişti. Bodrumdan hızla çıkıp, yeniden yukan katın karanlığına kanştım. Yalnız bu kez geçtiğim her yerde ışıklan açarak ilerliyordum.

Tam da beklediğim üzere Purcell'in ecza dolabını banyoda bulmuştum. Hiç şüphesiz ki Purcell yaptığı ince iş sırasında hiç kimseye haber veremediği yaralanmalar yaşayıp, onlann üstesinden bir başına gelmeye çalışıyordu. Bu nedenle de ecza dolabınm içeriği kusursuz olmalıydı.

Boğazlı kazağımı başımdan sıyırıp çıkaramamıştım. Onun yerine tıbbi bir makas yardım ıy la kazağı kestim. Sonra, lavaboya doğru eğilip kanlı yaramın üzerine oksijenli su döktüm.

Fena bir can acısıyla derin bir nefes alıp dişlerimi alt dudağıma geçirmiştim.

Şöyle ciddi anlamda güçlü bir herif olsaydım, mesela

Rambo gibi, etime saplanan kurşunu sivri çubuklarla çıkarır, sonra da kurşun deliğini diş ipiyle dikerdim. Ama tüm bunları nasıl yapacağımı bilemiyordum. Bunun yerine yarama gazlı bez basıp sonra da hemen kanla dolan bezi medikal bantla sıkıca sarmaya başladım.

Ağzıma üç ağrı kesici ilaç atıp Purcell'in giysi dolabından lacivert bir gömlek seçtim. Gömlek bana iki beden büyüktü ve yumuşatıcı ile eıkek kolonyası karışımı bir kokusu vardı. Gömleğin etek uçları baldırlarımın yarışma kadar inmişti ve ellerimi ortaya çıkarabilmek için kol ağızlanm pek çok defa kıvırmak zorunda kalmıştım.

Daha önce hiç öldüreceğim bir adamın gömleğini giymemiştim. Tuhafbir samimiyetti. Bu tıpkı ilk sevişmenizden sonra erkek arkadaşmın gömleğiyle yatağa girmeye benziyordu.

Çok yol kat ettim, diye düşündüm, *kendimden çok ödün verdim.* Kızımı arıyordum ama daha önce içimde var olduk -lannı hiç fark etmediğim dipsiz uçurumlar görüyordum. Sop-hie'yi bulmak acımı bir nebze olsun hafifletecek miydi? Onun sevgisinin ışığı karanlığı yeniden kovup dağıtacak mıydı?

Ne önemi vardı ki? Sophie doğduğundan beri, hayatımı adeta çocuğuma adamıştım. Onun için aklımın bir parçasını da kaybetsem, ne önemi vardı?

Pompalı tüfeğimi kapıp yeniden dışarı döndüğümde Purcell'i sırtını duvara yaslamış, gözlerini kapatmış halde buldum. Bayıldığını sanmıştım ama ayaklarımın karda çıkardığı sesle gözlerini açmıştı.

Yüzü solgundu. Dondurucu soğuğa rağmen, dudaklarının üzerinde ter birikintileri vardı. Çok fazla kan kaybetmiş olmalıydı. Muhtemelen ölüyordu ve bu gerçeğin farkındaydı. Yine de hiç şaşkın bir hali yoktu.

Purcell gelenekselci bir adamdı. Biliyordu ki su testisi su yolunda kırılırdı.

Bu benim bir sonraki işimi daha da zorlaştıracaktı.

Purcell'in yanma diz çöktüm.

"İstersen seni bodrum katma indirebilirim," dedim.

Omuzlannı silkti.

"Kendi ilaçlarının tadına bakmak istemez misin?"

Purcell yeniden omuzlarım silkti.

"Haklısın. Aletleri buraya getirmem daha doğru olur. Senin o koca kıçını aşağı kadar taşıyamayacağım."

Bir omuz silkiş daha. *..O an birden keşke Purcell 'in bir karısı ve çocuğu olsaydı*, diye düşündüm. Eğer olsaydı, ne yapardım acaba? Bilemiyordum. Bildiğim tek şey onun canını en az onun benimkini yaktığı kadar yakmak istediğimdi.

Pompalı tüfeğimi Purcell'in ulaşamayacağı bir şekilde aıkama bıraktım. Sonra komando bıçağımı kınından çekip aldım. Sol elimle hafifçe kavradım.

Purcell'in gözleri bıçağa kayşa da, yine de tek kelime etmemişti.

"Ölümün bir kadının elinden olacak," dedim. Bu sözümle en sonunda burun deliklerinin hafiften oynadığını görebilmiştim. Ego dedikleri şey bu olsa gerekti. Başka hiçbir şey bir erkeği bir kadın tarafından alt edilmekten daha fazla üzemezdi.

"O sabah bana mutfakta söylediklerini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım, "işbirliği içinde olduğum sürece kimsenin canının yanmayacağını söylemiştin. Silahımı sana verirsem, ailemi bırakacağını söylemiştin. Sonra ne yaptın? Dönüp, kocamı öldürdün."

Bıçağı gömleğinin düğmeleri üzerinde gezdirdim. Bıçak sırasıyla önce birinci, sonra ikinci, sonra üçüncü düğmeyi kopanp attı. Purcell gömleğinin altına koyu renk bir tişört giymişti. Boynunda da altın rengi bir zincir takılıydı.

Bıçağın ucunu tişörtün yakasına takıp aşağı doğru ilerleyerek yırtmaya başladım.

Purcell sanki hipnoz olmuş gibi bıçağı izliyordu. Hayal gücü çakralannm dönmeye başladığı her halinden belliydi. Böylesine büyük ve sivri bir bıçağın ona neler yapabileceğini idrak edebiliyor gibiydi. Üstelik de elleri arkasında bağlı öylece otururken. Çaresiz... Tehlikeye açık...

Siyah tişörtünü aşağı doğru yırtmaya devam edip "Korkma, seni öldürmeyeceğim," dedim.

Purcell kocaman açılmış gözlerini şüpheyle üzerime dikmişti.

"Sen de böyle olsun isterdin, öyle değil mi? Görev başındayken ölmek isterdin. Onurlu bir gangster için ne de mutlu bir son."

Gömleğinin son düğmesini de kopartıp tişörtün son parçasını da yırttım.

Bıçağın ucuyla üzerindekileri kenara ittim. Vücudu beklediğim den daha beyaz, bel çevresi gövdesine oranla biraz daha kalındı. Ama yine de güzel bir vücudu vardı. Belli ki spor yapıyordu. Öyle çok kaslı biri sayılmazdı ama belki de boks falan yapıyordu. Formda olmanın işinin gereği olduğunun farkmda olmalıydı. O şuursuz bedenleri bodrum katma taşımak ve masaya bağlamak için yeterince kası olmalıydı.

Ona tüm gücüyle karşı koyan altı yaşındaki küçük bir kızı zapt etmek için de öyle...

Bıçağı biraz daha ittirip sol tarafını tamamen açtım. Büyülenmiş gibi sol omzuna bakıyordum. Soğuğun etkisiyle tüyleri diken diken olmuştu. Kalbinin hemen üzerindeki göğsünün ucu ürpererek kabarmıştı.

Bıçağı bir noktanın üzerine koyarak "Kocamı tam da buradan vurdun," diye mırıldandım ve o noktaya bir çarpı işareti çizdim. Bıçağın geride bıraktığı çizgiler anında kanla dolup geride kanlı bir X işareti bırakmıştı. Jilet gibi keskin bıçak gerçekten işinde çok iyiydi. Shane'in zaten teçhizatına gözü gibi baktığım biliyordum.

Bıçağı yeniden oynatıp, "Bir sonraki kurşun buradan girdi," dedim. Bu kez daha derin kesikler atmış olmalıydım çünkü Purcell söylenerek titremişti.

"Üçüncü kurşun da buraya." Bu kez bıçağı hayli derine batırmıştım. Bıçağı geri çektiğimde ucundan damlayan kan, Purcell'in karnının üzerine damlamı ştı.

Kar beyazı tende kan...

Tertemiz bir mutfakta can veren Brian...

Karşımdaki haydut artık alenen titremeye başlamıştı. Yüzüne dikkatle baktım. Gözlerimdeki ölümü görsün istiyordum. Yaratüğı katili kendi gözleriyle keşfetmeliydi.

"İşte anlaşma koşulları," dedim. "Sen bana kızımın nerede olduğunu söyleyeceksin, ben de ellerini çözeceğim. Sana bir bıçak ya da o derece çılgın bir silah vermeyeceğim ama istersen bana ateş edebilirsin. Belki bana boyun eğdire-bilirsin ki bu benim için çok kötü olur ama kim bilir belki de bunu beceremezsin. Ama bu en a zindana sana kendi bahçende bir sefil gibi ölmektense savaşma fırsatı verir. Ben beşe kadar sayıncaya dek bir karar ver. *Bir. "*

Purcell, "Ben kimseyi gammazlamam," diyerek homurdandı.

Omuzlanmı silkip, kolumu havaya kaldırdım ve sırf içimden geldiği için o gür kahverengi saçlanmn bir tutamım kestim. *"İki."*

Fizikengeri çekildiyse de ruhen geri adım atmadı. "Nasılsa her halükarda beni öldüreceksin."

Saçlarının bir tutamını daha aldım. Hatta belki bir parça da kulak... *"Üç."*

"Seni lanet fahişe."

"Ne dersen de beni yaralayamazsın..." Başının üzerindeki bir tutam saçı avuçlayıp çektim. Artık iyiden iyiye havaya girmiştim. Öylesine kuvvetle çekiyordum ki kafa derisinin de yukan kalktığını görebiliyordum. *"Dört. "*

Purcell, "Kızınbende değil!" diye bağırdı. "Çocuklarla işim olmaz. Bunu en başında onlara da söylemiştim. Çocuklarla işim olmaz."

"O halde kızım nerede?"

"Lanet bir polis olan sensin, ben mi bileceğim?"

Bıçağı hızla tuttuğum saç tutamının dibine sürdüm. Elimde bir tomar saç biraz da kafa derisi kalmıştı. Her yer kırmızı kan köpükleriyle doluydu. Elim dekini buz kaplı yere attım, düştüğü yerde pembe bir iz oluşmuştu.

Acaba diğer kışa çıkabilir miyim, diye düşündüm. Belki o zaman kar gördüğümde kusma isteğim geçmiş olurdu.

Purcell, inleyerek ellerini çözmeye çalıştı. "Hep yanlış insanlara güvenip, şimdi gelmiş beni mi cezalandırıyorsun? Ben sana iyilik ettim! Kocan pisliğin tekiydi. Meslektaşın olacak o adamsa kocandan da beterdi.

Senin evine nasıl girebildim sanıyorsun, seni aptal? Sence senin ihtiyar beni eve alır mıydı?"

Bir an olduğum yerde kalakaldım. İşte şimdi yapbozun eksik bir parçasını bulup yerli yerine oturtmuştum. Cumartesi sabahı öyle bir travma yaşamıştım ki neyin nasıl olduğunun mantığını yürütecek durumda değildim. Olay yerini bir polis gözüyle bile inceleme fırsatım olmamıştı.

Mesela, Brian uzun zamandır başının belada olduğunu biliyordu. Vücut yapma çabaları, kırklık Glock tabanca alışı hep bu yüzdendi. Durmadan değişen ruh hali ve aniden parlamalarının sebebi buydu. Dibe battığının o da farkmdaydı. Evet, kapıyı kesinlikle John Stephen Purcell gibi bir adana açmazdı. Özellikle de evde Sophie varken."

Ama Sophie ben eve döndüğümde zaten evde yoktu.

Çoktan gitmişti. Ben sadece Purcell'i mutfakta kocam m baş ma silahım nişanlamış halde bulmuştum. Sophie, Pur-cell' le gelen başka biri tarafından çoktan götürülmüştü. Bri-an'ın ona kapıyı açmakta çekinmeyeceği biri tarafından alınmıştı Sophie. Polislerin banka hesaplarına ulaşabilen, Sha-ne'i tanıyan, olaya karışan herkes üzerinde otorite kurabilecek biri tarafından...

Birden yüzüm bembeyaz kesilmiş olmalıydı ki Purcell gülmeye başlamıştı. Kahkahası göğsünden hırlayarak çıkıyordu.

"Gördünmü? Ben sana doğruları söylüyorum," dedi sinirlenerek. "Asıl sorun ben değilim. Asıl sorun hay atma aldığın erkekler."

Purcell bir kahkaha daha attı. Kafasından sızan kan suratına damlayıp onu daha da korkunç kılıyordu.

O an aslında Purcell'le birbirimize ne kadar da çok benzediğimizi fark ettim. İkimiz de sanki bir cephede askerdik ve komutanlarımızın ihanetiyle kullanılmış ve bir köşeye atılmıştık.

Kararı başkalan veriyor, cezasım biz çekiyorduk.

Elimdeki bıçağı arkamdaki pompalının yanına bıraktım. Sağ kolum artık iyiden iyiye zonkluyordu. O kadar çok hareket ettirmiştim ki kolum

yeniden kanamaya başlamıştı. Kolumdan aşağı akan yeni bir ıslaklık daha hissediyordum. Karda yeni birkaç pembe leke daha...

Çok zamanım kalmamıştı, biliyordum. Ama tıpkı Purcell gibi ben de korkmuyordum. Kaderime razıydım.

"Memur Lyons öldü," dedim.

Purcell gülmeyi bir bıçak gibi kesti.

"Anlaşılano ki, onu iki saat önce sen öldürdün."

Purcell dudaklarım gerdi. Aptal değildi.

Pantolonun arkasına sıkıştırdığım yerden, Purcell'in banyosundaki su tankının arkasında bulduğum yarı otomatik bir 22'lik çıkardım. Onun gibi biri için çok iyi parça sayılmazdı ama yine de iş görürdü.

"Sanıyorum ki bu silah kaçak," dedim. "Çünkü seri numarası yok. Yani izi sürülemez."

Purcell birdenbire, "Adil bir dövüş olacağına söz vermiştin," dedi.

"Sen de kocamı bırakacağına söz vermiştin." Anlaşılan ikimiz de yalancıyız."

Purcell'e iyice yaklaşıp kulağına, "Kimi seviyorsun?" diye fısıldadım.

Bitkin bir halde, "Hiç kimseyi," dedi. "Şimdiye kadar kimseyi sevmedim."

Bu cevaba hiç şaşırmayarak başımı salladım. Sonra da tetiği çektim. Sal şakaktan giren iki kurşun, klasik örgüt içi hesaplaşma tarzı... Sonrasında bıçağımı kapıp, adamın göğsüne ölüm nedenini belirten "muhbir" yazısını kazıdım. Daha önceden kazıdığım üç çarpı işaretini göğsünden bir şekilde silmem gerekti. Aksi halde her an D.D. Warren gibi sezgisi kuvvetli bir dedektifi karşımda bulabilirdim.

Kendimi tubafhissediyordum. îfadem hâlâ sert, suratım asıktı. Bir an aklıma aşağıdaki kan ve çamaşır suyu kokusuyla insanın başını döndüren bodrum katı geldi. Kim bilir belki de ona o şansı versem, Purcell bana orada işkence etmekten büyük keyif alacaktı. Bunu düşünmek bile bana

iyi gelmemişti. Ben polis olmak için doğmuştum, katil olmak için değil. Her cinayetim benden bir daha asla gelmeyecek bir parça alıp götürüyordu.

Ama yine de yoluma devam edecektim. Çünkü her kadın gibi kendi acıma göğüs germekte üstüme yoktu.

Son detaylara gelecek olursak: Yeniden evin içine dönüp Purcell'in temizlik malzemelerim buldum. Kâğıt havlu ve çamaşır suyu yardımıyla evin içinde bıraküğım tüm kan izlerini sildim. Sonrasında kendi botlarımı Purcell'inkil eri e değiştirip çamura ve kara buladığım ayak izleriyle evin her-yerinde dolaşıp, kendi ayak izlerimi yok ettim.

En son olarak çantamdan Brian'ın Glock tabancasını çıkarıp Purcell'in sağ eline vererek, tetikte ve kabzada parmak izlerini bıraktırdım. Purcell'in 22'lik tabancasını ise gördüğüm ilk nehre fırlatmak üzere çantama attım. Soma Glock tabancayı alıp Purcell'in kendi tabancasını sakladığı banyodaki tuvaletin su tankının arkasına sakladım.

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra, polis Purcell'in cansız bedenini bağlı ve işkence edilmiş bir halde bulacaktı. Evini aradıklarında, bodrum katım keşfedip aradıkları cevapların bir kısmım burada bulacaklardı... Purcell gibi bir adamın sonu ancak böyle olabilirdi.

Evi didik didik ederlerken Brian'ın Glockunu da bulacaklardı. Silahın balistik raporunda Shane Lyons'ı öldüren silahla aynı olduğu ortaya çıkacak, Purcell'in evime girip, Brian'ın silahını çaldığı sonra da o silahla eyaletin şerefli polis memurlarından birini vurduğu düşünülecekti.

Pürce 11 cinayeti kötü bir sonla biten örgüt içi bir hesaplaşma olarak şimdilik bir kenara bırakılacaktı. Shane şerefli bir törenle toprağa verilecek, ailesi bu ölümden kârlı çıkacaktı.

Ama polis elbette ki Purcell'i vuran silahın izini sürecekti. Cinayeti kimin işlediğini kurcalayacaktı. Ama böyle cinayetlerde tüm sorular cevaplarım asa da olurdu.

Tıpkı her insana güvenilmese de olabileceği gibi.

Saat bir on yedi. Sendeleyerek kamyonetime doğru ilerledim. İki şişe suyu kafama dikip iki proteinli çikolatayı mideme indirdim. Sağ omzum fena halde yanıyordu. Acısını parmaklarımın ucunda bile

hissedebiliyordum. Boğazımda bir boşluk hissi vardı adeta. Dudaklarımda bir uyuşukluk...

Ardından, kanlı ellerim direksiyonda, tüfeğim kucağımda yeniden yoldaydım.

Sophie, bekle beni, sana geliyorum.

41. Bölüm

Bobby, D.D.'yi Leoni'nin tamirhanesinden çekiştirerek çıkarıp arabaya doğru götürürken, "Hamilton," dedi.

D.D. gözlerini kısarak, "Hamilton mı?" diye sordu. "Şu, Eyalet Polisi Yarbayı olan Hamilton mı?"

"Aynen o. Her yere erişimi var, her türlü fırsatı-var, işin içinde kimler var iyi biliyor. Belki de bu işe Brian'ın kumar alışkanlığı ön ayak oldu ama işin beyin kısmında Hamilton vardı: *Hey, gençler paraya mı ihtiyacınız var? Bolca nakit paranın olduğu hir yer biliyorum. Sadece oturduğunuz yerden isterseniz..."*

D.D. kendi kendine söylenerek, "Sadece onun ve Sha-ne'in arasındaydı," dedi. Artık taşları yerine oturtmuş olmanın heyecanıyla başını evet anlamında salladı. Şimdi elinde bir isim, bir şüpheli, bir hedef vardı. Hızla arabaya binmesiyle Bobby de gaza yüklendi ve otobanın yolunu tuttular.

"Tabii ya," dedi Bobby. "Hamilton içeride ipleri tamamen kendi elinde bulundururken paravan bir şirket kurmak ne kadar da basit. Ne var ki, her güzel şeyin bir sonu var."

"İçişleri olay hakkında soruşturma başlatınca..."

Bobby lafm devamım getirerek, "Çember hızla daralmaya başladı," dedi. "Eyaletin müfettişleri olaym izini sürmeye başladılar ama neyse ki Shane ve Brian hâlâ yüksek meblağlarla kumar oynamaya devam ediyorlardı. Bu durumda pastadan pay isteyen haydutlar çıktı ortaya. Hamilton endişelenmeye başlamıştı. Brian ve Shane de suç ortağı olmaktan çıkıp artık gözden çıkarılabilecek birer borçlu haline geldiler."

"Ne yani Hamilton, Brian'ı öldürüp sonra da Sophie'yi kaçırarak Tessa'nın kocasını öldürmek ve sendikadaki parayı zimmetine geçirmek suçlamalarını üstlenmesini mi istedi?" D.D. hayretle kaşlarını çatmıştı. "Ya da belki de bunu bir tetikçi yapmıştır. Brian'm zaten peşinde olan haydutlardan biri. Parasım almak için son bir iş daha yapmayı göze almış biri yapmış olabilir pekâlâ."

Bobby de ona katılarak, "Hatta Shane'e çektiği aile fotoğraflarım göndererek onu tehdit edecek biri," dedi.

"İşte amirlik böyle bir şey," dedi D.D. "Fikirleri büyüktür ama ellerini hiçbir pis işe bulaştırmazlar." Bir an duraksadı. "Peki, şimdi bu duruma göre, Sophie nerede? Hamilton tek başına bir kız çocuğunu alıkoymayı göze alabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bobby. "Ama eminim ki eğer hep birlikte üzerine çullanacak olursak, bunun cevabını öğrenebiliriz. Şu an o da albay ve diğer amirlerle birlikte şehirde, Shane'in vurulduğu yerde olmalı."

D.D. başmı "evet" anlamında salladı ve ani bir hareketle Bobby'nin koluna yapıştı. "Hamilton şehirde değil. Bahse girerim ki değil."

"Neden?"

"Çünkü Tessa Leoni firari. Bunu biz de biliyoruz, o da biliyor. Ayrıca, Memur Lyons'ın pompalı tüfeği ve M4 tüfeğinin kayıp olduğunu o da duymuş olmalı. Yani Tessa'mn silahlı, tehlikeli ve kızım bulmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu biliyor."

"O halde Hamilton da kaçıyor," diyerek devam etti Bobby. "Hem de kendi personelinden." Bu kez başmı iki yana sallayan Bobby oldu. "Yok ama, Hamilton, gibi tecrübeli ve gözü pek bir adam bunu yapıyor olamaz. En iyi savunma, hücumdur, öyle değil mi? O halde Hamilton Sophie'nin yanında olmalı. Eğer Sophie hâlâ yaşıyorsa, Hamilton, onu kullanarak bir çıkış yolu bulmaya çalışacaktır. Elindeki son pazarlık kozu o."

D.D. yeniden, "Peki ama Sophie nerede?" diye sordu. "Üç gündür onun için eyalet çapında resmen seferberlik ilan ettik. Resmi sürekli televizyonlarda, eşgali sürekli radyolarda. Eğer kız ortalarda olmuş olsaydı, bir gören mutlaka olurdu."

"Demek ki kilit altında bir yerde," diyerek tahminini söyledi Bobby. "Kırsal, yakında hiçbir komşunun olmadığı bir yerde. Başında da ona göz kulak olan biri olmalı. Göz önünde olmayan ama her şeyin de olduğu bir yer... Hamil-ton'm kimsenin akima gelmeyeceğini düşündüğü bir yer..."

"Sophie'yi kendi evinde tutuyor olamaz," dedi D.D. "Bu çok yakın olur. Belki bir arkadaşının arkadaşında fal andır. Ya da belki de adamın başka bir evi vardır. Ofisindeki geyik avlarken çekilen fotoğrafları hatırlıyor musun? Bir av köşkü ya da ormanda bir evi olabilir mi acaba?"

Bobby birden gülümsedi. "Bingo. Hamilton'ın Massac-husetts'in batısındaki GreylockDağı civarında bir av köşkü vardı. Eyalet merkezinden iki buçuk saat uzaklıkta, Berks-hires eteklerinde. Issız, güvenilir ve herhangi bir durumda inkâr edebileceği kadar uzak. Her ne kadar ev onun olsa da son zamanlarda Boston'da geçirdiği hareketli günler sebebiyle uzun zam andır oraya gitm ediğini iddia edebilir."

D.D. birden, "Bizi oraya götürebilir misin?" diye sordu.

Bobby tereddütte kalmıştı. "Oraya birkaç kez gittim ama bu yıllar önceydi. Bazen personelini haftasonunda av partisi vermek üzere oraya davet ederdi. Sanırım yolları hatırlayabilirim..."

D.D. cep telefonunu çıkarırken, "Phil," dedi. "SenPike yoluna çık, Phil bizim için adresi bulacaktır."

Bobby tepe ışıklarını açıp eyaletin içindengeçenenkes-tirme yol olan Pike yoluna doğru hızla ilerlemeye başladı. D. D. de bu sırada Boston Polis Teşkilatı'nın merkezini arıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçm işti ama Boston polislerinin hepsi uyanık ve görev başındaydı. Phil telefonu ilk çalışında açtı.

Phil selam niyetine, "Memur Lyons'ın başına gelenleri duydunuz mu?" diye sordu.

"Duymak ne kelime, gördük bile. Phil, senden istediğim çok hassas bir mesele var. Gerard Hamilton'la ilgili detaylı bir rapor istiyorum. Aile üyelerinin isimleri de dâhil. Üzerine kayıtlı her ne varsa, tüm emlak bilgileri ve banka hesaplarım da detaylı bir şekilde incele."

Hattın diğer ucunda bir an için sessizlik olmuştu. Phil dikkatle, "Eyalet Polisi'nin Yarbayından bahsediyoruz değil mi?" diye sordu.

"Sana hassas bir konu olduğunu söylem iştim."

D.D. telefondan tuş sesleri duymaya başlamıştı bile. Belli ki Plıil'in parmaklan bilgi toplamak için çoktan bilgisayarda gezinmeye başlamıştı.

Phil bir yandan araştumasmı sürdürürken, "Pekâlâ, eğer istersen sana bu konuda kulaktan dolma bir dedikodu bile çıtlatabilirim. Hernekadarresmibirbilgi olmasa da," dedi.

D.D. devam etmesi için, "Elbette," demişti.

"Hamilton'ın bir metresi olduğunu duydum. İtalyan ve ateşli bir kor parçası."

"İsmi var mı?"

"Bu konuda elimde bir bilgi yok ama adam ondan hep ... koca popo olarak bahs ediyormuş."

"Siz erkekler tam birer domuzsunuz."

"Şahsen ben kansına âşık bir domuzum ve dört çocuğuma bakabilmem için ona ihtiyacım var. Bu yüzden beni bu işe kanştırma lütfen."

D.D., "Haklısın," dedi. "Kurcalamaya devam et, Phil ve bana istediğim bilgileri ver. Çünkü Sophie Leoni'nin onun elinde olabileceğini düşünüyoruz."

D.D. telefonu kapadı. Bobby bu sırada otobanın çıkışına gelerek hızını yetmiş kilometreye düşürmüş ve ilk çıkıştan çıkmıştı. Yollar burada nihayet kardan kurtulmuştu ve gecenin bu saatinde oldukça tenhaydı. Bobby, Massachusetts'in batısına doğru ilerlerken düz ve geniş yolda hız ibresi yeniden yüzü gösterir olmuştu. D.D., *önümüzde nereden baksak iki yüz kilometrelik yolumuz var,* diye düşündü. Bu yolu sürekli süratli biçimde alamayacaklarından kendilerine iki saat süre tanımıştı. Sophie Leoni'yi kurtarmak için iki saatleri kalmıştı.

Bobby yolda giderken birden, "Sence o iyi bir polis mi?" diye sordu.

D.D., Bobby'ninkimden bahsettiğini hemen anlamıştı. " Bilmiyorum."

Bobby gözlerini önünden hızla akıp giden karanlık geceden alıp D.D.'ye dikti. Bakışlarını D.D.'nin kamına indirip yumuşacık bir sesle, "Sen olsan, ne kadar ileriye giderdin?" diye sordu. "Eğer kayıp olan senin çocuğun olsa, ne kadar ileriye giderdin?"

"Umarım hiçbir zaman bunu öğrenmek zorunda kalmam."

Bobby buz gibi bir sesle, elleri direksiyona kâh sımsıkı yapışıp kâh gevşerken, "Ben olsam hepsini öldürürdüm," dedi. "Eğer biri Annabell'i tehdit edip Carina'yı kaçıracak olsa, o adamlara yapacaklarım için eyaletin tüm cephanelikleri bir araya gelse bana yetmezdi."

D.D., Bobby'nin bunuyapacağmdanhiç şüphe duymasa da yine de başım iki yana salladı.

"Budoğru değil, Bobby," dedi. "Seni tahrik etse de başkası bunu yapmaya kalkışsa da... şiddete eğilimi olanlar suçlulardır. Biz polisiz. Bizim daha iyi biliyor olmamız lazım. Eğer bunu biz bile yapamazsak, o halde kim yapabilir ki?"

Sonraki dakikalarda tek kelime etmeden son sürat işleyen motorun sesini dinleyip uzakta göz kırpan şehir ışıklarım izleyerek yollarına devam ettiler.

Sophie, dedi D.D. içinden, *bekle Sophie, geliyoruz.*

42. Bölüm

Yarbay Gerard Hamilton benim amirimdi ama onu çok iyi tanıdığımı söyleyemezdim. Bunun iki sebebi vardı: Birincisi rütbe olarak benden çok daha yüksekteydi. İkincisi ise o tam bir erkek dostuydu. Personeliyle dışarı çıkma planları yaptığında yanında ben değil, hep Shane ve Shane'in suç ortağı kocam Brian olurdu.

Bazen Red Sox maçlarına giderler, bazı hafta sonlan ava çıkarlar, bazen de Foxwoods'atakılırlardı.

Şimdi geriye baktığımda, her şeyin nasıl da yerli yerine oturduğunu görüyorum. Shane'in kısa gezileri, kocamın onun peşine takılışı ve Hamilton'ın da onlara katılışı ancak şimdi bir anlam kazanıyor.

Yani, aksi olsa Brian kumarda büyük oynamaya başlayıp batağa saplandığında paraya ne kadar ihtiyaç duyduğundan kim haberdar olacaktı ki? Kim kısa yoldan zengin olmanın kolay bir yolunu bulabilecekti? Kim kocamın bu zaafından faydalanabilecekti?

Shane olayların beyin takımında yer alabilecek bir isim değildi. Ama Yarbay Hamilton öyle miydi? O, Shane ve Bri-an'ı nasıl bir araya getireceğini iyi biliyordu. Onlarla biraz orada, biraz burada vakit geçiriyor, içlerine giriyordu. İnsan yola masum fikirlerle çıkıp yolculuğun sonunda kötü şeyler yapmayı nasıl da mantıklı bulabiliyor, öyle değil mi?

Mesela, cezaevinden ilk kaçtığım gün Shane'i ya da John Stephen Purcell denen bir haydudu öldürme gibi bir planım yoktu. Ya da şimdi yaptığım gibi kucağımda tüfeğimle amirimin av köşküne gitmek gibi...

Belki de Shane ve Brian kendilerince bu parayı sadece "borç" olarak aldıklarım düşünüyorlardı. Shane sendikanm temsilcisi olarak sendikamn

emeklilik hesabının durumunu ve hesap bakiyesini biliyor olmalıydı. Hamilton da muhtemelen hesaplara nasıl erişebileceğini ve nasıl bir paravan şirket yardımıyla emekli polislerin hesabını boşaltabileceğim iyi biliyordu. Eski ahbaplıklar sayesinde, bunu yapmak sadece tek bir telefona bakmış olmalıydı.

Kurdukları naylon bir şirket sayesinde faturaları emeklilik hesabından finanse edip parayı çarpmış, sonra da kumara yatırmış olmalılardı.

Bu şekilde para söğüşlemeye ne kadar devam edebileceklerini sanıyorlardı acaba? Bir ay mı? Altı ay mı? Bir yıl mı? Belki de bu kadar uzun vadeli planları yoktu. Belki de ne kadar süreceğinin de önemi yoktu, sadece günü kurtarıyorlardı. Ne var ki, içişleri, kısa zamanda olaym farkına varıp hesaplan incelemeye almış ve soruşturma başlatmıştı. Brian ve Shane'e yazık olmuştu çünkü böylesi bir soruşturma başladığında gerekli cevaplar almana kadar işin ucu asla bırakılmazdı.

Acaba tam da o anda mı Hamil ton beni günah keçisi olarak seçmeye karar vermişti? Yoksa bu sadece domino oyununun bir parçası mıydı? Brian ve Shane sendikanın paralarım yürüttükten sonra bile nakit sıkınüsı çekip yardış adamlardan borç almış ve şimdi artık hem müfettişlerin hem de kumarhane fedailerinin nefeslerini enselerinde hissettiklerinden mi bu oyuna kalkışmışlardı?

Hamilton belki de o anda Shane ve Brian'ın başları sıkıştığında bülbül gibi şakıyıp Hamilton'ın başım altın tepside müfettişlere sunabileceklerini anlamıştı.

Shane ile kıyaslandığında hiç şüphesiz ki Brian daha büyük bir sorundu. Belki de Hamilton kumarhane işletmecileriyle son bir anlaşma yapmışü. Anlaşmaya göre Hamilton, Brian ve Shane'in tüm borçlarını kapatacaktı. Ancak fedailer de bunun karşılığında Brian'ı ortadan kaldırıp sendika meselesini benim üzerime yıkmasında Hamilton'a yardımcı olacaklardı.

Shane hayatta kalacak ama artık bu konuda ağzını açıp tek kelime edemeyecek kadar korkmuş olacaktı. Hamilton ve ekibi de gayrimeşru kazançlarının tadını çıkarmaya devam edeceklerdi.

Brian ölecek, ben hapse girecektim, Sophie ise... Ben dedikleri her şeyi yaptıktan sonra, artık Sophie'ye zaten ihtiyaçlan kalmayacaktı, öyle değil

mi?

İşte böylece Shane'in hayatta kalabilmesi ve Hamilton'ın gözünü doyurabilmesi için benim ailem feda edilecekti.

Üç saattir direksiyon sallamama rağmen, içimin geçmesine ve kendimi kaybetmeme engel olan tek şey içimde giderek çoğalan öfkeydi. İstikametim Hamilton'ın orada bir evi olduğunu bildiğim Massachusetts Adams tarafıydı. Oraya sadece yıllar önce bir sonbahar pikniği için gitmiştim.

Ahşap ev hatırladığım kadarıyla oldukça küçüktü ve ıssız bir yerdeydi. Yürüyüş yapmak, avlanmak ve de küçük bir çocuğu gizlemek için sen derece idealdi.

Sağ elimin parmaklan m artık hissetmiyordum. En sonunda kanamam durmuştu ama sanıyorum ki kurşun tendon-lara hatta belki de sinirlerime zarar vermişti. Artık iltihap daha da yayılmış olduğundan, ne bir yumruk atabilirdim ne de tetik çekebilirdim.

Sol elimle idare etmek durumundaydım. Eğer şansım yaver giderse, belki de Hamilton oralarda olmazdı. Dün gece personelinden bir memur görev başında öldürülmüştü ne de olsa. Yani bu Hamilton'ın idari sebeplerle Allston-Brighton' da olabileceği anlamına geliyordu.

Oraya vardığımda planım, arabamı kulübeye giden toprak yolun girişinde bırakmaktı. Yolun geri kalanını ormamn içinde ilerleyerek alacaktım. Bu sırada tüfeğim de yaramda olacak, herhangi bir dutumda tüfeği karnıma dayayıp sol elimle ateşleyecektim. Belki hedefi tam olarak tutturamayabilirdim ama işte pompalı tüfeğin en sevdiğim özelliği buydu; etki alanı çok genişti, nişanınızın çok iyi olmasına gerek yoktu.

Kafamdaki plana göre, önce kulübenin etrafını dolanarak iyice kolaçan edecek, soma tüfeğimin kabzasını kullanarak camlardan birini kıracaktım. İçeri girip karanlık bir odada uyuyan kızımı bulacaktım.

Onu kurtaracaktım ve birlikte kaçmaya başlayacaktık. Belki Meksika'ya kaçardık, gerçi belki de yapılacak en mantıklı şey doğruca Boston Polis Teşkilatı merkezine gitmekti. Sophie pekâlâ onu kaçıranın Hamilton olduğuna dair ifade verebilirdi. Yarbay Hamilton hakkındaki soruşturma

derinleştikçe banka hesaplarındaki olması gerekenden fazla meblağ da keşfedilecekti. Hamilton tutuklanacak; Sophie ve ben güvende olacaktık.

Hayatımıza kaldığımız yerden devam edip bir daha korku nedir bilmeyecektik. Bir gün gelecek, Scphie bana Bri-an'ı sormayı bırakacak, ben de Brian'ın arkasından yas tutmayı unutacaktım.

Bunun bu denli kolay olacağma inanmaya öyle ihtiyacım vardı ki.

Aksini düşünmek bile canımı çok yakıyordu.

Sabah saat dört otuz ikide, Ham ilton'ın kulübesine giden toprak yolun girişine gelmiştim. Saat dört kırk birde yoldan çıkıp aracımı kanla kaplı büyük bir çalılığın arkasına gizledim.

Arabadan indim.

Burnuma bir duman kokusu gelmişti sanki.

Tam tüfeğimi doğrultmuştum ki kızımın çığlığım duydum.

43. Bölüm

D. D. ve Bobby tam Mass Pike otobanından çıkıp karanlık ve kırsal US 20 yoluna sapmışlardı ki D.D.'nin telefonu çalmaya başladı. Aniden yükselen zil sesiyle içi geçmekte olan D.D. olduğu yerde sıçramıştı. Hemen yanıtla tuşuna basıp telefonu kulağına götürdü. Arayan Phil'di.

" D. D. halen batıya doğru mu gidiyorsunuz?"

"Geldik bile."

"Tamam. Öğrendiğim kadarıyla Hamilton'ın iki evi var. Bir tanesi Boston Polis Teşkilatı yakınlarındaki Framing-ham'da. Sanıyorum ki bu her zamanki ikametgâhı çünkü ev Gerard ve Judy Hamilton adına kayıtlı. Ama Adams'tadabir ev var ki burası yalnızca onun adına kayıtlı."

D. D. hiç zaman kaybetmeden, "Adres ne?" diye sordu.

Phil hızlıca adresi verdi. "Sânabir son dakika haberi vereyim: Polise Greylock Dağı Eyalet Arazisi'ndeki bir evde yangın çıktığına dair ihbar gelmiş. Belki sadece bir tesadüftür. Ya da belki de yanan Hamilton'ın kulübesidir, kim bilir?"

D.D. duyduklarıyla tamamen uyanıp "Kahretsin!" diye bağırdı. "Phil, hemen yerel birimlerle irtibata geç. Destek kuvvet istiyorum. îlçe ya da ilden gelen destekler istiyorum, eyaletten polis göndermesinler." Bobby duyduklarıyla gözlerini D.D.'ye çevirdiyse de bir şey söylemedi. D.D. son emrini verip, "Hemen şimdi!" diyerek telefonu kapattı. Sonra da hızla Hamilton'ın ev adresini navigasyon cihazına yazmaya koyuldu.

"Phil bize adresi verdi ama dediğine göre ev galiba ya-m yormuş."

Bobby elinin altındaki direksiyona bir tokat savurup, "Kahretsin!" diye bağırdı. "Hamilton orada ve delilleri yok ediyor!"

"Dur bakalım, biz daha son sözümüzü söylemedik!"

44. Bölüm

Sophie'nin çığlığını bir kez daha duymamla birlikte hemen harekete geçtim. Hem pompalı, hem de M4 tüfeğimi yanıma alıyordum. Aceleyle ceplerime pompalı tüfek fişekleri ve mermileri doldurmaya başladım. Sağ elimin parmakları öylesine uyuşmuştu ki cephanelikleri cebime doldurmaktan çok, karla kaplı zemine saçıyordum. Ama durup onları toplayacak vaktim yoktu. İçimdeki heyecan ve çaresizliğe rağmen kızımı kurtarmak üzere hızla ilerlemeye çalışıyordum.

Üzerimde taşıdığım silahlar ve küçük çaplı bir cephanelikle ormana dalarak dumanın ve kızımın çığlığının yükseldiği yere doğru ilerlemeye başladım.

Kulübe biraz yukarıdaydı. Yeni yağmış karın içinde bata çıka bir ağaçtan bir diğerine koşarken nefesimi tutmuş, çok ses çıkarmamaya çalışıyordum. Oraya vardığımda kaç kişiyle karşılaşacağımı bilemiyordum. Eğer Sophie'yle birlikte buradan sağ salim kurtulmak istiyorsak az kişi olduklarını ummaktan başka çarem yoktu. Tedbiri elden bırakmayıp, yüksek bir yer bulmalıydım.

Mesleki tecrübelerim bana stratejik bir yaklaşım yapmamı söylerken, annelik içgüdüm *bir an önce, hiç zaman* kaybetmeden kızıma koşmamı haykırıyordu. Havadaki duman giderek daha da ağırlaşıyordu. Öksürüyordum ve gözlerim fena halde yanıyordu. Kulüb ey e tepeden bakan son bir tümseği daha tırmandım. Gördüğüm manzarada Hamilton'm evi alev alev yanıyor, Sophie kaim, siyah kaban giymiş bir kadınla mücadele ediyordu. Kadın Sophie'yi bir cipe bindirmeye çabalıyordu. Kızımın üzerinde ona dört gün önce giydirdiğim incecik

pembe pijamalann dışında hiçbir şey yoktu. Kucağında sımsıkı yapıştığı en sevdiği bebeği Gertrude’le birlikte tüm gücüyle debeleniyordu.

Sophie kadımn açıkta olan bileğini ısırdığında kadın acı içinde kolunu geri çekip Sophie'ye bir tokat patlattı. Yediği darbeyle kızım m başı yana doğru savruldu. Sendeleyip karın içine düştü. Bir yandan da dumanın etkisiyle katılarak öksürüyordu.

Sophie, "Hayır, hayır, hayır," diye bağırıyordu. "Bırak beni. Ben annemi istiyorum. *Annemi istiyorum!"*

Pompalı tüfeğimi yere bıraktım. Onu kullanarak hedefe bu kadar yakın olan kızımı riske edemezdim. Onun yerine M4 tüfeğimi alıp sol cebime yerleştirdiğim fişekleri çıkardım. Polislik günlerimden kalma bir bilgiyle M4'ün haznesine iki fişek eksik koydum. Bu sayede silahı her seferinde çatmam daha kolay olacaktı.

İçimdeki annelik içgüdüsü hepsini öldür diye avaz avaz bağırıyordu.

Tüfeği doğrultup ilk fişek kasnağını yerleştirdim.

Bu sırada omzumdaki yaradan kan sızmaya devam ediyordu. Uyuşmuş parmaklarımı hafifçe tetiğin üzerine koydum.

Kadın şimdi Sophie'nin başına dikilmiş, "Seni aptal velet, bin şu arabaya," diye bağırıyordu.

"Bırak beni."

Bir çığlık daha ve ardından patlayan bir tokat daha...

Suikast tüfeğinin dipçiğini kanayan omzuma dayayıp kızımı döven siyah saçlı kadına nişan aldım.

Sophie ağlayarak kollarım başma siper etmiş darbelerden korunmaya çalışıyordu.

Bir adım daha atıp ağaçların arasından çıktım. Artık hedefimle aramda hiçbir engel kalmamıştı.

Yangm çıtırtılarının yayıldığı sessiz gecede birden bağırdım. "Sophie. *Kaç!"*

Tam da beklediğim gibi, ummadı kİ an anda yükselen bu ses onları afallatmıştı. Sophie sesime doğru döndü. Kadm Sophie'ye vurmayı bırakıp doğrulurken bir yandan da sesin kime ait olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Beni görüp gözlerini doğrudan üzerime dikti. *"Sen* de kim..."

O an tetiği çektim.

Sophie ardına bakmadan koşmaya başlamıştı. Ne arkasında kalıp kafasından yediği ,223'lük mermiyle yere yığılan bedene ne de bembeyaz karm üzerinde öbek öbek dağılan kan damlalarına bakmıştı.

Kafasını çevirip de bir kez olsun bakmadı. Tek yaptığı bana doğru koşmaktı.

Ardından kulaklarımın dibinde çekilen bir tetik sesiyle GeraldHamilton'ın, "Seni, sürtük!" dediğini işitecektim.

D.D. ve Bobby navigasyon cihazım takip ederek dolambaçlı yollardan geçip en sonunda her iki yamnda itfaiye a-raçlannın ve asık suratlı itfaiyecilerin olduğu toprak bir yola ulaşmışlardı. Bobby tepe ışıklarım söndürdü ve D. D. 'yle birlikte arabadan hızla inerek polis kimliklerini gösterdiler.

Haberler kötüydü.

İtfaiyeciler olay mahaline gelir gelmez önce çığlıklar, ardından da silah sesleri duymuştu. Ev yaklaşık iki yüz metre yukarıdaydı ve etrafı sık ağaçlıklarla çevriliydi. Dumana ve çevrenin sıcaklığına bakılırsa, ev tamamen alevler altındaydı, itfaiyeciler önce polisin olay yerine gidip güvenliği sağlamasını bekliyorlardı. Ancak bunun ardmdan onlar takip edip işlerini yapabilirlerdi. Ki beklemek aslmda onlar için en zor olamydı. Özellikle de itfaiyecilerden biri çığlığın bir çocuğa ait olduğuna yemin ettiğinden bu yana...

Bobby, D.D.'ye arabada beklemesini söylemişti.

D.D. bu isteğe cevaben arabanm arka tarafına giderek bagajdan bir çelik yelek, bir de tüfek çıkardı. D.D. elindeki tüfeği Bobby'ye uzattı. Ne de olsa Bobby eski keskin nişancılardandı.

Bobby kaşlarını çattı. "İlk ben gidiyorum," dedi sertçe. "Keşif yapmaya."

D.D. de aynı sertlikle, "Altı dakikan var," dedi.

Bobby yeleğini sırtına geçirip M4 tüfeğini doldurdu ve tepedeki eve gitmek üzere ormana daldı. Otuz saniye sonra karlı kaplı ormanda görünmez olmuştu. Bundan üç dakika soma da D.D., Bobby'nin ardından ormana daldı.

Uzaktan yaklaşmakta olan siren sesleri geliyordu.

Yerel polisler nihayet olay yerine geliyor olmalılardı.

D.D. elinden geldiğince Bobby'nin ayak izlerini takip etmeye çalışıyordu.

Duman, sıcaklık ve kar. Kış gününde cehennem yaşanıyordu adeta.

Artık Sophie'yi bulma vaktiydi. Bulup her şeye bir son verme vakti.

Hamilton yaralı omzuma dayadığım tüfeğimi çekip aldı. Tüfek zaten tutmayan ellerimin arasından kolayca kayıp çıkmıştı. Pompalı tüfekse ayaklarımın di bindeydi. Borden eğilip onu da almamı ve ona uzatmamı istedi.

Tepenin tam üzerinde, alev alev yanan evin ve beyazlar içindeki ağaçların yanından geçerek Sophie'nin bana doğru koşarak geldiğini görebiliyordum.

Hamilton silahının namlusunu tam da kulağımın arkasına dayamışken kızım bana doğru koşuyordu.

Öne doğru eğilmeye başladım. Hamilton bir santim geri çekilip eğilmeme izin vermişti. Kendimi yeniden hızla geriye atıp tüm gücümle bağırmaya başladım, "Sophie, kaç! Ormana git. Buraya gelme, gelme, kaç!"

Sophie'yse yüz metre ileride, "Anne!" diye bağırıyordu.

Hamilton elindeki Sig Sauer'ımn kabzasını hızla kafama indirdi. Yere yığılmıştım. Sağ kolum kıpırdatamayacağım bir şekilde altımda kalmıştı. Acım şimdi arük dayanılmaz boyuttaydı. Kulağıma sanki bir şeylerin kopma sesi gelmişti. Ama şu an buna dikkat edecek durumda değildim.

Hamilton bir darbe daha indirdi. Bu kez, üzerime çökmüş yanağımda ve alırımda derin bir yarık açmıştı. Kann üzerinde büzüşüp kalırken kafamdan boşalan kan yüzünden hiçbir şey göremiy ordum.

Hamilton birden, "Sana ne söyleniyorsa, onu yapmalıydın! " diye bağırdı. Üzerinde polis üniforması, onun üzerinde de siyah yün bir kaban ve kafasında da gözlerinin hemen üzerine kadar indirilmiş geniş siperlikli şapkası vardı. Muhtemelen kıyafetlerini bu gece görev başındaki bir polisin öldürüldüğü haberim alır almaz giyinmişti. Sonrasında da vurulanın Shane olduğunu, benim kaçtığımı ve halen de firari olduğumu öğrenmiş olmalıydı.

Kızımı sakladığı yerden almaya gelmişti. Massachusetts Eyalet Polisi'nin Yarbayı resmi görev kıyafeti içerisinde küçücük bir kıza zarar vermeye gelmişti.

Hamilton üzerime eğilip karanlık gökyüzünü, yanan evi ve ağaçları görmemi engelleyerek, "Sen eğitimli bir polis memuruydun," diye bağırdı. "Sanadenilenleriyapmış olsaydın, hiç kimse zarar görmeyecekti."

Bir anlık aldığım nefesle "Brian dışında, öyle değil mi?" dedim. "Onun ölümüne sen sebep oldun."

"Kumar problemi artık baş edilir gibi değildi. Ben sana iyilik ettim."

"Kızımı kaçırdın. Beni cezaevine yolladın. Bunlan sırf cebine birkaç dolar koyabilmek için yaptın."

Sözlerime cevaben amirim sol böbreğime sıkı bir tekme indirmişti. Öyle bir tekmeydi ki bu, eğer hayatta kalmayı becerecek olursam bundan böyle kan işeyebilirdim.

Sophie yeniden, "Anne, anne!" diye bağırmaya başlamıştı. Korkuyla faik ettim ki sesi artık daha yakından geliyordu. Olduğum yere tırmanmaya çalışarak, hâlâ bana doğru koşuyor olmalıydı.

Hayır, diye bağırmak istiyordum. *Kurtar kendini, git buradan.*

Ama sesim artık çıkmıyordu. Hamilton ciğerlerimdeki tüm havayı söküp almıştı. Kapaklandığım yerde, kara karşı nefes almaya çalışırken dumanın etkisiyle gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Omzum acı içindeydi. Kamımsa kasılıp kalmıştı.

Gözümün önünde siyah noktacıklar uçuşmaya başlamıştı.

Hareketlenmem, ayağa kalkmam lazımdı. Sav aşmalıydı m. Kızım için yapmalıydım bunu.

Hamilton bir tekme daha savurmak üzere ayağını geriye kaldırdı. Bu kez hedefi göğsümdü. Bu kez sol kolumu kaldırıp tam tekmeyi indirmek üzereyken ayağım yakaladım ve kıvırdım. Tek dizinin üzerinde kara düşmüştü.

Bunun üzerine artık Sig Sauer'ini bana vurmak için değil, kurşunlarını konuşturmak için kullanmaya karar verdi.

Bir an kulaklarımda sağır edercesine bir ses yankılandı. Sol tarafımda önce çok büyük bir yanma, scnra da çok büyük bir acı başlamıştı. Elim yanıma düşerken gözlerim şaşkınlıkla, ne olursa olsun ona güvenmek için eğitim aldığım amirime odaklanmıştı.

Hamilton da afallamış görünüyordu. Ama kendini çabuk toparlayıp parmağını bir kez daha tetiğe götürdü.

Bu sırada Sophie ufak tümseği tırmanmayı başarmış ve bizi görmüştü.

Gözümün önündeki manzarada artık kızımın solgun ve güzel yüzü vardı. Saçlan darmadağındı. O güzel, zekice bakan parlak mavi gözlerini üzerime dikmişti. Bana sanki etrafında Hamilton, orman, bu ürkütücü yangın, gecenin teh-ditkârlığı ve günlerce yaşadığı onca işkence yokmuş ve de sanki hiç var olmamış gibi, ancak altı yaşında bir çocuğun yapabileceği bir cesaretle koşuyordu.

O sadece en sonunda annesine kavuşmuş küçük bir kızdı. Bir elinde kucağından hiç düşürmediği Gertrude, diğer eliyle beni saracak olmanın neşesiyle üzerime atladı. Bağırışlarım hem acımdan, hem de göğsümde yanan mutluluğumdandı.

Ard arda, hiç nefes almadan, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum,'[1] dedim.

"Anne, anne, anne, anneciğim, anneciğim."

"Sophie, Sophie, Sophie."

Gözlerinden süzülen yaşlann sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyordum. Canım yansa da elimi kaldırıp başını okşadım. Hamilton'a bakıp kızımın başını boynuma gömdüm. Bakışlarımı Hamilton'dan bir an olsun ayırmadan, "Sophie," diye fısıldadım. "Gözlerini kapat."

Kızım bana sımsıkı sarıldı. Nihayet bir araya gelip bütününü bulmuş iki yanm gibiydik.

Gözlerini kapadı.

Bense konuşabileceğim en sakin ses tonuyla, "Şimdi artık yapabilirsin," dedim.

O sırada Hamilton'ın arkasında gördüğüm gölge bir insan şekline bürünmüştü. Hamilton elindeki Sig Sauer'ini sol şakağıma dayarken, kara siluet de tüfeğiyle nişan alıyordu.

Kızımın sıcaklığına odaklanmaya çalıştım. Onun üzerimdeki ağırlığına, sevgisinin saflığına... Dipsiz cehennem çukuruna düşerken yanımda götüreceğim birkaç histi tek ihtiyacım.

Hamilton tepemde tıslayarak, "Ne diyorsam, onu yapmalıydın," dedi.

Bir saniye sonra tetiği çekense Bobby Dodge oldu.

45. Bölüm

D.D. evin hemen üzerindeki tepeye ulaştığında Hamilton vurulmuş, Bobby ise hemen onun yanında duruyordu. Bobby duyduğu seslerle gözlerini D.D.'ye çevirip, başını iki yana salladı.

Sonrasında D.D.'nin kulağına çalınan ses bir ağlama sesi oldu.

Sophie Leoni. D.D. gözlerini aşağı çevirdiğinde Sop-hie'nin küçücük, pembeler içindeki bedenini gördü. Yerde, başka birinin yanındaydı. Çöp gibi incecik kollarını annesinin boynuna sarmış, hıçkırarak ağlıyordu.

D.D. de onlara doğru yaklaşırken, Bobby tek dizinin üzerinde anne ve kızın yanma çömeldi ve elini Sophie'nin omzuna koydu.

Usulca, "Sophie," dedi. "Sophie, senden bana bakmanı istiyorum. Ben de bir eyalet polisiyim, tıpkı annen gibi. Buraya sana yardım etmek için geldim. Lütfen bak bana."

Sophie en nihayetinde yaşlarla ıslanmış yüzünü kaldırdı. D.D.'yi gördüğü an yeniden bağırmak üzere ağzını açmıştı ki, D.D. başını hayır anlamında salladı.

"Tamam. Tamam. Benim adım D.D. Ben de annenin arkadaşıyım. Bizi buraya annen çağırdı, sana yardım etmemiz için."

Sophie doğruca, "Beni annem in patronu kaç irdi," dedi. "Beni annemin patronu o kötü kadına verdi. Hayır, dedim. Eve gitmek istiyorum, dedim. Annemi istiyorum, dedim."

Suratı yeniden düşmüş, ağlamaya başlamıştı. Ama bu kez gözyaşları sessizdi. Halen annesine yaslanıyordu.

D.D. de yanlanna diz çökerek, "Biliyoruz," dedi ve sonra da elini küçük kızın sırtına koydu. "Ama artık annenin patronu ve o kötü kadın sana zarar veremeyecekler, tamam m ı, Sophie? Biz geldik ve artık güvendesin."

Sophie'nin suratındaki ifadeye bakılırsa hâlâ onlara inanmıyordu. D.D. bunun için onu suçlayamazdı.

Bobby, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Küçük kız başını iki yana salladı.

D.D., "Peki ya annen?" diye sordu. "Ona da bir bakabilir miyiz? İyi mi görelim."

Sophie'nin hafifçe yana çekilm esiyle D. D., Tessa'mn gömleğinin sol tarafının kan içinde olduğunu ve üzerinde yattığı karın da kanla kaplandığını görmüştü. Bu manzarayı Sophie de görm üş ve altdudağı yeniden titremeye başlam işti. Yine de tek kelime etmedi. Sadece baygın bir halde yatan annesinin yanma uzanıp onun elini tuttu.

Sonra acıyla, "Geri gel, anne," dedi. "Seni seviyorum. Geri gel."

Bobby hızla yamaçtan aşağı koşarak acil yardım ekibine haber vermeye gitti.

D.D. ise o sırada üzerindeki kabanı çıkarmış, yerde yatan anne ve kızın üzerini örtüyordu.

Acil Yardım Ekibi Tessa'yı taşırken Tessa nihayet kendine gelmiş ve Sophie'yi kucaklayabilmek için bir hamle yapmıştı. Tıp teknisyenleri onu aceleyle yeniden geriye yatırmaya çalıştılar. Bunun üzerine D.D. mantıklı olan tek şeyi yapıp Sophie'yi kucakladı ve sedyenin ucuna oturttu.

Tessa kızının kolunu kavrayıp sımsıkı tuttu. D.D. o an Tessa'mn ağladığım sandı ya da kim bilir belki de gördüğü yaşlar kendi gözlerinde birikenlerdi. Emin değildi.

Tessa kızına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben seni daha çok seviyorum anneciğim, daha çok."

Acil tıp teknisyenleri Sophie'nin sedye üzerinde oturmasına daha fada izin vermediler. Tessa'mn acil bir müdahaleye ihtiyacı vardı ve bu durumda

Sophie sadece bir engel teşkil ediyordu. Otuz saniyelik bir pazarlığın ardından, annesine arka tarafta müdahale edilirken Sophie'nin ambulansın ön tarafına gitmesi kararlaştırılmıştı. Zamanla yarışan ekip, Sophie'yi hemen aracın ön kısmına oturttu.

Sophie bir an ekibin elinden kaçıp annesinin yanına koştu ve annesinin koltuğunun altına bir şey sıkıştırıp hızla yeniden yerine döndü.

D.D. dikkatle baktığında Sophie'nin annesinin yanına tek gözlü bebeğini bıraktığını gördü. Ekip Tessa'yı hemen ambulansın arkasına bindirdi.

Ambulans nihayet yola koyulup anne kızı hızla uzaklaştırmaya başlamıştı bile.

Şafak sökmek üzereydi. D.D. ise karın ortasında durmuş, ellerini kanunin üzerine koymuştu. Üzerinde is kokusu, dudaklannda gözyaşlannın tadı ambulansın ardından bakakalmıştı.

Kafasını ormana doğru çevirdiğinde karşısında kül olmuş bir ev gördü. Hamilton'in son bir gayretle ardındaki delilleri yok etme çabası hem kendi, hem de kız arkadaşının canına mal olmuştu.

D.D. bu zaferin tadım çıkarmalıydı. Kızı kurtarmışlar, düşmanı alt etmişlerdi. Şimdi arük geriye kalan sadece birkaç günlük yorucu bir evrak işiydi. Sonrasında herkes mutlu mesut hayatına devam edebilirdi.

Ama D.D.'ye bu yetmiyordu.

Onca yılın ardından ilk defa, D.D. Warren yine bir dosyayı başarıyla kapatıyor ama huzura ermiyordu. İçinden ne iyi haberi amirlerine iletmek, ne basının sorularına tatminkâr cevaplar vermek, ne de bu olayı kutlamak için ekibiyle birlikte kadehlerini havaya kaldırmak geliyordu.

Tek istediği eve gitmekti. Sadece Alex'in yanına kıvnlıp onun o traş losyonunun kokusunu içine çekmek, Alex'in onu saran kollarının arasında huzuru bulmak istiyordu. Tuhaftır, bebeğinin ilk hareketim hissettiğinde, ilk tekmesini yediğinde Alex'in yamnda olmak istiyordu. Bebeğini dünyaya getirirken yanı başında elini tutan kişi Alex olsun istiyordu.

D.D. de tıpkı Sophie Leoni'nin annesini sevdiği kadar kendisini seven bir kız ya da erkek çocuk istiyordu. Tessa Leoni'nin de dediği gibi, D.D. de

bu sevgiyi misliyle geri vermek, her yıl bu sevgiyi daha da büyütmek istiyordu.

D.D. bir ailesi olsun istiyordu.

D.D. olay yerinde on saat beklemek zorunda kalmıştı. Bobby iş başında ölümcül kuvvet kullandığı için D.D.'ye olay yeri teftişinde katlamıyor, Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin olayı incelemek için gelmesini bekliyordu. Bu da D.D.'nin, amirlere gerekli bilgileri verip, olay yerinin güvenliğini sağlarken, olay yerinin sınırlanın belirlerken ve itfaiyenin son soğutma çalışmalannı yapmasım beklerken yalnız olacağı anlamına geliyordu. Olay yerine takviye ekipler ve delil uzmanları intikal etmişti. Ortada cevaplanmayı bekleyen yığınla soru ve kaldırılması gereken iki ceset vardı.

D.D. kahvaltıdan bu yana ağzına tek bir lokma koymamıştı. Bobby bu durumu bildiğinden D. D.'ye öğle yemeği için yoğurt ve fıstık ezmeli sandviç getirmişti. D.D. durup dinlenmeden çalıştı. Üzerinde is, ter, kan ve kül kokusu...

Akşam yemeği vakti gelip geçmiş, gün yeniden batmıştı. İşte bir cinayet masası dedektifinin hayatı bundan ibaretti.

Tek yaptığı, yapmak zorunda olduklanydı. İlgi alanında sadece ilgi bekleyen gerçekler vardı.

D.D. nihayet yapması gereken her işi tamamladı.

Olay yeri güvenlik altına alınmış, Tessa helikopterle Boston Hastanesi'ne sevk edilmiş ve Sophie de annesinin yam başında yerini almıştı.

D .D. arabasına binip yeniden Mass Pike yoluna çıktı.

Springfıeld'a vardığında Alex'i aradı. Alex akşam için parmesanlı tavuk pişiriyordu ve D.D.'nin dönüyor olmasına çok sevinmişti.

D.D., Alex'e parmesanlı tavuğu, parmesanlı patlıcana çevirip çeviremeyeceğini sordu.

Alex neden diye sorduğunda D.D., önce bir kahkaha atmış sonra ağlamış ama söylemesi gerekenleri bir türlü ağzından dökem em işti. Onunyerine Alex’e onu sevdiğini söylediğinde Alex de D.D.'ye dünyadaki

tüm parmesanlı patlıcanların ona feda olmasım söylemişti. D.D.'ye göre bu gerçek aşkın ta kendisiydi. Onların aşkıydı bu.

D.D. tam telefonu kapatmak üzereyken derin bir nefes alıp, "Alex," dedi. "Alex, bırak şimdi yemeği. Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var..."

Hastanede neredeyse iki hafta kaldım. Şanslıydım çünkü Hamilton 'ın kurşunu hiçbir hayati organa zarar vermeden bedenimden çıkıp gitmişti. Tetikçi Purcell ise bu işteki maharetini konuşturup bana pahalıya patlamıştı. Attığı kurşunla tendon etrafındaki kaslarımı darmadağın etmiş, bana sayısız ameliyata ve aylarca süren bir fizik tedaviye mal olmuştu. Sağ omzumu bir daha asla eskisi gibi kullanamayacağımı söylediler ama şişlik indikten sonra parmaklarımı yeniden kullanabilecektim.

Bakalım, neler olacağını zaman gösterecek.

Hastanede kaldığım süre boyunca Sophie de benimle beraber kalmıştı. Oysaki aslında kalmaması gerekiyordu. Hastane emniyeti çocukların sadece ziyaret saatlerinde içeride olmaları gerektiğini söylemişti. Bayan Ennis hastaneye gelmemden saatler sonra haberi alıp yanıma koşmuştu. Yardımcı olmaya çalıştıysa da Sophie 'yi benden koparmayı başaramamıştı. On dakika sonraysa hemşirenin kovaladığı Sophie değil, Bayan Ennis olmuştu.

Sophie'nin annesine ihtiyacı vardı, annesinin de ona.

Bu yüzden bize izin verdiler. İkimiz aynı odayı paylaşabilecektik ki bu bizim için çok büyük bir lükstü. Birlikte uyuduk, birlikte yemek yedik, birlikte Sünger Bob Kare Pantolon ’u seyrettik. Kendimizce bir terapi uyguluyorduk.

Sanırım dokuzuncu günümdeydi. Sophie 'yle birlikte hastanede daha önceden kaldığım odaya gittik. Yatağın baş-ucundaki komodinin en alt gözünde ne bulsak beğenirsiniz, Gertrude 'un kayıp düğme gözü...

O öğleden sonra Gertrude 'un gözünü ameliyat ipiyle yerine diktim. Sophie ise Gertrude 'un geçirdiği ameliyat sonrası iyileşmesi için ona özel bir hastane yatağı bile yapmıştı.

Sophie bana tüm soğukkanlılığıyla Gertrude 'un yakında sağlığına kavuşacağını söylemişti. Ne de olsa Gertrude çok cesur biz kızdı.

Bu ufak ameliyatın ardından kızım başını omzuma yaslarken ben canım acısa da hiç ses çıkarmadan kolumu ona sardım ve birlikte biraz daha Sünger Bob izledik

Bu arada hastanenin pediatrikpsikoloji uzmanı Sophie ile görüşmeler yapıyordu. Sophie kaçırılışından hiç bahsetmediği gibi, Brian 'm adını da ağzına almıyordu. Doktor bana "iletişim kanallarım" açık tutmamı ve Sophie 'nin bana açılmasını tavsiye etmişti. Doktora göre Sophie ancak hazır olduğunda konuşacaktı. Sophie bunu yaptığında benim yüz ifadem tarafsız ve yorumlarım yansız olmalıydı.

Kızını kurtarmak için üç cinayet işlemiş benim gibi bir kadına böylesi bir tavsiye verilmesi biraz komiğime gitmişti ama ne de olsa tüm bunları isteyerek yapmamıştım.

Sophie 'yi kucağıma aldım. Ortaklaşa aldığımız bir karara göre ışıklar açık uyuduk. Sophie ne zaman resimlerinde, kapkara bir gece, kırmızı alevler ve patlayan silahlar res-metse onun detaycılığını övdüm ve ona gün gelip nasıl ateş edeceğini öğreteceğimi söyledim.

Bu onun çok hoşuna gitmişti.

Dedektif D. D. Warren ve Bobby nihayet hastaneye gelmişlerdi. Gelirken yanlarında Bayan Ennis 'i de getirmişlerdi. Bu sayede Bayan Ennis, Sophie 'yi hastanenin kafeteryasına götürürken ben de onların sormak istedikleri son sorulara cevap verebilecektim.

Hayır, Brian bana hiç vurmamıştı. Kaburgalarımda oluşan yaralanmalar devriyeye geç kaldığım bir gece buz tutan

merdivenlerden düşüp kendimi yaralamamla olmuştu. Ama S hane 'in o pazar sabahı, beni dövdüğü doğruydu. Bu sayede olaya, Brian 'a karşı nefsi müdafaa süsü verecektik.

Hayır, Memur Lyons 'ın öldürüldüğünden haberim yoktu. Ailesi için ne kadar da büyük bir trajediydi bu. Ellerinde suçluya dair ipucu var mıydı?

Bana çakmak gibi kara gözleri ve kahverengi saçları olan sıska suratlı bir adamın resmini gösterdiler. Evet, adamı görür görmez tanımıştım. Cumartesi sabahı, mutfağımın tam ortasında kocamın şakağına silah dayayan adamın ta ken-disiydi. Bana eğer işbirliğinde bulunacak olursam,

kimsenin zarar görmeyeceğini söylemişti. Bu yüzden ben de belimdeki polis kemerimi çıkarmıştım. Ama bunu yapmamla birlikte adam kemerimden Sig Sauer 'imi çekip kocamı göğsünden tam üç kurşunla vurmuştu.

Purcell sonra da bana, eğer kızıma kavuşmak istiyorsam, dediklerini aynen yapmam gerektiğini söylemişti.

Hayır, o sabahın öncesinde Purcell 'i hiç görmemiştim. Tetikçi olarak çalıştığını da bilmiyordum. Kocama neden silah çektiğinden ve kızıma ne yaptığından da bihaberdim. Evet, kocamın kumar bağımlısı olduğununfarkındaydım ama durumun, kocamı alt etmek için bir tetikçi tutulacak kadar kötü olduğundan haberdar değildim.

Purcell, Brian 't vurduktan sonra, suçu üstlenmek için polisi aramadan önce bana biraz daha zaman tanıması için elli bin dolar teklif etmiştim. Ona Brian'm bedenini önce donduracağımı, sonra da Pazar sabahı çözüp polisi arayacağımı söylemiştim. P ur celi 'in sözünden yine de çıkmayacaktım. Sadece teslim olduktan sonra hapiste olacağımdan, Sophie ’nin kalması için bir yer ayarlamaya çalışacağımı söylemiştim.

Purcell bu anlaşmayı kabul etmişti ve ben tüm cumartesi öğleden sonramı Brian ’ın cesedini karla kaplamaya ayırmıştım. Sonra köpeğin cesedini verandanın altından çıkarıp el yapımı birkaç patlayıcı hazırlamıştım. Patlayıcıları elimden geldiğince geriye doğru patlayacak şekilde yerleştirmeye çalışmıştım. Bu sayede hiç kimse yaralanmayacaktı.

Evet, cezaevinden kaçışım planlıydı. Hayır, yaşadıklarımı kimseye anlatmayı düşünmemiştim. Boston dedektiflerine bile. Bunun sebeplerinden biri, Sophie 'yi kimin kaçırdığını tam olarak bilemeyişim ve onun için gerçekten endişe ediyor oluşumdu. İkinci bir sebep de bu olayın içinde en az bir meslektaşımın, özellikle de Memur Lyons 'un olduğuna olan inanctmdı. Bu lekenin Boston polislerine dek uzanmadığından nasıl emin olabilirdim ki? Ya da zaman geçtikçe de görüldüğü gibi, bir amirin bu işin içinde olmadığını nereden bilebilirdim?

O sıralarda tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Bana söylenen her neyse onu yapıyordum. Ama bu sırada fark ettim ki eğer kızımı kendim kurtaracak olmazsam, onu bir daha göremeyebilirdim.

DJD. arama çalışmalarının yapıldığı ormanlık alandan beni kimin kaçırdığım bilmek istedi. D.D. 'nin gözlerinin içine bakıp, otostop çektiğimi söyledim. Benden bindiğim aracın tarifini yapmamı istediyse de üzülerek bunu hiç hatırlamadığımı söyledim.

Ama araçtan babamın tamirhanesine yakın bir yerde indiğimi ve ondan bir araç aldığımı itiraf ettim. Babam o sırada zaten alkolün etkisiyle kendinden geçmişti. Bana yardım edecek ya da karşı çıkacak durumda değildi.

Kendime araç olarak bir Ford seçtikten sonra, Batı Massachusetts 'e doğru ilerleyip Hamilton 't bulmak ve kızımı kurtarmak niyetindeydim.

Hayır, o gece Shane 'e neler olduğuyla ya da nasıl olup da Brian ’ın Glock ’uyla vurulduğuyla ilgili bir bilgim yoktu. Ama eğer silahı tetikçinin evinde buldularsa bu, cinayetin Purcell tarafndan işlendiği anlamına gelmez miydi? Kim bilir, belki de birileri daha Shane 'i bitirilmesi gereken yarım kalmış bir iş olarak görüyordu. Zavallı Shane. Umarım karısı ve çocukları bu durumdan çok fazla etkilenmemişlerdi.

D.D. bu cümleler karşısında, kaşlarını çatmış; Bobby ise tek kelime etmemişti. Bobby ve benim ortak bir noktamız vardı. Bobby benim tam olarak ne yaptığımdan haberdardı. Bana kalırsa Bobby benim gibi üç kişiyi öldürmüş bir kadının sırf'yanındaki ortağı en sert ses tonuyla konuşuyor diye bülbül kesilip, her şeyi itiraf etmeyeceğini biliyordu.

Hamilton 'ın metresi Bonita Marcoso 'yu vurup öldürdüğüm doğruydu. Çünkü kadın çocuğumu dövüyordu. Onu öldürmekle doğru olan şeyi yapmıştım.

Yarbay'a gelince... D.D. 'ye, Bobby'nin onu öldürerek hayatımı kurtardığım söyledim. Bunu resmi olarak beyan etmeyi de düşünüyordum. Eğer eyalet dedektifi Bobby Dodge yetişmeseydi, muhtemelen şu an Sophie ve ben yaşıyor olmayacaktık.

"O cinayet araştırıldı ve haklı bulundu, " dedi Bobby.

"Zaten öyle de olmalıydı. Teşekkürler. "

Bobby ilginin kendi üzerinde olmasından rahatsız, kıpkırmızı kesilmişti. Belki de bir can aldığı için teşekkür edilmekten pek hoşlanmamıştı.

Bense onun gibi düşünmüyordum. Bunu anlamam da mümkün değildi.

D.D. 'ye dönüp, "işte her şeyi öğrendiniz, " dedim. Kocam şiddet yanlısı ya da çocuk istismarcısı biri değildi. Sadece boyunu aşan sularda yüzen bir kumar hastasıydı. Belki benim de bununla ilgili önlemlerimi çok önceden almam gerekirdi. Onu engelleyebilir ya da kapı dışarı edebilirdim belki.

Sophie adına açtırdığı kartlardan haberdar değildim. Sendikanın hesabını soyduğundan da öyle... Bilmediğim o kadar çok şey varmış ki, ama tüm bunlar beni suçlu yapmaz. Ben sadece kocasının bir gün o kumar masasına veda edip karısına ve çocuğuna döneceğini uman ümitli, tipik bir kadındım.

Mutfağımızda son nefesini verirken bana, "Çok üzgünüm Tessa. Ben seni daha çok seviyorum, " demişti.

Onu bazen rüyalarımda görüyorum biliyor musunuz? Belki Dedektif Warren bunu anlamayacaktır. Ama kocamı bazen düşlerimde görüyorum ama sadece İyi Brian haliyle, ikimiz el ele tutuşuyoruz ve Sophie ikimizin önünde bisikletini sürüyor. Birlikte yürüyor, konuşuyor, mutlu görünüyoruz.

Sonrasında hep ağlayarak uyanıyorum, işte bu yüzden artık eskisi kadar çok uyumuyorum.

Bunca olayın sonunda Yarbay Hamilton 'ın ne kadar para kazandığını bilmek ister misiniz? D.D. 'nin dediğine göre, İçişleri müfettişleri Hamilton 'ın hesabında tam yüz bin dolar para buldular. Komik olansa, Hamilton zaten işini doğru dürüst yapıp doğal yollardan emekli olacak olsa yasal emeklilik ikramiyesi olarak yine aynı parayı kazanacak olması. Üstelik o durumda, işin ucunda bir de Florida 'da gönül rahatlığıyla balık tutma zevki olacaktı.

Yarbay kocamın öldürülmesi talimatını vermiş, zaten sonra da para kaybetmeye başlamıştı.

Sendika hesabının zimmete geçirilmiş geri kalan kısmı ise hiç bulunamamıştı. Ne Shane 'in, ne de Brian 'ın hesabında bu paradan bir iz bulabilmişlerdi. D.D. 'nin dediğine göre, içişleri müfettişleri parayı biriktirmeye kararlı olan Hamilton 'ın aksine bu iki adamın parayı kumarda kaybettiklerini düşünüyorlardı. Yine işin komik yanı, Brian ve Shane 'in bu

suçla hiçbir zaman yargılanamayacak olmasıydı. Oysaki Hamilton ve kız arkadaşı Bonita —ki paravan şirketin banka hesabım kapattığı kayıtlara geçen kadın oydu— suçu tamamıyla omuzlayan taraf olacaktı.

Bu hem Shane 'in geride bıraktığı dul eşi, hem de benim için iyi haberdi.

Sonradan duyduğuma göre Shane devlet töreniyle gömülmüştü. Polis Shane 'in Purcell'le sokağın arka tarafinda buluştuklarına, Purcell 'in Shane 'in hakkından gelip, en sonunda onu öldürdüğüne kanaat getirmişti. Belki de tıpkı Bri-an 'ı ortadan kaldırdığı gibi Shane 'i de ayak bağı olmaktan kurtarmak istemişti.

Öğrendiğim kadarıyla Purcell cinayeti ise henüz kapatılmamıştı. Çünkü cinayette kullanılan silah halen bulunamamıştı.

DedektifD.D. Warren 'a da dediğim gibi bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Bu konuda kimsenin aksini söylemesine de müsaade etmeyecektim.

Şimdi Sophie'yle birlikte Bayan Ennis'in caddesinin hemen aşağısında iki odalı bir evde yaşıyoruz. Eski evimize hiç dönmedik. Evi üç saatte satarak elden çıkarmayı başarmıştım. Çünkü ev her ne kadar bir cinayete sahne olmuş olsa da, halen Boston 'un en büyük bahçeli evlerinden biriydi.

Sophie artık Brian 'ı ne soruyor, ne de ondan bahsediyordu. Kaçırılmasıyla ilgili olarak da ağzını bıçak açmıyordu. Bana kalırsa bu sayede beni koruduğuna inanıyordu. Ne diyeyim ki, kızım hık demiş burnumdan düşmüştü. Haftada bir kez, bir uzmanla görüşmesini sağlıyorum. Psikologumuz bana sabırlı olmamı söylüyor ve ben de öyle yapıyorum. Şimdi anlıyorum ki mesleğimde öğrendiklerim kızım için güvenli bir gelecek inşa etmemin en iyi yolu.

Kızım düşse de, ben onu kaldırmak için hep yanında olacağım. Bunu seve seve yapacağım.

Brian 'in cenaze merasimi için gerekli tüm hazırlıkları bir başıma yaptım. Cenazesi için tek lüksü başında adının ve doğum, ölüm tarihlerinin yazılı olduğu granit bir mezar taşı oldu. Belki hazırlıkları benim üstlenmem kendi açımdan bir zaaf olarak görülebilir ama onun Sophie için öldüğünü ve o gün o mutfakta vereceğim karara saygı duyuşu onun için bu kadarım yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu yüzden de mezar taşma son bir

ifade daha ekletmiştim ki bu bir erkeğe verilebilecek en büyük övgüydü. İsminin hemen altında şu yazılıydı: Baba...

Kim bilir belki bir gün Sophie mezarını ziyaret etmek isteyebilir. Belki de sırf bu kelimenin hatırına Brian 'm ona duyduğu sevgiyi anımsayıp hatalarını affedebilir. Anne ve babalar mükemmel olacaklar diye bir kural yok. Sadece olmak için elimizden geleni yapıyoruz o kadar.

Polislikten istifa etmek zorunda kaldım. Her ne kadar D.D. ve Bobby, Shane Lyons ve John Stephen Purcell cinayetleriyle beni ilişkilendirmese de, hâlâ hapishaneden kaçıp bir polis meslektaşıma saldırıda bulunmak suçundan yargılanıyordum. Avukatım amirimin kızımı kaçırması sebebiyle duygusal baskı altında olduğum ve bu nedenle de yaptıklarım için suçlanmamam gerektiği kanısındaydı. Yine Cargill'in dediğine göre, savcı bu davada zaten yıpranmış olan polis haysiyetini daha da ayaklar altına almamak adına cezamın ertelenmesine ya da en kötü ihtimalle ev hapsine çevrilmesine sıcak bakıyordu.

Her ne şekilde olursa olsun, bu artık polislik günlerimin son bulduğu anlamına geliyordu. Diirüsi olmak gerekirse, zaten benim yaptıklarımı yapabilen bir kadının toplum içinde eli silahlı gezmesine izin verilmemeliydi. Bilemiyorum, belki de bende bir sorun vardır, belki sınır nedir bilmiyorumdur ama dünyanın pek çok yerinde kadınların çocukları için sadece arkalarından ağlayacakları yerde ben silahımı kuşanmış, canımı dişime takmış ve kızımın peşinden gitmiştim.

Bazen aynada beni selamlayan aksimden korkuyorum desem yeridir. Yüzüm sanki kaskatı kesilip kalmış gibi, ne kadar uzun bir süredir gülmediğimi yenifark ediyorum. Artık erkekler bana çıkma teklif etmiyor. Metroda gördüğüm insanlar ise sıradan şeyler için bile benimle muhabbet etmiyor.

Sanırım Bobby Dodge haklı; birini öldürmek şükretmenizi gerektirecek bir durum değil. Birini öldürmek içinizden bir parçanın kopup gitmesine sebep olan ama aynı zamanda da gerekli bir şeytan ve bir daha asla bulamayacağınız insanlığınıza bir bağ...

Ama benim için üzülmeyin.

Şimdilerde artık uluslararası bir güvenlik firması için çalışıyorum. Üstelik daha az mesai saati ve daha yüksek bir maaşla. Gazetede hikâyemi okuyan patronum bana iş teklifinde bulunmaya karar vermiş. Dediğine göre ben bugüne kadar karşılaştığı insanlar içinde en stratejik zekâya sahip kişiymişim. Engelleri öngörüp bir sonraki adımı kestirmek için yeteneğim olduğuna inanıyor. Bugünlerde ve özellikle de benim yaşlarımda bu tip insanlar çok rağbet görüyor diyebilirim, üstelik daha şimdiden iki kez terfi aldım bile.

Yeni yaşantımızda her sabah Sophie 'yi okula bırakıyorum ve işe gidiyorum. Bayan Ennis saat üçte Sophie 'yi okuldan alıyor. Ben de saat altıda onlara katılıyorum ve birlikte akşam yemeği yiyoruz. Sonra da Sophie 'yle birlikte kendi evimize geçiyoruz.

Eve gittiğimizde birlikte ortalığı toparlıyor, ödev yapıyor, sonra da yatıyoruz. Aynı odada kalıyoruz, ikimizin de hâlâ deliksiz uykular uyuduğunu söyleyemem. Olayın üzerinden üç ay geçmesine rağmen karanlık bizi halen ürkütüyor.

Genelde birbirimize sokulup Gertrude'u da aramıza alarak uyuyoruz.

Sophie başım omzuma yaslayıp elini, elime kenetleyerek uyumayı seviyor. Her gece uyumadan önce bana, "Seni seviyorum, anneciğim," diyor.

Ben de yanaklarımı onun o ipek saçlarına dayarken, "Ben seni daha çok seviyorum, bebeğim. Ben seni daha çok," diyorum.

YAZARIN NOTU VE TEŞEKKÜRLERİ

DedektifD.D. Warren'aolan saygımdan dolayı, yeni bir romana başlarken en çok hoşlandığım şey eski karakterler üzerine yoğunlaşmaktan çok, yeni, yaratıcı cinayet ve saldırı yöntemleri bulmak. Tabii tüm bu süreçte dünyalarının ne kadar zor olduğunu bir kez daha gördüğüm polis teşkilatının profesyonel ekipleriyle zaman geçirmek de gerilim yazmanın en çok zevk aldığım yönlerinden biri. Umuyomm ki bu kitabımda da bu çabam başarıya ulaşır.

Kızını İçin Son Kez için, hayatım boyunca en büyük hayallerimden biri olan Tennessee Üniversitesi Antoloji Araştırma Tesisi, namı diğer İnsan Çiftliği'nde araştırma yapma olanağı yakaladım. Bunun için gördüğüm en zeki insanlardan biri olan ve evrenin en cesur mesleklerinden birini yapan Doktor Lee Jants'e bu konuda gerçekten müteşekkir olduğumu belirtmeliyim. Doktor Jants önünde yığın şeklinde duran yanmış kemik parçalarına bakıp otuz saniye içinde size o kemiklerin ait olduğu kişinin cinsiyeti, yaşı, kronik sağlık problemleri ya da diş bakımında nasıl yöntemler kullandığına dair detayları verebiliyor. Aslında Doktor Jantz'la geçirdiğim da-kikalan romana da taşımak isterdim ama sanıyorum ki okuyucularım yaşananların gerçekliğine inanma konusunda zor-lanırlardı.

Bedenin çürümesi, iskelet kalıntılarının incelenmesi ya da ölüm sonrası böceklenme gibi inşam dehşete düşüren gerçeklere meraklı olan okuyucular aym zamanda İnsan Çift-liği'nin fikir babası Doktor Bili Bass ve yardımcısı Jon Jef-ferson'ın *Ölüm Mezarlığı* ile de tanışmalı. Bana pek çok şey öğreten bu gezinin fotoğraflarına dilerseniz Facebook hesabımdan da erişebilirsiniz.

Sanıyorum ki tam da bu noktada antropologların eğitimli birer profesyonel olduklanmn altım çizmeliyim. Bu nedenle kitapta oluşabilecek her türlü hatadan sadece ve sadece ben suçluyum. Bu arada bir dipnot düşecek olursam da üzerinde *Kafamı bozma! Cesetleri saklayacak toprağım kalmadı* yazan tişörtüyle Doktor Jants'ı hata yapmakla suçlamam çok yersiz olur.

Bu noktada Güney/Batı Kentucky Köpek Arama ve Kurtarma Ekibi'nden Cassondra Murray'a da köpeklerin nasıl eğitildiği ve gönüllü bir arama kurtarma köpeği sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu benimle

paylaştığı için çok şey borçlu olduğumu belirtmek isterim. Köpekli arama ve kurtarma ekiplerinin gönüllü oıganizasyonlar olduğunu bilmiyordum. Bu ekipler ve köpekleri gerçekten inanılmaz işler yapıyorlar. Onlara bu özverileri, işlerine olan bağlılıkları ve yoğun çabalan dolayısıyla çok şey borçluyuz.

Yine kitabımda bu konuda bir hata varsa, onun da benden kaynaklandığını yeniden belirtmek isterim.

Ayrıca Memur Penny Frechette ve isminin verilmesini istemeyen pek çok kadın polis memurumuz... Zamanlarını ve samimiyetlerini bizimle paylaştıkları için onlara da minnettarım. Bu sayede ilk kez bir devriye aracına da binmiş oldum. O an, ben ne kadar gerginsem, yanım daki bayan polis memuru da o kadar rahattı. Polislikle bir şekilde yolu kesişen okurlarım, karakterim Tessa Leoni'nin başından geçen olaylar farklı olaylardan harmanladığım bir karışımdır. Bu nedenle bu karakterin Massachusetts Eyalet Polisi biriminin birebir yansıması olmadığını belirtmem gerek. Massachusetts Eyalet Polisi birimi işinde oldukça iyi ve saygın bir kuruluş. Bu nedenle benim gibi kurgusal hikâyeler yazmaya âşık bir yazarı sabırla karşıladıktan için onlara minnettarım.

Hikâyemde yer alan diğer sinir bozucu, önemli deneyimler için de Başkomiser Gerard Horgan'a, Başkomiser Yardımcısı Brian Dacey'e ve Suffolk İlçe Hapishanesinde eğlenceli dakikalar geçirmemi sağlayan Suffolk İlçe Şerifliğine de teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Hiç şüphesiz ki tüm gün boyunca Boston'a dek direksiyon sallayıp kodese tıkılmak benim için yepyeni bir deneyimdi ama şunu da belirtmeliyim ki o demir parmaklıklann ardında tek bir gün bile çok zordu. Bana birinci sınıfbir operasyonun nasıl yapıldığını da gösterdiler ama tabii ki ben hapishaneyi daha çok cinayet ve saldın hükümlülerini gözlemlemek için kullandım. Nasılsa en iyi olduğum konu bu.

Aynı zamanda Wayne Rock beyefendiye de bana hukuki konular ve Boston Polis Teşkilat ile ilgili verdiği bilgiler için bir teşekkür borçluyum. Emekli bir dedektif olan Wayne tüm sorularımı sabırla yanıtladı ve sözlerime anı bir çıkışla *Ben birini öldürmek istiyorum ama suç da üzerime kalmasın istiyorum* gibi cümlelerimi şaşırmadan, anlayışla karşıladı. Teşekkürler Wayne!

Bir diğer teşekkürüm öngörüleriyle yammda olduğu için üçüncü kuşak bir denizci olan Scott Hale'a. Hikâyemdeki denizci karakteri öldüreceğimi bilmesine rağmen bana yardımcı olmakta bir an bile tereddüt etmedi. Teşekkürler Scott!

Sonsuz şükranlarımı bir de araştırmalarım sırasında işimi oldukça kolaylaştıran hem yetenekli bir doktor, hem de meslektaşım olan C.J. Lyons'a sunuyorum. Kabul etmek gerekir ki sıradan biri, "Birini sakat bırakmak için yardımına ihtiyacım var," diye başlayan e-postalara cevap vermez. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem az C.J.!

Gerilim romanı yazmak sadece hapishaneleri dolaşıp, polislerle takılmakla olmuyor elbet. Bu nedenle Soft Coated Wheaten Teriyer cinsi köpekleri Skyler ve Kelli'yi kitabımda kullanmam için yerel hayvan barınağımıza cömert bir bağışta bulunan David. J. Hallet ve Scott C. Ferrari'ye de teşekkür etmeden geçemeyeceğim. Umuyorum Skyler ve Kelli'nin kitaptaki gelecek vaat eden rollerini beğenmişsinizdir. Yerel barınağımızı desteklediğiniz için bir kez daha teşekkürler.

Tek eğlenenler hayvan dostlarımız değil aslında. İnternet sitemde bulunan Arkadaşını Öldür ya da B ir Dostunu Sakatla Çekilişinde Erica Reed'i aday göstererek 6. kez düzenlenen çekilişin kazananı olan Heather Blood'ı da tebrik etmek istiyorum. Ayrıca Arkadaşını Öldür, Dostunu Sakatla portalımn uluslararası platformda kazananı olan Kanadalı Donna Watters'a da tebrikler. Donna büyük son için kız kardeşini gözünü kırpmadan feda etti.

Umuyorum ki edebi ölümsüzlük hoşunuza gitmiştir. Portal hakkında daha çok bilgi isteyip katılmayı dileyenler www.LisaGardner.com adresinden pörtala ulaşabilirler.

Elbette ki bu başarıyı ailem olmadan elde edemezdim. Her gün küçük kızı kurtardım mı diye başımın etini yiyen biricik oğlum dan, ben cezaevine gidiyorum diyerek evden kaçan karısını sabırla bekleyip ne zaman döneceğini bile sormayan eşime sonsuz teşekkürler. Sanıyorum aşk dedikleri bu olsa gerek.

En son olarak da Gardner ekibine ne kadar teşekkür etsem az. Her zaman arkamda duran distribütörüm Meg Ru-ley'ye, pırıl pırıl bir zekâya

sahip editörüm Kate Miciak'a ve Random House Yayınevini'nin tüm çalışanlarına teşekkürler. Bir romanın ortaya çıkmasında ne kadar çok yetenekli ve çalışkan insanın canla başla mücadele ettiğini tahmin edemezsiniz. Her birine ayrı ayrı teşekkürlerimi sunuyorum. Yanımda olduğunuz ve bu mucizenin oluşması için katkıda bulunduğunuz için sonsuz teşekküller.

Bu kitabı bize gülmeyi, sevmeyi ve de *cribabge* (bir tür iskambil oyunu) oynamayı öğreten amcam Darrel ve yengem Donna Halloway'in aziz anılarına ithaf ediyorum.

Aynı zamanda kitaplara, güzel bahçelere ve Manhattan' a olan sevgisi hiçbir *zaman* unutulmayacak Richard Myles, namı diğer Dick amcaya da gelsin.

Sizi seviyoruz ve hep hatırlayacağız.

Table of Contents